

Xuân Phong Trầm Túy Đích Văn Thượng

Contents

Xuân Phong Trầm Túy Đích Văn Thượng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	60
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	73
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30	81
31. Chương 31	83
32. Chương 32	86
33. Chương 33	88
34. Chương 34	91
35. Chương 35	93
36. Chương 36	96
37. Chương 37	99
38. Chương 38	101
39. Chương 39	103
40. Chương 40	106
41. Chương 41	108

42. Chương 42	111
43. Chương 43	113
44. Chương 44	116
45. Chương 45	119
46. Chương 46	122
47. Chương 47	125
48. Chương 48	129
49. Chương 49	133
50. Chương 50	136
51. Chương 51	138
52. Chương 52	141

Xuân Phong Trầm Túy Đích Văn Thượng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, kinh tế thương trường, nhất công nhất thụ, HE. Nhân vật: Cao Kiến Quân x Thẩm .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-phong-tram-tuy-dich-van-thuong>

1. Chương 1

Nắng thu lẻ loi xuyên qua lá ngô đồng trải dài trên mặt đất, mang đến một cảm giác mơ hồ mộng ảo.

Cao Kiến Quân đứng ở bên đường, mỉm cười nhìn cao ốc Minh Châu phía trước.

Lễ khánh thành long trọng với những thảm đỏ, nhạc lễ đã kết thúc, chỉ để lại cờ màu phấp phới và những bức hoành phi đỏ rực treo rũ từ đỉnh cao ốc xuống, khí cầu thật to phiêu diêu trong gió, khiến cao ốc thêm phần khí thế, tăng thêm phần vui mừng.

Hôm nay, cao ốc Minh Châu 38 tầng chính thức được đưa vào sử dụng.

Ngày mai, cổ phiếu bất động sản Minh Châu sẽ bắt đầu tăng vọt và duy trì tăng đều.

Cao Kiến Quân gian khổ phấn đấu cho tới hôm nay, đã đứng ở đỉnh sự nghiệp, tiền đồ rộng lớn vô hạn mở ra trước mắt anh. Anh chấp tay đứng ở nơi đó, dáng người cao ngất tràn đầy thỏa mãn, gương mặt đoan chính vẫn trầm ổn, cẩn trọng như thế.

Mặt trời chiều tà tà chiếu xuống, ở trước mặt anh vạn sự vạn vật đều nhuộm đậm màu vàng.

Anh cười cười, mặc cho viên chức công ty bận rộn liên tục, bản thân lại lặng yên không một tiếng động mà đứng ở dưới gốc cây.

Một lúc lâu, điện thoại di động của anh vang lên, một giọng nói lớn sang sảng vang lên: “Alo, Kiến Quân à, cậu chạy đi đâu rồi? Sao không thấy cậu ở công ty?”

Cao Kiến Quân cười rộ lên: “Lão Hàn, tôi đang ở bên cao ốc Minh Châu. Văn phòng đã dọn tới đây rồi.”

“Hay nha, vậy mà không nói cho tôi biết gì cả, phải phạt phải phạt.” Bên kia cười ha ha.

“Được, nhận phạt.” Cao Kiến Quân thoáng khoái đáp.

Bên kia lại cười: “Hôm nay thì thôi vậy, hôm nay là ngày lành của cậu, sẽ không phạt, mấy anh em đang ở Hồng Sắc Niên Đại nè, đặt tiệc rượu khánh công cho cậu đó, mau lại đây.”

“Tốt thôi.” Cao Kiến Quân cười cười, gác điện thoại, quay lại dặn dò trợ lý vài câu, rồi đi tới bãi giữ xe, ngồi vào chiếc Mercedes của mình.

Hồng Sắc Niên Đại là nhà hàng cao cấp, mang không khí cổ xưa tràn đầy hoài niệm, khiến những người sinh vào những năm 60, 70 như bọn họ cảm thấy rất thân thiết. Ở đây, giá thức ăn rất mắc, bình thường mỗi lần ăn uống đều tốn đến 1000 đồng một bữa, bất quá trong mắt bọn họ, vẫn rất đáng giá.

Hôm nay mời anh chính là ông chủ Hàn Vệ Quốc của bất động sản Kim Hâm, bọn họ đã là bạn bè gần 10 năm rồi. Những người khác ngồi ở đây cũng đều là bạn cũ cả, mọi ngành nghề đều có. Mọi người nâng cốc ngôn hoan, cao hứng bưng bưng. Bởi vì đây không phải là xã giao, không cần chú ý gì nhiều, cũng không cần giữ tỉnh táo, mọi người uống say túy lúy, cực kỳ dễ chịu.

Đợi đến khi đi ra khỏi nhà hàng, tất cả mọi người vẫn chưa chịu thôi, liền đề nghị: “Không bằng tìm một quán bar ngồi đi.”

Hàn Vệ Quốc lập tức dừng được đứng lên: “Không thành vấn đề, tôi mang mọi người tới quán bar này, bầu không khí nơi này ai cũng thích cho coi.”

Người người đều nói: “Đi, đi thôi”, không ai lái xe, đi theo hẵn chừng 200m, mọi người liền thấy một quán bar mang phong cách miền Tây nước Mỹ, đèn màu chớp lóe “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”

Vài người đi vào.

Dưới ngọn đèn ảm đạm, khách đã tới khá đông, bầu không khí có chút ồn ào. Nhân viên phục vụ mặc gi-lê, đeo nơ qua lại không ngớt, tiếng cười các cô gái, tiếng nói sang sảng của thanh niên không dứt bên tai.

Khắp chốn đều có những cái bàn bằng gỗ thô cùng các đồ trang trí treo tường, có vẻ phóng khoáng vô cùng. Đưa mắt nhìn qua khắp phòng, lâu một gần như không còn chỗ nữa, Hàn Vệ Quốc lập tức dẫn bọn họ đi lên lầu hai.

Một nhân viên phục vụ tuổi còn trẻ đến chào đón, khách khí hỏi cả bọn: “Tiên sinh, xin hỏi có tất cả mấy vị?”

Hàn Vệ Quốc đã uống ngà ngà, liền quay đầu lại cười nói: “Mọi người xếp hàng, điểm số.”

Mấy đại lão bản đã 30, 40 tuổi nghe thế đều cười rộ lên, vui đùa đếm số: “Một, hai, ba...”

Hàn Vệ Quốc nghiêng tai nghe, sau đó chìa chìa ngực mình, hàm hồ nói: “Thêm thẳng này..., tổng cộng 9 người.”

Cậu phục vụ từ lâu đã quen với những việc thế này, vẫn duy trì mỉm cười lễ phép: “Xin theo tôi.” Sau đó đưa bọn họ đến một sofa vòng tròn gần lan can với tường, ở chính giữa bày một cái bàn trà gỗ, những vân gỗ rõ ràng mồn một, cực có tính cách.

Nhân viên phục vụ khách khí mà hỏi: “Xin hỏi quý khách cần gì?”

Hàn Vệ Quốc vung tay lên: “Trước cứ đem 2 két bia, lấy Heineken, cái khác cậu cứ gọi.”

Nhân viên phục vụ sau khi nghe được câu kia, có chút khó xử, dò xét hỏi: “Tiên sinh, vậy gọi một mâm đựng trái cây, đồ ăn vặt được chứ ạ?”

“Cậu ở chỗ này nói trằng giang đại hải làm gì?” Hàn Vệ Quốc không nhận được nữa.

Nhân viên phục vụ cũng không giận, chỉ nhún vai nhìn những người khác, trong mắt tràn đầy ý hỏi.

Cao Kiến Quân ôn hòa nói: “Một mâm trái cây, còn cái khác thì... đậu phộng, còn nữa sẽ gọi sau.”

Nhân viên phục vụ như trút được gánh nặng, lập tức khom người: “Vâng, lập tức có ngay.”

Hàn Vệ Quốc còn đang hùng hổ: “Nhiều chuyện làm gì? Không có lỗi tai sao?”

Cao Kiến Quân cười cười với hẵn: “Thôi đi, lão Hàn, người ta còn con nít, đi ra làm việc cũng không dễ, cần gì khó dễ người ta làm chi?”

Những người khác cũng đều khuyên hẵn: “Được rồi, lão Hàn uống say. Đừng tính toán làm gì.”

Đang nói chuyện, dưới sân khấu ở lầu một có người bắt đầu ca, đó là giai điệu mà bọn họ quen thuộc.

“Hoa nở mùa xuân, gió nhẹ mùa thu cùng với mặt trời mùa đông
 Khiến tôi khi ấy vẫn còn vô tri đã nghĩ thời trai trẻ của mình thật ưu thương
 Trong lời ca của bốn mùa, chiếc cối xay gió ngày ngày chuyển động
 Trong những câu thơ phong hoa tuyết nguyệt, tôi mỗi năm một trưởng thành
 Sinh mạng và chia ly của câu chuyện thời gian thay đổi một con người
 Ngay trong đa sầu đa cảm, tuổi trẻ của lần đầu chờ đợi.”
 Tiếng ca vô cùng thuần khiết, mang theo một nỗi buồn mang mác, nhất thời khiến cho bọn họ như trở về
 thời thiếu niên.
 Có người nhẹ nhàng khẽ hát theo.
 “Tấm ảnh ố vàng, bức thư ngày cũ cùng tấm thiệp Noel đã phai màu
 Lời ca khi còn trẻ viết cho em không biết em còn nhớ hay không
 Lời thề ngày xưa rục rờ như chiếc thẻ kẹp trong sách học
 Khắc lên bao câu thơ hoa mỹ nhưng cuối cùng cũng chỉ như một làn khói
 Sinh mạng và chia ly của câu chuyện thời gian thay đổi hai con người
 Ngay trong đa sầu đa cảm, tuổi trẻ của lần đầu rơi lệ” (*)
 Người người đều nhin không được dò hỏi người đang hát ấy.
 Dưới ánh đèn nhu hòa, một cậu thanh niên rất đẹp ngồi ôm cây đàn điện tử, vừa hát vừa đàn. Cách khá
 xa nên nhìn không rõ lắm, chỉ biết cậu có một khuôn mặt trái xoan, cằm đầy đặn tinh xảo, mái tóc ngắn
 nhuộm vàng, rất hoạt bát, trên người mặc T-shirt màu nhạt, trên cổ có những vòng cổ lóe lên những ánh
 kim nho nhỏ.
 Khác hẳn với bề ngoài thời thượng, hôm nay cậu thanh niên hát những bài hát của La Đại Hữu, những bài
 hát nhuộm vẻ tang thương.
 Bọn Cao Kiến Quân không nói gì, tất cả đều ngưng thần nghe cậu ca.
 Nhân viên phục vụ đem bia lên, Hàn Vệ Quốc thanh toán tiền, sau đó truyền cho mỗi người một lon, mọi
 người yên lặng mà uống, nghe những lời ca quen thuộc từ xa xưa.
 Đến tận cậu ca xong bài “Tay tôi xuyên qua mái tóc đen của em”, dư âm lượn lờ mãi không dứt, vài người
 song song vỗ, trăm miệng một lời: ” ‘Cua’ cậu ta vậy.”
 END 01

2. Chương 2

Nói ra lời này có nam có nữ, Cao Kiến Quân khiến càng thêm hoảng sợ, chỉ thấy mấy ông chủ bà chủ này
 mỗi người đều cười cười, hiển nhiên đối với cậu thanh niên kia rất hứng thú.
 Những người này đều là người phá hành động, nói làm là làm, lập tức kêu nhân viên phục vụ lên bảo: “Cậu
 ca sĩ kia, chờ cậu ta hát xong thì kêu lại đây, chúng tôi muốn mời cậu ta một ly.”
 Hàn Vệ Quốc móc ra 200 đồng cho nhân viên phục vụ: “Đi, tôi chọn một bài, kêu cậu ta hát “Ái nhân đồng
 chí”.”
 Cậu ca sĩ trên sân khấu dường như đã biểu diễn hoàn tất, đứng lên chuẩn bị đi xuống, một cô gái đứng chờ
 ở một bên, chuẩn bị lên biểu diễn. Lúc này, nhân viên phục vụ kia đi qua, nói khẽ với bọn họ vài câu, sau
 đó đưa tiền cho cậu. Cô gái gật đầu, cười lui xuống.

Cậu ca sĩ lại ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn về hướng bọn họ, mỉm cười ôn nhu: “Cảm ơn bàn 38, bài hát sau đây xin hát theo yêu cầu của các vị.”

“Mỗi một lần nhắm mắt, tôi lại nhớ tới em,

Em như câu khẩu hiệu mỹ lệ không rời khỏi môi

Tại thế giới đầy phê phán và đấu tranh này

Mỗi người đều phải học tập bảo vệ bản thân.

Hãy để tôi tin tưởng sự trung thành của em,

Ái nhân đồng chí!

Có lẽ tôi không phải người yêu tốt,

Cho dù không phân rõ trái phải vẫn cố tiến về phía trước.

Là sức hấp dẫn của lực lượng vô hình nào

Khiến em và tôi chỉ có thể mất phương hướng hoặc tìm được chính mình.

Hãy để tôi ôm lấy thân thể em,

Ái nhân đồng chí....” (*)

Một người đàn ông bên cạnh Hàn Vệ Quốc bỗng nhiên chột chột hắc hắc, cười nói: “Nè, cậu cố ý phải không, chọn ngay bài đó. Tôi nghe nói giờ cậu chuyển sang chơi đàn ông, chẳng lẽ là thật?”

Hàn Vệ Quốc nhún vai, chẳng hề để ý: “Có cái gì đâu? Kỳ thực cũng được lắm, cậu thử 1 lần xem. Hiện tại đang là một đó.”

Một bà chủ khác sang sảng cười: “Nè, Vệ Quốc, anh cũng đừng bá đạo thế chứ, chơi phụ nữ còn chưa tính, mấy cậu trai nên chờ cho chúng tôi chứ.”

Hàn Vệ Quốc cười ha ha: “Được, vì cô nói thế, hôm nay tôi tặng cô đó. Cô nếu khiến cậu ta đi theo thì tôi không nói gì nữa. Bất quá, nếu như cậu ta không đi, vậy không thể trách tôi ghen.”

“Được thôi.” Bà chủ kia cầm lấy ly rượu, cùng hắc hắc hào sảng chạm ly, uống một hớp lớn: “Một lời đã định.”

Cao Kiến Quân mỉm cười nhìn bọn họ, không khỏi lắc đầu.

Cậu thanh niên kia đã ca xong, cầm lấy món tiền đặt ở bên cây đàn lên, đi xuống sàn diễn.

Một lát sau, cậu xuất hiện trước mặt bọn Cao Kiến Quân, khách khí chào hỏi: “Chào các vị.”

Hàn Vệ Quốc lập tức ngoắc ngoắc: “Nào nào, lại đây, uống một ly.”

Mọi người tìm một cái ghế cho cậu, chờ ra một khoảng không, cố ý để chỗ trống gần bà chủ mới này.

Cậu ta thoải mái mà ngồi xuống, trên mặt luôn mang theo nụ cười lễ phép. Tuy rằng ngọn đèn rất tối, nhưng nhìn ra được da của cậu nhẵn nhụi trơn bóng, sống mũi thẳng, đường viền môi rõ ràng, cả người tràn đầy khí tức thanh xuân sạch sẽ, cực kỳ đáng yêu.

Bà chủ khi này ôn hòa cười nói: “Chúng tôi đều rất thích giọng ca của cậu.”

Cậu ta lập tức đáp: “Cảm ơn các anh các chị ủng hộ.”

Hàn Vệ Quốc cười cười khoát tay áo: “Đừng khách khí. Kỳ thực giọng hát và kỹ thuật của cậu rất tốt, so với nhiều kẻ xưng ngôi sao ca nhạc tốt hơn nhiều, tôi thấy bây giờ con gái tôi mê toàn là mấy nhóm ca sĩ đẹp mã, chỉ biết vờ vĩnh nhảy nhót, hát mấy câu đã hút hơi tới hực hơi lui, chẳng biết có cái gì hay ho.”

Những người khác cũng đều cười trợ giúp.

“Đúng vậy, tôi cũng nghe không ra những ngôi sao ca nhạc này có cái gì hay, ca từ đều ca không rõ, trong miệng như ngâm hột thị, mở như chẳng mở.”

“Cậu thanh niên này tư chất không sai, nếu ra đĩa nhất định nổi tiếng cho coi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không bằng để chị Vi Vi đầu tư đi, cũng không bao nhiêu tiền, hai ba triệu thôi mà.”

Bà chủ kia mỉm cười: “Vậy cũng được, tiền trong ngân hàng luôn có, làm bất động sản mà, vài triệu là số ít thôi, cũng chẳng làm được chuyện gì. Thế nào? Cậu em này, có muốn không?”

Cậu thanh niên rất bình tĩnh, cũng rất khách khí cuối người với cô: “Cảm ơn tâm ý của chị, em nghĩ được hát ở đây là tốt rồi. Người hát tốt hơn em nhiều lắm, em vẫn chưa là gì cả.”

Cậu thanh niên cự tuyệt khiến mọi người phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa. Bà chủ kia đem một ly rượu cho cậu: “Nào, uống một ly thông huyệt nào.”

Cậu đưa tay tiếp nhận, uống một ngụm, trên mặt vẫn là mỉm cười.

Cao Kiến Quân vốn không ưa mắt những ca sĩ hát quán bar lắm, luôn cảm thấy họ ăn mặc lập dị, cuộc sống nhất định phóng túng, lúc nào cũng mang khuôn mặt tươi cười đón chào khách, không có khái niệm rụt rè gì cả, anh hoàn toàn không thích người như vậy. Lúc này thấy cậu thanh niên này thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối với những lời trêu chọc không quá tôn trọng của bọn họ không giận nhưng cũng không thuận miệng phụ họa, chà đạp chính mình, nhất thời có chút ít thiện cảm. Kỳ thực, chính bọn họ mặc dù bên ngoài vênh mặt với người ngoài thế nào thì khi gặp lãnh đạo chính phủ hoặc người của ngân hàng vẫn cũng phải cười tươi tiếp đón, người ta nói gì khó nghe cũng phải giả điếc mà cười, chẳng khác nào tình huống cậu thanh niên này hiện nay.

Bà chủ kia hiển nhiên cũng có cách nghĩ giống anh, nhìn cậu ca sĩ trước mắt này càng thêm thích, không khỏi ôn hòa mà nói: “Đêm nay lúc nào rảnh rồi? Chị mời em ăn khuya.”

Cậu ca sĩ hiển nhiên cũng hiểu hàm nghĩa loại mời này, lập tức lễ phép đáp: “Cảm ơn chị, nhưng em còn phải đi chỗ khác hát, không có thời gian, tâm ý của chị em xin nhận vậy.”

Con trai bà chủ kia cũng lớn bằng tuổi cậu ca sĩ này, giờ nghe được cậu gọi mình một tiếng “chị” hai tiếng “chị”, trong lòng cũng đã vui rồi, thanh âm càng thêm nhu hòa: “Không có việc gì, em chừng nào hát xong? Chị đến đón.”

Cậu ta lắc đầu: “Không cần, không dám phiền chị, buổi tối em thường không ăn gì, dạ dày không tốt.”

Bà chủ kia tự nhiên hiểu ngay, cũng không miễn cưỡng cậu, liền khẽ cười cười: “Được rồi, sau này có cơ hội hẹn lần khác vậy.”

Cậu ca sĩ thở phào nhẹ nhõm: “Vâng, vậy em đi trước, còn phải chạy show nữa.”

Hàn Vệ Quốc lập tức gọi cậu lại, ngả ngón nói: “Không vội, không vội. Cậu không theo chị này thì theo đại ca đi.”

Cậu thanh niên biến sắc, nhìn hẩn một cái, kiên trì mỉm cười: “Không được, chỉ xin nhận tâm ý anh thôi vậy.”

Hàn Vệ Quốc đã ngà ngà, có chút cáu gắt, nhất thời nói năng khó nghe: “Tôi không tin, một gã ca sĩ quèn, dám từ chối thế à, hôm nay cậu không muốn đi cũng phải đi. Không phải là vì tiền sao? Đêm nay cậu theo tôi, tôi trả mười ngàn. Cậu vất vả đi hát một tháng cũng chỉ giá này thôi đúng không? Còn không, hai chục ngàn tôi cũng chi.”

Những người khác đều là người thực lực mạnh, luôn luôn sống có quy củ, càng không muốn ỷ thế hiếp người, ai cũng nghĩ cách nói năng của Hàn Vệ Quốc rất quá đáng, có người nhẹ giọng khuyên: “Thôi đi, Vệ Quốc, đừng như vậy.”

“Đúng vậy, cần gì thế chứ? Người ta vẫn còn nhỏ, đừng ép buộc thế.”

Hàn Vệ Quốc quả đã uống say, lúc này chỉ muốn giữ mặt mũi, cứng cổ cứng họng nói: “Cái gì còn nhỏ chứ? Ở cái chỗ này hát xướng kiếm tiền có mấy ai sạch sẽ. Không phải là tiền sao? Có phải chê ít không? Vậy nói coi, bao nhiêu?”

Cậu thanh niên cúi mặt, dường như đang so sánh nặng – nhẹ, lợi – hại.

Những người khác thấy thế cũng không nói gì, nếu như cậu thực sự chê tiền ít, vậy bọn họ cũng không cần nói thay cậu.

Trong lúc nhất thời, quán bar có vẻ rất ồn ào, nhiệt độ bên trong tăng cao.

Sắc mặt cậu thanh niên đã có chút tái tái, phảng phất như đã hạ quyết tâm, ngẩng mặt nhìn Hàn Vệ Quốc, lạnh nhạt nói: “Tiền tôi làm ra đều là tiền sạch sẽ cả, dù là bao nhiêu, tôi dùng cũng an tâm. Xin lỗi, tôi không thể theo anh. Các anh các chị, tôi còn có việc, xin chào vậy.” Nói xong, cậu cầm ly rượu trên tay để lại lên bàn, đứng dậy rời đi.

Cậu đi rất thong dong, không có chút hoảng hốt, thế mà lại khiến cho những ông chủ, bà chủ lớn ở đây bản khoăn, trần trố.

Hàn Vệ Quốc vỗ bàn: “Mẹ nó, không để cho tao mặt mũi à, ông nội mày, coi mày hát ở đây được nữa không.”

Cao Kiến Quân nhú mày: “Làm cái gì vậy? Vệ Quốc, thôi đi, người ta đã nói rõ thế rồi, lẽ nào cậu muốn bức lương vì xướng sao?”

“Đúng đúng.” Những người khác cũng khuyên bảo. “Nếu cậu thích thì tìm người khác cũng được, người thích tiền dù sao cũng nhiều hơn không thích mà.”

Vừa nghe lời này, mọi người cười ha ha. Hàn Vệ Quốc cũng chuyển giận thành vui, cười cười cầm lấy ly rượu chạm ly với mọi người rồi đem chuyện này quăng vào xó nhà.

Chẳng biết thế nào, về đến nhà, lúc nằm lên trên giường, trong đầu Cao Kiến Quân bỗng nhiên xuất hiện gương mặt của cậu ca sĩ kia, một gương mặt đẹp, nhu hòa mơ hồ mang theo chút kiêu ngạo, trẻ trung ánh lên dưới ngọn đèn trong quán bar, khiến anh không khỏi nở nụ cười.

END 02

3. Chương 3

Trung thu sắp đến, trong thành phố khắp chốn đều mang không khí ngày lễ, thế mà ngay tầng đỉnh cao ốc Minh Châu tại bao phủ trong bầu không khí băng hàn lạnh giá.

Trên tầng này đều là nhân viên cao cấp trợ giúp chủ tịch, mà giờ đây mọi người lại không dám thở lấy một hơi.

Bởi vì trong văn phòng, chủ tịch đang cãi nhau với người khác.

Gần đây, loại sự tình này tương đối nhiều, tất cả mọi người tự động nhượng bộ lui binh, rất sợ bị trúng đạn. Trong công ty, dám cùng chủ tịch mình đao minh thương khắc khẩu chỉ có một người, đó chính là chủ tịch phu nhân, thành viên ban giám đốc tập đoàn Minh Châu, phó tổng tài Y Lâm.

Cô là người vợ kết tóc se tơ với Cao Kiến Quân, khi xưa cùng anh tranh đấu giành thiên hạ, thái độ cực kỳ mạnh mẽ, rất chịu thương chịu khó, nhưng tính như liệt hỏa, hễ chút là nổi nóng khiến cấp dưới áp lực rất lớn.

So với cô, Cao Kiến Quân trầm ổn, ôn hòa hơn rất nhiều.

Lúc này đây, bọn họ tranh chấp vì kế hoạch phá bỏ và dời các hộ dân đi nơi khác ở một mảnh đất mới mua.

Mảnh đất đó nằm trong vùng mới, giá đất đang lên vùn vụt, bọn họ định thừa dịp mượn gió bẻ măng phát triển khu này, sớm ngày kiếm tiền, thế nhưng các hộ gia đình ở đây đối với điều kiện phá bỏ và dời đi nơi khác của họ bất mãn, nhất quyết ở lại, không chịu đi.

Y Lâm đối với bọn “điều dân” này luôn luôn chủ trương áp dụng chính sách áp lực, kiến nghị đem việc dời giao cho công ty chuyên phụ trách dời dời có thể lực xã hội đen chống lưng thực hiện, tiền có thể cao một chút nhưng so với điều kiện các hộ gia đình này đưa ra thì vẫn thấp hơn.

Cao Kiến Quân lại cho rằng hiện tại công ty đã đi vào nề nếp, hơn nữa đang phát triển tốt, mở rộng rất nhanh, không nên sử dụng thủ đoạn giống như trước. Nói đi thì cũng nói lại, hiện tại đang là thời kỳ tuyên truyền tiêu diệt xã hội đen, công ty đang làm ăn đàng hoàng cần gì phải dây dưa với xã hội đen để mang họa. Đối với những hộ gia đình này, hoàn toàn có thể nói khéo một chút, tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Y Lâm giận dữ: “Thời gian chính là tiền bạc, lẽ nào anh ngay cả chuyện này cũng không hiểu?”

Cao Kiến Quân ngồi ở trên ghế, mệt mỏi day day thái dương, nhàn nhạt nói: “Trên thế giới cũng không phải chỉ có tiền, còn rất nhiều thứ cần bận tâm. Những hộ gia đình này đều là bình dân, thành thật yên phận, bình thường cũng không có cơ hội phát tài, thật vất vả có thời cơ này, khó tránh khỏi mơ mộng, cũng không có gì đáng trách. Chúng ta kiên trì một chút, nói khéo một chút, cũng không phải không thể thương lượng được.”

Y Lâm hừ lạnh: “Đừng có nói với tôi ‘Nhân chi sơ, tính bản thiện’, những ngày không tiền không bạc hai ta đều đã trải qua, có ai thương cảm cho anh không? Vì sao chúng ta phải thương cảm cho họ? Không có bản lĩnh thì phải ngoan ngoãn nghe người khác sắp xếp chứ.”

Cao Kiến Quân có chút phản cảm mà trầm mặc một lát mới quyết định: “Được rồi, việc này cứ như vậy đi, cứ giao cho Bộ Phát triển đi làm, xem tình huống thế nào đã. Hiện tại, hoạt động của công ty đang dựa theo phương thức quản lý khoa học, đi vào quỹ đạo, có công tác gì thì cứ làm từng bước, để các bộ phận đi làm, hai ta đừng ôm đồm hết thế nữa, để nhân viên quản lý phía dưới không có cơ hội phát huy sở trường, như vậy lãng phí tài năng.”

Y Lâm thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì? Anh muốn chỉ trích tôi không hiểu quản lý à? Nếu như tôi không hiểu quản lý, lúc trước làm sao trợ giúp anh có được gia nghiệp lớn như thế này hả?”

Cao Kiến Quân lập tức nói: “Cô đừng mẫn cảm như thế được không? Tôi căn bản không có ý này. Lúc trước thành lập công ty, tôi cũng không hiểu quản lý, cả hai đều tự tìm tòi cả, thất bại rồi làm lại, cực khổ thế nào sao không nhớ chứ. Hiện tại công ty chúng ta đều đã lên sàn chứng khoán rồi, nếu như không khoa học hóa quản lý, làm sao tự tin phát triển? Những ví dụ thất bại hai ta đều đã thấy rất nhiều rồi, chẳng lẽ còn muốn giẫm lên vết xe đổ? Đợi đến khi thất bại rồi hối hận mới cam sao?”

Y Lâm vỗ bàn: “Anh đừng có giảng đạo lý với tôi, vờ vịt làm gì? Ai chẳng biết chứ? Những thứ này anh đi nói với cấp dưới của anh đi, đừng ở trước mặt tôi mà nói cái gì khoa học cái gì không khoa học. Buôn bán ai mà không cần thủ đoạn, cần quan hệ? Ai cần khoa học hả?”

Cao Kiến Quân cảm thấy mệt mỏi rã rời. Từ ngày công ty bắt đầu lên sàn, một năm gần đây, anh càng ngày càng không thể nói chuyện được với Y Lâm. Mấy tháng qua càng lúc càng nghiêm trọng, dường như trong bất cứ chuyện gì cô cũng có thể cãi nhau với anh, từ công ty âm ỉ đến tận nhà, làm cho anh chẳng có lấy một chút yên tĩnh, khiến anh phải dọn cả đồ ra khách phòng mà ngủ. Làm thế, Y Lâm càng tức giận, cãi nhau lại càng nhiều, có đôi khi âm ỉ mà căn bản chẳng cần có lý do gì cả. Có rất nhiều lần, anh thực sự quá mệt mỏi, rất muốn hỏi cô: “Cô rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Lúc này, anh thực sự cảm thấy những gì cô nói chỉ là muốn quấy anh mà thôi, chuyện chẳng có gì đáng để tranh chấp cả. Vì vậy anh nhìn đồng hồ một cái rồi nói với cô: “Tan tầm rồi, tôi còn một cuộc xã giao, có cái gì ngày mai rồi hãy nói.”

Y Lâm lập tức cảnh giác hỏi: “Xã giao gì? Sao tôi không biết?”

Cao Kiến Quân bất đắc dĩ nhìn về phía cô: “Y Lâm, cô lúc nào thay đổi thành người như vậy chứ? Cô hoài nghi cái gì? Hay phải hỏi, cô muốn biết cái gì?”

Y Lâm dường như bị nói trúng tim đen, nhất thời thẹn quá hoá giận: “Tôi thay đổi sao, là anh thay đổi mới phải! Vì sao bây giờ tôi ngay cả hỏi anh làm gì cũng không thể chứ? Chúng ta còn là vợ chồng sao? Anh vì sao muốn dọn ra khách phòng ngủ? Anh có ai rồi phải không?”

Cao Kiến Quân thở dài: “Nếu như tôi có, tôi cũng sẽ nói rõ ra. Cao Kiến Quân tôi quyết không phải loại người bên ngoài cờ màu bay bay mà trong nhà cờ đỏ còn đó. Y Lâm, cô đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, cho dù là vợ chồng, cũng cần cho đôi bên có thời gian cá nhân chứ. Hôm nay tôi chỉ là đi thăm bạn bè, sau đó đi uống một ly, vậy chắc được chứ?”

Y Lâm một thời ghen lời, lại vẫn hoài nghi mà nhìn anh, một lát mới miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, tôi chỉ hy vọng anh có chừng có mực, mọi việc nên thay con mà nghĩ. Nó còn nhỏ như thế, chúng ta nên cho nó một gia đình hoàn chỉnh.”

“Đương nhiên.” Cao Kiến Quân sắp xếp lại văn kiện trên bàn, cùng cô ra khỏi văn phòng.

Kỳ thực, hôm nay anh cũng không có cuộc xã giao nào, chỉ là không muốn về nhà. Lái xe trên đường vòng vòng một hồi, anh cũng chẳng biết đi nơi nào. Đang lúc mờ mịt, bỗng nhiên thấy cậu ca sĩ lần trước trong quán bò bít-tết nằm sao.

Cậu đang lom khom nhìn mấy tấm ảnh hình món ăn bên ngoài quán, tấm nào nhìn cũng mê người cả. Thấy đáng dấp dối bụng của cậu, Cao Kiến Quân không khỏi nở nụ cười, vì vậy chạy xe, vào bãi giữ xe kế bên.

Gần đây, anh thường đi “Khiêu Vũ Với Bầy Sói” nghe cậu ca sĩ đó hát, chỉ là không quấy rối cậu, bao giờ nghe xong thì về, sau đó ngủ rất an ổn, tựa như tiếng hát của cậu là thuốc an thần của anh, làm cho anh cảm thấy rất dễ chịu, yên lòng.

Trong khi anh trả tiền giữ xe, quay qua quay lại, cậu ca sĩ kia đã đi mất. Xuyên qua lớn kính thủy tinh trong suốt, anh thấy cậu ca sĩ đang ngồi trên ghế, lật xem thực đơn, vì vậy rất tự nhiên mà đi vào, ngồi vào chỗ đối diện cậu.

Cậu ca sĩ ngẩng đầu nhìn anh, không khỏi khó hiểu rồi lại nghĩ người ta chỉ là cần một chỗ để ngồi nên không quan tâm nữa, không hề nhìn anh mà gọi nhân viên phục vụ: “Một phần bò bít-tết, 7 phần chín.”

“Có ngay.” Nhân viên phục vụ lập tức ghi món, rồi quay đầu hỏi Cao Kiến Quân: “Tiên sinh, ngài thì sao?”

Cao Kiến Quân mỉm cười nói: “Cũng vậy nhưng tôi muốn 6 phần chín.”

Nhân viên phục vụ hiển nhiên nghĩ vì bọn họ đi cùng nhau vì vậy viết lên cùng một tờ giấy gọi món, mỉm cười nói: “Xin chờ một chút.” Sau đó bưng anh một ly hồng trà rồi đi ngay.

Cao Kiến Quân nhìn cậu ca sĩ có chút mất tự nhiên kia, cười nói: “Tôi rất thích nghe cậu hát.”

Cậu ca sĩ ngẩn ra, sau đó mới hiểu thì ra anh là khách đã nghe cậu hát, nhất thời trở nên lạnh lợi lên, thoải mái mà gỡ đầu, mỉm cười: “Cảm ơn anh ủng hộ.”

Tuy rằng lời của cậu đều là lời khách sáo nhưng ngữ khí sống động, hoạt bát, hoàn toàn còn sự nghiêm túc lúc đang làm việc, Cao Kiến Quân nghe thế bật cười: “Hẳn là tôi cảm ơn cậu mới phải, nhờ tiếng hát của cậu mà cuộc sống tăng thêm rất nhiều vui sướng.”

Cậu ca sĩ có chút xấu hổ: “Nào được thế? Anh quá khách lệ rồi, kỳ thực tôi cũng chỉ hát bậy hát bạ, cũng không có gì hay.”

Cao Kiến Quân đưa tay: “Làm quen một chút vậy, tôi là Cao Kiến Quân.”

Cậu ta sững sốt, hiển nhiên chưa từng nghĩ có người muốn nghiêm túc làm quen với mình như thế, sau một lát mới phản ứng lại, vội vã vươn tay bắt lấy tay anh, nghiêm túc mà nói: “Tôi là Thẩm An Ninh.”

Cao Kiến Quân rất cao hứng: “Thực sự là tên hay, tiếng ca của cậu làm cho người ta cảm thấy an ninh.” rồi nắm chặt tay cậu một cái, sau đó buông ra, đối với cậu vừa nhiệt tình lại tôn trọng.

Thẩm An Ninh đối với ca ngợi như vậy có chút không biết làm sao, theo bản năng mà gỡ đầu, rồi nói: “Tôi thực sự không biết tiếng hát của tôi có thể cho người ta ấn tượng như vậy, nghe nói thế thực vui quá.”

Vừa nói xong, hai đĩa bò bít-tết mới nấu xong được bưng lên.

Cao Kiến Quân sẵn sàng mà mở khăn ăn, che ở trước người, nói với cậu: “Nào, làm giống tôi, tránh để dầu dính vào quần áo.”

Thẩm An Ninh lập tức làm theo.

Nhân viên phục vụ lúc này mới mở nắp đĩa.

Quả nhiên, dầu trong đĩa bắn ra bên ngoài, may là đều bị khăn ăn chặn lại.

Một lát sau, hai người cầm lấy dao nĩa, bắt đầu ăn.

Thẩm An Ninh dường như rất hưởng thụ thức ăn, cậu cắt thịt ra thành từng miếng nhỏ rồi đưa vào trong miệng, vừa tinh tế nhấm nuốt vừa nheo nheo mắt, hình dạng rất say sưa.

Những năm gần đây, Cao Kiến Quân sơn sơn hải vị gì chưa ăn chứ, cũng đã ít hưởng thụ cảm giác ăn uống rồi. Trên bàn cơm còn phải đấu trí so đũa khí, chú ý từ ngữ, dáng vẻ khi ăn, phải đặc biệt cẩn thận không để đắc tội với khách, còn phải nỗ lực đem bữa cơm ăn cho đến hiệu quả giao dịch lớn nhất, hầu như rất ít khi chú ý tới đồ ăn. Lúc này thấy Thẩm An Ninh đơn thuần mà hết sức chăm chú ăn như vậy, hơn nữa vui vẻ như thế khiến anh cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Quán bò bít-tết này phong cách cũ xưa, ngọn đèn nhu hòa, âm nhạc ưu nhã khiến khách ăn rất thả lỏng, cũng cảm thấy ngon miệng hơn.

Ăn xong bữa đó, bụng mình trong lòng Cao Kiến Quân cũng tiêu tan thành mây khói.

Đợi đến khi Thẩm An Ninh cảm thấy mỹ mãn mà buông dao nĩa, Cao Kiến Quân cười hỏi cậu: “Thế nào? Ăn no chưa? Còn muốn gọi thêm món không?”

Thẩm An Ninh lắc đầu: “No rồi, tôi ăn đủ rồi.”

Cao Kiến Quân liền nói với nhân viên phục vụ: “Tính tiền.”

Nhân viên phục vụ đi đến, mỉm cười với anh: “Tổng cộng 96 đồng, cảm ơn.”

Cao Kiến Quân rút ví ra, định trả tiền. Thẩm An Ninh gấp gấp lấy ra 50 đồng trong túi quần jean, đưa cho nhân viên phục vụ: “Cho hai hóa đơn riêng.”

Cao Kiến Quân ngẩn ra, nửa thật nửa giỡn: “Hôm nay tôi mời, cho tôi chút mặt mũi đi.”

Thẩm An Ninh liên tục lắc đầu: “Đâu thể vậy, như vậy sao được?”

Cao Kiến Quân cũng không kiên trì, liền từ trong tay cậu lấy tờ tiền ấy, rồi rút ra 100 đồng trong ví đưa cho nhân viên phục vụ.

Lúc này Thẩm An Ninh yên tâm, vui vẻ nhấp một ngụm trà, nói với anh: “Tôi phải đi hát, chào anh.”

Cao Kiến Quân lập tức nói: “Để tôi đưa cậu đi.”

“Không được.” Thẩm An Ninh mỉm cười lắc đầu. “Vậy thật phiền cho anh, tôi ngồi xe bus là được rồi.”

Cao Kiến Quân nhận tiền dư, đưa cho cậu một nửa, cười nói: “Dù sao tôi cũng định ăn xong sẽ đi nghe cậu hát, cùng đường mà, chỉ là thuận tiện, cậu không cần ngại.”

Thẩm An Ninh hiển nhiên rất thoải mái hành động của anh, hành động ôn hòa, tràn ngập tôn trọng, chăm sóc mà không khiến người ta bị áp lực. Cậu bỏ 2 đồng anh đưa vào túi, cười gật đầu: “Được rồi, hôm nay ra đường gặp phải quý nhân, cho tôi đi nhờ vậy.”

END 03

Mục lục

4. Chương 4

Trong thành phố, cho dù đã tới mùa thu nhưng trời vẫn chẳng lạnh chút nào, cái nóng mùa hè vẫn còn bao trùm trong không khí, đầu thu cứ vậy mà qua, cho tới Trung thu, trời vẫn ấm áp như thường.

Rất nhiều người đều đã quen, họ biết rằng chỉ cần chờ một cơn mưa đầu tiên ào qua, cái lạnh mùa đông sẽ ủa vào thành phố, thế nhưng không ai quan tâm cả, bởi vì bọn họ vẫn đang sống một cách rất thông thả, nhất là những người mỗi ngày còn lưu luyến nơi quán bar, hè phố.

Hiện tại, Cao Kiến Quân cũng biến thành một thành viên trong số họ.

Đường như cãi nhau với anh đã biến thành thói quen của Y Lâm, ngày nào không âm ỉ thì cô không chịu nổi. Anh cũng từng nghĩ hoặc, có người nói phụ nữ tới tuổi 40, 50 mới đi vào thời kỳ mãn kinh, thế nhưng Y Lâm với anh bằng tuổi, năm nay mới ba mươi lăm, vì sao lại trở nên ngang ngạnh như thế? Anh thực sự không thể lý giải. Anh vốn là theo chủ nghĩa đàn ông truyền thống, luôn luôn cảm thấy phải đối xử nhường nhịn với phụ nữ, càng không thể khắc khẩu cãi nhau với phụ nữ. Thế nhưng tình huống hiện tại như vậy, thực khiến anh rất phiền muộn.

Thời gian qua, anh càng ngày càng không muốn về nhà, trong nhà luôn luôn tràn ngập mùi thuốc súng, làm cho con anh sợ tới nỗi mình trong phòng cả ngày không dám ra. Anh không muốn để đứa con mới chỉ bốn tuổi vô tội của mình chịu cái áp lực vô hình này, vì thế càng lúc càng về nhà muộn, mỗi ngày đều trốn vào quán bar.

Thường thường thông dong, hiện tại anh thành tài xế của Thẩm An Ninh, chở cậu chạy show.

Mỗi đêm Thẩm An Ninh chạy 4 show, phải đi đến 4 quán bar khác nhau, mỗi chỗ hát 4, 5 bài, có đôi khi có khách đặt yêu cầu, chọn bài ca thì cậu về trễ hơn một chút, trên cơ bản tám giờ rưỡi tối bắt đầu cho đến đêm 2, 3 giờ sáng mới kết thúc, sau đó ăn khuya rồi về nhà.

Sau khi đến gần cuộc sống của cậu, Cao Kiến Quân mới phát hiện, kỳ thực cuộc sống ca sĩ cũng không muôn màu muôn vẻ như anh nghĩ, có khi còn rất quy luật, thậm chí khô khan. Thẩm An Ninh hầu như không có bạn, đương nhiên cậu cùng nhân viên phục vụ quán bar quan hệ rất tốt, nhưng không có chuyện mời nhau ban ngày đi dạo phố, xem phim, săn đĩa nhạc, ăn vặt. Cậu bao giờ cũng đọc lai độc vãng, theo cậu nói thì các ca sĩ khác cũng giống thế cả, nếu có người yêu thì sẽ ở cùng với người yêu, không có người yêu thì cũng tổ chức dàn nhạc, cũng như cậu, có cuộc sống riêng của mình, sống rất bình lặng.

Thẩm An Ninh ngay từ đầu đối với anh còn có chút phòng bị, nhất là khi anh đề nghị chở cậu chạy show, thực sự là shock một cơn, rồi kiên quyết cự tuyệt. Đùa sao? Ngồi Mercedes chạy show, sau đó còn kiếm được bao nhiêu đồng đây?

Cao Kiến Quân thấy cậu trừng lớn đôi mắt long lanh trong suốt, như con thú nhỏ cảnh giác nhìn mình, không khỏi bật cười, tâm tình cũng tốt lên. Anh ôn nhu nói: “Tôi chỉ là muốn nghe cậu hát thôi, dù sao cũng tiện đường.”

Thẩm An Ninh căn bản vốn không tin. Cậu cũng không phải ngôi sao ca nhạc nổi danh gì cho cam, ca sĩ như cậu quơ một cái là có cả năm, dựa vào cái gì một ông chủ lớn chạy Mercedes đuổi theo nghe cậu hát? Có ý đồ gì?

Cao Kiến Quân đã sớm phát hiện, cậu hoàn toàn đã quên chuyện họ từng gặp nhau khi Hàn Vệ Quốc yêu cầu chọn bài hát, có lẽ khách như Hàn Vệ Quốc cậu đã gặp không ít, bởi vậy chẳng bao giờ để ý làm gì, đâu cũng là một cách tốt. Với việc này, Cao Kiến Quân vừa thích vừa đau lòng. Không biết bắt đầu lúc nào, đối mặt cậu thanh niên trẻ trung ôn thuần này, anh cảm thấy rất thương tiếc.

Khi thấy cậu tân tân khổ khổ chạy show, thấy cậu lễ phép ứng phó những vị khách buồn chán, thấy cậu ngồi ở một quán nhỏ ven đường ăn một chén mì, anh lại nhớ tới tình cảnh phần đầu rỗng rã 10 năm trời trước đây của mình. Thế nhưng cậu thanh niên nhỏ hơn anh 10 tuổi này khác với anh, cậu không có dã tâm. Tuy rằng thường bị quấy rầy nhưng không xấu hổ, uể oải, sống tự do tự tại, khiến anh cảm thấy ở bên cậu cuộc sống thật dễ dàng vui vẻ.

Anh thích loại cảm giác này.

Lúc này, Cao Kiến Quân ngồi ở bên quầy bar, nhìn Thẩm An Ninh ngồi ở trên sân khấu, chậm rãi ca một bản tình ca.

“Nếu thật có một loại nước khiến tôi và em uống không bao giờ say

Thì phải chăng cũng có một loại lệ khiến tôi và em chảy không bao giờ bị thương

Bao giờ cũng xem tình yêu quá hoàn mỹ thì sao thoát khỏi cảm giác như ở trong một canh bạc này

Kiếp này đã mất lời thề của kiếp trước mới phát hiện nước đã lặng lẽ hóa thành lệ

Tuy rằng nhìn không thấy, nghe không được nhưng vẫn trốn không thoát, quên không được

Ngay cả những sợi tóc của em bên gối cũng biến thành sự dần vạt của anh

Tuy rằng em và anh đều biết, thế nhưng lệ vẫn rơi, tâm vẫn đau

Một giây này, nụ cười này đã qua rồi, anh uống cạn chén giải được

Quên đi tất cả những tốt đẹp, tất cả những trống trải” (1)

Những bài hát Thẩm An Ninh ca, anh đã sớm nghe thuộc lòng, mỗi một bài đều cảm thấy rất êm tai, ôn hòa mà ca ra sự ngọt ngào của tình yêu, cảm giác bất đắc dĩ của mắt đi. Bài này anh rất thích, Thẩm An Ninh nói cho anh, bài này tên là “Mạnh bà thang”, anh nghe xong liên tục gật đầu: “Ừ, rất chuẩn xác, rất có ý vị.”

Anh cùng đi với cậu gần một tuần, rốt cục cậu cũng tin tưởng anh thực tình đi nghe cậu hát, rồi dần dần thả lỏng, để anh chở cậu chạy show, đưa cậu đến các quán bar biểu diễn. Vì anh, cậu cũng thường đổi mới bài hát, thay đổi chủ đề để anh không chán. Kỳ thực, mặc kệ cậu hát bài gì, Cao Kiến Quân đều thích cả, bởi vì trước đây anh chẳng bao giờ nghe nhạc.

Đến khi hát xong trời đã 2 giờ sáng, Thẩm An Ninh xuống khỏi sân khấu, đi thẳng đến bên anh, mỉm cười nói: “Anh lại uống rượu nữa rồi, cẩn thận một chút đi, hiện giờ hình như đang bắt người uống rượu lái xe nghiêm lắm đó.”

Mỗi đêm, Cao Kiến Quân một đường theo cậu đổi quán bar, cũng thường hay uống vài ly, Thẩm An Ninh rất lo bởi vì anh còn phải lái xe.

Cao Kiến Quân cười ôm vai cậu, nhẹ giọng: “Đừng lo, chút bia thôi mà, mấy chỗ trước tôi chỉ uống trà.”

Hiện giờ, có đôi khi anh không nhận được mà đưa tay ôm cậu nhưng cảm giác cũng giống như anh trai trong nhà mà thôi, không có ý gì khác, khiến Thẩm An Ninh cảm giác rất dễ chịu.

Cậu cười cười, cầm lấy ly trong tay anh, uống một ngụm rồi nói: “Thôi được rồi, đừng uống nữa, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Cao Kiến Quân ôm lấy vai cậu đi ra ngoài. “Hôm nay muốn ăn cái gì?”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, cũng không muốn ăn món gì đặc biệt, nói đại một món: “Ăn mì đi.”

Cao Kiến Quân vui vẻ xoa đầu cậu: “Ăn mì hoài vậy sao có chất chứ.”

Thẩm An Ninh thề lười: “Có sao đâu.”

Dưới ánh đèn đường, vẻ mặt Thẩm An Ninh hoạt bát, da thịt tuổi trẻ càng thêm trơn bóng, Cao Kiến Quân nhìn thấy thế, bỗng nhiên trong lòng nóng lên, một loại triều dâng xa lạ nhảy vào trong óc, nhất thời cả kinh.

Ba mươi lăm năm qua, anh chỉ có một người phụ nữ duy nhất, đó chính là Y Lâm. Trước đây, hai người cùng nhau phấn đấu mưu sinh, anh chưa từng làm gì có lỗi với cô. Mấy năm gần đây công ty phát triển rất tốt, công tác cũng rất bận rộn, Y Lâm lại mang thai, sinh con nên anh chưa từng nghĩ tới chuyện tìm tình nhân chứ đừng nói đến chuyện thích đàn ông. Lần trước nghe Hàn Vệ Quốc nói cái gì “Hiện tại lưu hành hành chơi với mấy cậu trai”, trong lòng anh hoàn toàn không cho là đúng. Hôm nay cảm giác này là sao?

Anh có chút chật vật mà buông Thẩm An Ninh ra.

May là họ đã đi tới chỗ đậu xe ven đường, Thẩm An Ninh cũng không chú ý tới dị dạng của anh.

Cả hai lên xe, anh chạy xe tới một quán ăn ven đường. Những cái bàn gỗ đặt ở vỉa hè, phía dưới mái hiên là bếp lò than tổ ong, xe ba bánh có một tấm ván đặt ngang làm bàn, bên trên có chén cùng mì sống, sủi cảo, hoành thánh, cùng với các loại đồ gia vị. Bất luận họ tới lúc nào, luôn luôn thấy có một vài người thanh niên ngồi ăn hỉ hỷ ở đây.

Ở cái thành phố không bao giờ ngủ này, dù khuya đến đâu cũng đều có người.

Ăn mì xong, Thẩm An Ninh cười hì hì kể lại những tin đồn thú vị trong ngày, biểu tình trên mặt sinh động vô cùng.

Cao Kiến Quân cũng tâm viên ý mã, không ngừng tự xét lại mình, lẽ nào mình đồng tính luyến ái tiềm tàng gì đó sao, bởi chưa gặp người hợp ý nên không phát hiện ra?

Dù Thẩm An Ninh không còn đề phòng với anh như trước nữa nhưng anh cũng không dám lơ mãng. Anh không có kinh nghiệm, nhìn không ra tính hướng của Thẩm An Ninh, chỉ cảm thấy cậu là một thanh niên trong sạch, hoạt bát. Bản thân mỗi ngày ở bên cậu cũng không thấy cậu có người yêu gì. Thế nhưng đó cũng không phải cái cơ để bản thân có thể làm loạn chuyện gì. Anh thở dài trong lòng, đành oán giận Y Lâm cố tình gây sự đến độ sắp bức anh phát điên lên nên mới nghĩ vớ vẩn thế này.

Thẩm An Ninh ăn rất nhanh, cười tùm tùm mà nhìn anh trả tiền.

Thật sự là rẻ mà, hai người ăn hai tô mì, tổng cộng 5 đồng tiền. Cao Kiến Quân cũng cảm thấy đau lòng thay người bán, đêm hôm khuya khoắc, vất vả như vậy mới kiếm được mấy đồng. Đương nhiên, trước đây anh cũng từng như thế, giờ nhớ lại quả là xa xăm.

Đưa Thẩm An Ninh đến khu nhà, anh đưa mắt nhìn cậu.

Hôm nay ánh trăng rất sáng, chiếc cằm nhọn cùng đôi mắt sáng của cậu càng thêm rạng rỡ, tràn ngập mê hoặc kỳ dị. Cao Kiến Quân hít sâu một hơi, nỗ lực khống chế cảm giác muốn ôm lấy cậu.

Thẩm An Ninh hình như cũng bị bầu không khí dị dạng mê hoặc, trong mắt xẹt qua một tia mê man, sau một lát mới thanh tỉnh. Cậu mỉm cười như trước giờ vẫn vậy, ôn hòa chào anh: “Anh lái xe cẩn thận.”

Cao Kiến Quân gật đầu, nhìn cậu xuống xe sau đó mở cửa sắt, đi vào sân, tan biến vào bóng tối trên cầu thang. Đến tận đèn trong phòng cậu sáng lên, anh mới yên tâm mà nổ máy, quay đầu, chạy đi.

Thẩm An Ninh vừa vào cửa liền vọt ra cửa sổ trước phòng ngủ, nhìn xe anh chạy đi. Cậu ngơ ngác dựa vào khung cửa sổ, âm thầm chỉnh lý tâm tình đang toán loạn của mình.

Một lát sau, cậu nhìn về phía ảnh chụp trên tủ đầu giường.

Bên trong là ảnh chụp chung của cậu cùng một người thanh niên khác, hai người thân thiết vịn vai nhau, cười đến sáng lạn.

Cậu nhìn người thanh niên trong ảnh, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ? Mạch Mạch, hình như tớ thích anh ấy rồi.”

END 04

5. Chương 5

“Rầm”, cửa văn phòng Cao Kiến Quân vang lên một tiếng rầm trời.

Văn phòng chủ tịch Tập đoàn Minh Châu xây dựng xa hoa vô cùng, rất có phong cách, hơn nữa rất phóng khoáng, cánh cửa này cũng không phải hàng xoàng xĩnh, hơn nữa cửa rất nặng, thế mà lại bị một chướng của Y Lâm mở bung ra rồi lại bị một cước đá hậu đóng sập lại nặng nề vang lên một tiếng rền trời.

Những thanh âm này ở trong khu văn phòng đang an tĩnh đặc biệt chói tai, người trong phòng, ngoài phòng đều giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cao Kiến Quân đang xem bản dự án trên bàn, bị một tiếng ‘rầm’ đó làm cho trái tim như muốn lộn ra ngoài, nhất thời giận tím mặt, ngẩng đầu nhìn Y Lâm: “Cô làm cái gì vậy?”

Y Lâm vọt tới trước bàn, mặt giận dữ vô cùng, quát lên: “Nghe nói anh đã đồng ý tăng thêm tiền cho các hộ di dời đi 200 đồng một mét?”

Cao Kiến Quân gật đầu, phi thường trầm ổn: “Đúng vậy, bọn họ yêu cầu tăng thêm 200, đâu thể không tăng thêm một đồng nào. Làm vậy chỉ làm cho căng thẳng thêm thôi, Bộ Phát triển đã nghĩ ra rất nhiều phương án, bọn họ cũng đã chấp nhận cái phương án này, mỗi mét vuông chỉ cần thêm 200 đồng, họ lập tức cầm tiền đi ngay.”

Y Lâm lạnh lùng nói: “Bộ Phát triển? Công ty không phải của là bọn họ, bọn họ đương nhiên hùng hồn nói vậy rồi. Mỗi mét vuông thêm 200, mảnh đất đó tổng cộng hơn 7000 mét vuông, vậy phải chi thêm một triệu rưỡi nữa, đây đâu phải con số nhỏ.”

Cao Kiến Quân vẫn nhẹ nhàng trả lời: “Tôi không muốn xảy ra xung đột lớn hay thậm chí phải có máu chảy, như vậy đối với hình tượng công ty sau này rất có hại. Mảnh đất đó một ngày chúng ta có được, dựa theo quy hoạch của Cục Quy hoạch, có thể xây nhà trọ cao 24 tầng, hơn 30.000 mét vuông, dựa theo giá phòng ở thị trường mà tính, mỗi mét vuông chúng ta lời đến 1.000 đồng, hạng mục này có thể kiếm 30 triệu, coi như là hiện tại bỏ ra 1,5 triệu thì vẫn đáng giá, không bị thiệt gì.”

Y Lâm tức muốn sùi bọt mép, nhìn chằm chằm anh: “Cao Kiến Quân, tôi nghĩ anh nên coi lại đầu óc kinh doanh của mình đi, đừng để mấy thằng ranh tự cho là tinh anh che mắt. Bọn họ biết cái gì là buôn bán chứ? Chỉ biết là máy móc, lý luận suông. Nói chung, tôi kiên quyết không đồng ý phương án này, một đồng cũng không thêm.”

Cao Kiến Quân tựa lưng vào ghế ngồi, hồ hững nói: “Công việc của cô là quản lý tài vụ và hậu cần, không phải kinh doanh cùng phát triển chiến lược.”

Y Lâm nổi trận lôi đình: “Được, hiện tại nói tới chuyện phân công công việc với tôi sao, vậy tôi cũng có quyền không chi tiền.”

Cao Kiến Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: “Dựa theo chế độ quản lý của công ty, nếu tôi đã ký thì cô không có quyền không chi, bằng không là không làm tròn trách nhiệm, phải tự nhận lỗi rồi từ chức. Đừng quên, chúng ta là công ty cổ phần, các cổ đông vốn đã có người phê bình kín đáo với việc quản lý của vợ chồng chúng ta rồi, hội đồng cổ đông không phải hữu danh vô thực đâu, cô tự giải quyết cho tốt đi.”

Y Lâm nghe vậy ngẩn cả ra, nhưng cũng biết những điều anh nói là thực tế. Cuối cùng cô lửa giận công tâm, bỗng nhiên móc ra từ trong túi một tờ giấy, đập mạnh xuống trước mặt anh: “Được, nếu như vậy, vậy chúng ta ly hôn.”

Cao Kiến Quân kinh hãi, cúi đầu nhìn tờ giấy, trên tờ giấy là ba chữ to bắt mắt vô cùng “Giấy ly hôn”. Anh ngẩng đầu nhìn Y Lâm, cau mày quát khế: “Được rồi, Y Lâm, cô đừng giữ tính trẻ con ấy ra, không nên hơi một tí là lấy ly hôn ra uy hiếp tôi, chuyện này đối với ai đều không có lợi.”

Y Lâm cười nhạt: “Tôi cũng không phải uy hiếp anh. Với thái độ này của anh, chúng ta còn có thể làm vợ chồng nữa sao. Tôi nghĩ thông rồi, không bằng chúng ta ly hôn sạch sẽ cho rồi. Tôi không sợ, anh sợ cái gì? Tờ ly hôn này là tôi kêu luật sư làm, rất công bằng với anh, anh ký đi.”

Cao Kiến Quân cũng phát hỏa, hoắc mắt đứng dậy, lạnh lùng thốt: “Cô bình tĩnh lại đi, hiện tại tôi không muốn nói gì với cô nữa, chờ cô hạ hỏa rồi hãy nói, thật sự muốn ly, tôi theo hầu.” Nói xong, anh ôm áo khoác ở trên lưng ghế dựa, bước ngay ra cửa.

Lúc này là buổi chiều, vẫn chưa tới giờ tan tầm. Anh đi ra cửa chính công ty, trong lúc nhất thời cảm thấy thật mờ mịt lạc lõng, không biết nên đi nơi nào.

Người như anh, nhất cử nhất động tự nhiên đều phải chú ý, nếu như tìm người tổ khổ, chỉ sợ một phút sau sẽ lọt vào tai truyền thông, xử lý không tốt có khi còn làm cổ phiếu rớt vài điểm, trong công ty cũng gặp phải rung chuyển, bởi vậy anh phải khống chế bản thân.

Thế nhưng trong lòng thực sự rất uất ức, anh cứ lái xe lòng vòng trên đường, trong bất tri bất giác liền chạy đến dưới lầu Thẩm An Ninh ở.

Đến khi anh hồi phục tinh thần, lòng anh bỗng nhiên kiên định lại, lấy ra điện thoại di động gọi Thẩm An Ninh.

“Alo.” Thanh âm Thẩm An Ninh có chút lười biếng.

“An Ninh, là tôi.” Cao Kiến Quân nở nụ cười. “Thế nào? Còn đang ngủ?”

Thẩm An Ninh “Diii” một tiếng rồi mới định thần lại: “Sao lại là anh? Hiện tại mấy giờ rồi? Anh tan sở rồi à?”

“Ừ.” Cao Kiến Quân cũng không giải thích nhiều. “Hiện tại tôi đang ở dưới lầu của cậu, cậu có nhà không?”

“Có.” Thẩm An Ninh để chân trần đi nhìn ra cửa sổ, quả nhiên thấy chiếc Mercedes màu đen đậu phía dưới. “Làm sao vậy? Có việc sao?”

Cao Kiến Quân mỉm cười: “Cũng không có gì, chỉ là muốn thấy cậu. Nếu không cậu xuống đây đi, chúng ta đi ra ngoài tìm một chỗ uống trà.”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút liền nói: “Thôi hay là như vậy, anh lên đây đi, cần gì ra ngoài uống chứ.”

Cao Kiến Quân lập tức đồng ý: “Được thôi, cậu ở lầu mấy?”

“Lầu 5, 501.”

Cao Kiến Quân chọn chỗ đậu xe, rồi nhẹ nhàng mà lên lầu.

Cửa phòng 501 đã mở, anh liền đi vào.

Gian phòng rất nhỏ, một phòng một sảnh, bố trí rất tốt. Trong góc phòng có chưng một chiếc bình đất sét cắm một cành cây khô cùng một bó cỏ lau, trên tường chẳng chịt xương sọ dê Mông Cổ, thảm Tân Cương, vòng cổ mài khắc từ xương thú của Lạt Ma ở Thanh Hải, cùng với phật tượng, phù chú đạo gia, thập tự giá chúa Jesus, ngoài ra còn có mặt nạ quỷ, búp bê quỷ dị. Đại sảnh có một bộ ampli xa hoa cùng một cái TV nhỏ. Trừ thế ra hầu như không còn gì đáng giá. Bên cạnh bộ ampli là một cái tủ thấp, đĩa chồng chất như núi, rõ ràng cũng có thứ dính dáng với nghề nghiệp của cậu.

Thẩm An Ninh đi chân trần trên thảm, cười mỉm nhìn anh.

Cao Kiến Quân vừa nhìn thẩm ở đại sảnh liền cởi giày, đập lên chiếc thảm xốp mềm, theo hướng tay cậu ngồi vào góc tường.

Thẩm An Ninh kéo một chiếc bàn trà lại, dùng chén trà tử sa châm trà, đặt lên bàn, cười nói: “Uống đi.”

Ampli phát ra tiếng ca, nhẹ nhàng mềm mại.

Toàn bộ gian phòng đều tản ra khí tức ấm áp, an tĩnh. Thần kinh bị dẫn dắt tới mức sắp bạo phát của Cao Kiến Quân lúc này mới trầm tĩnh lại.

Thẩm An Ninh mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, một bộ Đường trang màu trắng (1), nút áo giải đến tận cổ khiến làn da của cậu càng thêm trắng trẻo. Cậu cười hì hì nhìn Cao Kiến Quân nhưng không nói gì.

Cao Kiến Quân bị cậu nhìn tới ngẩn ra, cười hỏi: “Làm gì vậy? Cười sao gian quá vậy?”

“Đâu có gì.” Thẩm An Ninh nhin một hồi, rốt cục cười rầm lên. “Nhìn bộ dáng này của anh, tôi cứ ngỡ như từ đâu trốn tới đây á.”

Cao Kiến Quân cũng nở nụ cười, vui vẻ hỏi lại: “Thế nào? Bộ dáng thật sự giống chó chết chủ lắm sao?”

Thẩm An Ninh cười càng thoải mái hơn: “Đây là tự anh nói đó nha.”

Cao Kiến Quân nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra xoa xoa mái tóc ngắn của cậu.

Thẩm An Ninh đập một cái ‘bụp’, nhưng cố biểu hiện ra bình thường, vẫn tươi cười như con nít.

Trong lòng Cao Kiến Quân lúc này mới triệt để thư thái, mệt mỏi, uất ức cũng tan biến hết thấy.

END 05

6. Chương 6

Bọn họ cứ như vậy hỉ hã mà uống một chút trà, trời bắt đầu tối dần.

Cao Kiến Quân nhìn cái đồng hồ giống hồ cát trên tường nhà cậu, rồi quan tâm đề nghị: “Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi, cậu cũng sắp đi làm rồi.”

Thẩm An Ninh lập tức đứng dậy, rất tự nhiên mà nói: “Trong nhà còn đồ ăn, anh chờ một chút, tôi làm ngay.”

Cao Kiến Quân vừa nghe thế, cười đứng dậy: “Vậy để tôi làm cho. Thủ nghệ của cậu thế nào? Sợ rằng không tốt hơn tôi đâu.”

“Diii?” Thẩm An Ninh ngửa đầu nhìn anh, hồ nghi chớp chớp mắt: “Anh biết làm cơm.”

Cao Kiến Quân nhìn vẻ mặt của cậu, không khỏi đắc ý như trẻ con, cười cười gần kề lỗ tai cậu nói: “Trước đây tôi còn mở nhà hàng, còn tự mình làm đầu bếp ấy chứ.”

Trong lòng Thẩm An Ninh run lên một cái, nhanh chóng cố trấn định, cười ha ha, đưa tay chỉ nhà bếp: “Vậy anh làm đi, trình độ của tôi sợ rằng kém đầu bếp chính nhà hàng à ghen.”

Hai người vui vui về về mà đi tới tủ lạnh tìm ra nguyên vật liệu, Thẩm An Ninh lại đi lên sân thượng ngắt một chút rau chân vịt cùng rau xà lách rồi tự giác chăm sóc mấy bụi hành, gừng, tỏi đang tốt tươi.

Cao Kiến Quân dùng dao như múa, quả nhiên thủ thế thuần thục vô cùng, dao vung vài cái là đã chuẩn bị xong nguyên liệu, lập tức bắt đầu nấu.

Thẩm An Ninh đứng ở bên người anh, nhìn thân ảnh cao to ấy bận rộn với nồi nôi bếp bếp, nghe tiếng xèo xèo lọc lọc của nồi xoong, ngửi mùi khói dầu phảng phất, trong lòng tràn đầy vui sướng. Cái bếp này đã lâu không có mùi rất ‘bếp’ như thế này.

Kỳ thực, Cao Kiến Quân đã nhiều năm không vào bếp rồi, trong nhà đã sớm mời người giúp việc, ngay cả Y Lâm cũng chưa bao giờ làm cơm chứ đừng nói đến anh. Lúc này, đứng ở cái bếp nhỏ hẹp này, một lần nữa cảm sạn cảm nôi, lưu loát mà xào nấu nấu, bên người còn có một người an tĩnh đứng nhìn, trong lòng anh ầm ập dào dạt, tựa như cảm giác có lại sau bao kiếp.

Anh rất nhanh làm xong món ngư hương nhục ti (1), sau đó rau chân vịt xào tỏi, cuối cùng thêm canh trứng muối dưa leo, rồi tắt bếp, quay đầu cười cười: “Đại công cáo thành rồi.”

Thẩm An Ninh hỉ hã giơ ngón cái khen anh, rồi đi lấy chén bát cơm.

Hai người bưng cơm nước ra ngoài phòng khách, đặt ở trên bàn, sau đó ngồi xếp bằng bắt đầu ăn.

Thẩm An Ninh vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói: “Lâu rồi tôi mới được ăn một bữa cơm nhà thơm ngon như vậy đó. Tay nghề của tôi thật sự là miễn cưỡng lắm, Mạch Mạch cứ luôn cười tôi, nói tôi làm cơm mà lúng túng như gà mổ thóc, nhìn kỳ cục lắm.”

Cao Kiến Quân bật cười: “Mạch Mạch là ai vậy?”

Thẩm An Ninh thỏa mãn buông chén, chạy vào phòng ngủ lấy khung ảnh cho anh: “Là bạn tốt nhất của tôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau đó.”

Cao Kiến Quân nhìn hai cậu thiếu niên sáng lạn trong hình. Bọn họ có khuôn mặt tinh xảo như nhau, chỉ là Thẩm An Ninh đơn thuần hơn một ít, khí chất ôn hòa, mà cậu thiếu niên còn lại thì thần thái phi dương, cả người đều tỏa ra ánh hào quang.

“Thực sự rất được.” Anh tán thán. “Nhưng sao tôi chưa từng gặp cậu ấy vậy?”

Thẩm An Ninh cầm lấy chén tiếp tục ăn, thuận miệng nói: “Hiện tại cậu ấy đang làm ở Bắc Kinh, đi sắp 3 năm rồi.”

“Thế sao? Làm cái gì vậy?” Cao Kiến Quân buông ảnh, thuận miệng hỏi.

“Hình như là làm trợ lý cho chủ tịch tập đoàn Lợi Bá.”

Cao Kiến Quân cảm thấy rất bất ngờ, anh còn tưởng rằng cậu ta cũng giống như Thẩm An Ninh, là ca sĩ, chỉ là đi tới Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, không nghĩ lại là nhân viên quản lý cao cấp của tập đoàn Lợi Bá nổi tiếng, không khỏi khen một câu: “Thật là giỏi mà, tuổi trẻ như thế mà làm đến vị trí này, không đơn giản nha.”

Thẩm An Ninh vừa nghe thế, vô cùng vui sướng: “Đúng đó nha, ở quê chúng tôi, Mạch Mạch rất nổi tiếng, hồi xưa đã trở thành sinh viên từ khi còn là thiếu niên lận, mười sáu tuổi vào đại học, lúc đó rất chấn động. Sau khi tốt nghiệp xong cậu ta vào tập đoàn Lợi Bá công tác, thăng cấp rất mau, ba năm trước đây bị điều đến tổng công ty Bắc Kinh công tác.”

Cao Kiến Quân gật đầu: “Thì ra là thế, trách không được, nhân tài như vậy đương nhiên phải bồi dưỡng rồi, nếu như là tôi cũng sẽ trọng dụng cậu ta.”

Thẩm An Ninh nghe thế liền rạng rỡ hẳn lên: “Thật sự sao? Vậy thật tốt quá.”

Cao Kiến Quân nhìn cậu cao hừng như thế, bản thân cũng nhin không được cười rộ lên: “Sao vậy? Hình như tình cảm của hai cậu rất tốt.”

“Đúng vậy, tựa như anh em ruột vậy đó.” Thẩm An Ninh nghiêm túc gật đầu. “Không, còn thân hơn anh em ruột ấy chứ.”

Cao Kiến Quân có chút cảm khái: “Tình cảm như hai cậu bây giờ hiếm lắm đó, thật khiến người ta ao ước.”

Thẩm An Ninh nghe xong rất vui mừng, dáng cười cũng không giảm đi.

Bữa cơm đó họ ăn rất ngon miệng, cả một bàn đều ăn sạch bách. Thẩm An Ninh cướp nhiệm vụ rửa chén, Cao Kiến Quân mượn khăn lau đi lau bàn. Đợi đến khi thu dọn xong, thời gian cũng đã tối, hai người liền đi ra cửa.

Đã đến đầu mùa đông, đây là mùa thịnh vượng của ngành ẩm thực giải trí, quán bar càng náo nhiệt hơn. Cao Kiến Quân nhìn Thẩm An Ninh ca lên khúc tình ca trong quán bar an tĩnh, gương mặt cậu dưới ngọn đèn biển ảo long lanh sạch sẽ không nhiễm bụi trần thì tình yêu trong lòng lại càng lớn lên, đắm cảnh trở hoa, mà cái con đường trở về ngôi nhà mệnh mông xa hoa kia lại càng xa lạ, cô độc.

Đêm khuya chỗ Thẩm An Ninh trở lại căn nhà ẩm áp nhỏ hẹp ấy, Cao Kiến Quân có chút do dự, trong lòng không muốn về nhà.

Thẩm An Ninh bị anh kiên quyết đưa lên tận lầu, quay đầu lại đang muốn nói với anh một tiếng “Ngủ ngon”, lại thấy được sự không muốn tràn ra từ mắt anh. Trong lòng cậu chấn động, rồi lập tức thấp thỏm, rốt cục vẫn cố lấy dũng khí mời: “Nếu không, vào nhà uống chút trà ha.”

Cao Kiến Quân như trút được gánh nặng, lập tức vào cửa.

Thẩm An Ninh cởi áo khoác, nhưng vẫn mặc áo lông, sau đó dự định đi vào nhà bếp lấy nước.

Cao Kiến Quân lại quyết định thật nhanh, ôm lấy thắt lưng cậu từ phía sau, nhẹ giọng nói: “An Ninh, tôi chỉ muốn hỏi em một câu, em có cảm giác gì với tôi?”

Thẩm An Ninh nhất thời giật mình, nhưng không nói. Cậu thật sự không biết nên nói như thế nào.

Cao Kiến Quân tựa đầu chôn ở sau cổ cậu, cảm thụ được những ngọn tóc ngắn ngắn của cậu lướt qua mặt mình, nhẹ nhàng mà nói: “An Ninh, tôi thích em, nhưng tôi không biết em cảm thấy sao về tôi. Nếu như em nghĩ như vậy là sai, tôi lập tức rời khỏi đây ngay, sau này chúng ta cứ như trước đây, làm bạn tốt, được không?”

Thẩm An Ninh nghe anh nói thích mình, trong lòng nhất thời thỏa mãn vô cùng. Cậu vươn tay chạm vào bàn tay Cao Kiến Quân đang ôm hông mình, khẳng định: “Em cũng thích anh.”

Cao Kiến Quân cuống hỉ mà quay người cậu lại, nhìn dáng cười trên mặt cậu, không bao giờ cần phải khắc chế bản thân nữa, cúi đầu hôn xuống môi cậu.

Thẩm An Ninh hiển nhiên không rành tình sự, rụt rè mở môi, tiếp thu nụ hôn của anh, gương mặt trắng nõn dần dần ửng hồng.

Cao Kiến Quân ôm lấy cậu, hai người rất nhanh vào phòng ngủ, ngã vào giường.

Thẩm An Ninh cảm thấy đầu óc hỗn loạn một mảnh, kêu ong ong cả lên, rất nhanh liền phát hiện bản thân bị Cao Kiến Quân cởi hết quần áo, mà anh cũng như thế, thân thể nóng hổi dính sát vào nhau.

Hai người cũng không phải con nít, tuy rằng trước đây không có làm, nhưng cũng nghe nói qua nên không hề ngu ngơ.

Cao Kiến Quân dịu dàng hôn lên thân thể trẻ trung ấy, nỗ lực làm cậu trầm tĩnh lại, rồi lập tức thử thăm dò, cẩn cẩn dục dục từng chút từng chút tiến nhập vào trong cậu.

Thẩm An Ninh ghé vào trên giường, hai tay nắm chặt gối đầu, cảm nhận được cái loại đau nhức mơ hồ cùng khoái cảm cường liệt này.

Cao Kiến Quân thỉnh thoảng lại hỏi cậu: “Thế nào? Đau không?”

Thẩm An Ninh chỉ lắc đầu.

Cao Kiến Quân ôm thắt lưng mảnh khảnh của cậu, chậm rãi động. Anh đã cảm dục hơn một năm, nên rất nhanh đã bị cảm xúc ầm áp này lôi cuốn, khiến không thể nhẫn nại được nữa, cự triều khoái cảm từng đợt từng đợt lại trào về, làm anh không khỏi rên lên, động tác dần dần trở nên mãnh liệt, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đây là lần đầu tiên của Thẩm An Ninh, rất nhanh liền bị nhiệt tình không tầm thường của anh kéo đến cao trào, không khỏi rên rỉ, cả người run run. Sau đó, cậu không chống đỡ được nữa, hai tay mềm nhũn, nằm úp ở trên giường.

Cao Kiến Quân đã tiết ra cũng nằm lên lưng cậu, cảm thụ được da thịt nhẵn nhụi trơn tru tuyệt ấy, trong lòng thỏa mãn cùng vui vẻ vô cùng. Anh săn sóc mà hỏi nhỏ bên tai cậu: “Thế nào? Em có khỏe không?”

Thẩm An Ninh gấp gáp thở, hơi hơi gật đầu.

Cao Kiến Quân hỏi như thì thầm bên tai: “Vậy thích chứ?”

Thẩm An Ninh khẽ cười, lần thứ hai gật đầu.

Cao Kiến Quân cũng cười, đưa tay ôm cậu tha thiết.

END 06

Mục lục

7. Chương 7

Tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ, mông lung chiếu rọi vào trong nhà.

Cao Kiến Quân mở mắt, lập tức cảm giác được có người đang nằm trong lòng mình, thân thể trơn tuột mà ầm áp, an tĩnh. Anh nhẹ nhàng siết chặt vòng tay, ôm lấy vai cậu, nhớ lại cảnh xuân tươi đẹp mà triền miên vào tối hôm qua.

Từ đôi môi Thẩm An Ninh đến phản ứng của thân thể cậu, Cao Kiến Quân hoàn toàn có thể kết luận, cậu là một xử nam, đây là đêm đầu của cậu, anh cảm thấy rất bất ngờ cũng rất vui sướng và càng thêm quý trọng. Sau đó, anh không khống chế được chính mình, cùng cậu triền miên bên nhau, nhưng cố không làm cậu bị thương.

Thẩm An Ninh có chút xấu hổ nhưng cũng rất hài lòng. Cậu thích sự trùng kích mạnh mẽ của Cao Kiến Quân, thích anh nằm trên mình, bao trùm lấy mình, tựa như anh có thể che chở cho cậu qua mọi phong ba bão táp, không thứ gì có thể làm tổn thương cậu. Cậu vòng tay qua vai anh, theo dao động của anh mà đóng đưa thân mình, trong cao triều mà rên rỉ, nhẹ nhàng kêu: “Kiến Quân, em thích anh.”

Cao Kiến Quân nghe cậu nói vậy, cả trái tim như được ngâm trong nước ấm, nhịn không được thư sướng mà thở dài, dịu dàng ôm lấy cậu, từng chút từng chút hôn lên trán cậu, môi cậu, ngửi mùi hương thanh mát sạch sẽ trên người cậu, nhẹ giọng đáp lại: “An Ninh, An Ninh.”

Đây là An Ninh của anh, một thiên sứ tên gọi là An Ninh.

Anh quyết định, cả đời này đều phải che chở cho cậu.

Lúc này, tự nhiên anh lại nhớ tới Y Lâm, không khỏi nhíu mày.

Có những việc không thể nào trốn được, việc gì cần giải quyết thì phải giải quyết, trước đây, anh có thể ẩn nhẫn, nhưng hiện tại, anh muốn cân nhắc mọi việc cho cẩn thận.

Nghĩ thế, anh nhẹ nhàng buông Thẩm An Ninh ra, cẩn thận vươn tay, chậm rãi xuống giường.

Thẩm An Ninh mệt muốn chết, chỉ trở mình một cái rồi lại tiếp tục ngủ say.

Cao Kiến Quân cũng biết mình khiến cậu rất mệt, đêm qua tuy rằng vẫn luôn tự bảo mình đừng quá sức, nhưng dù sao cũng là đêm đầu của cậu, cuối cùng vẫn là nhịn không được, làm ba lần mới miễn cưỡng thu binh, làm cậu nhóc mệt đến kiệt sức, nhớ lại thật cảm thấy thương cậu vô cùng.

Anh nhẹ tay nhẹ chân đi ra phòng ngủ, vào trong phòng vệ sinh vội vã tắm rửa một cái, sau đó mặc quần áo, lại đi đến nhìn Thẩm An Ninh ngủ một chút. Do do dự dự, cuối cùng anh đặt lên má cậu thanh niên thanh tú ấy một cái nụ hôn rồi lúc này mới yên lặng rời đi.

Tinh thần sáng khoái đi vào cao ốc Minh Châu, anh mỉm cười vào thang máy, sau đó đi qua hành lang vào văn phòng của mình. Tin tức chủ tịch mặt mày rạng rỡ đi làm dùng tốc độ ánh sáng truyền khắp toàn bộ tập đoàn Minh Châu, khiến cho áp lực trầm trọng gần đây luôn phủ trên đầu vô số nhân viên được quét đi sạch sẽ. Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Y Lâm phần nộ không gì sánh được.

Ngày hôm qua, Cao Kiến Quân trắng đêm không về, hôm nay lại dung quang toả sáng đi làm. Lẽ nào cô còn không biết xảy ra chuyện gì hay sao? Cô nhịn rồi lại nhịn, luôn nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh nhưng vẫn nhịn không nổi, cuối cùng cô lại hỏi chính mình vì sao phải nhịn, rõ ràng người sai không phải mình cơ mà, vì vậy thuận thế là làm, đứng dậy mở cửa.

Văn phòng cô ở tầng 37, lúc này cũng không cần chờ thang máy, cộp cộp cộp tiếng giày cao gót đi lên lầu 38, hướng về phía văn phòng chủ tịch mà đi.

Bên ngoài, viên chức vừa thấy cô xuất hiện liền lập tức cảm như hén, chỉ dám lễ phép khẽ chào một tiếng “Y tổng, buổi sáng tốt lành”, rồi sẽ giả bộ bận rộn, không dám chú ý tới khí thế hùng hổ của cô.

Cao Kiến Quân vẫn chưa bắt đầu làm việc, anh cởi áo khoác, mặc một chiếc áo lông dê màu gỉ, bưng trà đứng ở gần cửa kính, nhìn ra thành phố to lớn bên ngoài. Đầu mùa đông, ánh nắng rọi chiếu khiến đáng người cao to anh tuấn của anh tỏa ra một ánh vàng rực rỡ.

Y Lâm chạy ào vào văn phòng hắn rồi đột nhiên đứng lại, nhìn thân ảnh cao ngất đứng ở nơi đó, dưới khung cảnh cao ốc to lớn hùng vĩ làm nền, cô cảm thấy anh như tỏa ra một khí thế mê người.

Cơn giận của cô như bị xì đi không ít, chậm rãi đi tới bên người anh, ngẩng đầu nhìn.

Hôm nay đích xác anh không có sự tiêu tụy của một đêm không ngủ, trái lại có một loại thông dong tự tại.

Trong lòng Y Lâm bỗng nhiên toát ra một loại cay đắng, lập tức hừ một tiếng: “Anh đêm qua ngủ ở nơi nào? Vì sao không trở về nhà?” Nói xong cả chính cô cũng giật mình, rõ ràng là muốn nói chuyện với anh, sao lời nói ra lại chanh chua như thế?

Cao Kiến Quân không nhìn cô, hững hờ đáp lại: “Cô không phải muốn ly hôn sao, cần gì phải biết tôi ngủ ở đâu?”

Y Lâm phát hỏa: “Anh có phải muốn mượn nước đẩy thuyền không? Hiện tại tôi mới biết, thì ra anh sớm đã có bồ nhí rồi, gần đây cứ cố kiếm chuyện với tôi, định để tôi đưa ra ý lý hôn trước phải không? Tôi nói cho anh biết, anh đừng mơ tưởng.”

Tâm tình vui vẻ buổi sáng của Cao Kiến Quân liền triệt để nát bấy. Anh xoay người đi tới bàn công tác, bực bội nói: “Cô có bị chứng hoang tưởng hay không? Ngày hôm qua tôi đã nói rồi, nếu như cô muốn ly hôn, tôi làm ngay. Hôm nay cô tới để nói với tôi chuyện này phải không? Vậy tờ giấy đâu? Cô đưa ra, tôi ký ngay.”

Y Lâm cười nhạt: “Muốn tôi cho anh được như ý à? Đừng có nằm mơ...”

Cao Kiến Quân lập tức ngắt lời cô, lạnh lùng nói: “Nếu như cô không cần tôi ký tên, vậy mời rời khỏi văn phòng, tôi phải làm việc. Nhớ kỹ, thời gian đi làm đừng nói chuyện riêng tư, đó là nguyên tắc chúng ta đã đặt ra, cô lại vi phạm một lần nữa nhưng lần này tôi bỏ qua. Thế nhưng, đừng được nước làm tới.”

Một năm nay, Y Lâm chưa bao giờ nghe Cao Kiến Quân nói như thế với mình bao giờ, trong giọng nói tràn ngập uy nghiêm khiếp người, uy nghiêm không thể cãi nổi. Cô cùng Cao Kiến Quân đã biết nhau 12 năm, đương nhiên biết tính anh, dùng đến cách nói như vậy, quả thật anh sắp bực phát rồi. Nếu để đến khi anh bực phát cơn giận ra, sợ rằng mọi việc đã vô pháp vãn hồi, dù cho ngọc thạch câu phần, anh cũng sẽ làm đến cùng. Tính cách Y Lâm tuy rằng nóng nảy, nhưng cũng không dám làm tới mức đó. Cô đứng tại chỗ, trầm mặc một lúc lâu rồi không nói được một lời mà rời đi.

Cao Kiến Quân nhìn cách cửa phòng bị cô nặng nề đóng sầm lại, không khỏi thở dài.

Hôn nhân của bọn họ đã bị đặt dấu chấm hết vào ngày hôm qua. Anh không định trốn tránh trách nhiệm của mình rồi lại thanh minh là bị bức phải làm vậy. Anh thực sự bị Thẩm An Ninh hấp dẫn, hơn nữa khát vọng sự yên lặng không tranh với đời của cậu. Nhiều năm trước tới nay, cuộc sống của anh đã khô cạn tới mức không rảnh để nghĩ đến tình yêu, cũng chẳng còn say sưa trong ôn hương nhuyễn ngọc nữa, nhưng mà ước mơ thì không lúc nào không sống trong lòng. Có lúc, anh tưởng rằng đó bất quá chỉ là huyền tưởng không thực tế, không nghĩ tới kiếp này còn có thể có được tình yêu.

Nghĩ đến Thẩm An Ninh an tĩnh ngủ ở nhà, anh không khỏi hài lòng mà nở nụ cười.

Nhận đến buổi trưa, anh gọi một cú điện thoại về hỏi thăm: “Dậy chưa? Thân thể sao rồi? Đau không? Ăn rồi chưa?”

Thẩm An Ninh cười cười trả lời: “Vừa mới dậy...cũng được rồi, không đau lắm...uống sữa rồi.”

Hai người nói chuyện không đâu một hồi, Cao Kiến Quân mới nói: “Vậy được rồi, em cứ ở nhà nghỉ ngơi một chút, anh đi làm về sẽ tới nhà đón em, sau đó đưa em đi làm.”

“Dạ.” Thẩm An Ninh có vẻ rất hài lòng.

Cao Kiến Quân buông điện thoại, ôn hòa vô cùng. Viên chức vào văn phòng xin chỉ thị cũng nhìn ra được tâm tình vui vẻ của anh, vô hình trung làm việc cũng thoải mái hơn.

Hôm nay không có gì việc gì quan trọng, mấy bộ phận của các công ty chi nhánh trong tập đoàn đều đi làm như thường. Mới sáng anh đã làm xong công việc theo lịch công tác, đêm nay cũng không có xã giao, vì vậy vừa đến tan tầm anh liền về ngay.

Y Lâm lén lút theo dõi.

Cao Kiến Quân nhẹ nhàng đi lên lầu năm, vào nhà Thẩm An Ninh, ôm lấy cậu mà hôn một cái, sau đó thoải mái thở dài một hơi.

Thẩm An Ninh cười rất hài lòng, thoải mái dựa vào ngực anh.

Hai người ngồi trên thảm, yên lặng mà kề sát vào nhau, tâm tình cả hai đều vui vẻ, hầu như không ai nghĩ muốn đi ra ngoài.

Y Lâm đậu xe ở xa xa ven đường, lo nghĩ mà nhìn chiếc Mercedes của Cao Kiến Quân, thỉnh thoảng liếc một cái nơi mà anh đi vào, trong lòng như có hàng ngàn con kiến đang gặm cắn, khó chịu đến cực điểm.

Qua rất lâu, cô mới nhìn thấy Cao Kiến Quân cùng một cậu thanh niên trẻ đi ra, tươi cười lên xe, nổ máy chạy đi.

Cô không khỏi sững sốt rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây cũng có loại tình huống này xảy ra, trước đây bạn học của họ cũng có không ít người định cư ở nơi xa, có vài cháu trai cháu gái gì đó thi cử vào trường trong thành phố hay tốt nghiệp xong một mình vào thành phố tìm việc làm, những người đó là bậc cha chú nên rất lo lắng. Thế nên thường gọi điện đến nhà xin nhờ bọn họ chiếu cố một chút. Có lẽ cậu thanh niên kia là thế hệ con cháu gì đó của người bạn học nào của Cao Kiến Quân, thế nên anh mới tới chiếu cố cậu ta, phải không?

Cậu thanh niên kia nhìn qua mi thanh mục tú, khí chất sạch sẽ, hẳn là người đứng đắn, Y Lâm nghĩ bản thân quả nhiên hiểu lầm rồi, không khỏi bật cười, trong lòng cũng dâng lên áy náy, rồi lập tức nổ máy chạy đi.

Chung cư này bên ngoài chỉ có một con đường cái, trái phải hai bên đều là nhà hàng muôn hình muôn vẻ, Y Lâm chạy đến đầu đường liền thấy Cao Kiến Quân cùng cậu thanh niên kia đang ngồi trong một tiệm vịt nướng Bắc Kinh, hai người vừa nhìn thực đơn vừa cười giỡn, có vẻ rất vui vẻ. Cô nhìn thấy thế thì vô cùng hoài nghi nhưng vẫn chạy xe về nhà.

Sau khi ăn cơm với con trai xong, cô liền cầm điện thoại cùng mấy chị em chơi thân buồn dưa lê. Người nọ là bà xã một đại gia, không cần làm việc, đối với việc quản lý chồng cực kỳ có kinh nghiệm, thường truyền đạt lại kinh nghiệm cho mấy chị em bạn bè nghe. Lúc này, trong lòng Y Lâm có nghi hoặc, tự nhiên đi thỉnh giáo sư phụ ngay.

Vị ‘sư phụ’ kia nghe xong, lập tức nói rất thâm thúy: “Y Lâm à, không phải chị chê em, nhưng phương pháp xử lý gần đây của em dở quá, em làm vậy không phải là đẩy hấn ra ngoài đường sao? May mà lão Cao nhà em luôn luôn giữ mình trong sạch, còn chưa làm gì xằng bậy, nhưng cứ cái đà này, chị cũng không dám bảo đảm gì đâu nha.”

“Aiiii, đâu phải em không nghĩ thế? Thế nhưng, hai năm nay, Kiến Quân lúc nào cũng tìm cách chống đối em, ở công ty ông ấy chẳng thèm nghe ý kiến em, em thấy kỳ kỳ nên thử xem có phải ổng có bồ nhí hay không thôi.” Y Lâm thở dài: “Ai biết ngày hôm qua ổng không thèm về nhà luôn một đêm, thấy thế sao em không nghĩ bậy được chứ?”

‘Sư phụ’ kia cười nói hì hì: “Đàn ông tối không về nhà cũng chưa chắc bên ngoài có bồ nhí đâu. Chị nói cho em nghe, lão Triệu nhà chị tháng trước cãi một trận kịch liệt với chị, có tới vài ngày không về nhà ngủ. Chị tìm người đi theo dõi ổng thì mới biết ổng mang mấy người anh em đi quán Karaoke hát, hát đến khuya thì đi phòng tắm sauna, còn ngủ luôn trong phòng sauna, vừa tiện nghi lại vừa sạch sẽ. Chị cũng làm bộ như không thèm hỏi, ổng náo loạn cả tuần, thấy chị độ lượng không đòi co, nổi giận thế nào cũng cầm động ngay, giận cỡ nào cũng xì cả. Sau đó ổng trở về vui vẻ như thường. Kỳ thực, đàn ông mà, sĩ diện lắm. Ngày hôm qua, em lấy đơn ly hôn quăng vào mặt lão Cao nhà em như thế, làm sao mà hấn xuống nước được? Hấn muốn ồn ào vài ngày cũng là có thể hiểu được, em không yên tâm thì cứ đi theo dõi, nhưng đừng theo dõi quá chặt, trái lại phản tác dụng.”

Y Lâm hiểu ra, cười nói: “Thì ra là vậy, em cũng có nghe qua chuyện tương tự, hiện tại nhiều ông chồng bỏ nhà trốn đi thường tới phòng tắm sauna ngủ cả đêm mà chỉ mất 68 đồng.”

“38, 48 cũng có nữa, giá rất rẻ, còn cung cấp nước uống miễn phí.” ‘Sư phụ’ kia cũng cười. “Chị thấy vậy cũng tốt, hai bên đều có thời gian bình tĩnh, bực bội gì cũng nguội lại.”

“Vâng, em cũng thấy thế. Y Lâm đã giải khúc mắc, mở rộng tư tưởng, không hề nói tới việc này nữa. “Aii, được rồi, mùa đông tới, chúng ta lúc nào đi chơi đi, rồi cùng mua đồ nữa chứ.”

“Được rồi, chị lúc nào cũng có thời gian, chỉ là em bận quá thôi.”

Hai người cứ như thế nói liên miên mãi đến điện thoại cũng phải nóng lên.

Đêm ấy, Cao Kiến Quân vẫn không về nhà.

END 07

8. Chương 8

Đi vào văn phòng, Cao Kiến Quân không có nóng lòng làm việc mà lấy ra tờ giấy trong ngăn kéo, nghiêm túc xem.

Tờ này chính là giấy ly hôn mà Y Lâm đưa cho anh lúc trước. Trước đây, thấy tờ giấy này anh chỉ cảm thấy phần nộ, căn bản không coi qua liền nhét vào ngăn kéo. Hiện tại, anh muốn tỉ mỉ nghiên cứu một phen.

Sau khi cùng Thẩm An Ninh thân mật một đêm, anh đã quyết tâm ly hôn.

Trước đó, anh chưa từng có lăng nhăng bên ngoài, cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Y Lâm. Trải qua một đêm ấy, anh biết rõ mình đã không bao giờ có thể quay trở về như trước được. Chuyện tình cảm với Thẩm An Ninh cũng không phải một cuộc ngoại tình bình thường, điều này làm cho anh nhận rõ điều mà xưa nay anh chưa hề nghĩ. Thì ra, anh là một đồng tính luyến ái ẩn, trước đây do không có điều kiện khách quan để anh hiểu rõ chính mình, mà hiện tại, anh đã cực kỳ hiểu rõ trái tim của mình. Nguyên nhân chính là vì thế, anh không thể làm lỡ đời Y Lâm, dùng một cuộc hôn nhân đang gãy chết ràng buộc cô. Cô vẫn còn trẻ, hoàn toàn có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Đến từng tuổi này, anh cùng Y Lâm quen biết, hiểu nhau, đến tận kết hôn, trong chuyện chăn gối luôn không quá mức đòi hỏi nhiệt tình. Trong mắt Y Lâm, anh là một người đàn ông tốt biết tiết chế, có chút cổ lỗ, tương đối hàm súc, nhưng cô vẫn cảm thấy thoải mái vô cùng. Chính anh cũng cho là như thế, không chỉ với Y Lâm không có nhiệt tình quá lớn. Lúc xã giao thì tới chỗ ăn chơi, dù thấy những tiếp viên xinh đẹp cũng không hề hứng thú. Trong nhóm bạn bè, anh cũng là ông chồng tốt nổi tiếng giữ mình trong sạch, trở thành tấm gương sáng cho mấy bà vợ đưa ra giáo huấn chồng.

Chỉ sợ là không có bất luận kẻ nào biết, ở sâu trong nội tâm Cao Kiến Quân, dạng anh thích lại là đàn ông. Ý niệm này được ẩn dấu quá sâu trong đầu, ngay cả chính anh sống qua 30 mấy năm cũng chưa từng phát hiện.

Nghĩ vậy, anh nhấp một ngụm trà rồi cười rộ lên.

Cái phát hiện mới tinh này cũng không khiến anh kinh hoàng tí nào, anh chỉ cảm thấy dễ dàng, vui sướng. Bên cạnh Thẩm An Ninh anh rất hài lòng, không có áp lực, không có chán ghét, tính cách Thẩm An Ninh điềm đạm rộng rãi cùng tiếng ca trong sáng, nhu hòa dành cho anh sung sướng vô hạn, mà trên giường cũng khiến anh có một loại cuồng dã, kịch liệt trước giờ chưa từng có. Cái loại cao trào cuồng hỉ như thẩm thấu vào trong máu khiến cho anh luôn luôn vui vẻ.

Xem xong tờ giấy ly hôn ấy, anh liền hiểu yêu cầu của Y Lâm. Điều kiện viết rất ‘độc’, bắt con, chiếm nhà, lấy cổ phần công ty, còn nợ nần của gia đình lại về Cao Kiến Quân. Hàng năm còn muốn tiền trả tiền nuôi con. Rất rõ ràng, lúc Y Lâm ném cho tờ ly hôn này chỉ là uy hiếp, không phải dự định thật sự muốn ly hôn. Đại khái cũng biết anh sẽ không đồng ý những điều kiện khắc nghiệt này.

Bất quá, anh quyết định đáp ứng phần lớn yêu cầu của cô, ngoại trừ cổ phần công ty ra, những điều khác đều có thể.

Nghĩ thế, anh bỏ tờ ly hôn vào ngăn kéo, lúc này mới an tâm, bắt đầu công tác.

Triệu tập nhân viên quản lý cao cấp về họp, anh vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, nhất thời khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, không còn sợ hãi như vừa rồi nữa, bầu không khí lập tức sinh động hẳn lên. Anh kiên nhẫn nghe ý kiến các bộ phận, hài hước điều giải mâu thuẫn giữa Bộ Tài vụ cùng Bộ Kế hoạch.

Y Lâm chủ quản tài vụ, nhện không được chỉ trích tổng giám điều hành Bộ Kế hoạch, cho rằng Bộ Kế hoạch tiêu tiền như nước, làm một dự án mà tiêu phí tới cả triệu đồng cho phí tuyên truyền. Tổng giám Bộ Kế

hoạch trong ngành là chuyên gia rất có danh, luôn luôn cho rằng cô chỉ dựa vào cái quan hệ phụ nhân chủ tịch mà lên tới chức vụ hiện nay chứ không có thực lực nên chẳng hề nhượng bộ, đối chọi gay gắt với cô: “Hiện tại thời đại rượu ngon không sợ hém nhỏ qua rồi, không muốn chi tiền, chỉ muốn kiếm thêm, trên đời có chuyện tốt như vậy sao? Nếu như Y tổng nghĩ chúng tôi xài tiền nhiều, vậy sau này chúng tôi báo kế hoạch sẽ giao cho Y tổng, mời Y tổng thay bộ phận chúng tôi làm ước định tài vụ, sau đó quyết định làm hay không. Bộ phận chúng tôi thật sự là cầu còn không được ấy chứ. Bằng không Y tổng ngoại trừ quản lý Bộ Tài vụ giờ kiêm thêm quản lý Bộ Kế hoạch nhé, chúng tôi cũng rất mong có chuyên gia thay chúng tôi dẫn dắt, bớt việc, đỡ rườm rà.”

Đây là cố ý bêu xấu Y Lâm, cô quản tài vụ và phát triển kinh doanh thì còn được, chỉ có Bộ Kế hoạch là quản lý không nổi, mấy thanh niên trong bộ phận này đầu đầy ý tưởng, LOGO, poster,... chục cái thuật ngữ khiến cô nghe như nghe tiếng người ngoài hành tinh vậy, rất khó khăn, càng không dám nghĩ tới có thể trong lĩnh vực chuyên môn trấn áp được họ. Y Lâm không hạ đài được, có chút thẹn quá hoá giận, đang muốn đập bàn, Cao Kiến Quân ở một bên cười nói: “Ý kiến bèn nhon là chuyện tốt, tôi không thích mọi người lúc nào cũng khúm núm, lúc nào cũng anh tốt tôi tốt mọi người đều tốt. Nhưng mà thủy tinh rất đắt, lúc đập bàn nhớ đập nhẹ một chút.”

Bàn hội nghị của bọn họ là bàn thiết kế đáng vẽ rất nghệ thuật, ở giữa có khắc hoa văn thủy tinh, một chướng mà đập xuống chỉ sợ nát bàn chứ không chơi. Cán bộ trung tầng của cuộc họp xung quanh đều rất trẻ, vừa nghe anh nói thể liền cười rộ lên. Tổng giám Bộ Kế hoạch với Y Lâm cũng chỉ hơn ba mươi, vừa bản lãnh vừa chín chắn, vì vậy dựa theo mấy lời này mà xuống đài, không công kích nhau nữa.

Theo mắt Y Lâm, Cao Kiến Quân dường như đã khôi phục bình thường, hiển nhiên tâm tình hôm nay rất vui vẻ, cô nghĩ, có lẽ để anh tự do 2 ngày cũng tốt.

Buổi chiều, Cao Kiến Quân tìm thời gian rảnh, gọi cho Thẩm An Ninh.

“Đã dậy chưa?” Thanh âm anh thật dịu dàng, nhu hòa.

Thẩm An Ninh cười nói: “Mới dậy.”

Cao Kiến Quân cười: “Đã ăn chưa.”

“Ăn rồi.” Thanh âm Thẩm An Ninh rất trong, không có một chút lo lắng.

Cao Kiến Quân rất hài lòng, bỗng nhiên đề thấp giọng hỏi: “Thân thể sao rồi? Còn đau không?”

Thẩm An Ninh dừng một chút, mới cười nói: “Khá hơn nhiều rồi, không đau lắm.”

“Vậy tối nay đừng đi hát nữa nhé?” Cao Kiến Quân lo lắng.

Thẩm An Ninh rộng rãi cười: “Không có việc gì, em đứng hát là được mà, không có vấn đề gì. Tối giờ mà nghỉ, sợ sau này không ai đặt show nữa, không tốt đâu.”

“Ummm ...” Cao Kiến Quân thở dài. “Vậy được rồi, hôm nay em coi chừng một chút, đừng để mình mệt mỏi. Buổi tối anh có chút việc, có thể khuya mới liên lạc với em được.”

“Em biết.” Thẩm An Ninh cũng không mè nheo gây sự, sang sảng chấp nhận.

Cao Kiến Quân gác điện thoại, ngồi cười một hồi rồi mới tiếp tục công tác.

Buổi tối, Cao Kiến Quân trở về nhà, cùng vợ con ăn tối.

Y Lâm cao hứng vô cùng, nghĩ rằng lão Triệu nhà người ta đi rong tới một tuần mới chịu về nhà, Cao Kiến Quân chỉ đi 2 ngày đã chịu về, cũng biết không chỗ nào tốt hơn nhà mình, phòng massage dù tốt cỡ nào sao dễ chịu bằng ở nhà được.

Trong thời gian ăn cơm, Cao Kiến Quân đối với đứa con Cao Thiên Hoa của mình rất thân thiết, cậu con hỏi gì anh đều đáp cả, đặc biệt là về mấy câu hỏi về nhân vật phim hoạt hình TV vừa mới chiếu, Cao Kiến Quân thỉnh thoảng bị hỏi tới á khẩu, nhưng bằng vào phản ứng nhanh lẹ mà thuận miệng trả lời đại khiến

cho đứa con trai mới 5 tuổi của anh đối với papa cao to uy vũ tin sái cổ, sùng bái như thần. Thậm chí cả khi câu trả lời của anh không thể tưởng tượng nổi, cậu nhóc cũng tin, “ồ” lên kinh ngạc rồi chấp nhận ngay. Y Lâm thấy thế thật là muốn cười. Cao Kiến Quân nhìn đứa con dễ thương của mình cũng cười vô cùng vui vẻ.

Cùng con chơi nửa ngày, sau đó Y Lâm cường thể mà kêu bảo mẫu đưa con trai đi ngủ. Cao Thiên Hoa tuy rằng không cam tâm tình nguyện, nhưng Cao Kiến Quân cũng cho rằng cậu nhóc cần có thói quen đi ngủ đúng giờ, liền vỗ mông cậu nhóc một cái. Cao Thiên Hoa hôn ba một cái rồi vui vẻ đi ngủ sớm.

Y Lâm nhìn Cao Kiến Quân tâm tình rất tốt, trong lòng không khỏi có chút động tình, trầm mặc mà dự định tạo một bầu không khí lãng mạn một chút. Cô lấy bình vang đỏ ra cùng chồng uống hai ly, rồi vợ chồng cùng nhau phẩm trà.

Giữa lúc Y Lâm đang căng thẳng tính toán thì Cao Kiến Quân ôn hòa nói: “Y Lâm, chúng ta đến thư phòng đi, tôi có lời muốn nói với cô.”

Y Lâm khó có khi không cãi lại Cao Kiến Quân, mỉm cười gật đầu: “Được.” Cô cho rằng Cao Kiến Quân dự định nhẹ nhàng khuyên bảo, kết thúc cục diện bế tắc của hai người mấy ngày hôm nay.

Cao Kiến Quân ngồi vào sofa, nhìn Y Lâm ngồi xuống, thoáng dừng lại một chút rồi liền chậm rãi nói: “Y Lâm, chúng ta kết hôn đã lâu năm rồi, trong tính cách cũng có nhiều xung đột. Trước đây, tôi thường nghĩ cả hai cùng nhường một bước, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua, đương nhiên, tôi là đàn ông, nhường cô cũng không sao, không có gì mất mặt cả. Thế nhưng, chúng ta vẫn luôn khắc khẩu không ngừng, sau đó miễn cưỡng làm hòa, lại khắc khẩu, lại làm hòa. Cứ thế, khiến tình nghĩa của đôi bên dần dần tiêu hao hết. Lúc cô quăng tờ giấy ly hôn lên bàn của tôi, tôi cảm thấy cuộc hôn nhân của chúng ta cuối cùng cũng va phải đá ngầm rồi. Tôi không phủ nhận, trong đó có trách nhiệm của tôi, vì thế tôi sẽ không ngụy biện gì cả. Y Lâm, chúng ta ly hôn thôi, tờ giấy ly hôn cô đưa, tôi đã coi cả rồi, phần lớn tôi đều đồng ý, nhà, xe, tiền gửi ngân hàng đều để cho cô, hiện tại cổ phần công ty của cô cũng vẫn là của cô, còn quyền nuôi con với số cổ phần của tôi chúng ta có thể thương lượng. Cô thấy thế nào?”

Anh nói rất thành khẩn, cũng rất nghiêm túc. Y Lâm bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, tựa như không hiểu anh đang nói chuyện gì. Cao Kiến Quân cũng trầm mặc, để cho cô nghe rõ những gì mình nói.

Qua thật lâu thật lâu, Y Lâm bỗng nhiên đưa tay, gạt bình hoa trên trên bàn trà và gạt tàn xuống đất. Cô bình tĩnh đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cao Kiến Quân, nói rõ từng chữ: “Anh đừng mơ, tôi không đi đâu.”

Sau đó, cô xoay người rời khỏi, hung hăng đóng sầm cửa lại.

Đối với phản ứng của cô, Cao Kiến Quân chẳng cảm thấy gì bất ngờ. Đây chỉ là tình huống xấu nhất trong dự đoán của anh, thật phiền phức.

Anh quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ một chút, không muốn ngồi trong căn phòng trầm trọng này nữa, liền đứng dậy bước qua những mảnh vỡ, đi ra cửa.

END 08

Mục lục

9. Chương 9

Gần Tết là thời gian bận rộn của các ông chủ công ty lớn, Cao Kiến Quân cũng không ngoại lệ. Anh cần mời lãnh đạo các Sở đi ăn, cần đi giao lưu tình cảm đối tác kinh doanh, cần đi ăn cơm với các công ty liên quan cung cấp hàng cho công ty anh. Đủ loại kiểu đáng tiệc tùng, ngày ngày nối gót nhau đến, thế nhưng lần nào cũng không thể không đi.

Loại xã giao bàn cơm này là khó ăn nhất, nhưng nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, ai cũng phải mang nụ cười sáng lạn, biểu hiện nhiệt tình dào dạt mà đi dự tiệc. Trong lúc ăn uống linh đình, mọi người nâng cốc ngôn hoan, chúc một năm tiếp tục, hợp tác vui vẻ, đỡ bao nhiêu việc khác, vậy cũng coi như đáng giá.

Gần nhất, Cao Kiến Quân đều tới nhà Thẩm An Ninh vào lúc khuya. Có đôi khi mọi người cơm nước xong, còn muốn đi hát, hát xong ca xong còn đi tắm sauna, quả thực đi tới tầng 3 mới về.

Thẩm An Ninh thì lúc nào cũng vui vui vẻ vẻ, dù cho anh tới sớm hay tới muộn thì cậu bao giờ cũng hát xong thì về nhà, xem đĩa, chơi trò chơi, chờ anh về.

Mỗi đêm, Cao Kiến Quân đều lái xe tới tiểu viện kia, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên cửa sổ lầu 5, chỉ cần như vậy anh đã cảm thấy ấm lòng biết bao. Tuy rằng Y Lâm bao giờ cũng tìm cách gây sự với anh trong văn phòng nhưng anh cũng có đủ tinh lực ứng phó.

Hôm nay, anh đang thẩm duyệt phương án phân phối tiền thưởng do Bộ Tài vụ giao lên, Thẩm An Ninh bỗng nhiên gọi tới.

Cậu có vẻ hưng phấn vô cùng: “Kiến Quân, Kiến Quân, Mạch Mạch sắp về, Mạch Mạch sắp từ Bắc Kinh trở về.”

“Thế à?” Vừa nghe tiếng nói êm tai ấy, Cao Kiến Quân liền nhin không được muốn cười rộ lên. “Trở về ăn Tết à? Công ty họ cho ăn Tết sớm vậy.”

“Không phải, Mạch Mạch nói cậu ta ở Bắc Kinh không quen, đã từ chức rồi. Cậu ta trở về nghỉ ngơi một chút rồi tìm công việc ở đây.” Thẩm An Ninh quả thực nhảy nhót hoan hô. “Thật tốt quá đi, vậy là em với Mạch Mạch lại ở cùng nhau nữa rồi.”

Cao Kiến Quân nhất thời muốn sặc: “Trời ạ, An Ninh, em mà nói như thế, anh sẽ ghen tị đó.”

Thẩm An Ninh ngẩn ra rồi cười ha ha: “Thứ để anh ghen còn xếp dài dài phía sau kia. Kiến Quân, Mạch Mạch trở về sẽ ở chỗ em, chờ cậu ta có chỗ thuê rồi mới dọn đi. Trong khoảng thời gian đó, anh đừng tới. Chuyện của chúng ta, em còn chưa nói cho Mạch Mạch đâu.” Nói xong lời cuối cùng, cậu cũng thấy có chút xấu hổ.

Cao Kiến Quân thở dài một hơi rồi cười: “Em khẳng định em cùng Mạch Mạch chỉ là bạn thôi sao, không phải người yêu?”

“Đương nhiên khẳng định.” Thẩm An Ninh rất nghiêm túc nói. “Nếu em với Mạch Mạch là người yêu thì em đã lên Bắc Kinh hát lâu rồi. À? Phải ha, sao lúc đó em không lên Bắc Kinh chứ, vậy là có thể ở chung với Mạch Mạch rồi.”

Cao Kiến Quân nhin không được cười to. Anh thật sự rất thích cậu thanh niên này, quả thực rất thực thà, rồi lại làm cho người ta thương biết mấy.

“Được rồi.” Anh thở dài. “Vậy anh phải nhường chỗ cho Mạch Mạch thôi. Nhưng em cũng đừng quên anh luôn đó, lâu lâu cũng phải gọi cho anh.”

Thẩm An Ninh hỉ hả cười nói: “Được mà, nhất định nhớ kỹ anh.”

“Mạch Mạch lúc nào đến?” Cao Kiến Quân hỏi.

“Trưa mai.” Thẩm An Ninh vui mừng tính. “Em muốn đi đón. Tối mai sẽ không đi hát, đi chơi với cậu ta.”

Cao Kiến Quân đối với cái cậu Chân Mạch kia có chút đổ kị, không khỏi thở dài thở ngắn làm cho Thẩm An Ninh cười đến đau cả bụng.

Đêm đó, Cao Kiến Quân hung hăng thương yêu Thẩm An Ninh một phen, khiến cho cậu ngủ thẳng đến sáng, thiếu chút nữa dậy không được. May là điện thoại di động có chức năng báo thức, cậu mới dậy đúng giờ được.

Cả người đau nhức quá mức, Thẩm An Ninh một bên nhe răng nhếch miệng mà tắm một bên cắn răng oán hận lắm lắm: “Đáng ghét, đáng ghét chết được. Em để Mạch Mạch ở chỗ này ba tháng luôn, hừ hừ, coi anh làm gì được nào?”

Thay đồ mới, nhìn đồng hồ, cậu vội vã chạy ngay đến trạm xe lửa.

Chân Mạch ngồi xe lửa đúng giờ đến nơi, tiếp theo đó là sóng người cuộn cuộn, hành khách xách hành lý như thủy triều ào ào tràn ra. Thẩm An Ninh hết nhìn đông đến nhìn tây, nhìn thế nào cũng không thấy Chân Mạch, không khỏi lo lắng, vội vàng lấy điện thoại gọi cho hắn.

May là điện thoại được bắt ngay, Thẩm An Ninh gấp gấp hỏi: “Mạch Mạch, cậu ở đâu rồi?”

Thanh âm Chân Mạch rất bình tĩnh: “Tớ ra cuối cùng, không muốn chen lấn với mọi người. Cậu đợi một chút.”

Lúc này Thẩm An Ninh mới yên tâm.

Chờ hành khách thưa bớt, Thẩm An Ninh liền thấy một thanh niên cao gầy kéo vali, bình tĩnh đi ra. Hắn mặc áo jacket lông dê màu nâu nhạt cùng quần jean, cả người cao gầy, tóc đen nhu thuận hơi dài, nhẹ nhàng bay bay trong gió. Sắc mặt hắn tái nhợt, con mắt đen láy có phần âm u, khuôn mặt thanh tú rất bắt mắt.

Thẩm An Ninh cao hứng xông lên, kêu: “Mạch Mạch, Mạch Mạch.”

Chân Mạch quay đầu nhìn cậu, trên mặt hiện ra một nụ cười tươi tắn, thanh âm rất nhu hòa: “An Ninh.”

Thẩm An Ninh tử tử đánh giá hắn, ba năm không gặp rồi, hắn gầy rất nhiều, cằm cũng nhọn ra, nhìn qua có vẻ yếu đuối, tựa như món đồ bằng thủy tinh, chỉ cần động vào liền vỡ vụn ra. Thẩm An Ninh giật mình hỏi: “Mạch Mạch, sao gầy vậy nè?”

“Bệnh đó.” Chân Mạch hời hợt mà nói, thuận tiện ôm luôn vai An Ninh. “Coi cậu kìa, xem ra sống rất tốt.”

“A, đúng vậy, ha ha, ở đây đồ ăn rất ngon mà.” Thẩm An Ninh cười rộng rãi, cùng hắn đợi xe taxi. “Cậu tới chỗ tớ ở đi, chúng ta ăn uống thả cửa, ăn tới cậu mập lên thì thôi.”

Chân Mạch mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Được.”

Lên xe, hầu như chỉ còn lại giọng nói của Thẩm An Ninh, Chân Mạch có vẻ trầm tĩnh vô cùng, chẳng có vẻ như ở Bắc Kinh ăn nên làm ra. Thẩm An Ninh cũng không thêm để ý, có thể nhìn thấy thẳng bạn thân này, hơn nữa biết hắn cũng không đi đâu xa nữa, trong lòng cậu đã vui tới nhảy nhót rồi.

END 09

Mục lục

10. Chương 10

Về đến nhà, Thẩm An Ninh nhanh chóng mở điều hòa, để gió mát thổi khắp phòng, sau đó lại chạy đi pha trà, song song vẫn hỏi với ra: “Mạch Mạch, có đói bụng không? Trên xe lửa có ăn gì chưa?”

Chân Mạch tiện tay để hành lý ở cạnh cửa, cởi giày, nhàn nhạt kể: “Mì gói.”

“Thứ đó ăn sao no được?” Thẩm An Ninh bưng trà để lên bàn, lập tức mở tủ lạnh, lấy đồ ra hâm nóng.

Chân Mạch đi tới nhà bếp, nhìn mấy món ăn một chút, lấy làm lạ: “Mấy món này đều do cậu làm à?”

Thẩm An Ninh bất ngờ không phòng bị, cứng họng: “A? A, à, ừ.”

Chân Mạch không chú ý sự khác thường của cậu, thuận tiện lấy một miếng sườn heo ngâm chua ngọt bỏ vào miệng, nhai vài cái liền cười: “Tay nghề của cậu tiến bộ ghê, ngon lắm.”

Thẩm An Ninh không tiện giải thích, đơn giản đâm lao theo lao, mượn nước đẩy thuyền, cười hì hì: “Thỉnh thoảng làm tốt hơn bình thường một chút thôi.”

Chân Mạch buồn cười vỗ vai cậu một cái: “Được, vậy trong lúc tớ ở đây, cậu cứ luôn luôn tốt hơn bình thường như vậy đi.”

Thẩm An Ninh làm mặt quỷ, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Aiii, cậu dự định tìm việc ở đây?”

“Ừ.” Chân Mạch lấy chén trà, để trong tay giữa ấm rồi uống một ngụm.

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, có chút lo lắng: “Trước Tết có mấy chỗ tuyển người, nhưng đều là ngành dịch vụ cả. Hơn nữa, hiện tại là mùa thịnh vượng, ông chủ cũng không đơn giản sa thải nhân viên quản lý, chỉ sợ không dễ dàng tìm công tác thích hợp cho cậu.”

Chân Mạch chẳng hề để ý: “Tớ có thể đi làm nhân viên phục vụ, hoặc người giữ cửa, nhân viên quán bar cũng được. Hiện tại sắp Tết rồi, những ngành vui chơi giải trí đều cần người, mấy quán ăn ngay cả nhân viên phục vụ tính lương theo giờ cũng nhận nữa mà, không lo không tìm được chỗ làm.”

“Thôi đi, cậu làm nhân viên phục vụ, mệt chết mệt sống, mới kiếm mấy trăm đồng một tháng, còn không bằng ở chỗ tớ tĩnh dưỡng một thời gian. Tớ nuôi nổi cậu mà, lo gì.” Thẩm An Ninh vừa nói vừa lấy trứng gà ra chiên cơm. Cậu nói cực kỳ tự nhiên, tựa như đây là chuyện bình thường.

Chân Mạch có chút bất ngờ rồi lại nở nụ cười, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cậu: “Đi ba năm, tớ suýt chút nữa quên mất thế nào là bạn thân rồi. Được thôi, tớ ở nhà cậu nghỉ ngơi một thời gian, cậu nuôi tớ nha.”

Thẩm An Ninh cười ha ha: “Được thôi, nhà của tớ còn không phải nhà cậu sao. Dù sao hai năm nay đi hát cũng dành dụm được chút đỉnh, nuôi cậu không thành vấn đề.”

Chân Mạch mỉm cười, trên mặt có chút huyết sắc. Trong phòng đã ấm lên, hắn cởi áo khoác, chỉ mặc một bộ áo lông, trông có vẻ càng thêm gầy gò, đường cong thắt lưng nhỏ nhắn lại ưu mỹ.

Thẩm An Ninh đem đồ ăn để lên bàn, nói liên thanh: “Lại đây mau lên, tới ăn nè.”

Tâm tình Chân Mạch dường như khá hơn nhiều. Hắn mới vừa ngồi vào bàn, điện thoại di động của Thẩm An Ninh liên vang lên. Cậu nhanh chóng cầm điện thoại ra ngoài nghe.

Cao Kiến Quân cười hỏi: “Đón được người chưa?”

“Đón được rồi.” Thẩm An Ninh đề thấp giọng. “Mới vừa về nhà, đang ăn.”

“Vậy là tốt rồi.” Cao Kiến Quân cũng yên tâm. “Vậy người bạn kia của em thế nào?”

“Mạch Mạch gầy rất nhiều, tinh thần cũng không tốt lắm.” Thẩm An Ninh có chút lo lắng. “Em thấy tinh thần không được tốt nhưng không dám hỏi.”

“Thế à?” Cao Kiến Quân suy tư một hồi, không khỏi suy đoán. “Hay là thất tình?”

Thẩm An Ninh lập tức gạt đầu: “Có lẽ là vậy. Chỗ Mạch Mạch làm rất tốt, hẳn là không phải vấn đề công ty.”

“Chắc vậy, làm công mà, không làm chỗ này thì làm chỗ khác, cậu ta trẻ tuổi, lại có tài, ở nơi nào công tác đều có thể được trọng dụng, không cần lo.” Cao Kiến Quân ôn hòa cười cười. “Cho nên, anh đoán là cậu ta thất tình.”

“Uhm, anh nói cũng đúng.” Thẩm An Ninh nói, xoay người lại, cách cửa kính nhìn Chân Mạch đang ngồi cạnh bàn ăn. “Vậy em nên khuyên Mạch Mạch thế nào bây giờ?”

“Không cần khuyên, chuyện này phải tự mình thoát ra. Cậu ta không nói, em cũng đừng nên hỏi.” Cao Kiến Quân cười, chuyển sang chuyện khác. “Vậy chúng ta chừng nào gặp nhau?”

“Hừ hừ, anh.... anh đêm qua... biểu hiện tệ quá.” Thẩm An Ninh rất muốn trách cứ anh, rồi lại xấu hổ không dám nói thẳng, bấp ba lấp bấp như con nít. “Em không thêm gặp anh.”

Cao Kiến Quân cúi đầu nhận sai: “An Ninh, em đại nhân đại lượng rộng lòng tha thứ cho anh đi, đi mà?”

“Nhưng mà...” Thẩm An Ninh do dự nhìn Chân Mạch một chút. “Nhưng mà, Mạch Mạch mới vừa trở về, em muốn ở cùng cậu ta.”

“Anh hiểu mà. Như vậy đi, Mạch Mạch ngồi xe lửa lâu như vậy hẳn là mệt mỏi rồi. Một hồi nếu như cậu ta nghỉ ngơi, em gọi điện cho anh. Anh lái xe đến trước nhà em, em xuống gặp anh một chút, được không?” Cao Kiến Quân nhẹ giọng dụ dỗ, thanh âm có chút năn nỉ.

Thẩm An Ninh lập tức nhẹ dạ: “Vậy... được rồi.”

“Ngoan, anh chờ điện thoại đó.” Cao Kiến Quân cao hứng buông điện thoại.

Trên mặt Thẩm An Ninh tràn đầy vui sướng, đẩy cửa vào phòng.

Chân Mạch buông đũa, cầm lấy muỗng ăn canh, chờ cậu ngồi vào bàn liền cười: “Sau này cơm chiên của cậu phải giữ vững phong độ như hôm nay đó nha.”

Thẩm An Ninh mỉa mai: “Cậu ăn mà còn tranh thủ nói móc tở sao, cơm chiên của tớ trước giờ vẫn vậy mà, món ruột đó.”

“Uhm.” Chân Mạch ăn một ngụm, nghiêm trang nói. “Hiện tại tớ khẳng định, mấy món này nhất định là được làm khi cậu phát huy tay nghề siêu hạng, hy vọng sau này cậu không ngừng cố gắng, không ngừng tiến bộ.”

Thẩm An Ninh bật cười: “Tớ nấu không ngon cũng còn hơn cậu nấu tới khét lẹt.”

Chân Mạch ăn no, cảm giác rất dễ chịu. Hấn buông chén đũa, ôn hòa nói: “Nói thật nha, An Ninh, cậu nấu ngon lắm, đã lâu tớ không được ăn ngon như thế này.”

Thẩm An Ninh không nhìn ra nét buồn bã chợt lóe trong mắt hấn, nghe hấn nói như vậy, lập tức hoa chân múa tay vui sướng: “Ồ Bắc Kinh đồ ăn không ngon như ở đây sao? Cậu nghỉ ngơi một chút, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn.” Nói xong, cậu liền dọn bàn.

Trước mặt bạn thân, Chân Mạch cũng không gắng gượng thêm nữa, trên mặt hiện lên sự mệt mỏi. Hấn mở vali, lấy áo ngủ cùng đồ dùng ra, còn có một chai thuốc mỡ thật to viết toàn tiếng Anh, rồi vào phòng tắm.

Thẩm An Ninh vừa hát vừa rửa chén.

Trong phòng tắm, Chân Mạch nghe tiếng ca của thằng bạn thân, cẩn thận mà cời đồ.

Trên người hấn toàn là thương tích, vết thương cũ chưa lành đã có thêm vết thương mới, toàn thân trên dưới toàn là vết thương đã kết thành sẹo. Không những thế còn có nhiều chỗ không rách da nhưng hấn đầy vết xanh tím.

Hấn mở nước nóng, sau đó đứng dưới vòi sen. Dòng nước chảy qua vết thương trên thân hấn, đau đớn kịch liệt ủa tới. Người hấn có chút co giật rồi lập tức cắn chặt răng, nhắm hai mắt lại.

END 10

Mục lục

11. Chương 11

Đến tận khi Thẩm An Ninh dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ xong, Chân Mạch vẫn còn chưa đi ra. Cậu cũng chẳng thèm để ý, liền mở TV chuyển kênh âm nhạc, lẩm nhẩm hát theo ngôi sao ca nhạc trong TV.

Lúc Chân Mạch đi ra, cậu đang dương dương tự đắc lắng lư theo nhạc, cả người nhìn vui vẻ vô cùng. Chân Mạch nhìn cậu, trong mắt đều là sự ấm áp. Hấn mặc áo ngủ, bên ngoài lại mặc một áo ngủ khác, che kín phần dưới cổ, tránh để lộ vết thương ra.

Thẩm An Ninh quay đầu lại nhìn hấn một cái, cười nói: “Coi bộ cậu còn mệt hả, ngủ một giấc đi.”

Chân Mạch gật đầu: “Vậy cậu cứ làm tiếp đi, không cần để ý tới tớ.” Nói xong, hấn liền vào phòng ngủ.

Trên tủ đầu giường vẫn để ảnh chụp chung của hai người như xưa, hấn ngồi lên giường, cầm lấy khung ảnh xem một hồi lâu rồi trầm mặc nằm xuống đất.

Thẩm An Ninh cẩn cẩn dục dục đóng cửa lại, vặn nhỏ TV. Cậu bỏ đĩa vào máy phát, vừa làm vừa lén lút xem cửa. Chân Mạch đã ngủ say, xem ra không sẽ dễ thức giấc. Cậu lại thả rèm xuống, sau đó nhẹ chân nhẹ tay mà đi ra, cầm lấy điện thoại gọi.

Cao Kiến Quân đang họp với nhân viên cao cấp trong tập đoàn, thảo luận kế hoạch phát triển năm nay, nhất là gần đến lúc kết toán sổ sách, đưa phương án chia hoa hồng, cùng với tăng giá trị cổ phiếu, tất cả mọi việc đều rất quan trọng.

Tuy rằng hội nghị quan trọng, điện thoại di động của anh vẫn để mở, chỉ là để ở chế độ im lặng. Nhận được điện thoại, anh cầm lên nhìn rồi liền đứng dậy đi ra cửa.

“Alo.” Trên môi anh là một nụ cười thật vui vẻ.

Thẩm An Ninh hạ giọng nói nhỏ: “Kiến Quân, Mạch Mạch ngủ rồi.”

Cao Kiến Quân nghe thanh âm của cậu, lại nghĩ tới hình dạng cậu lén lút như sợ bị phát hiện, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Anh nhìn đồng hồ rồi nói một cách dịu dàng: “Khoảng một tiếng nữa anh về, đến được chứ?”

“Uhm, có lẽ được. Em thấy Mạch Mạch mệt chết đi được rồi, có lẽ sẽ ngủ lâu.” Thanh âm Thẩm An Ninh rất nhẹ nhàng phát như đang thì thầm.

“Tốt, anh tới ngay, em chờ điện thoại nhé.” Anh cười.

“Uhm.” Thẩm An Ninh vui vui về về gác máy.

Cao Kiến Quân trở lại phòng họp ngồi xuống, cầm lấy bản kế hoạch dày cui, nói với mọi người: “Hôm nay đến đây thôi, mọi người về suy nghĩ cho kỹ, ngày mai tiếp tục thảo luận.”

Vì vậy mọi người tan họp, Cao Kiến Quân đứng dậy trở về văn phòng.

Y Lâm nhìn bóng lưng của anh, liền miễn cưỡng mà nghĩ tới cú điện thoại vừa gọi tới. Có thể người khác nhìn không ra, nhưng Y Lâm thì lại nhạy cảm mà phát hiện ra, lúc Cao Kiến Quân nhận điện, đuôi lông mày, khóe mắt nhướng lên một độ cong thể hiện sự sung sướng.

Đó là điện thoại của ai?

Cô không không chế được bản thân mình nữa, theo Cao Kiến Quân ra khỏi công ty, lái theo anh ra ngoài, đi qua đường phố đông đúc tấp nập, đi tới khu nhà yên tĩnh kia.

Cao Kiến Quân dừng lại, gọi điện thoại: “An Ninh, anh tới rồi.”

Một lát sau, Thẩm An Ninh như nai con nhanh nhẹn chạy xuống, thẳng đến xe anh, mở cửa chui vào.

Cao Kiến Quân thấy cậu chỉ khoác vội một chiếc áo lông rồi chạy ra, liền biết cậu vội tới cỡ nào, anh nắm chặt tay cậu, đau lòng hỏi: “Lạnh không em?”

Thẩm An Ninh liên tục lắc đầu, vẻ mặt mang theo tiểu ý.

Cao Kiến Quân nhin không được hôn cậu một cái, sau đó vươn tay ôm lấy cậu, lấy trán áp vào trán cậu, lặng im.

Thẩm An Ninh an tĩnh dựa vào anh, cũng không nói tiếng nào.

Một lát sau, Cao Kiến Quân hỏi cậu: “Mạch Mạch có khỏe không?”

“Ừ, nhìn qua rất mệt mỏi, em định để cậu ta ở lại nhà nghỉ ngơi lâu một chút.” Thẩm An Ninh đưa tay ôm eo anh, vùi đầu vào ngực anh, rất dễ chịu.

Cao Kiến Quân lại lấy làm kinh hãi, cúi đầu hỏi cậu: “Vậy cậu ta ở nhà em bao lâu?”

Thẩm An Ninh héch mũi lên, đắc ý nói: “Chắc khoảng 2, 3 tháng gì đó.”

“Nè, em định đá anh sao?” Cao Kiến Quân đưa tay nhéo má cậu, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm mại kia. “Em ngắm lại coi, 2, 3 tháng đó, thiệt là vô nhân đạo mà.”

Thẩm An Ninh hỉ hả cười rộ lên: “Đáng đời.”

Cao Kiến Quân nhìn khuôn mặt tươi cười rộng rãi đơn thuần của cậu, ngừng thần suy nghĩ nửa ngày rồi cười nói: “An Ninh, anh có một sáng kiến muốn nói nhưng sợ em không thích. Bất quá, với tình hình như hiện giờ, anh thực sự nhìn không được nữa.”

“Cái gì vậy?” Thẩm An Ninh có chút hiếu kỳ nhìn anh. “Gì mà anh ăn nói trịnh trọng như vậy chứ, có âm mưu quỷ kế gì sao?”

Cao Kiến Quân ôm chặt lấy cậu, ôn nhu mà nói: “Chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, anh vẫn luôn nghĩ, lẽ ra anh phải chăm sóc, quan tâm đến em. Em thấy vậy có được không? Anh mua cho em một căn hộ rộng hơn một chút, em dọn qua đó ở, như vậy sẽ dễ chịu hơn nhiều. Mạch Mạch vẫn có thể ở lại chỗ này của em. Cậu ta ở một căn, chúng ta ở một căn, em còn có thể mua thêm một phòng ra cách âm làm phòng tập. Em thấy thế nào?”

Thẩm An Ninh hỏi lại: “Nếu làm theo anh nói thì căn hộ mình mua phải có bao nhiêu phòng mới đủ?”

“Không nhiều lắm, 4 phòng 2 sảnh là được.” Cao Kiến Quân hơi hột nói. “Nhà của anh cũng là dạng như vậy đó, tùy tiện mua một căn, cũng không mắc mớ gì.”

Thẩm An Ninh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Em thấy giờ cũng tốt rồi, không cần thay đổi. Hơn nữa, em đi hát cũng để dành được không ít, mỗi tháng có mấy ngàn, cũng đủ sống. Em ở cùng với anh cũng không quan tâm anh có bao nhiêu tiền, càng không nghĩ tới chuyện gì khác.”

“Anh hiểu, anh hiểu mà.” Cao Kiến Quân nhanh chóng nói. “Anh cũng không có ý gì, chỉ không muốn em chịu khổ mà thôi. Anh muốn chăm sóc cho em, là tâm ý của anh.”

“Uhm, em hiểu.” Thẩm An Ninh gật đầu, nói sang chuyện khác. “Hôm nay Mạch Mạch ăn đồ anh làm, khen không dứt miệng luôn. Em không dám nói là anh làm, nên đành nhận là mình làm. Hiện tại thì thâm rồi, cậu ta nói tay nghề của em tiến bộ, bắt em sau này đều phải làm giống vậy cho cậu ta ăn đó.” Cậu phiền muộn cắn ngón tay.

Cao Kiến Quân bật cười, cười đến run rẩy cả người. Thẩm An Ninh buồn bực trừng anh.

Cao Kiến Quân nhìn đồng hồ một chút mới hỏi cậu: “Em nghĩ giờ Mạch Mạch tỉnh chưa?”

“Chắc chưa đâu, sao vậy?” Thẩm An Ninh mơ hồ, không hiểu anh muốn nói gì.

Cao Kiến Quân hôn nhẹ lên thái dương cậu, âu yếm mà nói: “Vậy để anh giúp em nấu ăn cho.”

Thẩm An Ninh lập tức mi phi sắc vũ: “Thật sao?”

“Đương nhiên thật rồi. Chúng ta nhẹ nhàng đi vào, nấu xong anh lặng lẽ chuồn ra.” Anh giật dây cậu.

Thẩm An Ninh quả nhiên rất động tâm, suy nghĩ chốc lát rồi cười gật đầu: “Được.”

Cao Kiến Quân lập tức cùng cậu xuống xe, cùng nhau chạy lên lầu.

Y Lâm thấy một cậu thanh niên trẻ tuổi chạy xuống, Kiến Quân cùng cậu thanh niên ở trong xe bàn bạc gì đó cả buổi, chẳng biết giờ trò quỷ gì. Cửa sổ xe của bọn họ đều có màng bảo vệ, cô lại ở quá xa, không nhìn thấy họ làm gì. Qua một hồi lâu, cô thấy cả hai người xuống xe, cùng nhau cười cười lên lầu.

Y Lâm có thể nhìn ra được, Cao Kiến Quân cùng cậu thanh niên kia ở bên cạnh nhau rất vui vẻ, ngoại trừ điều đó ra, họ không có gì kỳ quái cả. Từ khi Cao Kiến Quân đưa ra ý muốn ly hôn với cô, anh thường đi cả đêm không về nhà. Cô cũng từng tìm người theo dõi anh, nhưng không tra ra anh có quan hệ gì với phụ nữ cả, chỉ là buổi tối thích vào quán bar ngồi, thường thường ngồi tới khuya mới đi. Người điều tra cung cấp báo cáo cho cô nói, phần lớn thời gian Cao Kiến Quân đều cùng một cậu thanh niên cùng một chỗ, cậu thanh niên tuổi rất trẻ, có lẽ là ca sĩ, hành vi rất đúng mực, hiện nay không có tra ra có hành vi khả nghi nào, cho nên suy đoán hai người hẳn là bạn bè của nhau.

Người ta điều tra biết rõ, Cao Kiến Quân không phải đồng tính luyến ái, mà quá khứ của ca sĩ tuổi trẻ kia cũng không có tiền sử đồng tính luyến ái gì, thế nên không dám kết luận bậy bạ. Cao Kiến Quân cũng không phải người bình thường dễ chọc vào, lỡ mà nghĩ sai nói bậy, văn phòng điều tra của họ cũng chỉ có nước dẹp tiệm, thế nên báo cáo rất cẩn thận, chừng mực.

Y Lâm nghe báo cáo xong liền yên tâm, hiện tại tự mình theo dõi, thấy một màn như vậy, cô lại một lần nữa cho rằng thần kinh bản thân quá nhạy cảm. Cao Kiến Quân hẳn là đang giả trò giận dữ gì với mình nhưng cũng không có bỏ nhí gì nên thường đi chung với một cậu thanh niên, thế vẫn chưa sao.

Cao Kiến Quân theo Thẩm An Ninh vào cửa, rón ra rón rén đi vào bếp, lén lút nấu ăn.

Thẩm An Ninh cẩn cẩn dực dực đẩy cửa phòng ngủ hở ra một chút, lén nhìn Chân Mạch, thấy cậu ta đã ngủ say, ngay cả tư thế ngủ cũng không đổi, liền yên tâm.

Bọn họ đóng cửa nhà bếp, nhẹ giọng cười nói, cùng nhau bận rộn.

Cao Kiến Quân làm đầu bếp chính, Thẩm An Ninh là trợ thủ, nồi niêu xoong chảo bắt đầu hoạt động, rất nhanh, mùi thơm từ nhà bếp bay ra. Thẩm An Ninh dường như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên cười rộ lên: “Lần này, Mạch Mạch thấy tay nghề của em tốt đến vậy, như đầu bếp nhà hàng 5 sao thứ thiệt, nhất định sẽ thất kinh cho coi, khả khả.”

Cao Kiến Quân thương yêu vuốt tóc cậu, nhẹ giọng nói: “Em vui là được rồi.”

Thẩm An Ninh dùng sức gật đầu: “Giờ em đã rất vui rồi.”

Cao Kiến Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cười tới vui sướng của cậu liền nhịn không được hưng hăng hôn một cái, trong lòng lại thở dài, giờ quan hệ cả hai chỉ có thể coi là không chính thức mà thôi, chẳng biết tới bao giờ mới có thể đường đường hoàng hoàng mà đi với nhau, lúc nào mới có thể ở mãi bên cạnh An Ninh.

Thẩm An Ninh đứng ở bên cạnh anh, nhìn anh nấu ăn một cách thành thạo tới như vậy, ngón tay lại thấy ngứa ngáy, chỉ muốn chôm thử một miếng để ăn mà thôi. Cao Kiến Quân thấy thế cười không ngừng được, cậu nhóc này hoàn toàn không thể chống cự được với món ngon mà, thật sự là làm cho người ta ôm bụng cười.

Khi làm xong xuôi mọi món, Cao Kiến Quân đi rửa tay rồi liền ôm chặt lấy Thẩm An Ninh hôn cậu một cái thật dài.

Thẩm An Ninh lập tức kích động lên, vươn tay ôm thắt lưng anh, nhiệt liệt đáp lại.

Dục vọng Cao Kiến Quân cấp tốc ngẩng đầu, rồi lại không dám lỗ mãng, đành cố nén. Hơi thở của anh càng ngày càng nóng, thở dốc càng ngày càng nhanh, cả người như bị hỏa thiêu.

Thẩm An Ninh cũng thế, cả người đều nóng ran cả lên, cổ họng nhịn không được phát ra những tiếng nức nở nhỏ.

Qua một hồi lâu, Cao Kiến Quân dứt ra đôi môi ngọt ngào ấy, đem mặt vùi vào hõm vai An Ninh. Một hồi lâu, anh mới bình tĩnh trở lại, thở dài: “Có lẽ anh phải đi rồi.”

“Ừ. Mạch Mạch có lẽ sắp tỉnh.” Thẩm An Ninh ôm chặt anh, nhẹ nhàng mà nói. “Hay là, anh ăn rồi hãy đi.”

“Không cần, đây là làm cho em với Mạch Mạch cả.” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Anh sẽ ăn sau, không sao đâu.”

“Đêm nay anh phải về nhà à?” Thẩm An Ninh không tiện nhiều lời, bất quá trong lòng dấy lên một tia cay đắng.

“Ừ, anh ngủ ở phòng cho khách.” Cao Kiến Quân ôn nhu ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành. “Em yên tâm, anh sẽ không ngủ chung giường với cô ấy, như vậy sẽ không phụ em, cũng không phụ cô ấy.”

Thẩm An Ninh đem mặt vùi vào lòng anh, ngửi mùi hương nhàn nhạt của anh. Mãi một lúc lâu, cậu mới nhẹ nhẹ gật đầu.

Cao Kiến Quân hôn cậu, rồi nhẹ nhàng nói: “Vậy anh đi.”

Thẩm An Ninh nắm tay anh, lưu luyến không rời đưa anh ra tận cửa.

Cao Kiến Quân ôn hòa cười: “Ngày mai em lại đi hát nữa phải không? Anh tới quán bar nghe em hát đấy.”

Lúc này, Thẩm An Ninh mới phẩn khởi lên, cười cười gật đầu.

Cao Kiến Quân vò đầu cậu rồi đi ra cửa.

Thẩm An Ninh vẫn nhìn anh đến tận anh xuống lầu, lên xe, chạy đi mới đóng cửa.

Cao Kiến Quân lên xe, bắt đầu chạy về nhà.

Y Lâm ở xa nhìn theo, lại cảm thấy kinh hãi bất ngờ.

Kiên trì không ngừng quả nhiên là hữu dụng mà. Chồng của cô không hề phản bội cô, rốt cuộc anh ta cũng về nhà.

END 11

Mục lục

12. Chương 12

Vài ngày nay, Cao Kiến Quân đều ngủ ở nhà. Tuy rằng mỗi ngày đều về rất trễ, hơn nữa đều ngủ trong phòng của khách nhưng Y Lâm vẫn vì thế mà cao hứng, cô nghĩ với kiểu người như anh tự nhiên không đơn giản mà chịu lép vế, bướng bỉnh một đoạn thời gian rồi mọi chuyện sẽ tiêu tan hết, vợ chồng tự nhiên vui vẻ lại với nhau.

Sáng sớm mỗi ngày, Cao Kiến Quân rời giường xong sẽ đi chạy bộ, sau đó về nhà ăn bữa sáng. Mỗi ngày đại khái chỉ có bữa sáng là anh ăn ở nhà. Trước đây, Y Lâm cũng chẳng quan tâm gì, đều do người giúp việc chuẩn bị cả, lúc này lại dựa theo ban chị em bạn gái ra chủ ý, vực dậy tinh thần, không ngừng mà thay đổi bản thân, khiến cho Cao Kiến Quân cảm thấy dễ thở hơn.

Tuy rằng cô chỉ là người ra chủ ý, người trời chưa sáng đã thức nấu cháo, mua đậu nành, bánh quẩy cho Cao Kiến Quân ăn vẫn là bảo mẫu, nhưng dù sao cũng coi như cô có chút quan tâm, với việc này Cao Kiến Quân đương nhiên biết cả, cũng không phải không hiểu.

Nếu như là trước đây, nếu chưa gặp Thẩm An Ninh, anh sẽ vì con trai, mọi việc đều cho qua cả. Tựa như lời mấy người bạn của anh, vợ chồng mà, cái chính vẫn là sống chung với nhau, còn muốn cái gì kích tình, nồng cháy chứ? Chẳng qua là trách nhiệm mà thôi. Dù sao cũng là vợ chồng đồng cam cộng khổ, sinh con đẻ cái, chỉ cần không sai chuyện gì quá lớn, chuyện gì bỏ qua được thì bỏ qua, cần gì đến nước ly hôn.

Khi đó, Cao Kiến Quân cũng đồng ý với bọn họ một phần, phần còn lại thì không dám gật bừa, đó chính là “bỏ nhí”. Anh cũng gặp qua không ít bồ bịch của bạn bè, nhìn qua rất ngọt ngào ân ái, thế nhưng nhắc tới ly hôn, bạn anh ai cũng kiên quyết từ chối, tới đa cũng chỉ là đồ ngon đồ ngọt hay mua nhiều hàng hiệu đồ dành cho có. Nếu như đối phương không chịu, kiên trì quấy, muốn họ bỏ vợ, liền bị nói là “Không hiểu chuyện”, sau có kết quả là chia tay mà thôi.

Trên đời này, phụ nữ thích đại gia rất nhiều, bọn họ cũng không lo không tìm được người tình. Ba ngày hai hôm là có người mới ngay, sau đó lại lặp lại cái vòng lẩn quẩn ấy. Đương sự làm không biết mệt, anh thì đứng nhìn không cùng thấy mệt cho họ.

Anh vốn là người rất cổ hủ, không cho rằng có được vài đồng đã có thể muốn làm gì thì làm, cho nên tính cách hiện tại cùng với phong cách làm việc trước giờ của anh rất thống nhất, chưa hề thay đổi bao giờ. Thế nhưng Y Lâm lại thay đổi rất nhiều, thích đồ xa xỉ cũng không có gì quá, dù sao trước đây khổ nhiều rồi, giờ hưởng thụ cũng chẳng có gì đáng trách, chỉ là, miệng của cô càng ngày càng độc, giao tiếp với cấp dưới bắt đầu ra vẻ ta đây, chưa gì đã tự cho mình là “khai quốc công thần”, vênh mặt hất hàm sai khiến trong công ty. Không chỉ có anh không thích hình dạng hiện tại của cô mà mấy người quản lý cao cấp trong công ty cũng không ưa nổi. Những người đó đều là tinh anh xã hội, cũng không phải dạng người không thể đi làm chỗ khác được, mấy công ty khác chiêu mộ những người như thế rất nhiều. Cho nên, bọn họ cũng chẳng thêm sợ Y Lâm, thường thường mình đao mình thương đối nghịch với cô, khiến cô sượng mặt. Đối với những điều này, Y Lâm chẳng bao giờ kiểm điểm bản thân, bao giờ cũng nổi trận lôi đình, không thêm nói lý.

Đến lúc ấy, người đau đầu lại là Cao Kiến Quân. Hiện tại, Y Lâm sửa tác phong ngày xưa, sử dụng chính sách dụ dỗ, anh cũng đau đầu chẳng khác khi xưa.

Trên thực tế hôn nhân của bọn họ đã hết thuốc chữa, thế nhưng đối mặt với Y Lâm tươi cười thế kia anh không thể kiên quyết đưa ra ý ly hôn. Cũng may gần đây Chân Mạch đã trở về, Thẩm An Ninh không để anh vào nhà, chỉ có thể đến quán bar nghe hát rồi ngồi nói chuyện một chút, sau đó lại phải về nhà. Điều này làm cho anh có thời gian thông dong tự hỏi, hy vọng có thể nghĩ ra một cái kế sách vẹn toàn rồi nói chuyện với Y Lâm được.

Ngồi trên bàn ăn sáng, con trai Cao Thiên Hoa dường như đang vui mừng chuyện gì, gương mặt tròn tròn nhỏ nhắn quả thực dương quang sáng lạn. Cậu nhóc chỉ có sáng sớm mới có thể thấy ba mình, lúc này sẽ đem từ chuyện lớn tới chuyện bé trong nhà trẻ ra nói với ba. Cao Kiến Quân cùng con trai vừa nghe vừa hỏi, rất náo nhiệt, nhân cơ hội này bỏ qua Y Lâm. Bàn công chuyện thì ở công ty nói còn chuyện trong gia đình thì anh không ý kiến gì. Hiện tại, anh toàn xem sách về tài chính, kinh tế cùng quản lý, thỉnh thoảng xem các loại tạp chí như “Địa lý quốc gia”, “Tìm kiếm”, “Cuộc sống”, mà Y Lâm thì thích coi tạp chí thời thượng về trang phục, đồ trang sức hay phim tình cảm buồn chán. Hai người thật sự là không hợp với nhau, hai năm nay hầu như chẳng có gì nói với nhau, hiện tại cũng không cần nói gì.

Buông chén, Cao Kiến Quân hôn lên trán con mình sau đó lấy áo khoác ra cửa. Y Lâm nhìn bóng lưng anh rời đi, tâm tình rất phức tạp. Mấy ngày nay, nhìn anh cùng con thân thiết như vậy, tựa hồ là không còn ý ly hôn nữa, thế nhưng vẫn bất hòa với mình, cảm giác này thật sự rất khó chịu. Bang quân sư của cô nói, nếu cứ tiếp tục làm căng nhất định sẽ đẩy chồng ra tìm bồ nhí mà thôi, cho nên phải nhẫn nại. Cô suốt đời cường thế, mỗi lần ăn nói khếp nép đều rất gian nan, ủy khuất, cũng không muốn thế. Nghĩ đến đây, cô cũng bất đắc dĩ thở dài, dặn bảo mẫu đưa con tới nhà trẻ đúng giờ rồi mới đi ra làm.

Cao Kiến Quân đi vào văn phòng, ngênh tiếp anh là một chồng công việc căng thẳng cao ngất ngưỡng. Tết đã đến gần, có rất nhiều việc cần xử lý xong xuôi trước khi nghỉ, qua năm mới sẽ bắt đầu kế hoạch mới. Văn phòng anh giờ người ra người vào tấp nập, Y Lâm cũng tới hai lần, đẩy cửa vào liền thấy hai người đang bàn chuyện, liền không nói một lời thay anh khép cửa lại rồi đi.

Nháy mắt đã đến buổi trưa, Cao Kiến Quân có xã giao, hẹn chủ nhiệm Ủy ban xây dựng đi ăn. Anh vừa vội vàng đi ra bãi giữ xe, vừa gọi điện cho Thẩm An Ninh.

Thường thường, vào lúc này Thẩm An Ninh vừa mới tỉnh ngủ, bao giờ cũng mơ mơ màng màng nói chuyện làm cho anh rất buồn cười. Hôm nay, Thẩm An Ninh lại rất thanh tỉnh, vui vẻ nói: “Em với Mạch Mạch đi cắt tóc rồi.”

“Thế à? Tóc em không dài mà, cắt xong thành bộ dạng gì rồi?” Cao Kiến Quân ngồi vào trong xe, một bên mang tai nghe một bên tiếp tục nói chuyện, chạy xe ra ngoài. Trên mặt anh vẫn mang một nụ cười rạng rỡ.

Thẩm An Ninh cười hì hì: “Tại Mạch Mạch nghĩ tóc cậu ta dài quá định đi cắt. Em đi theo chơi, dù sao không có việc gì, nên cũng cắt luôn.”

Nghe tiếng cười trong trẻo của cậu, Cao Kiến Quân nhin không được cười ra tiếng: “Em đã nhuộm tóc màu gì thế?”

Thẩm An Ninh cười nói ha ha: “Nhuộm vài màu lộn, màu vàng nè, màu hạt dẻ nè, màu cà phê nữa đó.”

Cao Kiến Quân chọc cậu: “Sao anh nghe giống yêu quái trong Tây du ký quá vậy?”

Thẩm An Ninh cười to: “Mạch Mạch cũng nói như vậy.”

“Em coi, cái này kêu là anh hùng suy nghĩ như nhau.” Cao Kiến Quân cười cười, hài lòng hàn huyên một hồi, đến tận khi đến nơi, mới kết thúc.

Buổi chiều cũng bề bộn nhiều việc, buổi tối vẫn là xã giao, tự nhiên muốn uống chút rượu. Tác chiến liên tục như vậy, Cao Kiến Quân cũng sắp chống đỡ không nổi, may là Hàn Vệ Quốc muốn hẹn khách mời hôm nay của anh nên cũng chạy đến, giúp anh kính rượu người ta, rồi cuộc chia sẽ bớt lượng rượu cho anh.

Đến khi tân chủ tấn hoan, bắt tay nhau đi về, Cao Kiến Quân mới thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Vệ Quốc cùng anh uống đã say chũnh choáng nhưng không định về nhà, cười hỏi: “Thế nào? Có đi đâu tiếp nữa không?”

“Còn đi đâu nữa? Một chưa hả?” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Đang muốn đến quán bar ngồi một hồi đây.”

“Vậy tôi đi với.” Hàn Vệ Quốc nói ngay, trên mặt tràn đầy hiếu kỳ. “Nghe nói cậu ngày nào cũng tới quán bar cả, đây không giống phong cách của cậu. Sao vậy? Muốn cua ai?”

“Nói bậy nói bạ.” Cao Kiến Quân cho hấn một quyền. “Anh em ta quen biết hơn mười năm, tôi là loại người như vậy sao?”

“Cho nên tôi mới không hiểu nha.” Hàn Vệ Quốc túm cánh tay anh. “Đi một chút đi, hai anh em ta cùng đi, đi coi chỗ đó có gì hấp dẫn cậu. Mặc kệ là cái gì, có thể hấp dẫn Cao Kiến Quân cậu thì nhất định là thứ tốt. Cậu cũng đừng quá nhỏ mọn, nếu phát hiện cái gì tốt phải cho bạn bè chiêm ngưỡng với chứ.”

Cao Kiến Quân hết cách với hấn, biết lần này nếu như cự tuyệt hấn, người này nhất định sẽ quây một trận tưng bừng. Anh nhìn đồng hồ một chút, biết lúc này Thẩm An Ninh hấn là đang ở “Khiêu Vũ Với Bầy Sói” biểu diễn, liền mang theo Hàn Vệ Quốc đi tới đó.

END 12

13. Chương 13

Trong quán đông nghịt người. Cao Kiến Quân mang theo Hàn Vệ Quốc chen đến gần quầy bar, gọi một ly bia, ngồi chậm rãi uống.

Trên sân khấu là một dàn nhạc đang hát, bầu không khí nhiệt liệt vô cùng. Cao Kiến Quân thường thường đến đây, hiển nhiên biết dàn nhạc chuyên hát rock này rất được mấy thanh niên hoan nghênh.

Bọn họ mới vừa ngồi xuống không bao lâu, bài hát đã ca xong. Nương theo tiếng vỗ tay cùng huyết sáo, có người la to: “Thêm bài nữa đi.”

Thanh âm của ca sĩ hát chính hồn hậu êm tai, lúc này liền cả tiếng hỏi: “Mọi người muốn bài gì đây?”

Thanh niên trong quán bar trăm miệng một lời hô to: “Bức—thượng—lương—sơn—”

Ca sĩ liền chịu ngay: “Được.”

Nhất thời, nhịp trống gấp gấp vang lên.

Bài này Hàn Vệ Quốc chưa từng nghe qua, Cao Kiến Quân đã nghe không ít lần, anh rất thích. Anh mỉm cười ngồi một bên, tay cầm ly bia nhìn lên trên sân khấu. Hàn Vệ Quốc cũng nghiêm túc mà nghe, hiển nhiên cũng cảm thấy hay hay.

Lúc này, có một cánh tay bá vai Cao Kiến Quân, lập tức có người nhích lại gần.

Cao Kiến Quân cười cười quay đầu lại, ánh mắt lập tức quét về phía trên.

Thẩm An Ninh dung quang toả sáng đứng ở bên cạnh anh, cười mỉm để anh nhìn mình. Tóc cậu quả nhiên nhuộm muôn màu muôn sắc, lại mặc một chiếc áo lông màu trắng nhìn rất sinh động.

“Rất đẹp.” Cao Kiến Quân cười gật đầu, nhin không được đưa tay vò đầu cậu.

“Nè, không được vò.” Thẩm An Ninh cười hì hì, tránh tay anh.

Hàn Vệ Quốc quay đầu nhìn về phía bọn họ, không khỏi khiếp sợ.

Cao Kiến Quân rất tự nhiên giới thiệu bọn họ: “Đây là Thẩm An Ninh. An Ninh, hấn là Hàn Vệ Quốc, em gọi Hàn ca là được.”

Thẩm An Ninh liền khách khí cười cười với Hàn Vệ Quốc: “Hàn ca.”

An Ninh vốn đã không nhớ rõ Hàn Vệ Quốc nữa, cậu rất lễ phép với hắn. Hàn Vệ Quốc kỳ thực cũng không có ấn tượng gì sâu sắc với cậu, chỉ cảm thấy có chút quen mắt mà thôi, nhưng không nhớ ra là ai. Hắn cười cười với cậu thanh niên này, trong lòng lại cả kinh chưa hoàn hồn.

Tiếng ca quá lớn, bọn họ muốn nói chuyện thì phải kêu to nên giờ không ai nói gì, chỉ lắng nghe bài hát.

Bài hát đã sắp kết thúc, thanh niên trong quán cùng nhau cao giọng hát: “A —hảo—hán—a—tạo—phản—thì ra bọn họ đều là, bức, thượng, lương, sơn.” Thực sự là khí thế bàng bạc.

Ca sĩ trên sân khấu nói một tiếng “Cảm ơn”, dàn nhạc liền bắt đầu dọn dẹp.

Thẩm An Ninh cũng chào Cao Kiến Quân với Hàn Vệ Quốc, chờ lên sân khấu hát. Chờ ban nhạc đang chơi xuống, cậu liền đi lên, hát một bài tình ca.

Danh tiếng cậu ở quán bar này cũng rất cao, thỉnh thoảng có một cô gái kêu to: “Tiểu suất ca, em yêu anh.”

Thẩm An Ninh liền mỉm cười gật đầu một cái với cô bé, nhìn qua rất có phong độ.

Cao Kiến Quân thích cuộc sống bình thường của Thẩm An Ninh, cũng thích nhìn dáng dấp khi hát của cậu. Lúc này anh cũng mỉm cười, vui vẻ vô cùng.

Lúc này, Hàn Vệ Quốc mới hết kinh ngạc, không khỏi lắc đầu: “Kiến Quân ơi là Kiến Quân, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng nghen. Tôi quen cậu nhiều năm như vậy rồi vậy mà cũng nhìn không ra nha, thì ra cậu cũng có sở thích như vậy?”

“Cái gì mà sở thích như vậy chứ? Dừng từ kiểu gì vậy.” Cao Kiến Quân nhàn nhạt cười nói.

Hàn Vệ Quốc nhìn Thẩm An Ninh trên sân khấu, ghé sát vào tai Cao Kiến Quân, quỷ bí cười: “Thế nào? Mùi vị chắc không tệ hen?”

“Đừng có dùng cái giọng đó mà nói em ấy.” Cao Kiến Quân nghiêm túc lại. “An Ninh là người tốt yêu, tốt nghiêm túc đấy.”

Nét mặt Hàn Vệ Quốc biến đổi, nhanh chóng nghiêm trang gật đầu: “Được được được, là tốt sai, tốt xin lỗi. Cao Kiến Quân cậu đây khó có được yêu một người, hiểu rồi, hiểu rồi.”

Cao Kiến Quân cười cười đẩy hắn một cái: “Đừng có cà chớn nữa.”

Hàn Vệ Quốc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Gần đây bà vợ cậu hay gọi điện cho vợ tớ, nói là thằng ranh cậu đang đòi ly hôn, còn hỏi vợ tớ, có phải tớ dẫn cậu đi nhà chứa, tìm gái không? Khiến cho vợ tớ cũng quay tớ vài trận, thật là phiền chết tớ. Aiii, cậu thật sự muốn ly hôn?”

Cao Kiến Quân nhíu nhíu mày. Anh đặc biệt không thích tính này của Y Lâm, có chuyện gì cũng rêu rao khắp làng khắp xóm, dường như là chuyện gì hay ho lắm vậy. Bất quá, Hàn Vệ Quốc là bạn thân của anh, anh cũng sẽ không giấu diếm. “Phải.” Anh gật đầu. “Đúng là tớ muốn ly hôn.”

Hàn Vệ Quốc nhìn thoáng qua Thẩm An Ninh: “Vì cậu ta à?”

“Cũng không hẳn.” Cao Kiến Quân nói rất lý trí. “Tớ với Y Lâm đã sớm không hợp nhau nữa rồi, chỉ là hai năm nay bận rộn làm ăn nên cứ giả ngơ cho qua, cũng không thật muốn ly hôn. Hiện tại thì khác, tớ không muốn An Ninh bị ủy khuất, cũng không muốn làm lỡ đời Y Lâm, cho nên quyết định ly hôn.”

Hàn Vệ Quốc lắc đầu liên tục: “Kiến Quân ơi là Kiến Quân, việc này tớ nhất định phải khuyên cậu. Nghe giọng điệu của bà vợ nhà tớ, Y Lâm căn bản không muốn ly hôn đâu. Con hai người cũng lớn như vậy rồi, tớ nghĩ chuyện này muốn thận trọng. Đàn ông mà, ở bên ngoài chơi chơi thì không sao, cần gì đến nỗi ly hôn.”

“Tớ không hề chơi đùa gì ở đây cả.” Cao Kiến Quân trầm ổn nghiêm túc. “Cậu hẳn biết tính tớ. Tớ không chơi đùa với chuyện tình cảm, đối với An Ninh, tớ rất nghiêm túc.”

“Biết, biết, tớ biết cậu rất nghiêm túc.” Hàn Vệ Quốc lập tức nói. “Tớ không có ý khác, chỉ là, cậu không cần ly hôn. Mà theo tớ, dù cậu có ly hôn, chẳng lẽ cậu cưới cậu ta được sao? Hai người cùng đầu gối tay ấp thức kết hôn. Vậy không phải là tình nhân ngầm hay sao? Đã vậy, cần gì đòi ly hôn, thương cân động cốt?”

Cậu cứ để Y Lâm tiếp tục làm bà xã cậu, chí ít có thể thay cậu dạy con. Còn cậu thanh niên này sao, cậu dàn xếp tốt cho cậu ta, để cậu ta áo cơm không lo, nhà tốt xe đẹp, đối xử tốt, vậy không được sao?”

Cao Kiến Quân trầm ngâm chốc lát rồi chậm rãi nói tiếp: “Vệ Quốc, những điều cậu nói tớ cũng đã nghĩ nhiều lần rồi. Trên thực tế, tớ cảm thấy tất cả đều là nguy hiểm cả. Pháp luật không thừa nhận loại tình cảm này, vậy lẽ nào nó sẽ không là tình cảm sao? Là đàn ông hay phụ nữ căn bản không có gì khác nhau cả, đều là dùng trái tim mình mà đối đãi cả thôi. Hơn thế nữa, nếu tớ không muốn cùng chung sống với Y Lâm nữa, cần gì dùng danh nghĩa vợ chồng buộc cô ấy ở bên mình, không để cô ấy đi tìm người khác? Lỡ như tương lai, Y Lâm cũng thích người khác, vậy chẳng lẽ lại nói cô ấy ngoại tình sao? Tớ nghĩ, ly hôn không chỉ là có trách nhiệm với An Ninh mà còn là có trách nhiệm với Y Lâm, cũng như có trách nhiệm với tình cảm của chính tớ. Về phần con cái, cho dù ly hôn, tớ vẫn thương nó, cũng đâu phải bỏ mặc nó, đây không là vấn đề.”

Hàn Vệ Quốc thở dài một tiếng, không ngừng lắc đầu: “Cậu đó, đúng là tự làm khó mình mà. Cậu cứ đợi rồi coi, Y Lâm tuyệt đối không thỏa hiệp đâu.”

“Tớ biết chứ.” Cao Kiến Quân nhìn Thẩm An Ninh, thần tình kiên định. “Tớ cũng tuyệt đối không thỏa hiệp, cuộc ly hôn này tớ đã quyết tâm rồi.”

Hàn Vệ Quốc cười to, giơ ly lên với anh: “Được, Kiến Quân, anh em bội phục cậu sát đất, kính cậu một ly.”

Cao Kiến Quân cười cười bưng ly lên, trình trọng cụng cùng Vệ Quốc, rồi lập tức uống một hơi cạn sạch.

Thẩm An Ninh nhìn về phía anh, ôn nhu mà cười, thanh âm trong trẻo như nước, chân thành ca ra từng câu, từng chữ một cách thâm tình.

“Yêu chỉ có một chữ, anh chỉ nói một lần

Em biết anh chỉ dùng hành động để nói

Hứa hẹn cả đời vĩnh viễn yêu em

Hãy để anh dốc sức vì em

Yêu chỉ có một chữ, anh chỉ nói một lần

Chỉ sợ người nghe được lại sầu nỗi tương tư

Mặc cho thời gian như thoi đưa, anh mãi tìm kiếm hình bóng em

Đem đến hạnh phúc cho em là ý nguyện của anh

Đem đến hạnh phúc cho em là quan tâm suốt đời của anh” (1)

END 13

Mục lục

14. Chương 14

Đêm đó, Cao Kiến Quân vẫn cùng Thẩm An Ninh chạy show, mà Hàn Vệ Quốc hiểu kỳ vô cùng, kiên quyết không chịu về nhà, nhất định phải theo bọn họ. Cao Kiến Quân cũng bắt đầu đi, đành mặc kệ hần.

Trên thực tế tại quán bar Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh không có cử động thân mật quá mức nào, tối đa cũng là nắm tay một chút, nhìn qua tự nhiên vô cùng, không hề làm người khác cảm thấy có chút ám muội nào, anh cũng không sợ “cái nhìn chằm chằm” của Hàn Vệ Quốc.

Hàn Vệ Quốc ngồi ở bên cạnh anh, nghe Thẩm An Ninh hát, nhìn vẻ mặt vui sướng của bạn mình, bỗng nhiên cười nói: “Hiện tại tớ cũng hiểu rồi. Cứ sống thế này quả là tốt mà, đơn thuần, không mệt mỏi. Cậu thanh niên này tớ thấy cũng tốt, khí chất rất sạch sẽ, không giống loại người du thủ du thực, hơn nữa, thanh âm rất dễ nghe, mặt mũi cũng xinh đẹp. Nói thật, con trai vẫn đỡ hơn con gái nhiều, khỏi tốn nhiều tiền cho đồ trang điểm, trang sức.”

Cao Kiến Quân nhàn nhật nhìn hẩn một cái, bình tĩnh nói: “Em ấy chưa hề lấy của tớ một đồng nào. Nhà An Ninh ở là do em ấy thuê, tớ muốn mua nhà cho cũng không muốn, tớ muốn trả tiền thuê dùm em ấy cũng không muốn, tớ nghĩ muốn chăm sóc cho cuộc sống của em ấy cũng bị em ấy cự tuyệt cả. Những gì tớ có thể làm được bất quá là giúp An Ninh làm cơm, chứ An Ninh chạy show mà thôi.”

Hàn Vệ Quốc nghe thế mở to hai mắt, không khỏi tán thán liên thanh: “Tốt, tốt rất tốt, cậu nhóc này thật tốt mà, thật sự khó có đó nha. Thời buổi bây giờ, người ta toàn nhìn tiền rồi mới nhìn mặt cả, ai không muốn kiếm chút đỉnh chứ? Cậu nhóc này hát ở quán bar mà không bị nhiễm thói hư tật xấu, còn có tự trọng như thế, hèn gì cậu thích tới vậy.”

“Ừ, đúng thế.” Cao Kiến Quân nhìn Thẩm An Ninh, vui vẻ mỉm cười: “Một bữa chiều đãi tối nay của chúng ta cũng chỉ bằng 7 ngày lương của tớ hay cậu là cùng nhưng là tiền thuê nhà một năm của em ấy lận đó. Có đôi khi ngẫm lại, cuộc sống của An Ninh rất đơn giản, không áp lực, rất vui vẻ. Lúc tớ ở cùng An Ninh, luôn cảm thấy thật bình an, những chuyện phiền lòng cũng tan biến cả.”

Hàn Vệ Quốc suy nghĩ một chút, nhin không được nở nụ cười: “Y Lâm luôn tỏ ra không chịu thua kém ai, chắc cậu cũng rất đau đầu nhỉ?”

Cao Kiến Quân thở dài.

Hàn Vệ Quốc khẽ lắc đầu: “Mấy người phụ nữ kiểu này, lúc nào cũng nghĩ cách quản giáo ông xã, lại không hiểu càng muốn quản thì càng xa. Các bà không chịu tính ngộ, lúc nào cũng đầy bụng ừy khuất, làm cho người ta chẳng biết nên nói như thế nào cho các bà hiểu.”

Cao Kiến Quân cười khổ.

Đợi đến khi Thẩm An Ninh biểu diễn xong, trời đã là 2 giờ sáng. Cao Kiến Quân cùng Hàn Vệ Quốc cũng đã tỉnh rượu phần nào, cùng nhau chạy ra ăn khuya.

Có Hàn Vệ Quốc theo, Cao Kiến Quân tự nhiên không thể ăn một chén mì là xong, liền tới khu phố trung tâm tìm quán. Ở đây nổi tiếng nhờ món giò heo hầm đậu trắng dù là nam nữ già trẻ, ai cũng gọi một chén, cũng không sợ mập hay không, cứ uống hết chén canh nóng ngon lành rồi hãy tính. Đối với người uống nhiều rượu hoặc quá mức mệt mỏi, đây quả là canh hoàn hồn.

Ngoại trừ giò heo hầm đậu trắng ngon lành, ở đây còn có cảnh đẹp. Cảnh quan đó là một cậu bé đánh giầy, cậu ta thu tiền cao hơn người khác, đánh một đôi giầy lấy tới 2 đồng, nhưng sẽ nhảy Hip-hop cho khách một đoạn mua vui. Có nhiều người nghe danh mà đến để cậu đánh vài đôi giầy, nhưng thực tế là đến để nhìn cậu nhảy Hip-hop. Cậu bé cũng rất vui vẻ, đánh giầy xong, lấy tiền, liền mở máy nhảy một đoạn thật vui nhộn cho mọi người. Cậu bé nhảy sôi động, điệu nghệ, rất đặc sắc.

Tuy rằng giờ là đêm mùa đông giá rét, ở đây vẫn ngồi đầy người, rất náo nhiệt. Dưới ánh đèn đường, tất cả mọi người rất thả lỏng, vô luận bản phú quý tiện, cũng không ai hắt hàm lên mặt, đều ngồi xô bồ xô bồ, xì xụp húp canh, thống thống khoái khoái gặm móng heo, trên bàn đầy cả xương, sau đó nhìn thẳng bé đánh giầy nhảy múa. Bầu không khí tự do tự tại này khiến tất cả mọi người cảm thấy rất thư thái.

Cao Kiến Quân vô cùng săn sóc Thẩm An Ninh, thấy cậu mặc ít liền lấy áo ba-đờ-xuy của mình từ trong xe ra bắt cậu phải mặc. Thẩm An Ninh cũng cười hì hì rồi mặc vào, tay áo quá dài phải xắn lên khiến chiếc áo ba-đờ-xuy hàng hiệu hơn ngàn đồng được mặc một cách rất đặc sắc. Cao Kiến Quân hiển nhiên phi thường thích tính cách như vậy của cậu, nhin không được đưa tay vào vuốt tóc An Ninh. Thẩm An Ninh cười ha ha, đưa tay vuốt lại mái tóc bị anh vào rồi, rồi uống một ngụm canh.

Hàn Vệ Quốc thấy bọn họ ở chung ngọt ngào như vậy cũng thấy mừng cho Cao Kiến Quân, thái độ đối với Thẩm An Ninh cũng thân thiết hơn nhiều. Thẩm An Ninh không nhớ rõ Vệ Quốc, cũng do nghĩ hẩn là bạn Cao Kiến Quân, thấy hẩn cũng rất rộng lượng, hào sảng, bị hẩn trêu chọc một hai câu cũng chỉ cười hì hì rồi thôi, không hề mĩa mai đốp chát lại, càng không tức giận.

Cơm nước xong, Hàn Vệ Quốc rót cục chia tay bọn họ. Hẩn nghĩ hai người họ nhất định về tổ chim câu của mình thân thân thiết thiết một phen nên cười lớn lên xe, chạy mất.

Khi Cao Kiến Quân chở Thẩm An Ninh về đến nhà thì đã là hừng đông rồi, hai người đều không mệt. Thẩm An Ninh giờ tay mở cửa xe nhưng lại tiếc nuối chưa muốn xuống. Cao Kiến Quân nhìn cậu, đưa tay ôm lấy cậu.

Thẩm An Ninh cũng ôm chặt thắt lưng anh, cố sức dùng lực, tựa như muốn đem bản thân nhét vào người anh.

Trong chiếc xe nhỏ kín kẽ truyền ra tiếng thở dốc nho nhỏ.

Bọn họ quên mình mà hôn môi, nhiệt huyết sôi trào hầu như khiến không khí hàn lãnh bốc cháy. Thẩm An Ninh cảm thấy ôm ấp của Cao Kiến Quân như một lò lửa, thiêu cháy cậu, trên trán những giọt mồ hôi cứ lớn dần.

Cao Kiến Quân rất thích mùi trên người Thẩm An Ninh, đó là mùi vị thuần túy trên người thanh niên sức sống. Anh ôm chặt lấy thân thể mềm dẻo ấy, hôn lên đôi môi dịu dàng, dây dưa với đầu lưỡi cậu, vói tay vào y phục cậu, tham lam vuốt ve da thịt trắng mịn. Tình dục như điện tập kích anh, làm cho anh không thể khống chế bản thân.

Thẩm An Ninh có thể cảm giác được những gì anh muốn, không khỏi có chút xin lỗi. Cậu bị những nụ hôn nồng nàn của anh làm cho thở dốc, chính cậu cũng cảm thấy rất khó chịu, cậu cũng muốn anh. An Ninh cuối đầu nói: “Nếu không... chúng ta vào khách sạn đi.”

“VẬY... MẠCH MẠCH THÌ SAO?” Cao Kiến Quân cũng rất động tâm, cũng muốn cùng cậu đi khách sạn, nhưng vẫn rất tần trách nhắc nhở cậu.

“Không sao, không sao cả...” Thẩm An Ninh mơ hồ mà nói, khó nhịn mà dán vào người anh.

Cao Kiến Quân bỗng nhiên kéo tay cậu, đặt xuống dọc vụng đang sôi sục của bản thân, thở hổn hển: “Ờ nó một chút, được không?”

Mặt Thẩm An Ninh càng đỏ hơn, lại nắm chặt phân thân lửa nóng, thử vuốt ve.

Cao Kiến Quân nhịn không được rên rỉ một tiếng: “A.... An Ninh... An Ninh...”

Thẩm An Ninh cũng cảm thấy bàn tay nóng như lửa của anh vói vào trong quần mình, cầm lấy phân thân đang bắt đầu ngẩng lên. Lòng bàn tay thô ráp vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất của cậu, khoái cảm như triều dâng trong nháy mắt liền nhấn chìm cậu. Cậu không nhịn nại nổi mà căng người ra, nhưng lại vô lực chống đỡ thân thể của chính mình, đành tựa đầu ở vai anh.

Cao Kiến Quân càng ôm chặt cậu, tay càng thêm nhanh. Anh cũng thể thể cảm thấy tay Thẩm An Ninh càng lúc càng nhanh theo tiết tấu của mình, loại kích thích cường liệt kia khiến anh rất nhanh được cao trào.

Trong tiếng kêu ngắn ngủi, hai người song song phun trào ra. Khoái cảm mạnh mẽ khiến bọn họ giật cả mình, không tự chủ được dính sát vào nhau, thật lâu không chịu buông ra.

Qua thời gian rất lâu, Cao Kiến Quân mới thở hổn hển buông cậu ra, xuất ra khăn tay, săn sóc giúp cậu thanh lý, lúc này mới thỏa mãn ôm cậu, hôn lên gương mặt cậu.

Thẩm An Ninh ôn thuận tựa vào lòng anh, nhắm mắt lại, tựa như một con mèo nhỏ dễ thương.

Cao Kiến Quân nhìn cậu một hồi, rồi nhẹ nhàng mà cười rộ lên: “Được rồi, em về đi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh gọi cho em.”

Thẩm An Ninh ngẩng đầu lên, gật đầu với anh, mỉm cười nói: “Được, anh cũng nghỉ ngơi cho tốt, lúc lái xe coi chừng một chút.”

“Biết rồi.” Cao Kiến Quân ôn nhu vuốt vuốt tóc cậu, cười cười nhìn cậu xuống xe, chạy lên nhà. Anh cũng rất hài lòng, đến khi đèn lầu năm sáng lên, anh mới nổ máy, quay đầu về nhà.

Thẩm An Ninh lặng lẽ vào nhà, mở đèn trong phòng lên, sau đó lén lút đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn Chân Mạch đang ngủ ngon lành trên giường.

Máy điều hòa trong phòng vẫn mở, gió nóng phả ra, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, Chân Mạch dường như ngủ rất ổn, không nhúc nhích gì cả.

Thẩm An Ninh tắt một cái, mặc áo ngủ, sau đó nhẹ chân nhẹ tay nằm lên giường, đắp chăn.

Chân Mạch nhẹ giọng hỏi: “Về rồi à?”

Thẩm An Ninh lại càng hoảng sợ: “Cậu... cậu không ngủ?”

“Hôm nay ngủ sớm, cậu vừa đến là tỉnh rồi.” Chân Mạch trở mình nhìn cậu. “Hôm nay hình như cậu về trễ hơn.”

“Ừ.” Thẩm An Ninh có chút gượng gạo. “Sắp tới Tết rồi, quán bar cũng đông khách.”

“Thế à.” Chân Mạch không có truy cứu kẻ hở trong lời nói của cậu, giọng nói không nhanh không chậm, ôn hòa bình tĩnh. “Tết cậu có về nhà không?”

“Có chứ. Tớ đêm 30 trở về, dự định ở nhà một tuần.” Thẩm An Ninh hăng hái bùng bùng cười. “Mạch Mạch, cậu theo tớ về nhà đi, ba mẹ tớ đều rất nhớ cậu.”

Chân Mạch ngồi dậy, lấy bao thuốc cùng bậc lửa trên tủ đầu giường, đốt một điếu, hút vào một ngụm lớn.

Thẩm An Ninh có điểm kinh ngạc: “Mạch Mạch, cậu hút thuốc rồi sao?”

“Ừ, có đôi khi xã giao, hút thuốc, uống rượu, biết chút ít.” Chân Mạch bình tĩnh. “An Ninh, năm nay tớ không muốn chạy tới chạy lui, cậu cứ về nhà, tớ ở chỗ này giữ nhà cho cậu.”

“Uhm.” Thẩm An Ninh biết hẳn một ngày đã quyết định sẽ không đổi ý, cũng không khuyên nữa. “Được rồi, vậy tớ về nhà ba mẹ một chút, 2 ngày sau sẽ về ở với cậu.”

Chân Mạch mỉm cười, đưa tay qua, nhẹ nhàng sờ trán cậu: “Không cần như vậy. Cậu một năm mới trở lại một lần, cứ ở lại chơi với hai bác đi.”

“Ừ.” Việc này vốn cũng không quan trọng gì, Thẩm An Ninh lên tiếng, ngáp một cái thật dài, liền ôm chăn ngủ.

Chân Mạch trầm mặc ngồi ở trong bóng tối, chậm rãi hút thuốc. Mọi âm thanh đều lặng tiếng, chỉ còn một đốm lửa nhỏ trong đêm khuya tăm tối, thật lâu không tắt.

END 14

15. Chương 15

Trải qua một tháng căng thẳng bận rộn liên tục, rốt cục cũng tới Tết.

Đây là một cái Tết khiến Cao Kiến Quân cực kỳ phiền muộn.

Đêm 30, Thẩm An Ninh tự mình lên xe đường dài về nhà ba mẹ. Vốn ra, ý của Cao Kiến Quân là lái xe đưa cậu về tận nhà. Tuy rằng nhà Thẩm An Ninh chỉ cách thành phố 300 km, lại có đường cao tốc để đi, xe đi cũng chỉ 3 tiếng đồng hồ là cùng. Thế nhưng năm nay Y Lâm lại thu xếp để hôm nay anh và cô về nhà ba mẹ chồng đoàn tụ, hơn nữa cũng đã sớm đánh tiếng bên nhà ba mẹ chồng rồi. Hai ông bà lập tức gọi điện thoại cho anh để xác nhận, giọng nói rất vui vẻ, nhất là cứ hỏi đến thằng cháu nội nhà mình. Sau đó liền thương lượng bữa cơm đoàn viên này phải làm bao nhiêu món, món gì. Loại tình huống này khiến anh không thể mở miệng nói mình có việc, đêm 30 không thể về nhà được.

Kỳ thực, Y Lâm từ khi kết hôn với anh đã quan hệ không được tốt với ba mẹ anh rồi. Tính cách cô rất quật cường, hơn nữa trời sinh không thích làm việc nhà, càng không cần phải nói đến hầu hạ ba mẹ chồng. Lúc trước, điều kiện gia đình không tốt, bọn họ kết hôn xong ở nhà ba mẹ, hầu như cuối tuần nào cũng cãi nhau, cuối cùng quan hệ như người dưng nước lã vậy. Sau đó bọn họ khá giả hơn, mua nhà dọn ra riêng, Y Lâm không thèm về thăm ba mẹ chồng, lúc trước đều là do anh ép cô mới chịu về ăn bữa cơm ngày Tết,

nhưng rất miễn cưỡng. Đến tận khi sinh con xong, hai ông bà già đều rất yêu thằng cháu nội dễ thương, lúc này mới không tính toán gì với cô nữa. Lần này, cô tự nhiên chủ động liên hệ về ăn Tết, mục đích rất rõ ràng, là muốn mượn lực ảnh hưởng của ba mẹ anh cứu cuộc hôn nhân của mình.

Anh rất buồn bực với chuyện này, nhưng chẳng thể phát hỏa với ai, đành gọi điện cho Thẩm An Ninh nói mình không thể đưa cậu về được.

Thẩm An Ninh rất hiểu rõ ý người, nói cho anh biết, tuy sắp Tết, vé tàu xe căng thẳng, nhưng Chân Mạch đã sớm đặt vé đường dài cho cậu rồi, đến lúc đó Chân Mạch cũng sẽ đưa cậu lên xe, Cao Kiến Quân không cần lo lắng.

Cao Kiến Quân đối với cậu thanh niên này thực sự là thương đến nhập xương nhập cốt, nhịn không được cứ lải nhải căn dặn hết mức, muốn cậu trên đường cẩn thận, đừng quên mang lễ vật mình đưa cho ba mẹ cậu, xuống xe phải về nhà ngay, đừng quá tiết kiệm mấy đồng lẻ, ăn Tết phải chú ý, coi chừng đau dạ dày...

Thẩm An Ninh bị anh lải nhải tới buồn cười, vừa cười vừa đồng ý. Chân Mạch đứng ở một bên chờ, chán đến chết mà hút thuốc.

Khí trời rất lạnh, gió rét gào thét, hai người bọn họ đều mặc áo lông, gương mặt lạnh tới trắng bệch cả ra, nhìn càng thêm tiêu trí.

Thật vất vả chờ đến khi Cao Kiến Quân lè mề nói xong, Thẩm An Ninh lập tức chạy tới, hăng hái bưng bưng lôi kéo Chân Mạch vào siêu thị.

Cậu về bảy ngày, sợ Chân Mạch ở nhà không ăn ngon, liền ra sức mua đồ ăn, mua thật nhiều nguyên liệu: “Tối lúc hết đồ ăn sẵn, phải tự nấu đó, đừng quên nhen.”

Chân Mạch mỉm cười gật đầu.

Hắn đã trở về gần một tháng rồi, vết thương trên người trên cơ bản đều lành cả, tâm tình cũng khôi phục bình tĩnh. Thẩm An Ninh suốt ngày vô ưu vô lự, sống vui vẻ. Cậu buổi tối đi hát, ban ngày lôi Chân Mạch đi chơi khắp nơi, xem phim, dạo phố, tìm CD, ăn uống, cao hứng vô cùng, khiến cho Chân Mạch cũng không thể không vui theo.

Đến tận khi tiễn Thẩm An Ninh đi rồi, hắn mua một tờ báo “Cuộc sống hằng ngày” trên đường, về cẩn thận tra thông tin về phòng cho thuê, chuẩn bị chờ sang năm liền dọn nhà, sau đó kiếm việc làm.

Thẩm An Ninh về đến nhà liền gọi điện thoại báo bình an cho Cao Kiến Quân cùng Chân Mạch. Lúc Cao Kiến Quân nhận được điện thoại thì anh cũng đã ở nhà ba mẹ mình rồi.

Nhà ba mẹ anh ở là do anh mua cho ông bà, rất rộng rãi, phòng khách rộng nhất, tiện để mấy đứa con cháu của ông bà tụ họp vui chơi.

Em trai, em gái của anh cũng đã trở về, bởi vì họ đều sinh con gái nên con anh rất được yêu thương, vừa về là đã bị ông nội, bà nội ôm, cô chú đùa vui, mấy cô em họ lôi kéo, náo nhiệt vô cùng.

Anh đứng trên sân thượng, nghe Thẩm An Ninh cười nói “Em về nhà rồi”, trong lòng cũng rất vui sướng.

Y Lâm cách cửa kính, xa xa mà nhìn anh, từ vẻ mặt của anh liền nhạy cảm phát hiện ra đây không phải điện thoại của khách hàng hay bạn bè bình thường. Bọn họ kết hôn nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy anh cười dịu dàng thế bao giờ, tự dưng trong lòng bùng lửa giận. Nếu đó không phải bồ nhí gọi đến, anh sao lại cười dịu dàng đến vậy?

Chờ Cao Kiến Quân nói chuyện điện thoại xong, cô lập tức cười nói: “Kiến Quân, Kiến Quốc có ý bảo mỗi người chúng ta nấu một món, để ba mẹ nếm thử tay nghề con cái làm.”

“Được thôi.” Cao Kiến Quân buông điện thoại, xắn tay áo. “Vậy không phải quá dễ sao? Để anh làm mấy món luôn cho, những người khác làm một món là được. Kiến Tân thì thôi đi, món này làm chưa chắc mày dám ăn ấy chứ?”

Anh vừa dứt lời, cả nhà đều cười rộ lên. Em gái Cao Kiến Tân của anh cũng cười: “Anh hai ơi là anh hai, sắp qua năm mới rồi, anh cũng phải chờ cho em mặt mũi với chứ.”

Em rể anh cũng ở một bên gật đầu cười: “Anh hai nói rất đúng, em ở nhà cũng không dám để cô ấy vào bếp, sợ bị cô ấy độc chết.”

Cháu gái của anh ngồi trong lòng bà ngoại cũng khờ dại nói: “Mẹ nấu rất khó ăn, con muốn ăn đồ cậu hai nấu thôi.”

Cao Kiến Quân hài lòng gật đầu: “Được thôi, tiểu công chúa muốn ăn, vậy cậu nấu cho con ăn.”

Trong tiếng cười vui vẻ của cả nhà, anh đi vào bếp.

Y Lâm nhân cơ hội cầm lấy điện thoại di động của anh, nhớ kỹ dãy số vừa gọi đến, sau đó dường như không có việc vào bếp hỗ trợ.

Hôm nay là giao thừa, Cao Kiến Quân cũng không dự định lạnh nhạt với cô, tránh mất vui, khiến cả nhà không thoải mái. Anh chỉ gọi Y Lâm hỗ trợ lột tỏi, còn mình thì nhanh tay nhanh chân làm món ăn.

Y Lâm thân nhiên hỗ trợ, thuận miệng nói: “Đêm nay chúng ta ở đây đi, để ba mẹ chơi với Thiên Thiên.”

Cao Kiến Quân vừa xắt rau, bắt bếp, đổ dầu vào chảo rồi thờ ơ đáp lại: “Được thôi, dù sao trước tới giờ, chúng ta cũng cần chơi mặt chược với ba mẹ, cùng nhau đón giao thừa.”

Y Lâm thấy anh vừa mở miệng đã tận lực nói rõ sẽ không ngủ chung với mình, tức giận trong lòng càng ngày càng lớn. Nhưng cô hiểu, nếu phát hỏa lúc này chỉ sợ chẳng thể cứu được điều gì, vì vậy cố mà nhẫn nại, làm ra vẻ hiền lành, không hề yêu cầu Cao Kiến Quân làm gì.

Bữa cơm đoàn viên này ăn rất vui vẻ, em trai, em dâu, em gái, em rể của Cao Kiến Quân đều còn trẻ, chơi rất vui vẻ, đấu võ mồm với nhau ầm ĩ làm hai ông bà cũng cười toe toét, cháu nội cháu ngoại thì ngây thơ khờ dại, nói ra lời nào lời nấy đều làm cho 2 ông bà cười nghiêng ngửa. Cao Kiến Quân rất hưởng thụ thời khắc vui sướng này, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là Thẩm An Ninh không có bên anh lúc này.

Tiết mục truyền thống sau khi ăn xong là xem văn nghệ Tết, Cao Kiến Quân cùng em trai, em rể đối với loại tiết mục này không có hứng thú, họ ngồi ở sofa chơi đấu địa chủ, Y Lâm liền cùng em dâu, em gái anh vừa ăn hạt dưa vừa xem TV. Ba đứa trẻ thì cầm 2 lá bài chơi trò tự phát minh.

Bầu không khí vẫn rất tốt, trên mặt mỗi người đều mang theo dáng cười thật tình, tâm tình vui vẻ dễ chịu mà lúc xã giao với khách hàng không thể có được.

Sắp đến 0 giờ, bên ngoài tiếng pháo rít rít, pháo hoa bùng bùng, bọn nhỏ cầm pháo hoa, hoan hô chạy lên sân thượng, mấy người lớn cũng vội vàng đi theo.

Trong lúc nhất thời mùi thuốc pháo hoa tràn ngập, tiếng pháo bùng bùng xen lẫn tiếng cười, dường như toàn bộ thế giới đều vui chung với nhau.

Đồng hồ báo thức vừa chỉ hướng 0 giờ, điện thoại di động Cao Kiến Quân liền vang lên.

Ngoại trừ Y Lâm luôn luôn canh chừng ra, không ai nghe được tiếng di động. Y Lâm đi tới ngăn tủ, nhìn màn hình điện thoại di động, dãy số biểu hiện là số hồi nãy đã gọi. Cô do dự bất định, không tiếp.

Điện thoại di động reo rất lâu mới ngừng. Y Lâm đợi một hồi, thấy đối phương không có gọi lại, trong lòng có chút kích động, cầm điện thoại, gọi lại.

Thẩm An Ninh vừa nhìn ba mẹ mình đốt pháo vừa cầm di động, cậu nhìn thấy Cao Kiến Quân gọi điện lại, liền cao hứng nghe ngay, kêu lên vui vẻ: “Kiến Quân, Kiến Quân, chúc anh năm mới vui vẻ, làm ăn thịnh vượng, phát tài thành triệu phú, ha ha ha ha.”

Cậu nói rất nhanh, giọng vừa nghe liền biết ngay là một cậu thanh niên, lời nói không hề có chút ám muội, tựa như bạn bè trêu chọc lẫn nhau. Y Lâm cảm thấy bất ngờ, nhất thời nghĩ mình đã làm việc lỗ mãng. Cô cũng là dân làm ăn lâu năm, không hề hoảng loạn, nhanh chóng điều chỉnh tâm tính, vốn là dự định bắt kẻ thông ***, giờ liền đổi thành vợ hiền, ôn hòa cười nói: “Xin lỗi, Kiến Quân ở bên ngoài đốt pháo, nghe không được tiếng chuông. Cậu là ai vậy?”

“A...” Thẩm An Ninh nhất thời choáng váng, trong đầu trống rỗng, cứng cả họng: “Là.... tôi....tôi là....bạn... anh ấy...”

“À, vậy cậu chờ chút, tôi đưa điện thoại ngay.” Y Lâm nói xong, liền đem điện thoại lên sân thượng, đưa cho Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân tưởng là Hàn Vệ Quốc gọi, liền không vội vã, giúp con trai Cao Thiên Hoa châm ngòi pháo xong mới gọi lại.

Y Lâm nhìn hành động của anh không như vội vàng nghe máy, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, cười thầm bản thân thần kinh quá nhạy cảm, may là không có làm gì quá đáng.

“Alo.” Cao Kiến Quân đi vào trong phòng, đóng cửa sân thượng, tiếng động lớn bên ngoài mới giảm bớt, có thể nghe được tiếng trong điện thoại.

Thẩm An Ninh thấp thỏm bất an: “Kiến Quân, em ... gọi lộn số rồi sao?”

Cao Kiến Quân nhất thời choáng váng, quay phắt người sang Y Lâm ở trên sân thượng, trong lòng trào lên lửa giận. Anh ghét nhất người khác nghe điện thoại mình, nhất là Y Lâm, cái loại tiếp điện thoại mang theo điều tra, xem xét này khiến anh căm thù đến tận xương tủy. Y Lâm cũng từng quậy tung bừa bãi vài lần, thấy anh một bước cũng không nhường, hai năm nay cũng không tiếp điện thoại như thế nữa. Dù anh không rảnh nghe điện nhưng cũng sẽ thường xuyên kiểm tra, một ngày mà người ta chưa gọi lại anh sẽ tự gọi, không bao giờ để hỏng việc. Không nghĩ tới tới nay khó có được một lần Thẩm An Ninh gọi cho anh, lại bị Y Lâm nghe. Anh quá hiểu Y Lâm, cô nhất định là cố ý mới làm thế.

“Kiến Quân?” Thẩm An Ninh không nghe đáp lời, nhất thời nóng nảy. “Em làm sai rồi sao?”

“Không, không có, An Ninh, em không sai.” Cao Kiến Quân vội vã cười an ủi cậu. “Nếu như em không gọi tới, anh cũng sẽ gọi cho em. Đã qua năm mới rồi, anh chúc em mỗi ngày vui vẻ, mãi mãi trẻ trung xinh đẹp. Còn nữa, anh muốn nói với em, anh yêu em.”

Thẩm An Ninh cao hứng bồng bồng tựa như bay lên chín tầng mây, lo lắng vừa rồi liền quăng ra xa 10 dặm. Cậu đưa lưng về phía ba mẹ, nhẹ nhàng mà nói: “Kiến Quân, em cũng yêu anh, vẫn luôn yêu anh.”

“Anh cũng vậy.” Cao Kiến Quân cười ôn nhu, thanh âm hờn hậu, tựa như rượu nguyên chất, say lòng người.

Hai người nghe tiếng pháo nổ trong điện thoại, tựa như đối phương đang ở ngay bên cạnh mình, vui sướng vô cùng.

Y Lâm nghe không được Cao Kiến Quân đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn biểu tình trên mặt anh, cô không khỏi nghi hoặc nhíu mày.

Rõ ràng là do một cậu thanh niên gọi tới, Cao Kiến Quân vì sao lại có biểu tình như đang yêu đương thế kia? Hay mình hoa mắt rồi? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

END 15

Mục lục

16. Chương 16

Sóng ngầm cuộn cuộn giữa hai vợ chồng Cao Kiến Quân dù mãnh liệt nhưng người ngoài lại chưa nhìn ra.

Tết này, Y Lâm tỏ ra rất nhiệt tình với gia đình Cao Kiến Quân, qua đêm 30 ở tới mừng một cũng không chịu về nhà, còn đề nghị cả nhà đi Lệ Giang chơi, cô bỏ tiền.

Cao Kiến Quân nhìn cách làm của cô, chỉ nhíu mày.

Ba mẹ Cao Kiến Quân kinh nghiệm phong phú, thấy biểu hiện của Y Lâm như vậy đều đoán rằng hôn nhân của bọn họ xảy ra vấn đề. Thế nhưng, con trai đã hơn 30 tuổi rồi, lại là ông chủ công ty lớn, chỉ cần nó không chủ động mở miệng, bọn họ cũng sẽ không hỏi. Thẳng thắn mà nói, những hành động trước đây của

cô dâu trưởng này cũng không khiến họ thương yêu mà đứng ra bảo vệ được, như vậy, chuyện của ai người đó tự giải quyết.

Ban đêm, không cần đón giao thừa nữa, ba đứa nhỏ bị ba mẹ bắt đi ngủ. Em trai cùng em rể Cao Kiến Quân đem theo đĩa phim “Band of Brothers” (1) ra xem, lúc này ai cũng nhiệt huyết sôi trào. Hai ông bà già rồi không có hứng thú xem phim này, vào phòng ngủ xem tiết mục khác. Cao Kiến Quân đi lên sân thượng, hít vào không khí lạnh lạnh trời xuân, nhìn về phía xa xăm.

Tuy rằng không náo nhiệt như hôm qua nhưng lâu lâu vẫn còn nghe tiếng pháo nổ ù ù ù ù, thỉnh thoảng có pháo hoa rít trời bay lên đêm tối, nổ rộ tuyệt đẹp.

Cao Kiến Quân ngẩng đầu nhìn pháo hoa chọt lóe trên cao, trong lòng nhớ lại gương mặt cười vui tuần tú nào đó.

Đang ngẩn ngơ, tiếng cha Kiến Quân bỗng nhiên ở sau người vang lên: “Kiến Quân, sao lại đứng ở đây? Lạnh lắm, coi chừng cảm.”

Cao Kiến Quân quay đầu lại cười cười, nhanh chóng theo ba vào nhà, trong miệng oán giận: “Ba à, sao ba mặc phong phanh vậy? Con chỉ coi pháo hoa thôi mà, đâu phải lúc nào cũng thấy.”

Ba Cao ôn hòa cười nói: “Mày đúng là không lớn chút nào.”

Cao Kiến Quân cũng cười: “Trẻ quá rồi, ba, ba đi ngủ trước đi.”

“Hôm nay thức dậy trễ, còn chưa buồn ngủ.” Ba Cao hiền lành cười, rất hiểu anh. “Nếu không, ba con mình chơi cờ.”

Ba Cao thích cờ tướng, Cao Kiến Quân từ nhỏ mưa dầm thấm đất, kỳ nghệ cũng không tồi, liền đỡ ba mình ngồi xuống, lấy bàn cờ ra, cùng chơi với ông.

Chỗ bọn họ ngồi cách xa em trai, em rể xem phim khá xa, tiếng nói cũng thấp, hai người kia không nghe được.

Dọn xong bàn cờ, ba Cao đi trước, hạ con pháo, chậm rãi hỏi: “Kiến Quân, mày cùng Y Lâm có chuyện gì sao?”

Cao Kiến Quân thương con mã, lơ đãng nói: “Dạ, con muốn ly hôn.”

Ba Cao vũng vàng nước cờ, thanh âm không nhanh không chậm: “Kiến Quân à, ba có 3 đứa con, mày là thằng ớn trọng nhất, cũng là thằng có chủ kiến nhất. Mày quyết định chuyện gì, đương nhiên có đạo lý của riêng mày, ba chỉ nghĩ, tại mày kết hôn đã nhiều năm như vậy rồi, Thiên Thiên cũng mới 5 tuổi, có mâu thuẫn gì thì nói với nhau không được hay sao? Có thể hòa giải thì hòa giải đi. Ly hôn là chuyện tổn thương mọi người, có thể miễn thì miễn.”

Cao Kiến Quân bình tới thì đỡ, nước tới lấp đất, một tay ra nước cờ ổn thỏa, có định liệu trước. Anh bình tĩnh: “Ba à, những gì ba nói trước đây con cũng đã làm rất nhiều lần rồi. Thế nhưng, đã đến nước này, hôn nhân đã không còn giá trị tồn tại nữa rồi, cần gì ép uống nhau như thế? Con nếu đã quyết định, tuyệt đối không thay đổi. Lúc ly hôn, con sẽ không bạc đãi Y Lâm. Cô ấy hiện tại còn trẻ, còn có thể kiếm người khác, có cuộc sống hạnh phúc.”

“Nói là nói như vậy.” Ba Cao thở dài. “Tao thấy biểu hiện Y Lâm ở cái Tết này nói rõ là muốn níu kéo, sợ là nó không chịu ly hôn đúng không?”

Cao Kiến Quân mỉm cười: “Là cô ấy từng bước từng bước đẩy con ra, hiện tại thấy tình thế sắp không khống chế được lại muốn kéo con về. Con cũng không phải con búp bê muốn đẩy là đẩy, muốn kéo là kéo. Có một số việc, làm sai rồi, không thể cứu nổi.”

Ba Cao trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng mà gật đầu, trịnh trọng nói: “Hai đứa mày cũng không nhỏ, chuyện mình thì tự mình quyết định, tao với mẹ mày già rồi, không can thiệp. Nhưng, tao với mẹ mày đều chỉ có một yêu cầu, đừng có ảnh hưởng gì đến Thiên Thiên.”

“Đó là đương nhiên.” Cao Kiến Quân vội vã bảo chứng. “Nó là con của con, con cũng rất thương nó, nhất định sẽ không làm nó tổn thương.”

Ba Cao liền không hề nói lại chuyện này nữa, đem toàn lực vào bàn cờ.

Cha con hai người chơi ba bàn, Cao Kiến Quân liền thu hồi bàn cờ, ép ba mình trở về đi ngủ.

Y Lâm đi ra nhìn xung quanh vài lần, thấy anh không buồn ngủ. Trước mặt em chồng cũng không dám biểu hiện gì, tâm tình có chút phiền muộn.

Cao Kiến Quân làm sao không biết dụng ý của cô, nhưng vẫn ngồi ỳ ra sofa xem đĩa. Cho dù em của anh với em rể thực sự hết coi phim nổi, tất cả đều về phòng ngủ, anh cũng nằm ở sofa coi phim, dần dần, ngủ luôn ở sofa.

Ở nhà ba mẹ chừng hai ngày, lại về nhà ba mẹ Y Lâm chơi một ngày, sau đó mấy người bạn Cao Kiến Quân tới chơi, rủ nhau đi du lịch. Thực ra dù đi tới đâu, hoạt động của bọn họ đều là tới đó thưởng thức phong cảnh, chơi mát chược, đấu địa chủ. Thời gian cứ như thế trôi, Cao Kiến Quân cảm thấy không thể chịu được nữa, lại chỉ có thể rút chút thời gian gọi cho Thẩm An Ninh, ngoài ra không thể làm gì.

Thật vất vả, hạt dưa, kẹo trong nhà cũng ăn hết, Tết cuối cùng cũng qua, Cao Kiến Quân thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi làm.

Thẩm An Ninh mừng 8 đã lên xe đường dài trở về.

Chân Mạch nhìn cậu tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ vào cửa, không khỏi cười nói: “Cậu định dọn nhà à?”

“Dọn gì chứ? Ba mẹ tặng cho cậu đó: Lạp xưởng, thịt khô, trứng luộc trong nước trà, còn có rất nhiều thứ, đều là tự tay làm cả, ăn ngon hơn bên ngoài bán, để cậu ném thử đó.” Thẩm An Ninh đem đồ để trên mặt đất rồi ngã ra thảm trên đất, giả vờ sức cùng lực kiệt: “Ồi chao, mệt chết rồi.”

Chân Mạch cười cười ngồi xổm xuống, dùng tay vò đầu cậu, sau đó liền đi mở đám túi, lấy đồ ra, phân loại bỏ vào tủ lạnh, tủ bát.

Thẩm An Ninh nhìn hấn bận rộn, cả tiếng nói: “Ba mẹ tớ nhắc tới cậu hoài, nói cậu nên theo tớ cùng về, còn oán giận tớ không chịu mang cậu về ăn Tết. Hơn nữa, ba mẹ đều coi cậu như con, thế mà cậu lại khách khí với họ như vậy.”

Chân Mạch cười nói: “Cũng không phải khách khí, năm nay hơi lười, không muốn nhúc nhích, cho nên không về, sau này đi, sau này có thời gian nhất định đi về thăm hai bác.”

“Ừ, tớ cũng nói vậy.” Thẩm An Ninh ngửa mặt, thống thống khoái khoái dang tay dang chân, hì hì cười. “Ăn Tết cũng mệt quá, cô dì chú thím gì cũng phải đi chúc Tết từng nhà cả.”

Chân Mạch sắp xếp xong mọi thứ, bưng chén trà, cười: “Nhận tiền lì xì tới mỗi tay rồi hả?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Thẩm An Ninh lăn một vòng rồi đứng lên, lấy từ ba lô ra một bao lì xì, đưa cho Chân Mạch: “Ba mẹ đưa cho cậu.”

Nụ cười Chân Mạch nhạt dần, vành mắt đỏ lên, vội vã cúi đầu che giấu, sau một lát mới khôi phục bình tĩnh, cười nói: “Tớ còn chưa chúc Tết, hai bác đã cho tiền lì xì rồi.”

“Đêm ngày 30, cậu không phải đã gọi điện chúc rồi sao?” Thẩm An Ninh cười hì hì đem tiền lì xì nhét vào trong tay hấn: “Cầm đi, cầm đi, còn khách khí cái gì?”

Chân Mạch nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, liền nhận tiền lì xì rồi đưa ly trà cho cậu: “Uống trà nóng đi, bên ngoài còn lạnh phải không?”

“Cũng không lạnh lắm.” Thẩm An Ninh đang cầm chén trà, cười tùm tùm rồi uống, dánh dáp hài lòng cực kỳ.

Chân Mạch vào phòng ngủ, để tiền lì xì vào ngăn kéo rồi mới hỏi: “Đói bụng chưa?”

“Hơi hơi rồi, đi ra ngoài ăn thôi.” Thẩm An Ninh hăng hái bừng bừng. “Tớ muốn ăn lẩu.”

Chân Mạch cười nói: “Được rồi, hôm nay tớ mời, cậu cứ ăn thỏa thích.”

Thẩm An Ninh hoan hô một tiếng, chụp lấy Chân Mạch, vọt ra cửa ngay.

END 16

Mục lục

(1) Band of Brothers: là một loạt phim truyền hình nói về những người lính ở Sư đoàn lính dù 101, đại đội Easy của Mỹ trong Thế chiến thứ 2, từ cuộc đổ bộ bằng dù xuống Normandy, Pháp, chiến dịch Market Garden đến những trận đánh ở Bastogne và kết thúc cuộc chiến ở Đức. Bộ phim được sản xuất dựa trên cuốn sách nổi tiếng cùng tên của Stephen Ambrose. Phim trình chiếu lần đầu vào năm 2001 và được phát lại nhiều lần từ đó đến nay.

17. Chương 17

Vừa ăn Tết xong, bầu không khí vui vẻ còn đang kéo dài, các tiệm ăn, quán nhậu có chút quy mô đã bắt đầu mở cửa. Bất quá, hôm nay vẫn còn nhiều nơi chưa mở cửa, không có công vụ xã giao gì, người đi ăn cũng không đến mức phải xếp hàng trước cửa.

Chân Mạch thông cảm cho Thẩm An Ninh vừa lặn lội đường xa trở về, liền đề nghị vào quán lẩu gần nhà ăn, Thẩm An Ninh đương nhiên không phản đối, cao hứng bồng bồng theo Chân Mạch.

Quán lẩu này rất lớn, Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh đi tới bàn sát góc ngoài cửa sổ mà ngồi, nghe trong đại sảnh xôn xao, náo nhiệt vô cùng.

Chân Mạch đưa thực đơn cho Thẩm An Ninh, bảo cậu gọi món còn mình thì rút một điếu thuốc, từ tốn mà hút.

Chân Mạch kỳ thực không có nghiện thuốc, hút thuốc chỉ vì cho hết thời gian mà thôi. Lúc còn ở Bắc Kinh, cuộc sống hẳn có rất nhiều thời gian, tâm tình lại nặng nề, buồn bã, bởi vậy liền học hút thuốc.

Thẩm An Ninh hài lòng gọi món cùng 2 chai bia, trên mặt tràn đầy tiểu ý.

Rất nhanh lẩu liền được bưng lên, nóng hổi hấp mà đặt ở bếp lò giữa bàn, món ăn cũng từ từ được mang lên, đầy cả bàn.

Tất cả đều là Thẩm An Ninh làm, bỏ đồ vào nồi, sau đó cầm ly bia, cụng ly với Chân Mạch, uống một hớp lớn. Cậu ngồi một chỗ mà mi phi sắc vũ, cả người sinh động, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Ba năm qua, Chân Mạch cũng sống không dễ, tuy rằng giờ đã thoả được ước mơ tự do, nhưng toàn thân đều là thương tích, dù thương đã lành nhưng lòng đã quen đam mị ẩn nhẫn, chưa bao giờ nghĩ có chuyện gì đáng vui mừng cả. Giờ này khắc này, trái tim hẳn mới bắt đầu cảm nhận được sự vui sướng mà bạn bè truyền cho, nụ cười chậm rãi hiện bên môi.

Ở một chỗ xa xa, Hàn Vệ Quốc cùng một đoàn người cũng lại đây ăn lẩu. Ngoại trừ vợ cùng con gái Hàn Vệ Quốc còn có cha mẹ, anh chị em hẳn đem theo con cái tới ăn, rất náo nhiệt, tất cả mọi người rất vui vẻ.

Đang vui vẻ chơi đùa, hắn liền thấy Thẩm An Ninh cùng một cậu thanh niên tiêu trí đi với nhau, quan hệ hai người nhìn cực kỳ thân mật. Dù cho cùng anh em, uống rượu nói chuyện, hắn vẫn thường thường liếc qua bàn Thẩm An Ninh một cái, nhìn cậu thanh niên kia một cái, thực sự là càng nhìn lòng càng ngứa ngáy, không khỏi ngón trở đại động.

Buông ly rượu, hắn lấy điện thoại di động, gọi Cao Kiến Quân.

“Kiến Quân, đang đi làm à?” Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho vợ, ý bảo mình có chuyện cần nói rồi đi ra ngoài.

Cao Kiến Quân mỉm cười nói: “Không có, hiện tại cũng trễ rồi, còn làm cái gì, Tết mới vừa qua, không có chuyện gì lớn. Tổ đang ở nhà, đang ăn. Cậu đang làm gì?”

“Cũng đang ăn, cả nhà tổ đang đi ăn lẩu.” Hàn Vệ Quốc tươi cười rạng rỡ. “Aiii, tớ ở đây thấy tiểu tình nhân của cậu nha.”

“A, thế sao?” Cao Kiến Quân giả vờ bình thản, rất tự nhiên mà đứng dậy khỏi bàn, ra sân thượng.

“Đúng.” Hàn Vệ Quốc hăng hái bưng bưng. “Không chỉ có cậu ta còn có một thanh niên khác, mặt mũi cũng rất đẹp, quan hệ hai người không bình thường đâu nha.”

Cao Kiến Quân cười rộ lên: “Thôi đi, đừng có giả vờ bí ẩn nữa, tớ biết lâu rồi, đó là bạn thân của em ấy, mới từ Bắc Kinh trở về.”

“Ừa? Thế à?” Hàn Vệ Quốc càng cao hứng. “Vây tốt rồi, tớ thích cậu ta lắm, để tình nhân cậu giới thiệu cho tớ được không?”

Cao Kiến Quân hết cách với hắn, cười lắc đầu: “Hàn Vệ Quốc ơi là Hàn Vệ Quốc, tính tình cậu cần sửa đi là vừa, đừng có chưa gì hết đã muốn xuất thủ, cẩn thận rước lấy họa bây giờ. Hơn nữa, tớ nghĩ chuyện tình cảm cần phải nghiêm túc. Cậu cũng không phải nghiêm túc, cần gì chọc người ta? Tới lúc đó, tớ sợ An Ninh sẽ cho tớ một trận.”

Hàn Vệ Quốc cười khê: “Được được rồi, tớ biết tính cậu mà, hai chúng ta ai cũng không khuyên ai hết đi. Cậu chỉ cần nói cho tớ cậu thanh niên kia ở đâu, làm gì, tớ tự mình theo đuổi. Cậu ta cũng là ca sĩ như An Ninh à?”

“Không phải.” Cao Kiến Quân cười nói. “Cậu ta chưa đầy 18 đã là sinh viên, rất có tài, trước đây là trợ lý chủ tịch của tập đoàn Lợi Bách tại Bắc Kinh, không phải nhân vật tầm thường đâu. Gần đây nghe nói từ chức, vừa về.”

“Di??? Vì sao từ chức chứ?” Hàn Vệ Quốc vừa nghe lời này, thái độ hài hước liền biến mất, thần tình trở nên tôn trọng hơn. “Tập đoàn Lợi Bách phát triển rất khá, chức vị hắn khẳng định đãi ngộ cao, vì sao muốn từ chức?”

“Có gì mà lạ chứ?” Cao Kiến Quân thở dài. “Hiện tại thanh niên có năng lực càng coi trọng công việc làm có vui vẻ sau đó mới cân nhắc vấn đề đãi ngộ. Hắn tuổi còn trẻ, lại không gia đình cần nuôi, đương nhiên không sợ gì. Nếu như làm việc không vui vẻ thì từ chức thôi. Công ty cậu với tớ không phải không có những người như vậy sao? Một vài thanh niên có chút tâm cao khí ngạo, một lời không hợp liền đập bàn đi liền, đó là chuyện thường.”

“Đúng rồi.” Hàn Vệ Quốc lập tức tán thành. “Được rồi, Kiến Quân, vậy thì thôi. Cậu ta giỏi như thế, tớ trên không nổi. Đừng nói không dễ dàng cua, dù cua được rồi, cậu ta muốn tớ chịu trách nhiệm, tớ cũng không chịu trách nhiệm nổi. Cậu hiểu tớ mà, tớ không có khả năng ly hôn.”

“Ừ, biết.” Cao Kiến Quân không nói thêm gì.

Nhiều năm như vậy, hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài của Hàn Vệ Quốc nhiều vô cùng, lại chưa từng làm phiền nể gia đình của hắn. Hắn là người có chút quan niệm truyền thống. Lúc vợ chồng hắn kết hôn, hắn chỉ là tiểu viên chức công ty có chút tiền lương. Hôm nay, hắn có tiền rồi, vợ hắn về nhà làm bà vợ truyền thống, chuyên tâm nuôi nấng con cái, lại cư xử rất tốt với ba mẹ hắn, bình thường chỉ chơi mạng chược, mua quần áo xa xỉ một chút, bản thân cô không có sở thích bất lương gì, hắn đương nhiên không thể ly hôn. Ở phương diện này, ý chí hắn rất kiên định, vô luận yêu người khác thế nào, chỉ cần người kia nhắc tới chuyện kết hôn, hắn liền chia tay ngay, lý do là miễn làm lỡ người ta, để người ta có thể yên bề gia thất.

Đối với nguyên tắc này của hắn, trong nhóm bạn bè rất tán thưởng, Cao Kiến Quân lại không lời nào để nói.

Hai người lại nói chuyện phiếm hai câu, hẹn hai ngày sau bàn chuyện hợp tác, liền kết thúc trò chuyện.

Lúc Hàn Vệ Quốc đi trở về, Chân Mạch nhàn nhàn đối Thẩm An Ninh nói: “Tớ đã thuê được nhà rồi, hai ngày dọn qua.”

Thẩm An Ninh sững sốt, lập tức hỏi: “Nhà ở đâu? Tốt không?”

“Rất tốt. Nhà ở viện khoa học, một phòng một sảnh, có ít đồ dùng. Hoàn cảnh rất tốt, chủ yếu là an tĩnh.” Chân Mạch ôn hòa cười. “Thời gian trước và sau Tết là lúc thích hợp thuê phòng nhất, nhiều người trả nhà

lắm, cho nên thuê cũng rẻ.”

“À.” Thẩm An Ninh có chút không muốn. “Vốn đang muốn cho cậu ở nhà tớ nghỉ thêm một đoạn thời gian nữa. Bất quá, như vậy cũng tốt, cậu cũng ở dễ chịu hơn, dù sao tớ cũng sẽ thường tới thăm cậu.”

“Đúng vậy.” Chân Mạch cười cười uống một ngụm bia. “Tớ chuẩn bị tìm việc.”

Thẩm An Ninh gật đầu: “Đúng, hiện tại là lúc các công ty thông báo tuyển dụng, cậu cứ chọn đi, tìm một công việc vừa lòng đẹp ý.”

Chân Mạch chạm ly với Chân Mạch, cười nhẹ: “Được.”

Cơm nước xong, trời đã tối. Bên ngoài rất lạnh, bọn họ cũng không ở đây làm gì, liền trực tiếp trở về nhà. Chân Mạch miễn cưỡng tựa ở trên tường xem TV, Thẩm An Ninh thì trốn lên sân thượng nghe điện thoại. Cao Kiến Quân ở trong khách phòng, ôn nhu cười: “Đã trở về? Ba mẹ em khỏe không? Thân thể vẫn mạnh chứ?”

“Vâng, đều khỏe.” Thẩm An Ninh rất sung sướng, thanh âm trong trẻo ngọt ngào. “Em với cùng Mạch Mạch đi ra ngoài ăn, mới về nhà.”

“Ừ, cũng tốt.” Cao Kiến Quân nằm ở trên giường, nhìn bóng đêm bên ngoài, trong lòng tràn ngập vui sướng. “An Ninh, anh nhớ em.”

Thẩm An Ninh nhẹ nhàng mà nói: “Em cũng vậy.”

Cao Kiến Quân thở dài: “Lúc nào mới có thể gặp em đây?”

Thẩm An Ninh cười rộ lên: “Nhanh thôi. Ngày mốt Mạch Mạch dọn đi. Cậu ấy thuê được phòng rồi.”

Cao Kiến Quân đại hỉ: “Thật sao, tốt quá rồi.”

Thẩm An Ninh vốn định trêu chọc anh hai câu, suy nghĩ một hồi, rốt cục vẫn xấu hổ, liền ăn ngay nói thật: “Chờ Mạch Mạch dọn đi, anh tới nhé.”

Cao Kiến Quân vui vẻ nói: “Dạ, tuân mệnh.”

Thẩm An Ninh cúi đầu cười rộ lên, nghe những lời mật đường ngọt ngào như vậy, khiến người ta mát đến tận xương.

Cách cửa sổ đóng chặt, Chân Mạch dường như cũng nghe được tiếng cười sung sướng của cậu. Hắn cũng vui cho thằng bạn thân, trái tim rối loạn ảm đạm cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

END 17

18. Chương 18

Thẩm An Ninh giúp đỡ Chân Mạch dọn đồ sang căn phòng vừa thuê, cùng Chân Mạch dọn dẹp sạch sẽ, để đồ đạc chỉnh tề, rồi lại cùng nhau ăn, sau đó mới bị kích động chạy về nhà.

Xuống xe taxi ở đầu đường, cậu chợt nhìn thấy một chiếc Mercedes đen, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Trong xe, Cao Kiến Quân cũng nhin không được cười, mở cửa xe đứng dậy.

Hai người nỗ lực khắc chế bản thân, không dám ôm nhau ngay giữa đường, chỉ có thể cười cười, mặt mày vui mừng.

Thẩm An Ninh đi tới trước mặt anh, trên mặt đỏ ửng, lại xấu hổ nói “nhớ” người ta. Cười cười một hồi, cậu vui sướng nói: “Ở khu em, hoa đào nở rồi, mùa xuân năm nay tới thật sớm.”

Cao Kiến Quân rất tự nhiên đưa tay ôm vai cậu, vừa đi vừa hăng hái nói: “Vậy thì rất đẹp nhỉ. Suốt ngày anh đều làm việc cả, đã lâu rồi không ngắm hoa nở.”

Trong khu nhà Thắm An Ninh có 2 cây đào, lúc này quả nhiên mở ra những bông hoa nho nhỏ, đóa hoa mềm mại rung động trong gió nhẹ, thuần khiết mỹ lệ như ngọc.

Hai người đứng dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn những hoa, trên mặt nụ cười thật rạng rỡ.

Một lát sau, Cao Kiến Quân ghé vào tai cậu nhẹ giọng thì thầm: “Chúng ta lên lầu đi.”

“Ừ.” Mặt Thắm An Ninh càng đỏ hơn, dưới chân cũng rất nhẹ nhàng, lập tức theo anh lên lầu, vào nhà mình.

Cao Kiến Quân khẩn cấp đóng cửa lại rồi lập tức ôm cổ người bên mình.

Thắm An Ninh ôm siết lấy anh, cả người dán sát vào anh hôn kịch liệt.

Hai người đều rất kích động, không đầu không đuôi hôn đối phương, hàm răng vài lần cắn trúng đầu lưỡi, nhưng lại chẳng thấy đau, chỉ thấy hỏa diễm nóng rực trong người thiêu đốt hừng hực, khiến họ không thể chịu thêm nữa. Tiếng thở dốc từ từ gấp lên rồi chuyển sang rên rỉ, dường như quanh quẩn trong căn phòng, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Trong đầu bọn họ tất cả đều là một mảnh hỗn độn, tựa như bão ngoài khơi. Ý thức bọn họ đã không rõ, chỉ biết hung hăng hôn cắn đối phương, hai tay không ngừng cởi bỏ y phục đối phương, hai chân lại di chuyển vào phòng ngủ.

Cao Kiến Quân ôm lấy Thắm An Ninh đã xích lõa, nặng nề mà đặt cậu lên giường.

Thắm An Ninh ôm anh, giơ chân lên, tràn ngập khát vọng mà cuốn lấy anh.

Cao Kiến Quân nhin lâu như vậy, thật vất vả có thể ôm lấy người trong lòng, đầu chống cự được mê hoặc như vậy. Anh dùng khí lực toàn thân mới có thể nhẫn nại làm tốt tiên hí. Hôn lên cơ thể trẻ trung của Thắm An Ninh, anh có một loại cảm giác kích động, hận không thể nhai từng tác da tác thịt, nuốt sống Thắm An Ninh, như vậy hai người có thể vĩnh viễn cùng một chỗ rồi.

Thắm An Ninh không ngừng rên rỉ, cảm giác được dục vọng nóng hổi cứng rắn chạy vào, rồi lập tức kịch liệt thôi động, cấp tốc nỗ lực, khiến cậu cũng bị mang lên cao trào hít thở không thông.

Cậu thở phì phò từng ngậm từng ngậm. Trong đêm tối, trầm luân.

Lý trí của Cao Kiến Quân liều mạng nói cho chính anh, phải khắc chế bản thân, không được làm bị thương người mình yêu, thế nhưng kích thích trong khi cơ thể tích xúc lại phá tan đi ràng buộc lý trí, nội tâm nóng bỏng cùng khát vọng yêu thương lại dâng trào, như núi lửa bùng nổ, anh cuồng nhiệt quấn lấy người dưới thân.

Thắm An Ninh hoàn toàn mất đi năng lực nhận thức, thậm chí chẳng có chút cảm giác gì với thế giới xung quanh. Cậu như ngã vào một chiếc nôi chứa đầy hoa tươi cùng mật đường, hương hoa thấm đẫm, mật đường hòa tan, trong vui sướng vô hạn mà xống lên đỉnh. Cậu vui sướng rên rỉ, sung sướng kêu to. An Ninh bám vào một cơ thể kiên cường dẻo dai như cây tùng, cùng cậu hòa hợp nhất thể, khó thể phân ly.

Cao Kiến Quân ôm chặt người trong lòng, một lần lại một lần khuyên kích tình cảm bản thân vào cậu. Đầu xuân lạnh lạnh, mồ hôi anh lại như mưa, từng giọt từng giọt mà rơi xuống da thịt trắng nõn nhẵn nhụi của Thắm An Ninh, Trong hoảng hốt, con người tựa như khắc bằng ngọc mài ấy đang tan chảy, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào trong vắt, làm anh điên cuồng.

Màn đêm buông xuống, bóng đêm càng thêm sâu, hai người dây dưa vô hưu vô chỉ. Hỏa diễm sung sướng luôn luôn thiêu đốt, tựa như không bao giờ tắt.

Không biết đã qua bao nhiêu lần cao trào, hai người mới sức cùng lực kiệt, ôm nhau ngã vào trên giường, không còn nữa phần khí lực nhúc nhích. Bọn họ từ từ nhắm hai mắt, thở hổn hển, cổ họng khô khốc, không thể nói nổi một lời.

Nằm thật lâu, Cao Kiến Quân mới có thể giãy dụa xuống giường, rót một ly nước, nâng Thắm An Ninh dậy, đưa cho cậu uống.

Thẩm An Ninh nhắm mắt, ừng ực uống một hơi cạn sạch, lúc này mới thích ý thở dài một tiếng, rồi lại ngã xuống giường.

Cao Kiến Quân vui vẻ mỉm cười, nhanh chóng rót nữa rồi tự mình uống, sau đó thở một hơi, quay đầu cười nói: “Thực sự là nắng hạn gặp mưa rào mà.”

Thẩm An Ninh cười khúc khích, toàn thân một chút khí lực cũng không có nhưng vẫn nói: “Em đói quá à.”

Cao Kiến Quân cũng không còn sức, nhưng vẫn ôm cậu lên, đi vào phòng tắm. Thẩm An Ninh tựa như đứa bé ngoan, nhắm mắt mặc kệ anh loay hoay. Cao Kiến Quân một tay ôm cậu, một tay cầm vòi hoa sen, tỉ mỉ tắm cho cậu, rồi dùng khăn tắm ôm cậu ra, đặt lên giường.

Thẩm An Ninh rên rỉ: “Đói quá.”

Cao Kiến Quân nhin không được cười cười, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: “Em chờ chút, anh làm ngay.”

Thẩm An Ninh kêu to: “Không thèm anh, em muốn đồ ăn hà.”

Cao Kiến Quân cười ra tiếng, sủng nịch dỗ dành: “Được rồi, đồ ăn lập tức tới ngay.”

Thẩm An Ninh thoả mãn không nói nữa, tiếp tục ngủ.

Cao Kiến Quân mở tủ lạnh, tủ chén, thấy bên trong có rất nhiều nguyên liệu, nên cũng yên tâm. Anh người nhanh nhẹn chiền 2 cái trứng, rót một ly sữa bò, đem vào phòng ngủ, rồi gọi người trên giường dậy: “Nào, ăn đi rồi ngủ tiếp.”

Thẩm An Ninh mệt mỏi rã rời mở mắt, lấy đĩa, ăn hết trứng, uống hết sữa, thì thầm một tiếng: “Mệt quá.” rồi ngã đầu ngủ tiếp.

Cao Kiến Quân cũng đi một chút rồi lại vào nhà bếp, phòng tắm dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mới nằm xuống.

Thẩm An Ninh theo thói quen dựa vào người anh, tựa đầu vào vai anh.

Cao Kiến Quân liền thuận lợi ôm cậu, trong lòng cảm thấy rất bình an, rất sung sướng.

Bọn họ không biết chính là, Y Lâm vẫn canh giữ ở dưới lầu. Cô ngồi ở trong xe bên ngoài sân, tròn một đêm không rời khỏi.

Ban ngày hôm nay, lúc Cao Kiến Quân họp thì có chút không yên lòng, buổi chiều vừa tới giờ làm là hủy hết các cuộc hẹn trước, sau đó bàn giao lại công tác cho trợ lý cùng thư ký rồi vọt ngay ra khỏi văn phòng.

Y Lâm luôn nhắc chính mình không được nghĩ bậy, đừng có lén lút theo dõi chồng nữa, nhưng trong lòng như có ma xui quỷ khiến không ngừng lải nhải, đưa ra một đồng hồ hoài nghi, khiến cô không khống chế nổi bản thân đi ra ngoài, lên xe, rình phía sau Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân vừa đi đến khu này, liền chỉ ở trong xe, không ra ngoài. Cô cũng đậu xe ở một chỗ xa xa, chờ với anh. Cô chỉ muốn nhìn một cái, anh rốt cuộc đang đợi ai. Cô không tin anh lại chờ cậu thanh niên kia, một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch sao có thể khiến anh khác lạ đến thế chứ? Đó là trăm triệu lần không có khả năng.

Ai biết được, vài giờ sau, cậu thanh niên kia lại xuất hiện. Cậu ta cùng Cao Kiến Quân đối diện với nhau, sự ngọt ngào cùng hạnh phúc trên mặt họ là điều mà cô dù thế nào cũng không thể quên được.

Cô nhìn thấy Cao Kiến Quân tiêu sái mà từ trong xe chui ra, đi về phía cậu thanh niên. Nhìn hai người đến gần nhau, nhìn họ cười với nhau. Nhìn Cao Kiến Quân vươn tay ôm vai cậu ta. Nhìn hai người cao hứng đi vào trong khu nhà, đứng ở dưới cây đào. Nhìn Cao Kiến Quân vô cùng thân thiết cúi đầu thì thầm vào tai cậu ta. Nhìn cậu ta đỏ mặt, rồi cùng anh lên lầu.

Thời gian kế tiếp tựa như một sợi dây dài, dài thật dài vòng sang quẩn lấy cô, siết lấy cô, khiến cô đau đớn, khiến cô hít thở không thông, càng khiến cho cô sợ hãi.

Chồng của cô, sao có thể là đồng tính luyến ái? Nếu như không phải, vậy anh cùng cậu thanh niên kia có quan hệ gì? Về mặt như vậy, động tác như vậy, chẳng lẽ không ám muội sao? Cô thà rằng mình mù rồi, thà

rằng mình chưa bao giờ theo dõi anh, thà rằng cái gì cũng không biết còn tốt hơn bây giờ, ngồi ở trong đêm tối lạnh lùng, tim như nấu trong chảo dầu sôi, đau đớn, gian nan.

Một đêm ấy, Y Lâm cứng ngắc cả người, hầu như biến thành tượng đá.

Thế nhưng khu nhà ấy lại không có một chút động tĩnh nào cả, Cao Kiến Quân từ đầu đến cuối không đi ra.

Đầu mùa xuân, nắng trời nhàn nhạt chiếu xuống, cây bên đường trở mầm xanh ngắt, thỉnh thoảng có một hai chú chim bay qua. Con đường nhỏ nhỏ không một bóng người, an tĩnh tới lạ thường. Ở đây dường như bị vây trong phố xá sầm uất, lại như ở ngoài sự điên đảo của nhân gian, khiến người ta yên tâm biết chừng nào.

Y Lâm nhìn vào bông hoa dại nhỏ nhỏ bên tảng cây từ từ nở rộ, bỗng nhiên lòng tràn đầy bi thương, rơi lệ đầy mắt.

END 18

19. Chương 19

Ngủ thẳng đến trưa, Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh mới tỉnh lại.

Bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, trong phòng tình cảm ấm áp hoà thuận vui vẻ, hai người tựa vào nhau, ai cũng cảm thấy thật bình yên, không muốn nhúc nhích.

Qua thật lâu, Cao Kiến Quân mới thở dài một tiếng: “Thật không muốn động đây gì hết, nhưng mà đói quá à.”

Thẩm An Ninh cũng cười hì hì: “Đúng vậy, em còn muốn ngủ, nhưng mà cũng muốn ăn.”

Hai người chỉ muốn ôm nhau như thế, không thèm đi đâu cả, không thèm làm gì cả, vận động kịch liệt hơn nửa đêm như vậy, lại chỉ ăn một chút như vậy, thật sự là đói cực kỳ. Bọn họ đấu tranh tư tưởng nửa ngày, rồi lại thương lượng nửa ngày, rốt cục chịu không nổi, đành quyết tâm đứng lên, đi tắm rồi ăn.

Hai người không đi ra ngoài ăn, Cao Kiến Quân ở nhà nấu. Bọn họ đem lạp xưởng, thịt khô Thẩm An Ninh từ quê mang lên mà nấu, ăn rất ngon.

Cao Kiến Quân thỏa mãn: “Đồ mình làm là ăn ngon nhất, bây giờ đồ siêu thị vừa khô khan vừa nhỏ, bên trong còn bỏ thêm bột đậu, ăn không ngon.”

“Ừ, đúng vậy.” Thẩm An Ninh ra sức gật đầu. “Còn có mấy thứ sủi cảo đông lạnh gì đó, ăn không thơm cũng chẳng ngon, tự làm mới là ngon nhất.”

Cao Kiến Quân nhất thời hăng hái: “Vậy cuối tuần này anh làm vằn thắn cho em ăn.”

Thẩm An Ninh sáng ngời hai mắt: “Được nha.”

Ngày hôm qua Cao Kiến Quân vừa thấy Thẩm An Ninh liền tắt điện thoại, rốt cuộc trộm được nửa ngày nhàn nhã, chờ ăn xong rồi rốt cuộc cũng không thể giả cảm vờ điếc được, đành mở máy lên. Lập tức, tin nhắn ào ào đến, điện thoại di động réo rất liên tục, anh nhìn số rồi xem tin.

Đều là công sự, chủ yếu là trợ thủ đánh tới xin chỉ thị hoặc báo cáo công tác. Nghe tới nghe lại cũng là những việc động thổ, phá bỏ, dời đi nơi khác, trả tiền bồi thường, giao dịch, quảng cáo, kết thúc,....

Thẩm An Ninh nửa điểm hứng thú cũng không có, liền nhẹ chân nhẹ tay thu dọn chén đĩa, vào nhà bếp rửa chén.

Cao Kiến Quân đã xem tin nhắn điện thoại hàng giờ liền nên Thẩm An Ninh rón ra rón rén, sợ quấy rầy đến anh, anh liền sẵn sàng mà đi lên sân thượng, đóng cửa lại nói tiếp.

Thẩm An Ninh mới tự tại như bình thường, bỏ một đĩa phim vào đầu đĩa, ngồi lên cái nệm nhỏ đặt trên thảm lớn xem phim.

Cao Kiến Quân thật vất vả mới sắp xếp xong công việc, xoay người vào phòng, lại bỗng nhiên phát hiện Thẩm An Ninh đang rơi lệ, không khỏi lấy làm kinh hãi. Anh đi tới ngồi vào bên cạnh cậu, kéo cậu vào lòng mình, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm An Ninh xem TV, tức giận nói: “Đều do Mạch Mạch hết, nói với em đây là phim tình cảm, không nói cho em biết kết cục lại là như vậy, thật đáng ghét. Ngày mai em nhất định phải gọi điện thoại mắng cậu ta một trận.”

Giờ thì Cao Kiến Quân mới hiểu được, thì ra cậu đang khóc cho tình tiết trong phim, đành cười cười xem với cậu.

Đây là một bộ phim Mỹ, nam diễn viên chính đang ôm nữ diễn viên chính, thống khổ mà kêu gào: “Không, không....”

Rất rõ ràng, hai người là người yêu, mà nữ diễn viên chính bị tai nạn xe cộ bỏ mình.

Cao Kiến Quân là người có kinh nghiệm xã hội, trong thương trường chứng kiến người lừa ta gạt cũng không ít đâu dễ bị một bộ phim làm cảm động, lúc này cũng chỉ là bình thản hỏi: “Phim gì vậy?”

“City of Angels” (1) Thẩm An Ninh ôm cánh tay anh rầu rĩ. “Em hỏi Mạch Mạch phim về chuyện gì, cậu ta nói, phim sẽ tự nói cho chúng ta biết, nhân sinh 10 phần thì đã có 8, 9 phần không như ý người, thiên sứ 10 phần cũng không như ý 1, 2 phần, nhưng đó cũng là 1, 2 phần quan trọng nhất.”

Cao Kiến Quân có chút hiểu kỳ: “Đó là cái gì? 1, 2 phần mà thiên sứ không thể như ý ấy.”

Thẩm An Ninh nhìn lễ tang trong mưa của phim, nhìn nam diễn viên chính thống khổ mê man sống mà lại mất đi người hân yêu, tâm tình càng thêm xuống dốc, mệt mỏi mà nói: “Là tình yêu. Thiên sứ cái gì đều có cả, anh tuấn, trí tuệ, trường sinh, nhưng không có cảm giác, cũng không chiếm được tình yêu. Thiên sứ này yêu con người, không muốn làm thiên sứ, từ cao ốc nhảy xuống, biến thành con người. Thế nhưng, người hân yêu lại bị thiên sứ mang đi. Aiiii, thế này thật là khiến cho đau buồn người ta, vậy mà Mạch Mạch không chịu nói cho em biết.”

Cao Kiến Quân mỉm cười, ôm cậu càng chặt, cùng xem đến đoạn thiên sứ đang nói chuyện với bạn đến thăm hân, người bạn hiểu kỳ hỏi thiên sứ: “Đó là cảm giác như thế nào?”

Thiên sứ đã dọa trần khó hiểu: “Cái gì?”

_____ cảm giác ấm áp.

_____ rất tốt đẹp.

_____ nếu như cậu biết chuyện này sẽ xảy ra, cậu có dọa trần không?

_____ vì để ngửi thấy mùi hương trên tóc nàng, vì để cầm lấy tay nàng, vì để hôn lên môi nàng mà buông tha trường sinh, tôi nghĩ đó là đáng giá cả...

Cao Kiến Quân bỗng nhiên cảm động.

Tình cảm như vậy, chỉ cần là người đều tha thiết ước mơ, rồi lại không dám cho người khác, không dám tin tưởng mình sẽ có. Thế mà An Ninh của anh lại không hề giữ lại cho mình điều gì, toàn tâm toàn ý mà cho anh một tình cảm nồng nàn như vậy. Trong khi anh đã không hề mơ tới chính mình sẽ có được loại tình cảm sâu sắc ấy, cậu thanh niên tuổi trẻ lại tinh thuần này đã đưa cho anh ước mơ thời còn là thiếu niên tràn ngập mơ ước.

Anh nhẹ nhàng hôn gương mặt người trong lòng, nhẹ giọng nói: “Em là thiên sứ của anh.”

Thẩm An Ninh đang ngưng thần nhìn thiên sứ trong phim ngồi ở trong bóng đêm, cầm trong tay một quả lê, ngửi mùi hương của nó, sau đó nhẹ nhàng cắn một ngụm. Cử động rất đỗi bình thường này đối với một kẻ ngàn vạn năm qua chưa từng có xúc giác, khứu giác, nhiệt độ, đau đớn như một con người mà nói, thật là hạnh phúc vô biên. Thẩm An Ninh tựa vào lòng Cao Kiến Quân, dần dần không cảm thấy buồn khổ nữa. Nghe anh thì thầm dịu dàng “Em là thiên sứ của anh”, cậu chỉ cảm thấy ngọt ngào từ trái tim lan ra khắp cơ thể.

Cậu không nói gì, chỉ là cầm tay Cao Kiến Quân đưa lên miệng, nghịch ngợm mà cắn một ngụm.

Cao Kiến Quân bị cử chỉ trẻ con này của cậu làm cho buồn cười quá chừng.

Thẩm An Ninh ngày mai mới bắt đầu đi quán bar hát, buổi tối hôm nay không có việc gì, hai người không đi đâu, chỉ ngồi nhà xem phim.

Trước khi Chân Mạch dọn nhà thì đã đem một ít đĩa phim trước đây mua ở Bắc Kinh cho Thẩm An Ninh. Giờ đây, cậu bắt đầu ngồi xem từng đĩa từng đĩa. “Meet Joe Black” (2), “Message in a Bottle” (3), còn có các đĩa phim nói về đồng tính “Eclipse totale”, “My Own Private Idaho” (4) đều là phim hai người chân tình yêu nhau, thế nhưng kết cục lại khiến người ta phiền muộn không gì sánh được.

Thẩm An Ninh xem xong phim liền, tư lự không vui, không khỏi oán than: “Anh nghĩ sao Mạch Mạch lại coi những bộ phim như thế này? Không lẽ cậu ta sống rất vui vẻ nên coi mấy thứ này để điều chỉnh tâm tình?”

Cao Kiến Quân tắt TV cùng đầu đĩa, cười hôn cậu: “Cũng có thể, lẽ nào em giờ sống không vui sao?”

“Đâu có?” Thẩm An Ninh vội vã thanh minh. “Em rất vui đó chứ, thế nhưng em không thích coi những bộ phim giống vậy? Đều là phim làm người ta đau lòng không à, coi nhiều, chắc đau tim quá.”

Cao Kiến Quân ôn nhu bế cậu đặt lên thảm, sau đó nhẹ nhàng mà áp tới, triển miên hôn lên môi cậu, cúi đầu mà nói: “Vậy chúng ta lấy ngọt ngào trung hòa buồn bức nhé, được không? Anh chắc chắn sẽ không làm em đau tim đâu.”

Thẩm An Ninh vươn hai tay ôm anh, vui vẻ đáp lại nụ hôn của anh, rồi trong nhu tình mật ý mà nhẹ nhàng rên rỉ.

Dưới lầu, Y Lâm đã lái xe rời đi.

Cô chỉ cảm thấy thân thể rã rời, nhưng lại lãnh tỉnh dị thường.

Lúc sự tình không có sáng tỏ, trong lòng cô như không có đáy, hoảng loạn vô cùng. Bởi vậy mới nhiều lần dò xét Cao Kiến Quân, thậm chí không tiếc đưa cho anh nhiều giấy ly hôn như vậy để xem tầm quan trọng của mình. Hiện tại, cô đại thể đã hiểu chồng mình đang có vấn đề gì, trái lại không còn hoảng hốt nữa.

Cô gọi điện cho một sở trinh thám tư nhân nổi danh, ngưng hẳn ủy thác đối với bọn họ, sau đó mới lái xe về nhà.

Hiện tại, cuộc chiến bảo vệ gia đình của cô đã bắt đầu.

Đây là cuộc chiến tranh của cô, không thể để cho người khác biết được. Nếu như để người ta biết chồng cô lại là dân đồng tính luyến ái, cô thật sự chịu không nổi sự xấu hổ, mất mặt này. Trong thời gian này, sự nghiệp chung của họ, gia đình, con cái, và người thân của cô đều chịu không nổi scandal này, cô phải giữ cho mình.

Cô sẽ không nhanh buông tay đến thế. Cô phải hiểu kẻ thù rồi bắt tay bố trí, diệt trừ nó.

END 19

Mục lục

(1) City of Angel: Một bộ phim năm 1998.

Câu chuyện xảy ra ở thành phố Los Angeles – cái tên có nghĩa là Thành phố của các thiên thần. Ở đó thiên thần có mặt khắp mọi nơi, trên những tòa nhà cao tầng, trong thư viện hay ngoài các bãi biển ngày cũng như đêm. Các thiên thần bắt từ bay lượn, họ không thể sờ mó, ăn uống hay có các cảm giác như con người. Và trong những thiên thần đó có một thiên thần đã từ bỏ mọi thứ để sống cùng người mình yêu dù cho cuộc sống còn không được bao lâu, rất ngắn ngủi anh vẫn chấp nhận...

Nguồn: [webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:WOQmUQtqafAJ:.hayhaytv /xem-phim/phim-city...](http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:WOQmUQtqafAJ:.hayhaytv/xem-phim/phim-city...)

(2) Meet Joe Black: Bộ phim sản xuất năm 1998.

Một thanh niên trẻ, đẹp trai, đầy hoài bão gặp một thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng, duyên dáng trong một quán cafe. Họ nói chuyện với nhau tâm đầu ý hợp, họ chia tay lưu luyến đến mức cứ quay đầu lại nhìn nhau. Điều ngẫu nhiên là khi chàng trai quay lại nhìn thì cô gái lại quay đi và ngược lại... đúng là định mệnh trở trêu. Chàng trai mãi ngắm nhìn cô gái đến nỗi đã bị ô tô đâm chết. Tình cảm vừa được nhen nhóm trong tim hai người thì chàng thanh niên đã vội vã ra đi...

Nguồn: phimvang.org/phim/hen-gap-tu-than-meet-joe-black-1998/24201209.html

(3) Message in a Bottle:

Trong kỳ nghỉ hè tại bãi biển Cape Cod Bay, nữ phóng viên Theresa Osborne tìm thấy một lá thư đựng trong một cái chai do sóng đánh dạt lên bờ biển. Những lời yêu thương gửi đến một người phụ nữ tên Catherine trong bức thư thực sự khiến ai đọc nó cũng xúc động. Theresa đã cho đăng bức thư trên mục viết báo mà cô phụ trách và được độc giả gửi cho hai bức thư nữa do họ tìm thấy, cũng gửi cho Theresa theo cách đựng trong chai.

Nguồn: .lazada/Message-in-a-bottle-Nicholas-Sparks-25737.html

(4) My Own Private Idaho: Bộ phim nói về tình bạn giữa Mike và Scott tại Portland, Oregon, Hoa Kỳ. Họ sống trên phố, cùng nghiện rượu, cùng bán mình cho cả đàn ông và phụ nữ. Bị bỏ rơi từ nhỏ, Mike vẫn bị ám ảnh bởi ý nghĩ phải đi tìm người mẹ ruột của mình trong khi Scott là đứa con nổi loạn trong một gia đình danh giá, tất cả những việc anh làm chỉ là để bôi xấu hình ảnh của bố mình. Mike yêu Scott mặt dù Scott không phải người đồng tính và luôn tuyên bố cuộc sống trên đường phố này chỉ là tạm thời. Cùng với nhau, họ đi từ Oregon, US đến Italy để tìm mẹ ruột của Mike...

Nguồn: phim.soha/hd/watch/5057/0/phim-hd-my-own-private-idaho.html

20. Chương 20

Đối với Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh mà nói, những ngày sau đó quả thật bình tĩnh mà vui sướng. Không lâu sau, lễ tình nhân nổi gót tới, bọn họ đương nhiên ở bên nhau qua ngày lễ.

Loại ngày này, mọi bà vợ đều phòng bị cao độ, nếu như chồng mình không ở chung vào ngày này, tuyệt đối sẽ sản sinh hoài nghi. Thế nhưng Cao Kiến Quân căn bản không quan tâm những điều này, anh đã quyết tâm ly hôn, lại càng không muốn như vài người “Cờ nhà không hạ đã treo cờ ngoài” (1), trong nhà, bên ngoài đều cùng lấy lệ cho có. Bởi vậy sau khi làm việc xong không chút do dự chạy đi đón Thẩm An Ninh, ăn một bữa tối lãng mạn với ánh nến trong một nhà hàng phương Tây sang trọng nổi tiếng, rồi đưa cậu đến quán bar làm việc.

Hôm nay các quán bar đông nghẹt người, Thẩm An Ninh phải hát hai bài ở từng quán cho tới khuya. Cao Kiến Quân luôn ở bên cậu, một mình ngồi một chỗ uống rượu, cười cười nghe cậu hát. Trong lễ tình nhân này lại ngồi một mình uống rượu trong quán bar thì quả là chỉ có mình anh, thế nhưng trên gương mặt anh lại chẳng hề có phiền muộn mà chỉ có vui sướng, mọi người xung quanh không khỏi buồn bực. Trong lòng Thẩm An Ninh biết rõ ràng, cũng không dám thể hiện quá rõ. Cậu còn cố kỵ về thân phận Cao Kiến Quân, không muốn để bạn bè trong quán bar biết.

Thẩm An Ninh biểu diễn xong thì đã quá nửa đêm, Cao Kiến Quân liền mang theo cậu đến một quán ăn kinh doanh suốt đêm ăn khuya.

Xuân hàn se lạnh, Thẩm An Ninh lại cảm thấy rất ấm áp, không hề mệt mỏi.

Dưới ánh đèn nhu hòa, Cao Kiến Quân say đắm nhìn cậu, trong mắt chỉ có tiểu ý.

Ăn xong, Cao Kiến Quân lái xe chở cậu trở về rồi đề nghị: “Em buồn ngủ sao? Chúng ta đi bộ một hồi không?”

“Không buồn ngủ.” Thẩm An Ninh hài lòng dựa vào anh.

Cao Kiến Quân cầm tay cậu bỏ vào túi áo ba-đờ-xuy của mình sau đó hai người cùng nhau đi trên đường vắng.

Hai bên đường đều tối đen, chỉ có ánh sáng leo loét từ một hai cửa sổ. Gió nhẹ thổi, chậm rãi phất qua mặt họ. Toàn bộ thế giới đều rất an tĩnh.

Bọn họ đi qua một trạm điện thoại công cộng, thì tiếng chuông trong trạm vang lên. Tiếng chuông trong gió đêm khiến không gian có một loại cảm giác kỳ dị.

Bọn họ không đi tiếp mà nhẹ nhàng thảo luận.

Thẩm An Ninh cười hỏi: “Đây rõ ràng là trạm điện thoại công cộng, giờ lại trể thế này. Anh đoán coi ai là người gọi cú điện thoại này?”

Cao Kiến Quân cười nhẹ: “Hôm nay là lễ tình nhân, anh nghĩ đây là một anh chàng đang ở xa nào đó, bận rộn quên mất ngày lễ. Đêm khuya tĩnh lặng, hẳn bỗng nhiên nhớ tới người yêu nơi xa, mà người yêu lại không có điện thoại di động, hẳn chỉ nhớ rõ người yêu từng dùng số điện thoại này gọi cho hẳn nên lo lắng gọi lại, muốn cùng người yêu trò chuyện đôi câu. Thế nhưng tiếc thay, đây lại chỉ là trạm điện thoại công cộng.”

Thẩm An Ninh mỉm cười: “Thật là một câu chuyện tình ngọt ngào.”

Nói xong, cậu nhin không được khẽ hát vài câu.

“Ngoài cửa xe tràn ngập sương mù, thế giới trở nên mờ nhạt

Tôi dường như đã vượt qua đèn đỏ mà không hay biết

Tiếng chuông điện thoại yếu ớt trong tiếng mưa rơi

Tôi mệt mỏi mà tắt đi điện thoại

Muốn thử đi một chuyến đi thật dài

Mặc một chiếc áo khoác thật dài, khoác một chiếc khăn quàng thật dày

Mong nó có thể làm ấm lòng mình

Thế nhưng sự lạnh lẽo vẫn không ngừng tràn tới

Sau cơn mưa trời sẽ sáng chăng?

Phải chăng con người khi quá đau khổ sẽ trở nên thông minh?

Tôi ghét chính mình vẫn còn ngu ngốc như vậy

Nhắm mắt lại mà nghĩ đến cô ấy

Sau cơn mưa trời sẽ sáng chăng?

Không phải đã quyết định cố mà sống tốt sao?

Cô đơn mệnh mang như trời đất này vậy

Không thể quên cũng không muốn quên cô ấy

Không muốn.”

Cao Kiến Quân nghe thanh âm trong trẻo du dương ấy, cầm thật chặt tay cậu đến tận khi cậu hát xong mới ôn nhu hỏi: “Có cái gì không vui sao?”

“Không có, không có em rất vui.” Thẩm An Ninh nhìn về phía anh, con mắt xinh đẹp cười cong lên như ánh trăng lưỡi liềm, dễ thương vô cùng. “Chỉ là nghe anh kể chuyện rồi bỗng nhiên nhớ tới bài hát này.”

Cao Kiến Quân thân hình cao lớn, mặc áo ba-đờ-xuy đen càng thêm trầm ổn. Anh nắm tay lấy người yêu nhỏ bé, bình tĩnh đi trên đường, chậm rãi nói: “Rất nhiều năm trước đây, anh quen Y Lâm. Khi đó, anh cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác, trẻ tuổi, sống ở cái thời đại còn không mở cửa, đối

với chuyện tình cảm rất ngây thơ. Cô ấy tương đối nhiệt tình, biểu lộ với anh, anh nghĩ cô ấy không tệ, liền quyết định ở chung với nhau. Cái lúc đó, hai người một ngày ở chung với nhau rồi thì không dễ mà chia tay được, nếu làm vậy sẽ cảm giác như mình đã phạm tội ác tày trời. Sau đó, hai người bọn anh thuận lý thành chương mà kết hôn rồi sống một cuộc sống mà hầu hết các gia đình đều phải sống. Hai người trẻ tuổi không cam lòng sống cuộc sống bình thường khốn cùng, bắt đầu nỗ lực phấn đấu. Khi đó, hai người đều toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp với gia đình, cho nên thiếu rất nhiều cuộc sống riêng, cũng dùng một ít thủ đoạn, rốt cục có thành tựu hôm nay. Sau đó, cô ấy sinh con cho anh. Trong ánh mắt của người đời, hai người bọn anh là cặp đôi điển hình, nhưng cuộc sống gia đình của bọn anh lại không có cảm xúc nào mãnh liệt. Y Lâm trời sinh tính đa nghi, cách một đoạn thời gian sẽ đại não một lần khiến cho anh sốt đầu mề trán, tâm phiền vô cùng. Chuyện này không ai biết cả. Nếu như không gặp em, có lẽ anh sẽ sống cuộc sống như vậy đến hết đời, vì con cái, anh cũng chỉ có thể sống như vậy. Thế nhưng, giờ anh đã biết cái gì là tình yêu chân chính, cái gì là lương tâm tương duyệt, cái gì là vui sướng cực hạn. Với tính cách của anh, anh tuyệt đối không buông tay. An Ninh, từ lúc anh cùng với em bắt đầu, anh đã quyết định ly hôn rồi. Việc này có lẽ sẽ không dễ dàng nhưng anh sẽ không lùi bước đâu, anh sẽ kiên trì tới cuối cùng mới thôi. Em tin anh nhé, được không?”

Thẩm An Ninh rất cảm động, nắm chặt tay anh, kiên quyết gật đầu: “Em tin anh. Kiến Quân, em sẽ chờ anh, không bao giờ thay đổi.”

“Vậy là tốt rồi.” Cao Kiến Quân yên tâm mà thở ra một hơi dài, nghiêm túc mà nói. “Y Lâm kết hôn, sống với anh lâu như vậy, anh cũng không muốn làm cô ấy chịu thiệt. Những tài sản đứng tên cô ấy như nhà, xe, cổ phiếu, tiền mặt gửi ngân hàng đều là của cô ấy, cô ấy đưa ra yêu cầu gì anh cũng sẽ chịu. Con, anh cũng muốn nhưng nếu cô ấy khăng khăng giữ lấy anh cũng sẽ đồng ý. Tiền tài là vật ngoài thân, không quan trọng, con cái dù sao cũng là máu thịt Cao gia, cho dù ở với ai, cũng là con anh, anh vẫn sẽ yêu thương nó, bởi vậy chẳng có gì khó cả.”

Thẩm An Ninh nghe anh đem từng chuyện từng chuyện phức tạp nói đến nhẹ nhàng như thế, trái tim thấp thỏm cũng yên ổn. Cậu gật đầu, ừ một tiếng rồi lại im lặng.

Đây là việc tư của Cao Kiến Quân, cậu không có ý kiến gì.

Cao Kiến Quân mỉm cười với cậu: “Được rồi, quá muộn rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Thẩm An Ninh thật cao hứng khi anh nói như thế, vui vẻ xoay người đi theo anh, về nhà.

Cao Kiến Quân vẫn nắm chặt tay cậu, trong đêm xuân lạnh lẽo cho cậu ấm áp vô tận.

END 20

21. Chương 21

Cao Kiến Quân có 1000 mẫu tại một khu đất cho người có thu nhập cao trong thành phố, chuẩn bị xây dựng khu dân cư cấp cao Minh Châu Hoa Viên, nên rất bận rộn. Y Lâm cũng hành quân lặng lẽ, không gây sự với anh nữa khiến anh thở dài một hơi.

Tuy nói như thế, nhưng trong lúc bận tới tầm mắt mũi anh vẫn chưa quên chuyện mình cần nói, anh không thể cô phụ sự tín nhiệm cùng tình yêu Thẩm An Ninh dành cho mình.

Đến khi anh đem thủ tục động thổ xây dựng Minh Châu Hoa Viên hoàn thành xong, trước lễ đặt móng, anh rút ra chút thời gian cùng Y Lâm nói chuyện.

Ngoại trừ những chuyện liên quan đến công việc với con cái, Y Lâm đã một tháng không nói gì với anh, đặc biệt là những khi anh không về nhà, Y Lâm cũng chẳng quan tâm, tựa như đang chiến tranh lạnh với anh, làm anh có chút khó hiểu. Có điều, anh luôn luôn là người kiên định, nếu đã biết được phương hướng mà mình cần đi rồi thì sẽ không do dự mà làm.

Y Lâm khi nghe anh nói “Tôi cần nói chuyện với cô” vẫn bình tĩnh trả lời: “Được, muốn nói ở chỗ nào.”

Cao Kiến Quân suy nghĩ một chút, rồi nói: “Mời cô đến văn phòng tôi.” Anh không muốn nói chuyện này ở nhà, không muốn con anh phải nghe tiếng rống giận của mẹ nó, càng không muốn nói trong lúc có người

ngoài, nếu không nhất định sẽ thành trò cười cho thiên hạ, dù là đối với anh hay đối với Y Lâm đều là chuyện xấu.

Y Lâm không nói hai lời: “Được, tôi tới ngay.”

Cô đem một túi hồ sơ nhựa đựng đầy đồ, trấn định tự nhiên mà đi lên lầu, vào văn phòng chủ tịch.

Cao Kiến Quân nhìn khí thế của cô, không khỏi sửng sốt. Cô thực sự rất giống một đầu sỏ, điều này làm cho anh cảm thấy rất đau đầu.

Y Lâm đi đến cái bàn lớn của anh, anh đứng dậy đón, ôn hòa: “Ngồi chỗ này đi, dễ chịu một chút.” Nói xong, anh đi đến chỗ sofa.

Y Lâm không phản bác gì, ngồi vào sofa Italia hàng hiệu, dùng một tư thế thong dong tựa vào sofa mềm mại, chờ anh mở lời.

Cao Kiến Quân đã suy xét thật lâu đối với việc này, cũng hiểu tính cô nên không dự định che giấu, tìm từ tìm ngữ, biện hộ cho mình. Thanh âm anh nhu hòa, thái độ thành khẩn, nghiêm túc: “Y Lâm, từ chúng ta quen biết cho tới hôm nay, đã gần 10 năm rồi, chính thức kết hôn cũng sáu năm. Đối với hôn nhân, điều tôi làm rất ít, khiến cô không thỏa mãn. Quá khứ, tôi không hiểu vì sao, thế nhưng hiện tại tôi đã hiểu được. Xin lỗi, Y Lâm, tôi thật sự xin lỗi.”

Y Lâm vốn là người thông minh, lúc này không khỏi đau xót trong lòng, sau đó là tê rần, bề ngoài lại bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói: “Không sao, tôi quen rồi.”

Cao Kiến Quân không nghĩ tới cô sẽ không thừa cơ công kích, vốn đã làm tốt chuẩn bị nghe bão tố của cô nổi lên, nhưng giờ lại không gặp, không khỏi giật mình. Thấy cô không có oán hận, tức giận mắng, anh lúc này mới tiếp tục nói: “Y Lâm, trong sáu năm kết hôn này, tôi cảm ơn cô, nhưng song song cũng thành khẩn xin lỗi. Tôi luôn cho mình là một người chồng tốt, nhưng hiện tại tôi biết, tôi không phải. Những lần cô nổi giận với tôi đều là đúng cả, chỉ là tôi quá ngu muội, không thể hiểu được. Hiện tại, tôi đã hiểu, thế nhưng cũng biết cuộc hôn nhân của chúng ta đã không thể bắt đầu lại nữa rồi, cũng không thể tiếp tục như thế này nữa. Cứ khư khư giữ lấy một cuộc hôn nhân rỗng xác, tâm mất, đối với cô là không công bằng, tôi cũng không thể làm thế. Tôi xin lập lại lần nữa, việc này, từ đầu tới đuôi, thực sự đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi.”

Y Lâm lạnh lùng nhìn anh: “Anh rốt cuộc muốn nói gì, nói đi.”

Cao Kiến Quân thở sâu, lãnh tĩnh nói: “Y Lâm, tôi nghĩ chúng ta ly hôn đi. Điều kiện cô là gì cũng được, chỉ cần tôi có thể làm, không thành vấn đề.”

Y Lâm nhìn anh, không nói lời nào.

Cao Kiến Quân dùng cảm mà đối diện với ánh nhìn của cô, không chút sợ hãi.

Y Lâm nhìn người đàn ông kiên định cao to trước mắt này. Cô vẫn luôn hận anh không hiểu phong tình, cũng sợ trong lòng anh có vợ bé, hiện tại, khi anh bắt đầu hiểu yêu là gì thì lại là vì một người khác. Điều này khiến cho cô hận càng thêm hận, càng không cam lòng. Thế nhưng cô đã hỏi qua cao nhân trong quân đội các bà vợ, đã quyết định cải biến chiến thuật, sẽ không cãi vã nữa, thế chỉ cần làm anh không muốn về nhà.

Cô nhìn Cao Kiến Quân một hồi, mở văn kiện trong tay ra, đem ảnh chụp cùng tư liệu ra, ném tới trước mặt anh, lãnh đạm nói: “Anh muốn ly hôn, là vì nó sao?”

Cao Kiến Quân trầm tĩnh cầm lấy ảnh chụp cùng tư liệu trước mặt, lật xem từng tờ từng tờ.

Đây là tư liệu của Thẩm An Ninh, từ hộ khẩu, nơi sinh, thân thể, gia đình cho đến tuổi tác, chiều cao, những mối tình xưa, cái gì cần có đều có. Ngoại trừ tuổi tác, thân cao cùng chỗ ở cha mẹ ra, Cao Kiến Quân chưa bao giờ biết những chuyện này của Thẩm An Ninh. Anh rất có hứng thú xem từ đầu đến đuôi, khi biết Thẩm An Ninh chưa từng yêu ai lại càng thêm vui sướng.

Xem xong, anh buông tư liệu, nghiêm túc nói với Y Lâm: “Cuộc ly hôn của chúng ta, không vì bất cứ ai cả, là bởi vì hôn nhân của chúng ta chỉ còn danh nghĩa mà thôi.”

Y Lâm cười lạnh một tiếng: “Cao Kiến Quân, anh nói như vậy, tôi cũng coi như cho anh mặt mũi, không bác bỏ anh. Nhưng thời gian mười năm cũng không ngắn, anh lại muốn tôi buông tha cuộc hôn nhân này, phải cho tôi thời gian cân nhắc.”

“Được.” Cao Kiến Quân lập tức gật đầu. “Cô cần bao lâu?”

Y Lâm lạnh lùng nhìn: “Điều này không thể chắc được, tôi cần nghĩ kỹ. Thế nhưng trong khoảng thời gian này nếu anh còn đi tới quán bar cùng nó, tôi sẽ cho nó biết tay. Scandal loại này tôi cũng không muốn phóng viên thấy hoặc bị bạn bè thấy. Tính tôi anh cũng biết, nếu làm tôi giận, thứ gì tôi cũng làm được đó.”

Cao Kiến Quân trong lòng cả kinh, sắc mặt trầm xuống. Nhìn Y Lâm lạnh lùng như vậy, anh có chút do dự. Anh đương nhiên biết tính cách cương liệt của Y Lâm, muốn anh không gặp Thẩm An Ninh, thực sự là rất khó.

Y Lâm hừ một tiếng: “Anh muốn mượn cơ xã giao, chạy tới quán bar gặp nó, tôi cũng hết cách. Nhưng, không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, đây là lời khuyên tôi cho anh.”

Cao Kiến Quân chậm rãi nói: “Y Lâm, hôn nhân tan vỡ là chuyện của hai người chúng ta, không liên quan đến cậu ấy. Tính tôi, cô cũng biết, nếu làm bị thương người vô can, tôi sẽ không bàng quan đứng nhìn. Chúng ta cũng đã từng là vợ chồng, lại có con với nhau, tôi hy vọng có thể chia tay hòa bình, mà không muốn huyết chiến một phen. Lùi lại một bước mà nói, thì dù tôi có người khác ở ngoài, cũng là tôi sai, không liên quan đến ai cả. Dưới tình huống như vậy, tôi vừa có lỗi với cô, vừa có lỗi với cậu ấy. Cô nếu muốn trút giận, cứ việc làm với tôi, tôi nguyện ý gánh chịu, không hề oán hận nửa câu.”

Sắc mặt Y Lâm tái mét, lạnh lẽo cười: “Anh nói như thế, chỉ làm tôi thêm phần nộ mà thôi. Nhưng tôi đồng ý với anh, sẽ cân nhắc kỹ càng. Nhưng tôi giữ yêu cầu đó, trong lúc tôi cân nhắc, anh phải chấm dứt đến quán bar gặp thằng đó. Chí ít, tôi đáng giá được tôn trọng như thế, đúng không?”

Cao Kiến Quân suy nghĩ một hồi, rốt cục gật đầu: “Được, tôi tôn trọng cô. Thế nhưng, chỉ 3 tháng, vậy là được chứ? Tôi không thể tới quán bar gặp cậu ấy nhưng cô không thể ngăn tôi làm gì khác.”

“Có thể.” Y Lâm lập tức đồng ý, thần tình nhanh chóng trở nên bình thản. “Kiến Quân, tôi hy vọng trong ba tháng này, hai ta lãnh tỉnh một chút, cân nhắc kỹ lại mọi chuyện. Trong cuộc hôn nhân này, không chỉ có hai người chúng ta, còn có Thiên Thiên nữa. Nó mới 5 tuổi.”

Thanh âm Cao Kiến Quân trở nên ôn hòa: “Y Lâm, tôi đã cân nhắc rất lâu rồi. Con là con của tôi với cô, cho dù quan hệ chúng ta biến thành như thế nào, nó vẫn là con của cô với tôi, tôi vô cùng yêu nó.”

Y Lâm bỗng nhiên nở một nụ cười khổ mang theo sự châm chọc: “Chí ít tôi cũng có thể tự an ủi mình, người bên ngoài của anh là đàn ông, vĩnh viễn không có con, tương lai không ai tranh di sản với con tôi.”

Cao Kiến Quân nghe cô nói như vậy, không khỏi cười khổ: “Y Lâm, chuyện này là lỗi của tôi, không liên quan đến cậu ấy.”

Y Lâm đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Vậy quyết định thế nhé, chúng ta cho đối phương ba tháng.” Nói xong, cô đi ra cửa.

Cao Kiến Quân nhìn tấm lưng thẳng tắp của cô lộ ra sự cường ngạnh, rất nhanh mất hút ngoài cửa, không khỏi thở dài, cầm điện thoại gọi Thẩm An Ninh, giải thích cho cậu, ba tháng này không thể đến quán bar gặp cậu, nhưng sẽ ở nhà cậu chờ cậu về.

Thẩm An Ninh rất hiểu chuyện, chỉ nói một chữ: “Được.”

Cao Kiến Quân buông điện thoại, day day cái trán đau nhức. Anh biết, trong chuyện này, không thể biện hộ gì cho mình cả. Người khác có thể cười anh ngốc, mắng anh có mối nói cũ, là Trần Thế Mỹ thay lòng đổi dạ, Y Lâm cũng có thể phát động các kế hoạch tấn công, hoặc đưa ra vô số yêu cầu, anh đều chấp nhận hết.

Đây là giá anh phải trả, thế nhưng anh không muốn tổn thương Thẩm An Ninh. Cậu thanh niên này không sai gì cả, là chính anh sai.

Chỉ là, anh chấp nhận cứ như thế mà sai đến tận cùng.

Phía sau lớp kính thủy tinh, ánh nắng tươi sáng ngày xuân đẹp đến xiêu lòng người, soi sáng vạn vật hòng trần. Anh ngừng thần nhìn khoảng trời xanh mênh mang ấy, trong lòng hiện ra cặp mắt đặc biệt trong suốt cùng dáng cười trong sạch đến nhường ấy của Thẩm An Ninh, tựa như thấy bầu trời xanh trong veo cao vút, làm cho người ta vui vẻ, làm cho người ta thoải mái.

END 21

22. Chương 22

Tại một thành phố phía nam, mùa xuân thường rất ngắn mà mùa hè thì tới rất nhanh.

Trên đường có rất nhiều cô gái trẻ mặc váy ngắn như rêu rao đi lại trên đường, cả người tràn ngập sức sống.

Bầu trời cao cao trong suốt, mây trắng mềm nhẹ vắt ngang, nhẹ nhàng phản chiếu tia nắng vàng nhạt.

Ven đường là cây cối xanh um, những chồi non nhỏ nhắn bắt đầu lộ dạng, tựa ngón tay của em bé, tỏa ra màu xanh ngọc mượt mà.

Trong thành phố như vươn vãn một mùi hương lạ không tên, phiêu đảng trong bầu trời, làm cho người ta tâm thần hoảng hốt, sung sướng mà chẳng rõ nguyên do.

Trong công viên bên bờ sông, Chân Mạch ngồi ở băng ghế dài, Thẩm An Ninh lười biếng gối đầu trên chân Chân Mạch.

Hai người đều rất thông dong. Chân Mạch khi thì nhìn nước sông chảy, khi thì nhìn mèo con cún con lằng xăng chạy tới chạy lui, một tay vô thức sờ sờ tóc Thẩm An Ninh.

Trong tay Thẩm An Ninh cầm một chiếc lá, thỉnh thoảng lại quét tới quét lui.

Bọn họ chọn một cái ghế gần bên một gốc cây, cây bạch quả cao to thay bọn họ chặn phần lớn ánh nắng, không đến mức chói mắt.

Chân Mạch đang làm việc cho Kim Thần Plaza, hiện tại là quản lý Bộ Hành chính, nhờ hần bày ra chiến lược tiêu thụ sáng suốt mà khiến đối thủ trực tiếp, khu thương mại Thiên Đô, trở tay không kịp, lọt vào tổn thất lớn.

Tên Chân Mạch ở ngành bách hóa trong thành phố bắt đầu lan xa, thế nhưng hần lại chẳng vui gì, bình thường tan ca rất muộn, thỉnh thoảng đi ra ngoài chơi cùng thằng bạn thân duy nhất, Thẩm An Ninh.

Hôm nay hần được nghỉ, Thẩm An Ninh liền vui vẻ chạy đến nhà hần, lôi hần ra đi giải sầu.

Hai người đến mấy cửa hàng bán đĩa mà tìm CD hay, lại đi ăn vặt một hồi rồi mới miễn cưỡng mò tới bờ sông, ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Đôi chân như chân của nai con, trẻ trung, linh hoạt lúc ẩn lúc hiện đung đưa đung đưa, đột nhiên hỏi: “Mạch Mạch, sao hai chúng ta không có tới với nhau nhỉ? Kỳ thiệt, hai ta rốt cục cũng là thanh mai trúc mã chứ bộ, muốn phát triển cũng rất tiện nha.”

Chân Mạch đã quen kiểu suy nghĩ vớ vẩn của cậu, mỉm cười nói: “Có lẽ tại cậu không theo đuổi tớ.”

“Có lẽ vậy.” Thẩm An Ninh cười ra tiếng. “Cậu cũng đâu có theo đuổi tớ đâu.”

Chân Mạch cười cười cúi đầu nhìn cậu, gỡ gỡ mấy cái khoen tai đủ màu sắc của cậu. Tay hần rất dịu dàng, Thẩm An Ninh hưởng thụ mà nhắm mắt lại.

Khi Chân Mạch chạm vào chiếc khoen cuối cùng trên vành tay thì có chút ngập ngừng rồi lại đưa tay lấy xuống luôn, sau đó nhìn vào mặt cậu, nhẹ giọng nói: “Như vậy nhìn tốt hơn nhiều nè.”

Thẩm An Ninh làm mặt quỷ: “Không lẽ trước đây không tốt, không đẹp sao?”

“Đẹp, nhưng mà nhìn con nít quá.” Chân Mạch trầm tĩnh cười cười. “Cậu hát theo con đường thực lực, nhờ giọng hát, không cần đi con đường thần tượng, đi con đường đó dễ làm người ta chú ý lắm.”

Thẩm An Ninh chẳng thèm để ý cười: “Cái gì mà thực lực, thần tượng chứ? Cả đời này tớ đều không cần. Hát tới năm 30 thì cũng nghỉ thôi. Đến lúc đó, cậu lấy công mưu tư một chút, tớ theo cậu làm nhân viên văn phòng, có cơm ăn là được.”

Chân Mạch cười lắc đầu: “Cậu cứ đi tập đoàn Minh Châu làm trợ lý đặc biệt của chủ tịch đi.”

“Ai thèm đi tới đó? Tớ xem anh ấy bận tới mày tới mặt, dù gia sản hàng tỉ cũng chẳng vui về gì.” Thẩm An Ninh giả mếu máo, trên mặt lại tràn đầy vui sướng.

“Cậu đó, trời sinh cứ hình dạng như phái đoàn danh sĩ Ngụy Tấn vậy, thời này là hiếm có lắm đó.” Chân Mạch cười, nhẹ nhàng xoa tóc cậu. “Sau này có tính toán gì không?”

“Không có tính toán gì cả.” Thẩm An Ninh chẳng hề để ý cười nói. “Tớ đâu có hùng tâm tráng chí gì, cuộc đời này chỉ thích hát mà thôi. Tương lai có lẽ mở một quán ăn cạnh trường đại học gần đây, cứ thế mà sống thôi.”

“Cậu thật là không có ý chí mà.” Chân Mạch nheo nheo mắt, ngẩng đầu nhìn thái dương tây tà, cả người thả lỏng.

Thẩm An Ninh tựa như một chú mèo con, miến cường gối trên chân cậu, dần dần nhắm mắt lại, thiếu chút nữa là ngủ rồi.

Chân Mạch cũng nhắm mắt theo. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cành cây, đảo qua gương mặt thanh tú của hắn, chiếu ra một nét u buồn nhàn nhạt.

Hai người vẫn ở đó đến tận tối mới về. Chân Mạch còn muốn về nhà nghiên cứu tư liệu công sự, Thẩm An Ninh cần đến quán bar làm việc.

“Khiêu Vũ Với Bầy Sói” là quán bar cuối cùng, hát xong thì đã nửa đêm, cậu mỉm cười nói “Cảm ơn”, đứng lên định rời đi.

Một nhân viên phục vụ chờ ở dưới đài nói với cậu: “Có một quý ngài muốn gặp cậu kìa.”

Nếu như Cao Kiến Quân ở đây, cậu sẽ không để ý đến những lời mời như thế, thế nhưng hiện tại chỉ có một mình cậu, lại biểu diễn trong quán bar, xã giao bao giờ cũng không tránh được. Cậu gật đầu, theo nhân viên phục vụ đi tới một cái bàn nhỏ trong góc.

Bên cạnh bàn ngồi hai người đàn ông trẻ tuổi, trong đó một người cao lớn anh tuấn, chói lọi, Thẩm An Ninh vừa nhìn đã nhận ra ngay hắn là ngôi sao điện ảnh và truyền hình hăng Tam Tê nổi tiếng, Trịnh Nam. Hắn trước là người mẫu, dựa vào bề ngoài tuấn dật loá mắt mà gặp may, tiện đà giao thiệp tới tận giới điện ảnh và truyền hình, khi bắt đầu nổi lên ra đĩa nhạc, làm cho các fan điên cuồng không ngớt, tiền đồ sáng lạn. Hiện tại đã qua 30, bắt đầu đi con đường ổn định, sự nghiệp cao hơn tầng lầu, khiến người ta khen không dứt miệng.

Thật không nghĩ tới, một ngôi sao đang nổi như cồn vậy mà lại đến chỗ này.

Trịnh Nam mỉm cười nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Mời ngồi.”

Thẩm An Ninh gặp qua không ít đại nhân vật. Tuy rằng cậu kinh ngạc nhưng không sợ, thoải mái ngồi xuống đối diện hắn, lễ phép cười nói: “Chào Trịnh tiên sinh.”

Trợ lý bên người hắn cười: “Quả nhiên rất ít người không nhận ra khuôn mặt này nha.”

Thẩm An Ninh nói thầm trong lòng, Kiến Quân khẳng định không biết đó chứ, bất quá vẫn nho nhã lễ độ, gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng từng mua đĩa của ngài.”

Trịnh Nam cười khẽ hỏi cậu: “Uống gì không?” Dáng cười hắn trên màn ảnh đã từng khiến ngàn người mê mẩn, giờ lại tái hiện ở đây, vẫn có hiệu quả làm người khác loá mắt.

Thẩm An Ninh cười cười, ngoắc gọi một nhân viên phục vụ: “Cho một ly nước.”

Trước mặt Trịnh Nam đặt một ly vang đỏ, hần uống rất chậm, thanh âm vẫn rất nhu hòa: “Bảo vệ giọng, đúng không? Không uống rượu là phải, giọng của em rất hay, ngoại hình cũng rất được, có khả năng nổi tiếng.”

Thẩm An Ninh chẳng biết hần muốn làm cái gì, vẫn lễ phép cười cười, ôn hòa nói: “Cảm ơn Trịnh tiên sinh khích lệ, tôi chỉ hát đại vậy thôi.”

“Hát rất khá, kỹ thuật còn chút non nớt nhưng có thể mài giũa, chỉ cần chút nữa sẽ đạt được trạng thái hoàn mỹ đó.” Trịnh Nam tán thưởng. “Tôi có hỏi nhân viên phục vụ, cậu ta nói em tên Thẩm An Ninh, đúng không?”

“Đúng.” Thẩm An Ninh nhìn khuôn mặt tươi cười của hần, mỉm cười gật đầu.

“Từng học qua trường lớp bài bản không?” Thái độ Trịnh Nam vẫn rất nhã nhặn, không ngạo mạn như mấy thần tượng nổi tiếng khác.

Thẩm An Ninh rất có thiện cảm đối với hần, liền ăn ngay nói thật: “Em tốt nghiệp trường cao đẳng âm nhạc, chuyên khoa thanh nhạc.”

“À, trách không được âm sắc tốt như vậy, kỹ xảo cũng thuần thục.” Trịnh Nam uống một ngụm rượu, ôn nhu: “Em có đồng ý vào công ty tôi không?”

Thẩm An Ninh sửng sốt: “Em?”

“Đúng vậy.” Trịnh Nam thoải mái mà cười: “Tôi có thể khiến em thành ngôi sao.”

Từ khi Thẩm An Ninh bắt đầu biểu diễn ở quán bar tới nay, người khăng khái muốn giúp cậu thành danh cũng không ít, thế nhưng mục đích chỉ có một. Cậu phải ngủ với người đó đã sau đó mới xong được việc. Bởi vậy khi cậu nghe Trịnh Nam nói xong cũng không cảm thấy mừng rỡ, chỉ là lãnh tính hỏi: “Em có tiềm lực vậy sao?”

Trịnh Nam nghĩ cậu thanh niên này thật đặc biệt, khiến hần phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Hần thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, tôi nghĩ có thể. Chỉ cần tốn chút công, em nhất định thành công.”

“Cảm ơn ngài đã cho em lòng tin.” Thẩm An Ninh nhẹ nhàng cười, hồ hững: “Như vậy, điều kiện là gì?”

Trịnh Nam hơi giật mình, lập tức nở nụ cười. Hần nhìn cậu thanh niên dưới ngọn đèn quán bar lấp lóe, vươn tay một cách mê hoặc, ôn nhu nói: “Công ty của tôi ở Thượng Hải. Đến đó, theo tôi. Tôi sẽ giúp em, khiến toàn bộ thế giới phải khuyh đảo vì âm thanh của em.”

END 22

23. Chương 23

Đêm đen im lặng.

Thẩm An Ninh nhẹ chân nhẹ tay mà cầm chìa khóa vào ổ, lặng lẽ mở cửa, sợ đánh thức Cao Kiến Quân đã ngủ.

Cửa mới mở một chút đã thấy được ngọn đèn đang sáng. Cậu có chút giật mình, lập tức mở cửa phòng, đi vào.

Cao Kiến Quân còn chưa ngủ, mà là mặc áo ngủ, duỗi thẳng chân ngồi trên thảm, nhìn laptop trên chiếc bàn nhỏ, đang chuyên tâm công tác.

Thẩm An Ninh cởi giày, hài lòng hỏi: “Sao còn chưa ngủ? Sáng mai anh còn phải đi làm đó.”

“À, không có việc gì, anh lúc nào cũng ngủ trễ mà, quen rồi.” Cao Kiến Quân mỉm cười nhìn về phía cậu. “Đã ăn gì chưa?”

“Chưa.” Thẩm An Ninh vừa đi vào phòng tắm vừa cởi đồ, thuận miệng đáp: “Em không đói.”

“Ăn chút ít vẫn tốt hơn.” Cao Kiến Quân vừa nói vừa đứng dậy đi vào bếp.

Thẩm An Ninh tắm một trận rồi mặc dục bào đi tới. Cao Kiến Quân bưng một chén mì cà chua trứng chiên đưa cho cậu. Cậu nhận lấy, ngửi mùi thơm nức mũi liền thấy đói ngay.

Cao Kiến Quân ngồi xuống, tiếp tục làm. Thẩm An Ninh liền ngồi vào bên cạnh anh, vừa ăn vừa xem.

Màn hình đang hiện một bản vẽ. Thẩm An Ninh chẳng hiểu gì, nhìn có vẻ chán ngán: “Sao anh lúc nào cũng làm việc vậy? Em còn tưởng anh đang coi GV chứ.”

Cao Kiến Quân ách nhiên thất tiểu: “Sao anh lại phải xem loại đó. Tốn thời gian với lại cũng không cần. Anh muốn coi thì coi em là được rồi? Sao hả? Em thích coi à?”

Thẩm An Ninh ngịch ngợm thề lưỡi: “Chưa coi, chỉ nghe người ta nói thôi hà.”

Cao Kiến Quân nhin không được đưa tay xoa nhẹ tóc cậu, cười nói: “Anh đang xem thiết kế mới nhất của công trình, em xem, toàn bộ khu vực này là Minh Châu Hoa Viên ... Máy chỗ này màu xanh là nước, bọn anh dự định làm một công viên với chủ đề thân thiện với nước.... Chỗ này là hàng lang cao áp, không thể xây cái khác, nên bọn anh định làm thành đường hoa viên, đình nghỉ cho khách tản bộ, chạy maraton...” Thanh âm anh ôn nhu, chậm rãi giải thích với cậu.

Thẩm An Ninh một bên nghe một bên xem, những đường cong khô khan vô vị này bỗng dần dần biến thành một tràng cảnh sinh động, khiến cậu cảm thấy thú vị, không khỏi liên tục gật đầu.

Cao Kiến Quân hài lòng cười nói: “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Sao? Muốn đến công ty anh làm bất động sản không?”

“Không.” Thẩm An Ninh không chút nghĩ ngợi lắc đầu liên tục. “Không thích, em thích âm nhạc hơn.”

“Uhm, vậy cũng tốt.” Cao Kiến Quân ôn hòa nhịu mảy, cưng chiều ôm lấy cậu, tay kia tiếp tục thao tác trên bản đồ quy hoạch.

Thẩm An Ninh rửa chén xong, đánh răng. Cao Kiến Quân liền tắt máy tính, tắt đèn, vào phòng ngủ.

Thẩm An Ninh gối đầu lên tay anh, kể lại chuyện đi hát của mình: “Đêm nay em thấy Trịnh Nam đó.”

“Uhm, Trịnh Nam là ai?” Cao Kiến Quân ôm vai cậu, nhắm mắt lại, miễn cưỡng hỏi.

Thẩm An Ninh nở nụ cười, quả nhiên anh ấy không biết Trịnh Nam là ai. Cậu nhẹ giọng: “Anh ta nổi tiếng lắm đó, là ngôi sao của công ty Tam Tê.”

“Humm, rồi sao?” Cao Kiến Quân chẳng thềm quan tâm, hỏi băng quơ. Người yêu đang nằm trong lòng, anh còn nghĩ ngợi gì nữa, buồn ngủ lập tức kéo tới.

Thẩm An Ninh đưa tay ôm thắt lưng anh, mạn bất kinh tâm mà nói: “Anh ta muốn em thêm vào phòng làm việc của anh ta, tới Thượng Hải. Anh ta muốn giúp em ra đĩa.”

Cao Kiến Quân lập tức thanh tỉnh, lập tức hỏi: “Em sao? Trả lời ra sao?”

“Em nói em sẽ suy nghĩ.” Thẩm An Ninh vẫn nói rất bình thản. “Anh thì sao? Có ý kiến gì không?”

Cao Kiến Quân do dự chốc lát, bỗng nhiên ôm chặt cậu, thanh âm rất áp lực, dường như đang cố khống chế bản thân: “An Ninh, anh biết anh rất ích kỷ. Thế nhưng, xin em đừng đi, anh không muốn xa em, cũng không muốn trong đêm, khi nhớ đến em chỉ có thể gọi điện thoại cho em. Anh làm về bất động sản, không có khả năng dọn đất dọn nhà theo em đến Thượng Hải, nhưng anh không thể chịu được cuộc sống thiếu em. An Ninh, đừng đi.”

Trong lòng Thẩm An Ninh dâng lên một sự vui sướng, vùi gương mặt vào ngực anh, cố sức gật đầu.

Cao Kiến Quân hài lòng đến cực điểm, tiện đà cũng thấy chút áy náy, nói: “An Ninh, nếu như em muốn ra đĩa, anh sẽ giúp em.”

“Không cần đâu.” Thẩm An Ninh lắc đầu. “Em cũng chẳng có khát vọng ra đĩa ra album gì. Nhiều việc lắm, cần có người viết lời riêng, còn phải đi thu âm, tuyên truyền cho truyền thông, lấy lòng phóng viên.... Thực sự đáng ghét mà. Kỳ thực chỉ cần có người chịu nghe em hát là đủ rồi. Em thích cuộc sống giản đơn, thông dong tự tại, không mệt mỏi.”

Cao Kiến Quân tha thiết ôm cậu, hôn nhẹ lên trán, trịnh trọng hứa: “Anh nhất định là cho em một cuộc sống như thế.”

Thẩm An Ninh cười gật đầu: “Em tin.”

Cao Kiến Quân vuốt ve lưng An Ninh, ôn nhu nói: “Em mệt mỏi rồi, ngủ đi.”

“Uhm.” Thẩm An Ninh tựa vào lòng anh, an tâm mà ngủ.

Cao Kiến Quân đắm đắm nhìn xoáy vào màn đêm, quyết định tìm người tra lai lịch Trịnh Nam một chút.

Anh có thể vô điều kiện mà tin tưởng Thẩm An Ninh như thế, nhưng cũng không có nghĩa anh có thể đơn giản tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

Lúc Thẩm An Ninh tỉnh lại, trời đã trưa rồi, Cao Kiến Quân từ lâu đã đi làm.

Cậu đứng dậy giật lại rèm cửa sổ, lại nằm lên giường, chui vào ổ chăn ấm áp.

Nhìn ánh nắng nhàn nhạt chiếu từ ngoài cửa sổ vào, cậu bỗng nhiên đỡ ra, sau đó nhảy dựng lên lấy điện thoại di động, sau đó vọt lên giường, ôm lấy chăn gọi cho Chân Mạch.

Chân Mạch đang bận rộn ở Plaza, nhưng thấy Thẩm An Ninh gọi liền ném hết công tác, nhận điện ngay.

Thẩm An Ninh ào ào nói chuyện đêm qua gặp phải Trịnh Nam cho hắn nghe, sau đó hỏi: “Cậu nghĩ tớ phải làm như thế nào?”

Chân Mạch bị cái cách nói ấy của cậu làm cười rộ lên, không chút do dự nói: “Nói cho Cao ca của cậu trước đi.”

“Tớ nói cho anh ấy rồi.” Khẩu khí Thẩm An Ninh trở nên nhu hòa.

“Vậy anh ấy nói gì?” Chân Mạch thoải mái mà hỏi, dường như không lo lắng phản ứng Cao Kiến Quân chút nào.

“Umm, anh ấy không muốn tớ đi.” Thẩm An Ninh rất hài lòng. “Kiến Quân không muốn rời khỏi tớ mà anh ấy thì lại làm bất động sản, không thể dọn đất dọn nhà theo lên tới Thượng Hải.”

“Anh ta nói đúng đó.” Chân Mạch mỉm cười. “Còn cậu? Nghĩ sao?”

“Tớ đương nhiên cũng không muốn rời anh ấy.” Thẩm An Ninh rất khẳng định, rồi lại lập tức phiền não. “Nhưng mà Trịnh Nam rất nghiêm túc, anh ta làm tớ rất cảm động, anh ta nói, sẽ khiến thế giới phải lắng nghe tiếng hát của tớ.”

“Ừ, lời này rất phiền tình, cũng rất có ý thơ.” Chân Mạch suy nghĩ một chút rồi nói với cậu. “Như vậy đi, cậu giải thích với Trịnh Nam một chút, cậu có nguyên nhân cá nhân, không thể rời khỏi đây lâu, coi anh ta nói sao. Nếu như không được, thì thôi quên đi, tớ tin nếu cậu thật muốn ra album, với địa vị, nhân lực, tài lực của Cao Kiến Quân, nhất định có thể giúp cậu thành công, cũng không cần theo người mới gặp được một lần. Thời bây giờ, tri nhân tri diện bất tri tâm, cẩn thận một chút vẫn hơn. Tục ngữ nói: Vô sự lại xum xoe, không gian thì cũng đối.”

Nghe được câu cuối, Thẩm An Ninh bật cười, rồi đem chuyện quảng ra đằng sau. Cậu tám với Chân Mạch vài câu rồi gác máy. Sau đó tinh thần sáng láng nhảy dựng lên, đi tìm đồ ăn.

Đang trét mứt lên bánh mì, điện thoại di động lại vang lên, là Trịnh Nam gọi tới.

“Sao rồi? An Ninh, cân nhắc được chưa?” Trịnh Nam thanh âm rất ôn nhu, có ma lực tựa như tiếng hát của hân.

Thẩm An Ninh do dự chốc lát, cũng không biết vòng vo quanh co gì liền nói thẳng: “Em rất cảm ơn ngài đã coi trọng nhưng em không thể rời khỏi đây lâu.”

“Vì sao vậy?” Trịnh Nam không nhanh không chậm cười. “Ba mẹ em không ở đây mà. Hơn nữa, em sẽ nổi rất nhanh, khi đó có thể đem ba mẹ lên Thượng Hải nữa.”

Thẩm An Ninh có chút xấu hổ: “Không phải là ba mẹ, là là nguyên nhân cá nhân.”

“Haaa?” Trịnh Nam dường như cũng hiểu. “Là bạn gái sao?”

“Cái đó...” Thẩm An Ninh có chút khổ não tìm từ. “Cũng gần thế.”

“Như vậy à.” Trịnh Nam có chút trêu chọc cười nói. “Cũng có thể hiểu.”

Thẩm An Ninh càng thêm xấu hổ: “Xin lỗi, Trịnh tiên sinh.”

“Không sao.” Trịnh Nam suy nghĩ một chút, còn nói. “Vậy nếu tôi đến đây huấn luyện cho em thì sao? Em chịu không?”

Cái này thì Thẩm An Ninh không có cách nào khác cự tuyệt: “Vậy... vậy....vậy không làm phiền ngài chứ? Phòng làm việc của ngài ở tận tại Thượng Hải, sao ở đây lâu được?”

Trịnh Nam rất nhu hòa cười nói: “Tôi ở đâu, phòng làm việc ở đó, không sao cả.”

“Uhm...” Thẩm An Ninh vô ý thức gãi đầu, lúc này mới nói. “Vậy được rồi, em đồng ý, cảm ơn Trịnh tiên sinh.”

Trịnh Nam rất vui vẻ: “Như vậy, An Ninh, buổi chiều em đến khách sạn tôi đang ở đi, chúng ta nói chi tiết nói chuyện hợp tác một chút, được không?”

END 23

24. Chương 24

Hôm nay là cuối tuần, Cao Kiến Quân sáng sớm đã trở về nhà.

Anh đã hứa sẽ dẫn con đến khu vui chơi, đương nhiên phải giữ lời. Mà Y Lâm, làm mẹ của đứa trẻ đương nhiên cũng đi theo.

Vì tránh phiền phức, anh còn đặc biệt hẹn một nhà Hàn Vệ Quốc cùng đi. Hàn Vệ Quốc cũng biết tình hình thực tế giữa hai vợ chồng họ nên hiểu Cao Kiến Quân, liền mang theo bà xã, con gái theo cùng, đi chơi với họ.

Bọn nhỏ tự nhiên thích những trò chơi kích thích, hai ông bố cũng nghĩa bất dung từ mà xông lên chơi với con, nào là xe điện đung, thuyền hải tặc, thám hiểm dòng nước xiết,... Nghe tiếng thét hưng phấn của các con, trên mặt họ cũng thật vui vẻ.

Đến những trò chơi như vòng xoay ngựa gỗ, những trò chơi không mạo hiểm, kích thích thì để cho hai bà mẹ dẫn con đi, Cao Kiến Quân với Hàn Vệ Quốc đứng ở bên ngoài nhìn.

Hàn Vệ Quốc đột nhiên hỏi: “Cậu quyết tâm ly hôn à?”

“Ừ.” Cao Kiến Quân nhàn nhạt cười. “Tớ hết cách chơi bởi cho qua, mệt mỏi lắm rồi. Đời này chỉ có mong sống với An Ninh thôi.”

Hàn Vệ Quốc nhún vai: “Cho nên không thể để người chung thủy có người khác nha, người giống tớ tự nhiên có sức miễn dịch, sẽ không phiền toái nhiều như vậy.”

Cao Kiến Quân lắc đầu: “Cậu là vua trong bàn cờ, tớ còn thấy mệt thay cho cậu ấy chứ.”

Hàn Vệ Quốc cũng cười, rồi lại có chút lo lắng: “Y Lâm chắc không dễ đối phó phải không?”

“Phải.” Cao Kiến Quân cười khỏ. “Tính cô ấy quá mạnh, luôn nghĩ ly hôn thì mất mặt, nhất định phải kéo lại. Kỳ thực, làm thế để làm gì?”

Hàn Vệ Quốc thở dài: “Phụ nữ mà, thế đấy. Nhưng, trong tay Y Lâm có nhiều cổ phần lắm, nếu như cô ta giận dữ mà mất lý trí, liên hợp với mấy người bụng dạ khó lường, triệu tập tài chính, mua cổ phiếu trôi nổi, cướp đi tập đoàn Minh Châu trên tay cậu thì sao. Việc này cần đề phòng đó.”

“Tớ biết.” Cao Kiến Quân trầm tĩnh nhìn Y Lâm. Cô đang đứng bên cạnh con, nhìn con trai ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, vui vẻ cười theo từng cái nhún của ngựa gỗ.

“Kiến Quân, chúng ta là bạn bè nhiều năm, tớ cũng nhiều chuyện vài câu.” Hàn Vệ Quốc thành khẩn khuyên nhủ. “Dù sao cậu với An Ninh cũng đâu thể kết hôn được, cần gì phải ly hôn chứ? Cứ thế này không tốt sao? Cậu cứ để hôn nhân như thế, cho Y Lâm danh phận, để con cậu có một gia đình hoàn chỉnh, đây cũng đâu phiền đến cậu yên ổn sống chung với người khác, nhất cử lưỡng tiện ấy chứ.”

“Chắc do tớ quá ích kỷ.” Cao Kiến Quân lắc đầu. “Y Lâm còn trẻ, hoàn toàn có thể có cuộc sống mới. Với điều kiện hiện giờ của cô ấy, nhất định sẽ tìm được tình cảm mới, như vậy Y Lâm cũng không uổng tuổi trẻ, vì sao cần phải dùng danh phận mà níu lấy cô ấy, để tuổi trẻ Y Lâm trôi qua trong một cuộc hôn nhân có vỏ không ruột? Về phần con cái, cho dù tớ với Y Lâm ly hôn, tớ vẫn sẽ thương nó như trước tới giờ, nó lớn lên nhất định sẽ hiểu cho tớ.”

Đang nói chuyện, điện thoại anh bỗng reo lên. Anh lấy ra nhìn, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ. Là Thẩm An Ninh gọi.

Anh đi vài bước, tới một táng cây tương đối an tĩnh, thanh âm ôn nhu: “Alo, An Ninh.”

Thanh âm Thẩm An Ninh có chút nghẹn ngào: “Kiến Quân.... có xe cán chân em, chạy mất rồi, em đau quá, đi không được.”

Cao Kiến Quân thất kinh: “Giờ em ở đâu?”

Thẩm An Ninh sụt sịt: “Bên ngoài siêu thị gần nhà. Em định đi mua đồ, vừa đi đến lối đi bộ, cái xe đó liền chạy tới, em né không kịp, bánh xe cán lên chân em.”

“Được rồi, anh biết rồi.” Cao Kiến Quân ôn nhu an ủi. “Anh tới ngay, em ngồi một chỗ đừng nhúc nhích.”

“Umm...” Thẩm An Ninh sợ nhất là đau, giờ thật cậu muốn khóc lắm rồi, nhưng đang ở đường cái, mới nhịn xuống.

Cao Kiến Quân lòng nóng như lửa đốt, đi qua tìm Hàn Vệ Quốc, nói: “Vệ Quốc, An Ninh bị xe cán qua chân, tớ phải tới ngay, đưa em ấy đi bệnh viện. Ở đây, cậu giải thích giúp tớ. Nếu như chân của An Ninh không sao, mai tớ về ăn cơm với con.”

Hàn Vệ Quốc lại càng hoảng sợ: “Vậy cậu mau đi đi.”

Nói xong, hai người đồng loạt nhìn về phía Y Lâm.

Vòng xoay ngựa gỗ đã quay chậm lại, sắp dừng. Cao Kiến Quân liền chạy vội tới bãi đậu xe, lên xe, chạy nhanh như bay.

Thẩm An Ninh ngồi ở bên đường, duỗi chân trái ra, khuôn mặt khổ sở hết sức, nước mắt lưng tròng, thương cảm cực kỳ.

Cao Kiến Quân lái xe đến bên cạnh cậu, lập tức chạy tới, gấp gấp hỏi: “Sao rồi em? Cán chân nào?”

Thẩm An Ninh thút thít hai cái rồi chỉ chân trái, cúi đầu nói: “Cán lưng bàn chân, đau quá.”

Cậu mang một đôi giày da mỏng kiểu đi chơi, Cao Kiến Quân vội vã cởi giày cho cậu, nhắc chân trái cậu lên mà tỉ mỉ xem. Mu bàn chân của Thẩm An Ninh sưng lên một cái bánh mán thầu. Thẩm An Ninh vừa thấy thế, nước mắt tràn khỏi vành mắt mà rớt lộp bộp xuống.

Đại khái là chiếc xe vừa khởi động không lâu sau mới cán qua chân cậu, tốc độ không nhanh, bởi vậy tổn thương phần mềm, có lẽ không tổn thương nặng tới gân cốt. Dù thế, vẫn là bị một chiếc xe hơi cán qua, gần 1 tấn sắt thép chứ đâu ít, cán qua xương thịt con người thì đau đớn cũng không phải nhỏ, nhất là Thẩm An Ninh thuộc loại thanh niên không hay vận động, khẳng định rất đau.

Cao Kiến Quân đau lòng vô cùng, ôm lấy Thẩm An Ninh, đặt lên xe, rồi trực tiếp đi tới bệnh viện.

Anh yêu cầu bác sĩ kiểm tra toàn diện, chụp phim, làm CT, xác nhận không tổn thương xương chân thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ đắp thuốc lên chân Thẩm An Ninh rồi dùng băng vải bao lại, nhìn hệt như cái bánh chưng lớn. Cao Kiến Quân đi mua thuốc, cậu thì râu rĩ ngồi ở ghế bên, gương mặt xù xụ, gọi điện thoại cho các quán bar phải biểu diễn, nói rõ chuyện xảy ra cho quản lý, xin nghỉ 10 ngày.

Cao Kiến Quân mang thuốc về, thấy dáng dấp ủ rũ của cậu, không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cậu, ôn nhu vô cùng: “Dù sao cũng sắp tới lễ Quốc khánh rồi, nghỉ một chút cũng tốt.”

“Uhm.” Thẩm An Ninh bĩu môi, gật đầu. “Quốc Khánh anh có đi chơi không?”

“Không đi.” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Anh còn chuyện phải làm, sẽ ở nhà với em.”

“Tốt quá.” Thẩm An Ninh cao hứng lên.

Cậu vốn định khắp khiêng mà đi, nhưng Cao Kiến Quân không để cho cậu nói một lời liền ôm lấy cậu.

Người trong bệnh viện cũng chỉ nghĩ họ là anh em hoặc chú cháu gì đó, không quá để ý. Cao Kiến Quân ra khỏi bệnh viện, đến thẳng bãi để xe.

Thẩm An Ninh thoải mái mà vùi vào lòng anh, nheo nheo con mắt, khước miệng chậm rãi nheo lên, cười hài lòng vô cùng.

Khi Cao Kiến Quân đưa cậu đến nhà rồi mới giả như thuận tiện hỏi: “Em có thấy được biển số xe đó không?”

“Có, em thấy rõ.” Thẩm An Ninh bĩu môi. “NP419, biển số xe gì mà biển thái quá, liếc qua một lần là nhớ kỹ liền.”

Cao Kiến Quân bật cười, lập tức cầm điện thoại, gọi cho người bạn hàn huyên vài câu, sau đó nhàn nhạt nói: “Có một chiếc xe cán chân bạn tôi rồi bỏ chạy, tôi muốn tìm gã này nói chuyện một chút. Biển số xe là NP419, anh giúp tôi tra ra chủ xe được không?”

Bên kia lập tức nói: “Gây tai nạn rồi chuồn à, ngon nhỉ. Cậu không cần báo công an, tụi anh đi bắt gã ngay.”

“Không cần, tụi tôi sẽ xử lý, đây coi như giải quyết riêng thôi.” Cao Kiến Quân thoải mái mà cười cười. “Không phải cảnh sát các anh đã quy định rồi sao, tai nạn nho nhỏ có thể giải quyết riêng mà?”

“Ừ, cũng phải. Được thôi, anh đây lập tức giúp cậu tìm, chút là có ngay.” Đối phương cũng rất sáng khoái.

Thẩm An Ninh thay đổi quần áo ở nhà rộng thùng thình, nằm ở trên thảm xem phim. Cậu duỗi thẳng cái chân bị thương, co cái chân khác lên, coi phim rất thoải mái.

Cậu không phải là người tính toán, dù lúc bị cán rất đau, khổ sở muốn chết nhưng giờ cơn đau đã giảm, liền không hề phiền muộn nữa, như trời quang mây tạnh, toàn bộ thể giới lại sáng bừng lên.

Trong lòng Cao Kiến Quân, Thẩm An Ninh chẳng khác con nít là bao, giờ thấy dáng dấp cậu thông dong như thế, liền cười. Anh đi xuống bếp, mở tủ lạnh, dự định làm canh sườn heo, rồi làm thêm 2 món nữa.

Vừa mới rửa sườn sạch sẽ bỏ vào nồi, người bạn cảnh sát của anh liền gọi tới, đem danh tánh chủ xe, địa chỉ, loại xe, màu xe,... đều báo cho anh.

Cao Kiến Quân cảm ơn anh một tiếng rồi dặn Thẩm An Ninh nhớ đúng giờ tắt lửa, lấy đồ ra ăn, rồi vội vã mà ra cửa.

25. Chương 25

Cao Kiến Quân vừa lên xe liền gọi cho một người tên là “Tăng ca”, đó là một đại ca xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy, gọi hỏi mượn vài người.

Tăng ca kia giờ cũng là người có buôn bán, bề ngoài rất sạch sẽ, không dính dáng gì tới các bang phái nhưng tất cả bang phái địa phương đều phải nể vài phần, đối với gã cung kính vô cùng, trong đó nguyên do rất ít người biết.

Nhiều năm trước đây, Cao Kiến Quân đã từng giúp gã một đại ân trong thời gian gã khó khăn nhất, trợ giúp gã vượt ải, vùng dậy, từ đó về sau thuận buồm xuôi gió, bởi vậy gã cảm kích anh vô cùng. Hai người quan hệ cũng rất tốt, Cao Kiến Quân trước giờ chưa từng nhờ gã chuyện gì, lúc này lại mượn vài người, gã tự nhiên sẵn sàng cho ngay, lập tức hỏi địa điểm liền kêu hơn mười người đi qua.

Khi Cao Kiến Quân đến cửa chỗ chung cư kia, mười người bọn họ đã đến nơi, vừa nhìn liền biết ngay họ là dân cứng cựa trong giới xã hội đen, cho dù đứng một chỗ vẫn cảm thấy nhanh nhẹn dũng mãnh, chỉ sợ không hề ít người từ bộ đội đặc chủng xuất ngũ trở về.

Cao Kiến Quân biết kẻ đầu lĩnh trong đám người, đó là em ruột Tăng ca, Tiểu Cửu, trước giờ chỉ theo gã học làm ăn buôn bán, chưa bao giờ cuốn vào ân oán giang hồ, lần này lại dẫn người tới cho anh. Thế mới biết, Tăng ca thực sự là thành tâm thành ý giúp anh.

Tiểu Cửu vừa thấy xe anh tới liền cười cười chào đón, nhiệt tình cực kỳ: “Quân ca, anh em có dặn, anh muốn làm gì cứ kêu tụi em, tụi em làm hết.”

Cao Kiến Quân cười nói: “Gửi lời cảm ơn của tôi tới anh cậu. Kỳ thực tôi cũng chỉ có chút chuyện nhỏ mà thôi, thằng khốn ở đây hôm nay lái xe cán qua chân bạn tôi rồi bỏ chạy, tôi tìm bạn bè trong giới cảnh sát giao thông tra thì tra ra nó ở chỗ này, muốn tìm nó nói chuyện một chút.”

“Vậy thì dễ thôi.” Tiểu Cửu vừa nghe đã xoa tay. “Thằng nào lớn gan vậy? Em cũng muốn biết chút đó.”

Bọn họ đi hai chiếc xe, bảo vệ vừa thấy Mercedes của Cao Kiến Quân chạy vào, phía sau 2 chiếc xe cũng thuận lợi qua cửa.

Cao Kiến Quân rất nhanh tìm được tòa nhà trong khu, ngửa đầu nhìn một chút, đèn ở lầu bốn vẫn còn sáng, nghĩa là trong nhà kẻ gây tai nạn vẫn có người, vì thế đi lên ngay.

Chẳng mấy chốc đã tới cửa nhà người ta, có người cách cửa bảo vệ nhìn ra.

Cao Kiến Quân tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang, cho dù như thế nào cũng không giống tội phạm, người nọ liền buông cảnh giác, hỏi: “Anh tìm ai?”

Cao Kiến Quân khách khí hỏi: “Xin hỏi Trương Hoa tiên sinh có nhà không?”

Người nọ vô cùng kinh ngạc: “Tôi là Trương Hoa, anh tìm tôi có việc gì?” Gã vừa nói vừa mở cửa bảo vệ.

Tới khi cửa mở, Cao Kiến Quân nhanh chóng vươn tay ra, nắm áo gã, cười lạnh: “Thằng ranh, tao muốn nói với mày, gây chuyện rồi bỏ chạy là phải chịu trách nhiệm hình sự đó con.”

Tiểu Cửu đứng nép vào một bên vừa nghe thế, biết rằng đã tìm được đúng người, đầu chờ đến Cao Kiến Quân động thủ, lập tức xông lên nắm gã kéo lại, hung hăng quăng ra ngoài cửa, mấy người khác cũng ủa lên, vây gã dựa vào tường.

Trương Hoa còn rất trẻ, lúc này gương mặt sợ đến trắng bệch, toàn thân đều run rẩy.

Cao Kiến Quân lãnh tĩnh hỏi: “Nhà mày bây giờ còn có ai không? Tao không muốn dọa người già, trẻ con.”

Hoa run run đáp: “Không ai....chỉ có....tôi....”

“Tốt.” Cao Kiến Quân gật đầu với Tiểu Cửu, ý bảo kéo gã vào nhà.

Những người đó lập tức túm, lôi, kéo Trương Hoa vào nhà, ném lên sofa.

Đây là khu chung cư mới xây, phòng ở còn mới, trang trí cũng tốt, vừa nhìn liền biết gia cảnh không tệ. Bàn cơm trong phòng có để vài món ăn với một chai rượu, xem ra gã đang ăn.

Cao Kiến Quân lấy một cái ghế, ngồi trước mặt gã, lạnh lùng nói: “Mày cán người rồi bỏ chạy hả?”

Trương Hoa mặt càng lúc càng trắng, lắp bắp giải thích: “Đại ... đại ca.... em... em không chú ý.... không phải.... không cố ý....”

“Không cố ý? Vậy sao?” Cười nhạt cười nhạt.

Trương Hoa thấy đám người đằng sau anh nhìn chằm chằm mình, sợ đến ứa mồ hôi lạnh, nhanh chóng đáp: “Thật mà, em không cố ý. Đại ca, xin anh cứ nói, muốn em bồi thường như thế nào?”

Cao Kiến Quân nhìn mặt gã, đánh giá quần áo, khí chất, chậm chậm hỏi: “Mày làm nghề gì?”

“Em là ở đài truyền hình.” Trương Hoa không dám do dự, lập tức nói thẳng ra. “Phụ trách lắp đặt máy móc.”

Cao Kiến Quân lại hỏi thêm vài câu, rồi nói: “Như vậy đi, chân bạn tao bị mày cán, tối thiểu một tháng không đi làm được, ngay cả tiền thuốc men, tiền nhà, mày đưa 10 ngàn. Tụi tao chỉ giải quyết riêng, tao sẽ không báo cảnh sát.”

Trương Hoa lập tức gật đầu: “Dạ dạ dạ, em trả ngay.”

Cao Kiến Quân không hề làm khó gã nữa, đưa gã ra máy ATM rút tiền, sau đó thả gã về.

Người nọ kinh hồn chưa định, như được đại xá, lập tức liên thanh cảm ơn, rồi quay người, chạy biến.

Tiểu Cửu chưa thấy đã ghiền: “Quân ca, anh quá hiền rồi, thằng đó cán người bỏ chạy, hẳn là chặt luôn chân nó, coi nó còn dám chạy nữa không.”

“Thôi đi.” Cao Kiến Quân cười vỗ vỗ vai hắn, tiện tay đưa một ngàn đồng cho hắn. “Tiền này cho các anh em uống trà đi, mọi người đã khổ cực rồi.”

Tiểu Cửu nhanh chóng đẩy lại: “Quân ca, anh làm vậy tụi em bị đại ca chửi đó. Chuyện này, anh một mình là đã đối phó được rồi, tụi em chẳng làm gì cả. Hơn nữa, dù có là chuyện lớn gì thì tụi em cũng không thể lấy tiền của anh. Anh em mà nghe em lấy tiền anh, anh ấy không lột da em thì mới lạ.”

“Ảnh dám.” Cao Kiến Quân nói giỡn. “Tôi sẽ nói rõ cho, đây là tiền cho các anh em. Mấy cậu cứ lấy, các anh em đi một chuyến cũng khổ cực. Nếu như cậu không nhận, chẳng phải không nể mặt tôi sao.”

Tiểu Cửu suy nghĩ một chút rồi cũng đưa tay nhận, kín đáo đưa cho người bên cạnh: “Mấy người chia nhau, mau cảm ơn Quân ca.”

Mấy người thanh niên tự nhiên vui vẻ, lập tức khom người: “Cảm ơn Quân ca.” Bọn họ đều là người nghĩa khí, sau này chỉ cần Cao Kiến Quân cần, dù là dầu sôi lửa bỏng, cũng không chối từ.

Cao Kiến Quân hào hiệp phát phát tay, liền lên xe rời đi.

Một hồi sau, anh gọi cho Hàn Vệ Quốc: “Vệ Quốc, Y Lâm có tức giận không? Cậu giải thích với cô ấy thế nào?”

Hàn Vệ Quốc cười ha ha: “Gấp gáp vậy còn mượn cớ thế nào nữa? Nói là việc công ty thì hai người làm chung công ty, sao lừa được cổ. Tôi cũng chỉ nói có thằng bạn học bị tai nạn xe cộ, lại ở một mình, vô thân vô cố, đành phải gọi cho cậu, nhờ cậu qua giúp đỡ.”

“À, vậy cũng coi như có cái cớ hợp lý.” Cao Kiến Quân thở dài.

“Y Lâm nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng, nhưng không nói gì thêm.” Hàn Vệ Quốc cũng thở dài. “Cô ấy là người thông minh, còn không đoán được sao? Hiện tại là thời kỳ mẫn cảm, dù cậu không đi tới chỗ An Ninh, cổ cũng nghĩ là cậu đi tới đó thôi.”

“Tớ biết.” Cao Kiến Quân cười khỏ. “Việc này là tớ có lỗi với cô ấy. Nhưng tro nguội làm sao dấy lửa? Chỉ cần cô ấy chịu buông tay, tớ sẽ cố hết sức bồi thường cho cô ấy, thế nhưng cô ấy một hồi đồng ý một hồi không đồng ý, rõ ràng là đang chơi tớ. Tụi tớ dù sao cũng là vợ chồng, tớ cũng không nhẫn tâm đưa giấy ly hôn lên tòa, mất mặt cô ấy. Lần này An Ninh gặp chuyện không may, tớ thật sự rất sợ hãi.... aii...”

“Hiểu, hiểu.” Hàn Vệ Quốc tràn ngập đồng tình. “An Ninh thế nào rồi? Việc này có liên quan gì đến Y Lâm không?”

“An Ninh không có vấn đề gì, không bị thương đến xương, ở nhà nghỉ mười ngày nửa tháng là khỏi thôi.” Cao Kiến Quân khẽ nhún mày. “Thế nhưng, tớ còn muốn tìm hiểu nội tình đằng sau đó, vậy mới yên tâm.”

“Uhm, được thôi, nếu có việc tớ làm được nhớ kêu đó.” Hàn Vệ Quốc rất trượng nghĩa. “Nói thật, tớ rất thích cậu An Ninh này, cậu ta không giống đám ngưi quỷ xà thần bên ngoài, chỉ nhìn chăm chăm vào túi tiền người ta mà tính toán, nhìn đến là ngán tận cổ rồi. Cậu ta đơn thuần lại còn nhỏ, cậu có thể che chở thì che chở.”

“Đương nhiên.” Cao Kiến Quân khẳng định. “Dù thế nào tớ cũng sẽ bảo vệ em ấy, không để An Ninh bị tổn thương. Cao Kiến Quân tớ nếu ngay cả người của mình còn không bảo vệ được thì thật là uổng công lẫn lộn giang hồ mấy năm nay.”

“Cũng đúng, tính cậu tớ biết, quá cứng.” Hàn Vệ Quốc cũng thoải mái hơn. “Được rồi, cậu nhớ mai về ăn cơm với con trai, đây là cậu nhờ tớ nói với Thiên Thiên, đừng có nuốt đấy. Hôm nay nó rất buồn, tớ phải dỗ quá trời mới vui lên được.”

“Ừ, mai tớ về.” Cao Kiến Quân rất áy náy với con trai.

Buông điện thoại, anh gọi về nhà, giải thích với con một chút rồi cam đoan mai sẽ về, nghe thế con anh vui vô cùng, cười đến sung sướng, lúc này nhóc mới yên tâm.

Chạy xe về khu nhà của Thẩm An Ninh, anh lại thấy một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đi xuống lầu, lên chiếc Audi A6 (1) bên ngoài, nổ máy chạy đi.

Thẩm An Ninh ngồi xếp bằng trên thảm, trước mặt là mấy cái đĩa mất trật tự, cậu đang chăm chú xem mấy đĩa, dáng dấp cực kỳ thích thú.

Thấy Cao Kiến Quân vào cửa, cậu vui vẻ nói: “Kiến Quân, hồi nãy Trịnh Nam mới đến thăm em, cho em mấy cái đĩa không xuất bản nữa, trước đây em tìm quá trời mà không gặp đó, hiện tại vậy là có rồi.”

Cao Kiến Quân cũng biết Trịnh Nam đã vì Thẩm An Ninh mà ở lại đây, ban ngày huấn luyện kỹ xảo biểu diễn cho cậu, buổi tối cũng không phản đối cậu đến quán bar hát, nói là tích lũy kinh nghiệm sân khấu. Thẩm An Ninh chưa từng giấu diếm được mấy chuyện này với anh, không những thế cậu còn trưng cầu ý kiến anh. Anh đồng ý rồi cậu mới ký hợp đồng ba năm với phòng làm việc của Trịnh Nam.

Cao Kiến Quân thấy gương mặt sáng sủa của Thẩm An Ninh về chuyện Trịnh Nam mới tới. Sau đó lại quay về nhìn ngắm mấy cái đĩa, hiển nhiên trong lòng vô tư vô lự, làm anh không khỏi có chút xấu hổ khi có chút nghi ngờ lúc nãy, anh liền cười cười ôm cậu, nhẹ nhàng hôn cậu, dịu dàng nói: “Sau này em muốn cái gì, cứ nói với anh nhé? Anh cũng làm được cho em vậy.”

“Dạ.” Thẩm An Ninh cười tủm tỉm nhìn anh, liên tục gật đầu.

Cao Kiến Quân ôm chặt lấy cậu, những rối loạn vườn mắ trong lòng cũng dần dần an tĩnh lại.

END 25

26. Chương 26

Trong thời gian lễ Quốc Khánh, khắp thành phố đều là người, náo nhiệt phồn hoa, còn những người không thích ồn ào thì ở lý trong nhà.

Hiện tại Chân Mạch đã từ chức, thay đổi công việc, bận tối mày tối mặt. Thẩm An Ninh đã mấy ngày rồi không gặp hắn, đang nghĩ xem có nên gọi điện thoại qua hay không thì điện thoại Chân Mạch đã gọi đến.

“Alo, An Ninh, ở nhà hả? Hôm nay khí trời tốt đó, tụi mình ra ngoài uống trà đi.” Thanh âm Chân Mạch nghe rất vui vẻ.

“Mạch Mạch, tớ ở nhà” Thanh âm Thẩm An Ninh rộng rãi, phóng khoáng, nhưng lại nói ra những câu làm Chân Mạch hoảng sợ: “Tớ bị tai nạn, chân bị xe cán qua, giờ không tiện ra đường. Cậu tới nhà tớ uống trà đi.”

Chân Mạch vội vã quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, không tàn phế.” Thẩm An Ninh cười hì hì. “Nhưng giờ thì phải đi nạng.”

Chân Mạch nghe cậu tuổi vui tới vậy cũng không lo nữa: “Vậy tớ qua đó thăm cậu. Aiii, có quấy rối gì tới hai người không vậy?”

Thẩm An Ninh cười nói: “Yên tâm, tớ không trọng sắc khinh bạn đâu, mau qua đi.”

Cao Kiến Quân đi siêu thị mua chút đồ, phải một lúc nữa mới về, vừa lúc cậu tâm sự với Chân Mạch.

Chân Mạch tới rất nhanh, vừa vào cửa liền ngồi xuống thăm, lấy cái nệm lót đặt tường rồi thoải mái dựa vào, lúc này mới thở dài một hơi.

Thẩm An Ninh bước đi khập khiễng, cười vui vẻ, ngồi bên cạnh hắn: “Gần nhất thế nào?”

Mở TV, Chân Mạch cầm điều khiển từ xa bấm loạn xạ, thuận miệng đáp: “Cũng được.”

“Anh ta thì sao?”

Chân Mạch mỉm cười: “Hình như đi du lịch Hương Cảng rồi.”

“Xi, gì mà quê vậy.” Thẩm An Ninh chẳng đáng bấu môi.

Chân Mạch cười nói: “Ảnh mang theo con mà, cậu muốn ảnh đi Nepal xem núi tuyết sao?”

Bọn họ đang nói về tình nhân Chân Mạch mới vừa quen, Tiết Minh Dương.

Lúc Chân Mạch còn ở Kim Thần Plaza từng cùng khu thương mại Thiên Đô, dẫn đầu ngành bách hóa của thành phố, đại chiến một hồi, truyền thông gọi đó là “Kim – Thiên chiến tranh”, chấn động một thời, thậm chí ngay cả phó thị trưởng quản lý kinh tế cũng rất quan tâm. Kết quả, hai người không đánh không thành bạn, sau này ở cùng nhau luôn.

Chủ tịch Tiết Minh Dương của khu thương mại Thiên Đô một phen tử triển lạn đả, rốt cục cũng khiến Chân Mạch chịu tiếp nhận y. Hiện tại hai người không chỉ bắt đầu ở chung mà còn hợp tác làm ăn. Tiết Minh Dương cùng mấy người bạn bỏ vốn liên hợp, mở Chí Tôn Danh Lưu Square ở khu nhà giàu phía nam thành phố, bán hàng cao cấp, do Chân Mạch làm tổng giám đốc, 16/10 sẽ khai trương.

Nhưng Thẩm An Ninh gặp qua người kia một lần, cũng có chút lo lắng. Người nọ dù là tướng mạo hay sở thích đều quá giống một thằng khốn từng hại Chân Mạch thê thảm. Cậu rất lo Chân Mạch lại bị tổn thương. Thế nhưng Chân Mạch luôn luôn thông minh hơn cậu, cũng lặn lội trong xã hội lâu hơn cậu, hẳn là có chừng mực, cậu cũng không biết nhắc nhở điều gì nữa.

Hai người cười cười nói nói vài câu, Chân Mạch hỏi cậu: “Chuyện chân cậu là sao vậy?”

Thẩm An Ninh nhất thời mi phi sắc vũ, không kể chuyện mình bị cán thế nào mà chỉ thêm mắm thêm muối nói tới chuyện Cao Kiến Quân dẫn người đi tìm chủ xe cán cậu, cao hứng tới cười không ngừng.

Chân Mạch nghe thế cũng cười tới ngửa tới ngửa lui: “Vậy sao đó? Sau đó thế nào?”

Thẩm An Ninh hừ nói: “Sau đó Kiến Quân kêu thằng đó trả mười ngàn làm bồi thường. May mà chân tớ không tổn thương đến xương, dù vậy mấy ngày nay không đi hát được. Tiền là việc nhỏ nhưng vẫn phải cho thằng đó nhớ mãi không quên, vậy mới hay.”

Chân Mạch nhìn cậu như con nít như thế không khỏi lắc đầu liên tục, thuận miệng hỏi: “Cao Kiến Quân thì sao? Tình huống bên anh ta thế nào?”

Thẩm An Ninh mạn bất kinh tâm nói: “Ảnh sống chết đòi ly hôn. Còn vợ ảnh thì lúc mềm lúc cứng, một hồi đồng ý một hồi không đồng ý, lắc lư bất định. Anh ấy nói, dù sao họ cũng đã chính thức ở riêng, nếu không được thì đành ra tòa thôi.”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Vậy hiện tại anh ta đâu? Về nhà rồi à?”

“Không có, đi ra ngoài mua đồ.” Thẩm An Ninh cười lắc đầu. “Giờ anh ấy căn bản là không muốn về nhà. Về lại bị vợ ảnh nổi xung rồi cãi nhau, phiền lắm.”

Chân Mạch may mắn thay cậu: “Thật tốt, tớ thấy vụ này hơn phân nửa là ly được.”

Thẩm An Ninh lười lười dựa vào tường, có chút lo lo hỏi: “Aii, Mạch Mạch, cậu nói coi, nếu như anh ấy ly hôn được rồi mà bỗng nhiên tớ không muốn sống cùng anh ấy nữa thì sao bây giờ?”

Chân Mạch buồn cười liếc cậu một cái: “Cái gì làm sao bây giờ? Cậu sẽ thế sao?”

Thẩm An Ninh có chút ngơ ngẩn, hoang mang: “Hiện tại đương nhiên không, tớ rất yêu anh ấy. Nhưng chuyện sau này ai biết được?”

Chân Mạch cười xoa tóc cậu: “Không muốn ở bên nhau thì chia tay là được, có cái gì khó xử?”

Thẩm An Ninh mở to hai mắt: “Vậy không phải tớ hại ảnh sao? Kiến Quân vì tớ mà ồn ào long trời lở đất như vậy, trả giá lớn tới ngàn đó.”

Chân Mạch hỏi cậu: “Vậy cậu có nỗ lực vì anh ấy không?”

“Đương nhiên là có.” Thẩm An Ninh nghiêm túc. “Mọi thứ tớ đều cho anh ấy cả, chẳng giữ gì hết.”

“Vậy anh ấy còn có thể nói cái gì? Việc anh ta nỗ lực là việc đương nhiên thôi. Anh ta nên chịu trách nhiệm trước tình cảm của mình.”

“Nhưng, nhưng mà,” Thẩm An Ninh có chút gấp gáp: “Nếu như tớ bỗng nhiên không muốn sống cùng anh ấy nữa thì sao? Có được hay không? Cậu nói xem, vậy có được không?”

“Tớ chả thấy sao cả. Hai người thật vất vả mới tranh thủ đến với nhau được, nên quý trọng mới phải.” Chân Mạch bật cười, sờ sờ gương mặt trẻ trung ấy. “Được rồi, giờ đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Cậu thấy bọn cậu yêu nhau thế là được rồi. Sau này, có gì xảy ra thì lúc đó hãy nói.”

Thẩm An Ninh gật đầu, nhưng vẫn muốn nói gì đó, Cao Kiến Quân mở rộng cửa bước vào. Anh vừa thấy Chân Mạch lập tức cười nói: “Mạch Mạch, cậu tới rồi à?”

“Vâng.” Chân Mạch cười cười, muốn đứng dậy.

Thẩm An Ninh dè hấn lại: “Khách khí cái gì? Đều là người một nhà cả mà.”

“Đúng vậy, đừng khách khí. Cậu ngồi đi, tôi đem đồ vào bếp.” Cao Kiến Quân mang hai cái túi lớn vào nhà bếp, rồi rót trà mang ra cho họ. Lúc này mới ngồi vào bên người Thẩm An Ninh, thuận tiện nhìn thoáng qua người đàn ông đang nói năng từ tốn trên TV. “Dii? Đây là Tiết Minh Dương mà. Cậu ta sao lại lên TV thế này?”

Thẩm An Ninh vừa nghe tên liền ngó lại ngay. “Wooa.” Cậu cất giọng gọi. “Mạch Mạch, là anh ta?”

Chân Mạch trầm tĩnh: “Đúng vậy, là anh ta.”

Cao Kiến Quân không chú ý cuộc nói chuyện của họ, chỉ nhìn người đàn ông âu phục giày da anh tuấn trên TV, thuận miệng nói: “Tiết Minh Dương hai năm nay càng ngày càng nổi, năm ngoái còn được bầu là một

trong 10 tổng giám đốc công ty lớn nhất thành phố, còn định tiến hội nghị hiệp thương chính trị gì đó nữa. Dù sao tiền đồ của y đang rộng mở, xuân phong đắc ý, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Chân Mạch không nói lời nào.

Thẩm An Ninh xem say sưa: “A, thế à? Lợi hại vậy à?”

Cao Kiến Quân kéo cậu qua, ôm vào trong ngực, cười cười thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu: “Y thì nhằm nhò gì, vợ y còn lợi hại hơn. Có người nói cô ta là con của một lão tướng quân ở trên trung ương, cấp bậc Phó Sở, cô bị phái xuống dưới rèn đúc 2 năm, hiện tại đang làm châu trưởng của Lộ Châu ở khu bắc bộ, rất có năng lực. Qua năm rưỡi, chính phủ thành phố thay nhiệm kỳ. Thị trưởng 1 chính 7 phó, trung ương có quy định, phó thị trưởng phải có một phụ nữ, tuổi dưới 40, một người đảng phái dân chủ. Vợ y thì nữ tính rồi, mới 30, có hy vọng lắm. Anh nghe nói cô ta đang toàn lực tranh thủ, khả năng có được chức đó rất cao.”

Thẩm An Ninh nghe tới tròn mắt: “Oaa, vậy không phải rất danh giá sao?”

Cao Kiến Quân cười nói: “Đương nhiên, vợ y không giống vợ anh đâu, đặc tội không nổi. Người trong chính giới như họ, nhất là phương diện sinh hoạt cá nhân càng phải đặc biệt nghiêm chỉnh, miễn cho kẻ thù chính trị công kích. Chính giới đầu đá còn hung ác hơn thương giới nữa, người ta mang mặt nạ muôn màu muôn vẻ, cho nên người chính giới đặc rất dối trá, rất lạnh khốc.”

Thẩm An Ninh nghe xong lo lắng vỗ vai Chân Mạch: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, vậy cậu làm sao bây giờ? Tổ thấy hay là thôi đi, đừng chọc tới y.”

Chân Mạch bắt động thanh sắc, thờ ơ.

Cao Kiến Quân nhìn chăm chú vào Chân Mạch: “Mạch Mạch, Kim Thần của cậu với Thiên Đô đã có một cuộc chiến rất ngoạn mục. Cậu trẻ tuổi lại mưu lược như vậy, thật sự rất giỏi.”

Chân Mạch lẳng lặng cười nói: “Bọn họ chỉ là không phòng bị, tôi mới có thể đắc thủ. Chiều theo thực lực Thiên Đô, rất nhanh sẽ khôi phục nguyên khí, hơn nữa, hiện tại ngũ đại thương hạ đã hưu chiến, kết thành liên minh rồi.”

Cao Kiến Quân nhất thời tỉnh ngộ, một ngón tay chỉ TV: “Đó là ông chủ của ngũ đại thương hạ đó hả?”

“Ừ.” Chân Mạch gật đầu. “Như vậy cũng tốt, nếu cứ đấu tiếp nữa, bọn họ sẽ trai sò đánh nhau, để người ta ngư ông đắc lợi.”

Cao Kiến Quân cũng tán thành: “Phải, làm như vậy đích xác rất thông minh.”

Bọn họ cứ như vậy nói chuyện một hồi, bầu không khí rất hòa hợp.

Sau đó Cao Kiến Quân đi làm cơm, Chân Mạch cũng vào phụ một tay. Thẩm An Ninh hành động bất tiện, liền ngồi ở phòng khách tiếp tục xem TV.

Chân Mạch đóng cửa lại, lấy tờ ra, đứng ở bên cạnh Cao Kiến Quân mà bóc vỏ. Hắn hơi hột nói: “Ngôi sao tên Trịnh Nam đó, đối với An Ninh rất tốt, anh có biết không? Với tình cảm của An Ninh đối với anh, cậu ấy sẽ chẳng giấu diếm gì anh đâu.”

“Phải, tôi biết.” Cao Kiến Quân đang xắt thịt, cũng không ngẩng đầu lên, bình tĩnh hồi đáp. “Chỉ cần An Ninh thích làm, tôi sẽ không phản đối.”

“Cũng không hẳn thế.” Chân Mạch nhàn nhạt đáp. “An Ninh còn trẻ quá, lại không tiếp xúc nhiều với xã hội bên ngoài, cuộc sống tương đối khép kín, bởi vậy rất đơn thuần. Anh nếu thật yêu cậu ấy thì nên bảo vệ cậu ấy. Đừng để An Ninh đối diện với mưa gió giang hồ, nhất là trận mưa gió này có thể là vì anh mà ra.”

Cậu nói rất bình thường, hững hờ nhưng một đôi đen sâu thẳm lẳng lặng nhìn Cao Kiến Quân lại khiến người đàn ông thành công trong lĩnh vực bất động sản này cảm thấy một loại áp lực thật lớn áp vào người.

Cao Kiến Quân ngừng con dao trong tay, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, muốn nói lại thôi.

Thanh âm Chân Mạch rất nhẹ, lại rất kiên định, quả đoán, chân thật đáng tin: “Trịnh Nam nổi rất nhiều năm, hai năm nay sự nghiệp đã có dấu hiệu xuống dốc, đã một năm không ra đĩa, bộ phim anh ta đóng gần nhất cũng không đắt khách. Bây giờ, điều anh ta cần làm bây giờ là điều chỉnh trạng thái, tìm phương hướng phát triển mới, thế mà anh ta lại không ở Thượng Hải, lại chạy tới đây bồi dưỡng một ca sĩ vô danh nhỏ nhoi. Chuyện bất hợp lý như vậy, anh ta vì sao lại làm? Hiển nhiên trong chuyện này phải có lợi lộc gì cho anh ta rồi, tôi không tin anh ta tới đây làm Lôi Phong (1) đâu. An Ninh không có gì kinh nghiệm xã hội, tự nhiên sẽ không nghĩ sâu xa như vậy, chỉ biết cảm động khi anh ta làm thế thôi. Nhưng anh thì khác, anh có thể phòng ngừa mọi việc, thế nhưng anh lại khoanh tay đứng nhìn, mặc cho sự tình bắt đầu phát triển theo hướng không thể khống chế, vì sao?”

Cao Kiến Quân lại một lần nữa lĩnh giáo sự lợi hại của người thanh niên cùng tuổi với Thẩm An Ninh. Anh trầm ngâm chốc lát rồi không lảng tránh nữa, ăn ngay nói thật: “Là ý riêng của tôi. Tôi chỉ muốn xem, trong lòng An Ninh, tình cảm của em ấy đối với tôi sâu đậm đến mức nào?”

Chân Mạch có chút bất ngờ. Cao Kiến Quân luôn luôn trầm ổn, dường như vạn sự đều nằm trong lòng bàn tay, thật không nghĩ tới, anh còn có loại cảm giác do dự như trẻ con ấy nữa. Dù thế, một người có tấm lòng son, bao giờ cũng là chuyện tốt, hẳn hiểu tâm tư của Cao Kiến Quân, trên mặt cũng không hề không biểu cảm như trước nữa, có chút tiểu ý.

“An Ninh kỳ thực vẫn là con nít.” Hắn nhẹ giọng. “Tính cách cậu ấy tốt, mọi việc không đòi hỏi gì, nếu có người đối xử tốt thì cậu ấy thì cậu ấy sẽ dễ cảm động. Cậu ấy hát biết bao năm như thế, người theo đuổi cũng không ít thế nhưng cậu ấy lại chưa chịu ai hết. Vì thế cũng bị người ta tính toán vài lần. Có chút người bị cậu ấy làm ê mặt, ỷ vào tiền tài quyền thế, cố ý chinh An Ninh nhưng cậu ấy cũng nhịn mà thôi, chẳng oán hận gì cả. Giờ cậu ấy lựa chọn anh, nếu như anh có năng lực, cần gì phải thử cậu ấy? Lẽ nào phải để cậu ấy thương tích đầy mình, máu chảy đầm đìa đứng trước mặt anh mới khẳng định được tình cảm của cậu ấy dành cho anh sao?”

Cao Kiến Quân nghe hắn bình thản nói ra cảnh tượng khủng bố như vậy, trong lòng giật mình một cái, lập tức nói: “Mạch Mạch, cậu nhắc rất đúng, là tôi nghĩ sai rồi. Cậu yên tâm, tôi sẽ tìm người tra xét nội tình với nguyên nhân tiếp xúc An Ninh của Trịnh Nam. Cậu tin tôi, tôi sẽ không để An Ninh bị thương tổn đâu. Tôi sẽ cố hết sức để bảo vệ An Ninh.”

“Vậy là tốt rồi, tôi tin anh.” Chân Mạch dừng lại, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện. “Cái người cán chân An Ninh, anh có tra không? Có chuyện gì không?”

“Đã tra rồi.” Hắn là sự cố bất ngờ bình thường, không có ai xúi bẩy.” Cao Kiến Quân rất bình tĩnh nói. “Biển số xe, chủ xe đều là người thật, bị An Ninh nhớ được, tôi cũng đã tìm tới cửa. Nếu như thật sự muốn tổn thương An Ninh, khẳng định phải sắp xếp kế hoạch chu đáo chặt chẽ, sẽ không phạm sai lầm chí mạng thế này.”

Chân Mạch gật đầu, rửa phần tỏi đã bóc vỏ xong, để lên thớt, ôn hòa nói: “Tôi rất hy vọng tình yêu của hai người có thể đơm hoa kết quả.”

Cao Kiến Quân trịnh trọng đáp: “Cảm ơn cậu, nhất định sẽ vậy.”

Chân Mạch yên tâm mà nở nụ cười, rồi mở rộng cửa đi ra ngoài.

Thẩm An Ninh đang xem bộ phim hoạt hình Tom and Jerry trên kênh Disney, cười ha ha ha vô cùng vui vẻ.

Chân Mạch mỉm cười ngồi vào bên cạnh cậu, cùng cậu xem phim hoạt hình.

END 26

Mục lục

(1) Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong” ().

27. Chương 27

Trịnh Nam chỉ tạm cư ở chỗ này nên hẳn cũng không mua nhà, chỉ thuê một căn hộ nhỏ gần nhà Thẩm An Ninh, lại mua thêm vật liệu cách âm để dán lên tường với trần nhà, như vậy dù ở trong phòng có hát to đến thế nào cũng không ảnh hưởng đến hàng xóm.

Phòng ở của Trịnh Nam ở lầu một, phía trước còn có một cái sân nho nhỏ, đặt vài bồn hoa, cảnh quang cũng đẹp.

Mỗi ngày Thẩm An Ninh ăn trưa xong sẽ lại đây, luyện tập 3 tiếng đồng hồ, có nghỉ giữa giờ một chút, luyện xong sẽ cùng Trịnh Nam ăn cơm chiều, sau đó đến quán bar biểu diễn. Mấy ngày nay chân Thẩm An Ninh bị thương, không đi quán bar hát được nhưng vẫn lên lớp đều. Trịnh Nam là thật tâm dạy cậu, cậu học được rất nhiều thứ hữu dụng, nên rất cảm kích Trịnh Nam.

Cao Kiến Quân tan tầm về tới nhà, đậu xe ở một đoạn xa, thấy Thẩm An Ninh đi ra cửa chính chung cư rồi thì mới chạy xe lại, sau đó xuống xe gõ cửa.

Mở rộng cửa là Trịnh Nam.

Đứng gần mà nhìn, chỉ thấy hần cân xứng cao gầy, so với Cao Kiến Quân vốn cao to còn cao hơn nửa cái đầu, không hổ là xuất thân từ nghề người mẫu. Khuôn mặt hần rất đẹp, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, khí chất nhã nhặn, cả người đều mơ hồ tỏa ra một loại gọi cảm mê hoặc người.

Thấy người đứng trước cửa là một người xa lạ, Trịnh Nam sửng sốt, chỉ liếc mắt một cái, nhìn thấy quần áo trên người anh ta cùng chiếc xe Mercedes bên ngoài cũng đã đoán ra thân phận người này không tầm thường, liền mỉm cười hỏi: “Xin hỏi ngài tìm ai vậy?”

Cao Kiến Quân từ trong túi lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho hần, rất khách khí nói: “Trịnh tiên sinh, tôi tới tìm ngài có chút việc cần thương lượng.”

Trịnh Nam nhìn xuống danh thiếp, mặt trên có viết chức vụ “Chủ tịch bất động sản Minh Châu” thì trên mặt có chút ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng tránh cửa, cười nói: “Thì ra là Cao tổng, mời vào.”

Cao Kiến Quân lễ phép gật đầu với hần, chậm rãi bước vào phòng, cẩn thận quan sát một chút căn phòng sáng sủa, gọn gàng này, rồi ngồi vào sofa cạnh tường.

Trịnh Nam pha cho anh một ly trà, để đến trước mặt anh.

Cao Kiến Quân nhẹ nói: “Cảm ơn.” Nhất cử nhất động của anh đều rất bình tĩnh, sắc mặt như thường, lại khiến cho người khác không thể khinh thường.

Trịnh Nam ôn nhu cười cười, nói: “Không khách khí.” rồi lập tức ngồi xuống.

Cao Kiến Quân đã xem phần lớn tư liệu của Trịnh Nam, cũng biết tính cách hần, lúc này liền không đi quanh co lòng vòng, cười nói: “Trịnh tiên sinh, ngài là người thông minh, tôi cũng không nói nhiều. Tôi là bạn bè, người yêu của An Ninh, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai tổn thương em ấy. Trịnh tiên sinh, ngài vì sao chịu ở lại thành phố này để bồi dưỡng An Ninh, tôi rất rõ. An Ninh là một khối ngọc thô, đáng giá tỉ mĩ mài giũa, nhưng đó cũng không phải lý do chính để người khác muốn tiếp cận An Ninh. Trịnh tiên sinh, anh có một người yêu, tình cảm hai người rất sâu đậm. Hai năm nay, người đó liên tục gặp thất bại trong thị trường chứng khoán và bất động sản, mắc nợ rất nhiều, không chỉ tiêu hết cả tiền để dành của anh mà giờ người đó còn phải dựa vào tiền anh kiếm để sống, muốn Đông Sơn tái khởi cũng rất trắc trở, đúng không?” Cao Kiến Quân nói rất bình thản, nhưng đôi mắt lợi hại lại nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Sắc mặt Trịnh Nam tái nhợt, hần cũng thông minh nên hiểu không thể lừa dối qua cửa mà chỉ không nói gì, thẳng lưng ngồi nghe mà thôi.

“Trịnh tiên sinh, tôi rất tán thưởng sự trung thành và kiên định của anh trong tình cảm, càng tán thưởng sự ủng hộ của anh đối với quyết tâm của người yêu.” Cao Kiến Quân ôn hòa nói. “Vợ tôi ra giá bao nhiêu để anh làm chuyện này? Kế hoạch của hai người là gì? Tôi hy vọng anh có thể rõ ràng, rành mạch kể cho tôi biết. Trịnh tiên sinh, thẳng thắn mà nói, tôi không ngại đưa giá cao hơn để phản kích, thế nhưng như

vậy rất có thể làm tổn thương đến anh cùng người yêu của anh. Nếu như Trịnh tiên sinh hợp tác với tôi, tôi sẽ giúp anh một tay, giúp người yêu anh gầy dựng lại sự nghiệp. Trịnh tiên sinh mời anh hãy suy nghĩ.”

Lúc Trịnh Nam khi tiếp nhận “đơn hàng” này thì cũng đã lý giải nội tình của “cố chủ”, đối với thực lực Cao Kiến Quân tự nhiên rõ ràng sáng tỏ. Nghe anh nói thế, trong nháy mắt Trịnh Nam đã so sánh được lợi hơn thua như thế nào rồi lập tức quyết định, bình tĩnh nói: “Được, tôi sẽ hợp tác với anh.”

“Rất tốt.” Cao Kiến Quân mỉm cười gật đầu. “Vậy đầu tiên mời anh nói cho tôi biết, Y Lâm muốn anh làm cái gì?”

Biểu tình Trịnh Nam có chút phức tạp, thanh âm nhu hòa chậm rãi “Vợ anh ủy thác luật sư tìm tôi, đưa ra đơn hàng, ra giá 2 triệu. Bọn họ tìm tôi, đương nhiên đã hỏi thăm tình trạng của tôi rồi. Người yêu tôi là đàn ông, đây là bí mật công khai trong giới, tôi cho tới bây giờ cũng không dự định trốn tránh, cũng chưa tận lực che giấu bao giờ. Bây giờ, dám công nhiên thừa nhận bản thân là đồng tính luyến ái cũng rất ít. Ngoại hình, tính tình, lý lịch, danh tiếng của tôi trong giới ca hát cũng không kém, tất cả các phương diện đều phù hợp yêu cầu của bọn họ. Bọn họ cũng biết tôi hiện tại rất cần tiền, bởi vậy đã thanh toán cho tôi phân nửa tiền đặt cọc. Vì thế tôi đến đây. An Ninh là một cậu thanh niên đơn thuần, chất giọng tốt, nếu thật sự được bồi dưỡng thì sẽ rất có tiền đồ. Bọn họ muốn tôi chân chính bồi dưỡng cậu ta, làm cho cậu ta nổi danh, sau đó lại dùng sự nghiệp, danh tiếng để mê hoặc hoặc uy hiếp cậu ta, muốn cậu ta rời bỏ anh. Nếu như trong quá trình này, cậu ta động tâm với tôi, tự động rời khỏi anh thì không còn gì tốt hơn được. Nói chung, trong một năm ấy, bọn họ muốn tôi làm An Ninh rời khỏi anh. Trong thời gian đó, họ cũng không hạn chế tôi làm việc khác, bởi vậy không ảnh hưởng tới lịch trình của tôi. Việc này thù lao rất hậu khiến người ta không thể cự tuyệt được. Tất cả là thế, tôi chưa từng có ý thương tổn An Ninh. Thắng thắn mà nói, tôi rất thích cậu ta.”

“Rất tốt.” Cao Kiến Quân móc ra một tập chi phiếu, viết một tờ chi phiếu hai triệu, đưa ra trước mặt hắn, thần tình càng thêm hòa ái dễ gần. “Trịnh tiên sinh, anh trả lại tiền đặt cọc của vợ tôi đưa cho anh đi, đây là tiền đặt cọc của tôi đưa anh, hy vọng anh có thể tiếp tục huấn luyện An Ninh, nếu em ấy đạt đến trình độ có thể ra album thì tôi sẽ đầu tư thêm. Thế nhưng, tôi không hy vọng em ấy phải chạy show khắp nước. Bởi vậy, An Ninh tạm thời chỉ có thể ra album, không thể đi xa biểu diễn. Về phần người yêu của anh, anh có thể bảo anh ta lại đây, liên hệ với tôi. Anh ta cũng không nhất định phải làm bất động sản ở Thượng Hải chứ? Ở đó thành phẩm thực sự rất cao, tài chính đổ vào rất lớn, tôi sẽ để anh ta bắt đầu lại ở đây. Hiện nay, bất động sản đang đi vào thời đại hoàng kim, giá đất đang lên, với năng lực và kinh nghiệm của anh ta, chắc chắn có cơ hội để bắt đầu lại.”

Trịnh Nam nhìn chi phiếu trước mắt, nghe Cao Kiến Quân ôn hòa mà nói, vành mắt hơi hơi đỏ lên. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng mà nói: “Cảm ơn Cao tổng, anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng bồi dưỡng cho An Ninh, cậu ta nhất định sẽ trở thành một ngôi sao chói mắt.”

“Chói mắt hay không tôi không quan tâm.” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Tôi chỉ hy vọng em ấy vui vẻ.”

Vành mắt Trịnh Nam càng đỏ hiển nhiên rất cảm động: “Cao tổng, anh khiến tôi lại tin vào tình yêu một lần nữa. Tôi cam đoan với anh, nhất định sẽ làm An Ninh vui vẻ mà làm chuyện cậu ta thích, hát những bài hát mà cậu ta muốn. Tôi đã nói với An Ninh, sẽ làm cho cả thế giới đều phải lắng nghe giọng hát của cậu ấy. Tôi không gạt cậu ấy, tôi sẽ làm được.”

“Được, tôi tin anh.” Cao Kiến Quân đứng dậy, vươn tay bắt tay Trịnh Nam. “Tôi thật cảm ơn câu nói ấy của anh. Tiếng ca An Ninh tuyệt vời như vậy, quả là đáng giá để toàn bộ thế giới lắng nghe. Trịnh tiên sinh, cảm ơn anh.”

Trịnh Nam thành khẩn nói: “Cao tổng, xin đừng khách khí như vậy, là tôi phải cảm ơn anh mới phải.”

Cao Kiến Quân quả nhiên không hề khách khí nữa, vươn tay kia ra vỗ vỗ tay hắn một cách im lặng.

Lần gặp gỡ này ngắn ngủi mà hữu hiệu, lúc anh đi tới đây, mặt trời chiều đã ngã về tây. Ánh tà dương cuối thu chiếu khắp sân rộng, mang theo chút phiền muộn nhân nhật lan tỏa, vài bông hoa cúc nở rộ càng hiện hiện sự kiêu diễm ướt át, mỹ lệ động nhân.

“Kỳ thực, nơi này là chỗ tốt, đúng không?” Cao Kiến Quân đi tới trước bãi cỏ, cười nói thoải mái mà với Trịnh Nam đang đưa tiễn anh. “Thích hợp tình yêu, thích hợp nghỉ ngơi, làm cho người ta thả lỏng, khiến

người ta vui vẻ.”

“Đúng.” Trịnh Nam gật đầu, dáng cười trên mặt chỉ một thoáng đã khiến hoa tươi bên cạnh buồn bã thất sắc. “Tôi sẽ kêu anh ấy sớm đến đây, nói không chừng, sau này chúng tôi sẽ định cư ở chỗ này.”

“Điều đó rất tốt.” Cao Kiến Quân cười gật đầu. “Hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè.”

“Nhất định.” Sau khi buông xuống gánh nặng trong lòng, Trịnh Nam có vẻ dễ dàng vui vẻ hơn.

Cao Kiến Quân cũng như trút được gánh nặng, cười cười lên xe, chậm rãi chạy ra ngoài.

Trịnh Nam vẫn nhìn theo chiếc xe của Cao Kiến Quân đến tận khi nó mất trên con đường rồi mới đi trở về nhà.

END 27

28. Chương 28

Mùa thu ở thành phố này cũng như mùa xuân, trôi qua rất nhanh, mùa đông càng nhanh đến hơn.

Cây ngô đồng ven đường đã bắt đầu rụng lá, cây chỉ còn lại những cành khô trụi lủi, thân vươn về phía bầu trời âm u, làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Thế nhưng, trong quán bar, việc làm ăn đang náo nhiệt, bên trong khắp chốn đều là ấm áp cùng vui cười.

Thẩm An Ninh ngồi bên cây đàn điện tử, tự hát tự ca, tiếng ca càng thêm trong trẻo êm tai, không chứa một chút tạp chất, kỹ xảo cũng càng thêm thành thạo. Hiện tại, cậu thanh niên chìm đắm trong tình yêu này càng lúc càng trở nên hấp dẫn, tựa như một khối ngọc ấm áp, đẹp đẽ.

“Từ khi người đi trái tim tôi mòn mỏi

Ngô đồng trắng xóa theo gió tan tác bay xa

Cánh hoa rơi rụng giống như tình người

Trong gió đông lạnh lẽo phiêu bạt

Bất giác nước mắt rơi rơi

Tình yêu nồng nhiệt xưa đó nay đâu rồi, ly nhân hồi?.

Thương nhớ đêm từng đêm

Những đốn đau nghiệt ngã.

Những kỷ niệm vương vấn xưa vụn vỡ.

Chỉ còn tôi đơn côi hoảng loạn với bóng đêm.

Hồ điệp có hoa bầu bạn.

Cô nhận sánh vai cùng bay lượn.

Đêm khuya nhân tính mình ai bằng hoàng.

Khi ngọn gió xưa đem trở về tắm thiệp hồng chia sẻ niềm vui.

Khép chặt hàng mi, xót xa không dám quay lại nhìn.

Vẫn hiểu chọn khắp cảnh sương chẳng chịu yên, giờ đây là hối tiếc?.

Tịch mịch sa đất lạnh lòng, nỗi nhớ gửi về đâu?”(1)

Những bài ca cậu hát ở quán bar đều là những bài ca đang thịnh hành, lâu lâu cũng có người lẩm nhẩm hát theo.

Đang trong lúc vui vẻ, bỗng nhiên có tiếng người ồn ào, sau đó là tiếng đập ly quảng chén với tiếng đập bàn ầm ầm như sấm, giữa sân nhất thời đại loạn.

Bảo vệ cùng quản lý đều vội vã chạy ra.

Mấy gã say sinh sự, quán bar nào cũng có việc như thế. Thẩm An Ninh cũng nhìn quen, cứ tiếp tục ca, dịu dàng nói một tiếng “Cảm ơn” với khách rồi sau đó xuống sân khấu.

Đây là show diễn cuối cùng trong ngày hôm nay của cậu, cậu cũng không định ở lại, chuẩn bị về nhà. Mới vừa đi tới cửa, có người nhân viên chạy lại nói với cậu: “Trần quản lý tìm cậu đó, cậu tới phòng trực ban tìm anh ta.”

Thẩm An Ninh gật đầu, liền xoay người đi tới phòng trực ban, an tĩnh ngồi ghế.

Một lát sau, quản lý trẻ đi đến, âu phục đứt nút, cravat cong vẹo, nhìn qua có chút chật vật. Hắn thở hổn hển, cầm lấy ly nước trên bàn mà uống một hơi, sau mới đỡ mệt.

Thẩm An Ninh đã hiểu ra điều gì đó, an tĩnh ngồi ở trên ghế, mỉm cười nhìn về phía hắn.

Quản lý khụ một tiếng, ôn hòa mà nói: “An Ninh, tôi rất thích cậu. Cậu hát giỏi, lại chuyên nghiệp, nhưng giữ mình trong sạch, ở nghề này rất hiếm gặp. Chúng ta hợp tác rồi đã hai năm hơn, không chỉ rất nhiều khách tới nghe cậu hát mà cả ông chủ cũng vẫn khích lệ cậu, chúng tôi cũng mong có thể hợp tác với cậu.”

Thẩm An Ninh với anh quản lý này có quan hệ cũng rất tốt, lúc này liền cười cười khoát tay, thoải mái: “Ông chủ với khách ủng hộ thôi, Trần ca quá khách khí rồi.”

Trần quản lý thở dài: “Có kiên trì đương nhiên là tốt, nhưng dễ gặp phiền phức. Gần nhất, mỗi lần cậu tới hát đều có người tới sinh sự, tôi nghĩ cậu cũng đã hiểu. Buổi chiều nay, có đại ca trên giang hồ tới đây nói, hy vọng ông chủ nể mặt đại ca mà đừng mời cậu hát nữa. Cậu cũng biết, chúng tôi là ngành buôn bán, sợ nhất có người tới gây chuyện, khách không dám tới. Họ gây sự như thế, cậu cũng thấy đó, cứ như vậy, chúng tôi cũng không chịu được. Cho nên, ông chủ xác thực không thể tiếp tục ký hợp đồng nữa, hy vọng cậu có thể thông cảm cho nỗi khổ của chúng tôi.”

Thẩm An Ninh nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ, em hiểu. Trần ca anh không cần nói nữa, từ ngày mai em sẽ không đến nữa đâu.”

“Cảm ơn cậu.” Trần quản lý thở dài một hơi. “Ông chủ đã nói rồi, cậu tới Bộ Tài vụ lấy tiền công đi.”

“Vâng.” Thẩm An Ninh đứng dậy.

Trần quản lý thân thiết nói: “An Ninh, cẩn thận một chút. Tôi không biết cậu rốt cuộc chọc ai, nhưng có thể nhịn thì nhịn một chút, chúng ta thân cô thế cô, đâu không lại bọn họ, có thể sống yên ổn là được.”

“Em hiểu, cảm ơn Trần ca.” Thẩm An Ninh quay đầu lại cười cười với hắn, rồi lập tức mở rộng cửa đi ra.

Thủ quỹ mỗi ngày đều làm việc, phải đợi tới khi đóng cửa kiểm tra doanh thu, có đôi khi công việc bận quá cũng có lúc ra quán phụ một tay. Thẩm An Ninh đẩy cửa phòng tài vụ, thủ quỹ đã tính đủ tiền công cho cậu, viết cả hóa đơn, để cậu ký tên rồi lập tức đưa tiền.

“Ông chủ nói, tiền này không trả thuế, ông chủ sẽ trả cho cậu.” Thủ quỹ là cháu gái ông chủ, đối với Thẩm An Ninh luôn luôn có thiện cảm, lúc này liền cười cười giải thích, sau đó lại hỏi cậu. “Sao cậu không hát ở đây nữa vậy?”

“Trong nhà có chuyện, phải đi về một chuyến, thuận tiện ở với ba mẹ mấy ngày.” Thần tình Thẩm An Ninh rất bình tĩnh, dáng cười trên mặt rất nhẹ nhàng, dùng một cái cớ rất cũ. “Vì đi lâu nên ngưng hợp đồng, đỡ phiền đến công việc của quán.”

“À, thế à.” Thủ quỹ cười gật đầu. “Vậy lúc về nhớ tới hát nữa nhé.”

“Ừ.” Thẩm An Ninh đáp một tiếng rồi tạm biệt thủ quỹ, đi ra ngoài.

Ven đường đậu đầu xe taxi, cậu tùy tiện vậy một chiếc, nói địa chỉ nhà mình, ngồi vào xe rồi im lặng.

Đó là quán bar thứ ba sa thải cậu, lý do nơi nào cũng như nhau. Đối phương hoàn toàn nói rõ muốn bắt chẹt cậu, chỉ là có người ra lệnh, không thể thương tổn đến cơ thể cậu. Cậu cũng không nói một chữ với Cao Kiến Quân, trở lại luôn luôn là một An Ninh hồn nhiên vui vẻ, nhìn không ra chút ủy khuất nào. Cậu không muốn Cao Kiến Quân áy náy với cậu, lại càng không muốn anh về nhà ẩm ỉ với vợ. Cậu hiểu cảm giác của cô lúc này, cho nên vẫn nhẫn nại nhượng bộ, hy vọng như vậy có thể giảm bớt phần nộ trong lòng cô.

Lễ Giáng Sinh sẽ đến rất nhanh, khắp chốn đều giăng đèn kết hoa, nhất là tại đây, khu giải trí tập trung nhiều quán bar như thế này, đêm càng khuya càng náo nhiệt. Thẩm An Ninh nhìn những bóng đèn chớp lóe muôn mây lướt ngang qua cửa xe, bỗng nhiên nhớ tới lễ Giáng Sinh năm ngoái.

Cũng là thời điểm gần đến Giáng Sinh như bây giờ, những chỗ ăn chơi giải trí trong thành phố đang đông đúc, ca sĩ chạy show cung không đủ cầu. Cậu chạy show đến mệt chết, một đêm chạy biết bao nhiêu show, không hề nghỉ ngơi. Đêm trước Giáng Sinh, cậu sốt cao, ngay cả cơm đều ăn không vô, chỉ có thể uống nước, lại còn chạy thêm 6 show nữa, về đến nhà là té xỉu, ngày thứ hai cũng chỉ tự mình giấy dựa vào bệnh viện truyền nước biển.

Việc này, cậu chưa bao giờ nói với ai cả, ba mẹ nghe xong chỉ thêm lo, Chân Mạch thì còn đang ở Bắc Kinh, dường như cũng bệnh nặng một hồi, tâm tình rất tệ, nên cậu cũng không nói gì về mình.

Cố gắng mà qua, cuối cùng cũng cố đến bây giờ.

Nghĩ vậy, tâm tình cậu cũng dần tốt lên.

So với lúc đó, bây giờ cậu sống tốt hơn nhiều lắm. Nhà cửa ấm áp, có Cao Kiến Quân mỗi ngày chờ cậu về, quan tâm đến cậu, làm cơm cho cậu, luôn luôn thương cậu, yêu cậu, quan tâm cậu, cho cậu thêm nhiều, nhiều, nhiều vui sướng với lòng tin. Không những thế, còn có Trịnh Nam thành tâm huấn luyện cho cậu, thay cậu ghi âm, tìm nhạc sĩ viết ca khúc cho cậu, hy vọng có thể viết ra một bài ca thích hợp nhất với cậu.

Dù bây giờ cậu nghĩ cuộc đời khó khăn, áp lực trong lòng cũng rất lớn, sự nghiệp có trở ngại khá lớn, có đôi khi tâm tình uể oải nhưng cậu tin, đó không phải là kết cục mà là một thời gian tràn ngập hy vọng, có thể đây là một bắt đầu mới.

Xuống xe taxi, cậu ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà mình, tâm tình cũng vui lên, đuôi lông mày khóe mắt đều là tiểu ý.

Vừa đẩy cửa ra, liền thấy Cao Kiến Quân đang dọn dẹp đồ, đem một cái mền mỏng nhét vào ba lô, cậu có chút giật mình, chạy tới xem anh đang làm gì, hiếu kỳ hỏi: “Anh làm gì vậy? Muốn đi ra ngoài đóng quân dã ngoại sao? Giờ là mùa đông đó.”

“Anh biết giờ là mùa đông, cho nên mới đem cái này theo.” Cao Kiến Quân hôn cậu một cái rồi mỉm cười. “Hai ngày nay anh bận quá, suýt nữa quên. Anh phải đi Lộ Châu tham gia lễ đặt móng xây trường tiểu học Hy Vọng. Nó ở trên núi cao, cho nên mang theo để ngừa vạn nhất. Em rảnh không? Đi với anh đi! Đại khái buổi tối ngày mai thì về.”

“Đi nha.” Thẩm An Ninh sáng khoái gật đầu. “Về trễ chút cũng không sao, ngày mai em cũng nghỉ.”

Cao Kiến Quân biết ngày nghỉ của cậu cũng không cố định, vừa nghe thế liền mừng rỡ: “Vậy em đem theo 2 bộ đồ dày dày một chút, chúng ta lập tức đi ngay.”

Thẩm An Ninh hài lòng đi tìm cái áo lông trong tủ quần áo ra, sau đó lại thay một cái quần jean dày rồi cùng anh ra cửa. Dù sao trong lòng cậu cũng đang phiền muộn, vừa lúc đi ra ngoài giải sầu.

Đây là lần đầu tiên Cao Kiến Quân với Thẩm An Ninh đi xa nhà, cảm thấy vui vẻ cực kỳ.

Núi rừng tối mịt, vắng vẻ, hàn khí bức người, thỉnh thoảng có tiếng chim thú kêu lên, trong bóng đêm đen tối càng tăng thêm phần quỷ bí.

Hai người ngồi ở trong xe, Mercedes băng băng chạy trên đường núi, bỗng nhiên cả hai có một loại cảm giác sống nương tựa lẫn nhau.

Cao Kiến Quân vươn tay, kéo Thẩm An Ninh đã hơi lạnh vào lòng, siết chặt cậu vào vòng tay ấm áp của anh.

END 28

Mục lục

(1) Trích lời bài hát “Tịch tịch sa châu lãnh” () – Steven Chou

Nguồn nhạc: mp3.zing /bai-hat/Tich-Mich-Sa-Chau-Lanh-Li-Xiao-Chun/ZW67WC6O.html

Nguồn lời: thuynguyetvien.wordpress.com/2011/11/17/t%E1%BB%8Bch-m%E1%BB%8Bch-sa-chau-lanh/

29. Chương 29

Lúc Cao Kiến Quân chạy tới thị trấn Lộ Châu thì trời đã sáng.

Nơi này là vùng núi bắc bộ, khí hậu khác hẳn bình nguyên. Khắp chốn đều là tuyết đọng, không khí lạnh đến xương nhưng trong thị trấn nhỏ ấy vẫn bừng bừng sức sống, có không ít người qua lại trên đường, các hàng quán hai bên đường đều đã mở cửa.

Thẩm An Ninh ngủ rất ngon lành. Ghế kéo ngựa ra sau, cậu nằm dài trên ghế, người đắp mền, gương mặt như đứa trẻ chìm trong mộng đẹp.

Cao Kiến Quân nhìn thấy thế cũng nhin không được mà nhoẻn miệng cười. Anh không giảm tốc độ, cứ tiếp tục chạy về phía trước. Bỗng nhiên, ven đường xuất hiện một chiếc xe màu đỏ chói rất đáng chú ý, nó cứ như một ngọn lửa chiếu thẳng vào mắt anh.

Cao Kiến Quân có chút giật mình, lập tức đạp phanh lại.

Xe vừa phanh lại, Thẩm An Ninh cũng tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi: “Trời sáng rồi?”

Cao Kiến Quân cười gật đầu, thanh âm dịu dàng: “Đúng vậy, trời đã sáng.”

Thẩm An Ninh giãy dụa ngồi dậy, lập tức thấy chiếc xe hơi đỏ chói bên cạnh, không khỏi “Waa” một tiếng: “Đây không phải xe của gã hoa hồ điệp đó chứ?”

Cao Kiến Quân nghe cậu gọi Tiết Minh Dương như thế, nhin không được bật cười: “Anh thấy quần áo, tác phong Tiết tổng cũng rất trầm ổn đó chứ, sao vào mắt em lại thành hoa hồ điệp vậy?”

Thẩm An Ninh chép chép miệng: “Trầm ổn cái gì? Anh xem xe của y kìa, vừa nhìn biết ngay là loại khoái chơi nổi rồi.”

Cao Kiến Quân dừng xe, cười nói: “Vậy tụi mình đi tìm y đi, có lẽ y cũng đi tới lễ đặt móng trường tiểu học đó, anh chưa đi tới chỗ đó bao giờ, không biết đường.”

Thẩm An Ninh liền xuống xe, theo anh đi loanh quanh một chút.

Trong tiệm cơm nhỏ bên đường có một tiếng gọi vọng ra: “Hi, Cao tổng.”

Thẩm An Ninh cùng Cao Kiến Quân song song quay đầu nhìn lại, lập tức thấy ngay Chân Mạch. Thẩm An Ninh thất kinh, lập tức chạy qua, kinh ngạc hỏi: “Mạch Mạch, sao cậu lại ở đây?”

Nói tới đây, cậu liếc Tiết Minh Dương một cái. Rõ ràng châu trưởng Lộ Châu là bà vợ của y mà y còn dẫn Chân Mạch đến đây, có ý gì?

Chân Mạch mỉm cười, ôn hòa nói: “Tôi tham gia lễ. Còn hai người? Sao tới đây?”

“Tôi này cũng vậy.” Thẩm An Ninh có chút bối rối, quay sang nhìn Cao Kiến Quân cầu cứu. Cậu không biết phải nói sao cho tốt, chỉ cố không làm tổn thương Chân Mạch.

Cao Kiến Quân trầm ỉn vỗ vỗ vai cậu, ý bảo cậu đừng nóng vội, rồi cả hai cùng ngồi xuống ghế.

Trên bàn bày đặt ra một tiểu lung bao, trước mặt hai người là canh rong biển móng heo, nóng hầm hập, thơm ngào ngạt.

Thấy bọn họ ngồi xuống, bác gái tiệm cơm lập tức tay chân lanh lẹ bưng lên một ***g bánh bao, mức cho hai người hai chén canh.

Cao Kiến Quân lập tức nói một cách thân thiết: “An Ninh, cả đêm em không ăn cái gì rồi, nhanh chóng ăn một chút, ấm thân thể.”

Thẩm An Ninh gật đầu, bưng chén canh húp một ngụm, con mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Chân Mạch, vừa nghi hoặc lại vừa lo lắng.

Cao Kiến Quân nhìn Chân Mạch vẫn tự nhiên như bình thường, một thời không biết phải nói như thế nào, nghĩ một lát rồi mới bắt đầu: “Tiết tổng, cậu đừng trách tôi nhiều chuyện. Mạch Mạch là bạn thân của An Ninh, tôi cũng rất quan tâm tới cậu ấy. Đáng ra cậu không nên đưa Mạch Mạch tới nơi này.”

Tiết Minh Dương chẳng hề để ý: “Là công việc mà, không sao cả.”

Chân Mạch nghe họ nói thế, bỗng nhiên hiểu ra, đứng dậy ra ngoài tiệm nhìn về phía cửa chính khách sạn. Nơi đó có bốn chữ đỏ chói, khách sạn Lộ Châu.

Lòng hẩn chột trầm xuống, Chân Mạch cứ đứng ở đó, không động đậy gì.

Tiết Minh Dương lại vô tâm không phể chẳng để ý gì, cười gọi hẩn: “Mạch Mạch, mau nè, ăn cơm trước, ăn xong rồi hãy nói.”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, thần tình bình tĩnh như thường, xoay người trở về, tiếp tục ngồi xuống ăn canh.

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đều ít nhiều lo cho hẩn.

Chân Mạch cũng cảm thấy được sự quan tâm của họ, cười cười: “Là công việc thôi, không sao cả. Hai người ăn mau đi, sắp nguội rồi kìa.”

Thấy hẩn đã nói thế, họ cũng chẳng tiện nói gì thêm mà bụng cũng đã đói lắm rồi, liền cúi đầu mà ăn.

Lúc này Tiết Minh Dương mới hỏi: “Sao? Chạy xe cả đêm à?”

Cao Kiến Quân cười gật đầu: “Đúng vậy, ngày hôm qua công ty có chuyện quan trọng cần xử lý, tối chúng tôi mới xuất phát. Đường núi có tuyết, không dám chạy nhanh.”

Chân Mạch nhẹ giọng hỏi Thẩm An Ninh: “Chân cậu sao rồi?”

“Ổn rồi.” Thẩm An Ninh cười rất hài lòng. “Ở nhà riết rồi, giờ ra ngoài giải sầu.”

Chân Mạch mỉm cười, vui thay cho cậu.

Chờ mọi người ăn xong, Tiết Minh Dương giành trả tiền, sau đó ai cũng đều lên xe.

Tiết Minh Dương dẫn đường ở phía trước, Cao Kiến Quân theo ở phía sau.

Bọn họ đi ra thị trấn, quẹo vào một con đường đất nhỏ, chậm chậm mà chạy, cong cong quẹo quẹo đi vào sau trong núi.

Thẩm An Ninh nhìn chiếc xe đỏ chói như lửa ấy, thấy thế nào cũng không vừa mắt, rầu rĩ nói: “Anh coi, thằng cha đó có ý gì? Rõ ràng có vợ rồi, coi như chịu thôi, y không ly hôn lại còn dẫn Mạch Mạch đến trước mặt vợ y, rốt cuộc là ý gì đây?”

Cao Kiến Quân cũng chẳng hiểu: “Việc này anh không biết. Nhưng Tiết Minh Dương không phải người ngu ngốc, hẳn là có dụng ý khác. An Ninh, em đừng gấp, phản ứng Mạch Mạch em cũng thấy rồi đó, nói không chừng bọn họ đã bàn với nhau rồi mà chúng ta không biết ấy chứ.”

“Um.” Thẩm An Ninh ngẫm lại thì cảm thấy cũng đúng, liền bỏ qua, nhưng vẫn tức giận nhìn chằm chằm xe đang trước.

Cao Kiến Quân biết tâm tình cậu đang bức bối, nên không hỏi nhiều, chỉ an ủi vỗ vỗ tay cậu.

Nửa giờ sau, bọn họ đã thấy một hàng trẻ con xếp chính tề ven đường đón họ. Phía sau họ là mấy người miền núi, ai ai cũng hiếu kỳ nhìn ngó.

Thấy xe họ đến, mấy đứa trẻ đeo khăn quàng đỏ đều nhấc tay chào, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đỏ bừng, lại mang theo vẻ hưng phấn.

Tiết Minh Dương cùng Cao Kiến Quân cũng ần kèn đáp lễ. Thẩm An Ninh nhìn thấy thế, nhất thời rất cảm động, trong mắt rạng rỡ sinh quang.

Hai chiếc xe chậm rãi tới cổng một ngôi trường cũ.

Nhân viên công tác chính phủ Lộ Châu lập tức nhiệt tình chào đón, dẫn bọn họ tới chỗ đậu xe, nhanh chóng mở cửa xe cho Tiết Minh Dương, cười nói: “Tiết tổng, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, lão Lý, ông khỏe chứ?” Tiết Minh Dương dường như rất quen với ông.

Chân Mạch cùng Cao Kiến Quân, Thẩm An Ninh song song xuống xe, đi đến bên y.

Tiết Minh Dương vội vã giới thiệu: “Đây là Cao tổng – chủ tịch bất động sản Minh Châu, đây là Chân tổng của Chí Tôn Danh Lưu Square, đây là Thẩm tiên sinh.”

Người nọ lập tức nhiệt liệt bắt tay với họ, liên tiếp hoan nghênh.

Thẩm An Ninh không tới những chỗ như thế này bao giờ, có chút xấu hổ, nhưng vẫn khách khí bắt tay với ông, cười nói: “Xin chào.”

Bên này đã đậu không ít xe, hiển nhiên lãnh đạo có liên quan cũng đã đến đông đủ.

Cách đại thụ không xa treo hai cái biểu ngữ bằng vải đỏ, “Nghị thức quyền tiền quỹ giáo dục tiểu học Hy Vọng Lộ Châu”. Trước đài để vài ba hàng ghế cũ, phía sau nữa là mấy băng ghế nhỏ nhỏ.

Loa đang mở bài “Khúc quân hành vận động viên” hào hứng.

Tiết Minh Dương cùng ông Lý cười cười nói nói.

Lúc này, lại có thanh niên đến đón họ, đưa mỗi người một chai nước khoáng.

Bọn họ khách khí cảm ơn rồi dần dần đến hội trường.

Một bên sân khấu đang tụ tập một đám đông, dường như có ai đó đang nói chuyện, mọi người đều rất chuyên chú nghe, không chú ý tới bọn họ.

Lúc này, mấy ông chủ bà chủ tới trước cũng bắt đầu chào hỏi bọn họ, người người đều thoải mái mà cười. Lần này không phải đi làm việc nên ai cũng thả lỏng. Có người rất kinh ngạc khi Cao Kiến Quân đem theo một cậu thanh niên đi theo, nhưng đều không chế rất tốt, không ai biểu hiện ra.

Ông Lý dẫn bọn họ đến cũng chạy vào trong dòng người, nói với ai đó mấy câu. Sau một lát, đoàn người liền tản ra, tự ai làm việc đó.

Người đứng ở chính giữa là một nữ cán bộ tuổi trẻ, chỉ thấy vóc người cô cân xứng, da nâu nâu, con mắt sáng sủa, chóp mũi cao cao, cử chỉ toát ra uy nghiêm mơ hồ cùng một loại thân thiết mà xa xôi. Quần áo cô cũng rất bình thường, tóc ngắn lạnh lẽ, giấu không được khí chất cao quý trên người.

Nhìn thấy họ, cô mỉm cười đi về phía họ.

Cao Kiến Quân sợ Chân Mạch không biết là ai, không ứng phó nổi nên nói nhỏ cho hắn: “Châu trưởng Lộ Châu, Lương Hân.”

30. Chương 30

Thẩm An Ninh mặc dù không có nghe được anh nói gì, nhưng nhìn Cao Kiến Quân quan tâm Chân Mạch như vậy cũng mơ hồ đoán được cô là ai, trong lòng không khỏi căng thẳng, lo lắng cho Chân Mạch.

Cậu đang đánh giá người trước mặt thì Lương Hân đã chạy tới chỗ họ, thân thiết gọi: “Minh Dương, tới rồi à?”

“Ừ.” Tiết Minh Dương mỉm cười gật đầu, cũng rất tự nhiên đưa tay lôi Chân Mạch ra giới thiệu. “Nè, giới thiệu một chút, đây là tổng giám đốc Chí Tôn Danh Lưu Square, Chân tổng. Tiểu Mạch, cô này là Lương châu trưởng.”

Chân Mạch bất động thanh sắc cười một nụ cười thực chuyên nghiệp, cực kỳ lễ phép chào Lương Hân: “Lương châu trưởng, hân hạnh.”

Lương Hân nhiệt tình bắt tay hân, cười nói: “Chân tổng, đã sớm nghe Minh Dương nói đại danh của cậu. Hôm nay vừa thấy thực sự là tuổi trẻ tài cao, danh bất hư truyền nha.”

Chân Mạch khiêm tốn đáp: “Nào dám, nhờ Tiết tổng chỉ giáo cả thôi, tôi cũng chỉ là làm công cho người ta, năng lực chưa đủ, vẫn còn rất nhiều điều chưa biết, nhờ có Tiết tổng thông cảm mới miễn cưỡng làm được tới hôm nay.”

“Chân tổng quá khách khí rồi.” Lương Hân ánh mắt sáng quắc nhìn hân, trên mặt vẫn là nụ cười hòa ái. “Chân tổng là hoàng đế làm công, ngay cả ông chủ cũng phải nhường lễ ba phần. Đúng không, Cao tổng?”

Cao Kiến Quân không quen với Lương Hân, thấy cô muốn bắt tay mình thì anh cũng nhiệt tình đáp lại: “Đúng vậy, ha ha, có tiền có thể làm chủ, nhưng hoàng đế làm công thì không thể không cần tài năng xuất chúng.”

Lương Hân liên tục gật đầu liên tục gật đầu, buông tay anh ra, cười rồi bắt tay với Thẩm An Ninh: “Thẩm tiên sinh, hân hạnh được biết cậu.”

Thẩm An Ninh không hợp với mấy màn xã giao như vậy, có chút quẫn, nhưng vẫn nhanh chóng nói: “Lương châu trưởng, hân hạnh.”

Hân huyền hồi lâu, Lương Hân quay đầu lại nói với Tiết Minh Dương: “Mọi người đi trước đi. Tôi cần sắp xếp công việc, không thể đi với mọi người. Lúc ăn trưa, chúng ta lại trò chuyện.”

“Ừ.” Tiết Minh Dương cười gật đầu, sau đó đi theo Chân Mạch tới băng ghế dài.

Thẩm An Ninh lặng lẽ kéo tay Kiến Quân, hỏi nhỏ: “Anh nghĩ Lương châu trưởng có biết chuyện Mạch Mạch với gã kia không?”

Cao Kiến Quân thoải mái cầm tay cậu, nhẹ giọng cười nói: “Em yên tâm đi, không có việc gì, Mạch Mạch biết bản thân đang làm cái gì mà, cậu ta hiểu hết.”

Thẩm An Ninh tự nhiên hiểu rõ Chân Mạch. Lập tức đồng ý ngay những điều Cao Kiến Quân nói, nên cũng yên lòng.

Lễ đặt móng và quyền tặng tiền cho tiểu học Hy Vọng đã bắt đầu.

Cũng không có nhiều lễ nghi phiền phức, toàn bộ nghi thức long trọng mà náo nhiệt, người miền sơn cước luôn chất phác, tất cả tình cảm đều rất thật tình, cho nên làm người ta cảm động.

Thẩm An Ninh thuần túy chỉ là người đứng xem, ngồi bên cạnh Cao Kiến Quân, hăng hái bừng bừng nhìn tất cả.

Toàn bộ nghi thức vừa náo nhiệt vừa long trọng, đầu tiên, Lương Hân đại biểu châu ủy, chính phủ phát biểu, tán dương thiện tâm của những xí nghiệp nổi danh với trẻ em nghèo khó vùng núi.

Tiếp theo là đại biểu học sinh phát biểu, bé gái nhỏ nhỏ dùng thanh âm non nớt, nói tiếng phổ thông, nói lên sự cảm tạ chân thành của các trẻ em nơi này với các chú các cô.

Sau đó các lão tổng xí nghiệp quyền tiền quyền vật lên đài, để bọn trẻ đeo khăn quàng đỏ cho họ.

Những người này bình thường tàn mạn quen thói, lúc này đối mặt với bọn trẻ, còn có không ít camera, thái độ rất nghiêm túc, khom lưng cúi đầu để bọn trẻ thắt khăn quàng đỏ, nhìn bọn trẻ vào đội ngũ chào, sau đó cùng bọn trẻ thân thiết bắt tay, cổ vũ vài câu “Cố gắng học”,...

Thẩm An Ninh mỉm cười nhìn mọi thứ, trong lòng nghĩ tiếc là không mang máy chụp hình tới, cảnh này không chụp thật là phí. Giờ này khắc này, những cảm xúc tồi tệ uể oải vì gặp khó khăn của cậu cũng tốt lên, nhìn mấy đứa trẻ ngây thơ này, nhìn cuộc sống thiếu thốn như vậy mà vẫn tràn ngập nhiệt tình cùng hướng tới tương lai, đối với cậu, đó là sự cổ vũ lớn nhất. Cậu dự định trở lại nhất định phải vực dậy tinh thần, cố học tập với Trịnh Nam, tranh thủ sớm ngày thu album.

Sau đó là đến tiết mục biểu diễn của bọn nhỏ. Máy ông chủ lớn ở đây đều chăm chú mà xem, từng tiết mục diễn xong, bọn họ đều nhiệt tình vỗ tay. Đã quen sống trong cuộc sống người thừa ta gạt, giờ có thể thấy những đứa trẻ ngây thơ, chân chất như vậy khiến ai cũng đều cảm động. Tuy rằng trời giá rét, đông lạnh lẽo nhưng không ai đứng dậy về trước.

Đến tận lúc này, bọn họ mới biết được, cái gã Thẩm An Ninh gọi là “Hoa hồ điệp”, Tiết Minh Dương kia ở chỗ này trợ dưỡng cả trăm trẻ em nghèo khó, hàng năm cung cấp cho chúng học phí cùng sinh hoạt phí. Có đứa bé lên đài phát biểu, báo cáo cho Tiết thúc thúc thành tích học tập của bản thân, còn quyết tâm “Cố gắng học tập, tương lai còn dài, nhất định phải như Tiết thúc thúc, vì xã hội cống hiến.”

Tiết Minh Dương vẫn cười hì hì, gật đầu với bé để cổ vũ.

Vì vậy, phía dưới như ào ào dậy sống, các công ty khác đều biểu thị cũng muốn khăng khải giúp tiền, giúp đỡ trẻ em vùng khó khăn. Cao Kiến Quân cũng biểu thị giúp đỡ một trăm trẻ em vùng khó khăn cuộc sống cùng học phí trong trường, mời chính phủ ở châu sắp xếp.

Thẩm An Ninh rất hài lòng, lặng lẽ trêu chọc anh: “Thì ra mấy anh không đến nổi chỉ biết ăn nhậu ca hát, xa hoa *** dật, khi dễ mấy người bình thường tụi em.”

Cao Kiến Quân nhin không được buồn cười, ghé vào tai cậu: “Anh chỉ khi dễ em thôi hà, chưa từng khi dễ người khác nha.”

Anh làm Thẩm An Ninh cố nhịn, không tiện cười ở đây, bỗng nhiên nhớ tới, quay đầu nhìn Chân Mạch.

Chân Mạch ngồi rất thẳng, hầu như bất động nhìn bọn trẻ trên sân khấu, trên gương mặt thanh tú mang theo nét cười.

Nơi đó là một căn nhà lầu cực kỳ đơn sơ hai tầng bằng đá, mỗi văn phòng đều rất nhỏ, lúc này người lại đông, chỉ có thể chen thêm vào bàn tròn cùng mấy cái ghế vuông. Máy ông chủ bà chủ lớn miệng ăn quen sơn trăn hải vị cũng ngồi xuống, cười cười nói nói, cực kỳ thả lỏng.

Món ăn bùng lên rất hào khí, đều là dùng thau lớn mà chứa, dù là cá, gà, hay thịt heo, thịt bò, tất cả đều cắt khối to khối to, thịt kho tàu bùng lên. Bởi vì muối so với xì dầu rẻ hơn nhiều, cho nên bình thường người ở đây đều chỉ ăn muối, lúc này lại bỏ thêm xì dầu, tất cả món ăn đều có màu hồng hồng, trong căn phòng hàn lạnh món ăn nóng hằm hấp bốc hơi trắng.

Thịt gà, vịt, cá ở đây đều là do dân bản xứ nuôi cả, thường là chuẩn bị ngày tết bán lấy tiền hoặc làm một bữa no nê, lúc này giết hết toàn bộ, đủ thấy dân nơi đây cảm kích tới chừng nào.

Máy ông chủ tinh thông thế sự, sao lại không hiểu vùng đất này nghèo khó thế nào, tuy rằng quyền hơn trăm ngàn ra đây, lúc này trái lại rất bản khoản, có không ít người chạy đến nhà bếp nói: “Được rồi, được rồi, ăn không hết, đừng làm nữa, làm mấy món chay là được.”

Lương Hán ngồi ở vị trí chủ vị, nhiệt tình dào dạt biểu thị cảm ơn các môn khách lần thứ hai.

Nhân viên công tác của chính phủ nơi đây rót rượu để loại thường cho bọn họ, rượu rất mạnh. Lương Hán tửu lượng không nhỏ, ai kính rượu cũng đáp lễ, chẳng hề có chút men say.

Đến phiên Chân Mạch, hắn nhìn đôi mắt sáng sủa, đáng cười sang sảng của cô, bỗng nhiên cúi mặt.

Lương Hán cười nói: “Chân tổng, hôm nay cậu có thể tới, tôi rất cảm kích, kính cậu một ly.”

Chân Mạch vội đáp: “Không không không, đó là điều tôi phải làm, Lương châu trưởng, chị vì dân làm việc, tôi thật là kém chị ngàn lần, trong lòng rất kính nể, hẳn là tôi kính chị mới đúng.”

Lương Hán nâng ly chạm ly cùng hắn, rồi lập tức uống một hơi cạn sạch.

Chân Mạch cũng vội vã uống cả ly đầy, lập tức hắn thấy như có một ngọn lửa chạy ào vào dạ dày, lan ra toàn thân.

Tiết Minh Dương nhìn hai người bọn họ chạm ly, trên mặt tràn đầy tiểu ý hài lòng.

Cao Kiến Quân nhìn y, càng nhìn càng hồ nghi.

Thẩm An Ninh cũng là không thể hiểu được, nhưng lúc này không dám nói bậy.

Trong mọi người, chỉ có Thẩm An Ninh không uống rượu, Cao Kiến Quân cản giúp cậu, ra sức giải thích: “Cậu ấy không uống rượu, phải bảo vệ cổ họng.”

Những người khác liền không ép nữa, trái lại cười cười nói: “Tương lai ra album nhớ nói tội tôi một tiếng, tội tôi sẽ ủng hộ cho.”

Thẩm An Ninh rất xấu hổ nhưng không biết nên nói như thế nào mới tốt, chỉ biết ngại ngùng lắc đầu.

Cao Kiến Quân cực kỳ vui vẻ, uống với bạn bè một trận đã đời, cực kỳ hào sảng.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người tận hoan mà về. Không ít người đi chào tạm biệt lãnh đạo trong thôn với Lương Hán, sau đó suốt đêm chạy về nhà.

END 30

31. Chương 31

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đứng ở bên ngoài nhìn các ông bà chủ khác tạm biệt Lương Hán, sau đó gơ tay chào anh rồi lên xe đi.

Có một vài người quen biết anh hỏi: “Sao vậy, chưa đi à?”

Anh chỉ cười: “Hôm qua tôi chạy xe cả đêm, hôm nay lại uống rượu, không lái xe thì tốt hơn. Mai tôi mới về.”

Những người đó liền đồng ý: “Ừ, an toàn quan trọng hơn.”

Cao Kiến Quân nhìn bọn họ rời khỏi thì nói với Thẩm An Ninh: “Chúng ta ở chỗ này một đêm đi, em xin nghỉ ở chỗ quán bar một ngày được không?”

“Được.” Thẩm An Ninh cười gật đầu, lấy điện thoại ra gọi.

Cậu còn có 2 quán bar còn chưa nghỉ việc, đều là các quán hát đã lâu, tuy giờ xin nghỉ nhưng quản lý quán bar cũng không làm khó dễ, đồng ý rất thẳng thắn.

Một lát sau, hoa tuyết chậm rãi rơi, nhiệt độ càng lúc càng thấp.

Lương Hán tiễn các ông bà chủ xong liền chạy đến nói chuyện với Tiết Minh Dương.

Hai người đứng cùng một chỗ, trên môi là nụ cười ôn hòa, có vẻ rất hài hòa với nhau.

Chân Mạch ở xa xa nhìn bọn họ rồi xoay người đi tới trước mặt Cao Kiến Quân, giọng nhẹ hẫng: “Cao tổng, đêm nay tôi đi cùng hai người.”

Thẩm An Ninh lập tức nắm tay Cao Kiến Quân, nhẹ nhàng lắc lắc như nắn nỉ, rất sợ anh từ chối Chân Mạch, bảo hắn rằng họ muốn ở đây một đêm, ngày mai mới về.

Hôm nay Chân Mạch chỉ uống một ly rượu nên đầu óc tỉnh táo vô cùng. Hắn nói rất bình tĩnh: “Hôm qua anh chạy xe cả đêm rồi, hôm nay cả ngày cũng không nghỉ ngơi, lái xe để gặp chuyện không may lắm. Nếu anh yên tâm thì để tôi lái cho.”

Cao Kiến Quân lập tức móc chìa khoá xe đưa hắn.

Thẩm An Ninh tươi cười rạng rỡ nhưng không làm phiền đến Tiết Minh Dương, lôi kéo Chân Mạch, lặng lẽ ra bãi giữ xe, lên xe Cao Kiến Quân.

Kỹ thuật lái xe Chân Mạch rất tốt, chạy xe rất êm, chiếc xe nhanh chóng hòa vào màn đêm.

Lái xe trên đường núi khác rất nhiều với lái xe trên đường lớn, Cao Kiến Quân vừa thấy liền hiểu ngay, kỹ thuật Chân Mạch có thể lái xe vượt qua thử thách này. Hơn nữa hắn rất hiểu quy tắc chạy xe đường núi nên cũng yên lòng.

Đến tận khi xe chạy đến một thành phố nhỏ trong núi, điện thoại Chân Mạch mới vang lên.

Chân Mạch mang tai nghe: “Alo.”

“Chân Mạch, em ở đâu vậy?” Tiếng cười Tiết Minh Dương vọng đến một cách vui vẻ rộng rãi. “Sao chớp mắt là không thấy em đâu nữa rồi.”

Chân Mạch rất bình tĩnh nói: “Em đi trước, ngồi xe Cao tổng, đã đi một đoạn rồi. Tụi em chưa chào Lương châu trưởng, có chút thất lễ, phiền anh thay tụi em nói một tiếng.”

Tiết Minh Dương ngắt ra, qua nửa ngày mới hỏi lại: “Sao vậy Chân Mạch? Sao không nói gì cho anh mà đã đi? Có chuyện gì sao?”

Chân Mạch nghĩ ngợi một chút rồi, bình tĩnh nói: “Minh Dương, em không rõ hôm nay vì sao anh lại đưa em tới đây, nếu trước khi đi anh nói cho em biết mình sẽ đi đâu, có lẽ em đã không đi rồi. Em không muốn dính dáng gì đến chuyện của vợ chồng anh. Hai người nếu như ân ái yêu thương nhau, vậy anh dẫn em tới đó là để làm nhục em. Nếu như hai người bằng mặt không bằng lòng với nhau thì anh dẫn em tới đó là làm nhục vợ anh. Em không muốn như vậy. Hôm nay anh làm cho em cảm thấy như mình là một cô vợ bé đang được yêu thương thị uy trước mặt vợ cả vậy, em cực kỳ ghét cảm giác đó. Minh Dương, em không có uy gì để mà thị, cũng không có ý đó, càng không muốn thương tổn người khác. Hôm nay, em đã gặp vợ anh, em nghĩ chuyện giữa chúng ta đã đến lúc kết thúc. Minh Dương, không nên hỏi em vì sao? Anh với em đều là người thông minh, không cần nói toạc mọi chuyện ra như thế, chỉ thương tổn hòa khí mà thôi.”

Cao Kiến Quân ngồi ở ghế sau nghe những lời ấy của hắn, càng cảm thấy hắn bản lãnh đến nhường nào, lại không khỏi có chút suy nghĩ mà ôm chặt lấy Thẩm An Ninh vào lòng, trong lòng không khỏi bất ổn. Anh cũng giống Tiết Minh Dương, hiện tại anh cũng là người đã có vợ, thật sự là vạn phần xin lỗi Thẩm An Ninh, nếu như cậu muốn chia tay thì ngay cả lý do để giữ cậu lại anh cũng không có.

Thẩm An Ninh cũng hiểu tâm tư của anh, cậu siết chặt tay anh, tiếp thêm lòng tin cho anh. Cậu vốn không có những trải nghiệm đau đớn mà Chân Mạch đã trải qua, Cao Kiến Quân lại tốt với cậu như vậy, mọi việc đều suy nghĩ cho cậu, dù thế nào cậu cũng sẽ không bỏ anh, trừ phi Cao Kiến Quân muốn chia tay.

Trong xe rất yên lặng, những lời Tiết Minh Dương nói bọn họ đều nghe rõ.

Gã “Hoa hồ điệp” ấy có vẻ nóng nảy rõ ràng: “Chân Mạch, em hiểu lầm rồi. Anh đưa em tới đây, không phải có ý như em nói. Là anh lỗ mãng, chỉ vì bản thân vui vẻ mà quên nghĩ đến cảm giác của em. Thế nhưng, em ngàn vạn lần đừng nghĩ linh tinh. Anh thật sự thích em, thật sự rất yêu em, cho nên mới đưa em đến đây...”

Lúc này, xe bắt đầu chạy vào trong núi, sóng điện thoại lúc có lúc không. Chân Mạch không ngừng mà “Alo, alo...” cuối cùng đành nói: “Sắp mất sóng rồi. Anh cứ ở đó với vợ anh đi, có chuyện gì về rồi nói.”

Tiết Minh Dương biết sóng trong núi yếu, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đáp: “Được rồi, Chân Mạch, anh biết em suy nghĩ nhiều thế nhưng lần này em ngàn vạn lần phải yên tâm, Tiết Minh Dương anh cư xử có thể không khéo nhưng làm việc rất quang minh lỗi lạc, nhất là đối với người mình yêu.... em về nhà nghỉ ngơi đi, đừng miên man suy nghĩ... sắp tới sinh nhật em rồi, anh sẽ tặng em một phần quà lớn, cho em một kinh hỉ...” Sóng tới đây thì triệt để mất.

Chân Mạch gỡ tai nghe ra, chuyên tâm lái xe, không nói gì thêm.

Trong xe an tĩnh một hồi, Cao Kiến Quân cười nói: “Mạch Mạch, không ngờ cậu còn trẻ vậy mà có thể quyết định nhanh chóng như vậy, tôi rất khâm phục.”

Chân Mạch mỉm cười: “Cần dứt mà không dứt, ngược lại chỉ có loạn. Nên quyết định thì quyết định, đừng chần chừ mà hối hận, như vậy đối với ai cũng là tốt cả.”

Cao Kiến Quân nhẹ nhàng gác cằm lên tóc Thẩm An Ninh, cười nói: “Kỳ thực có đôi khi cần bình tĩnh mà quyết định, hiểu hết mọi việc rồi quyết định cũng có chỗ tốt của nó. Có đôi khi quyết định quá nhanh, sẽ làm tổn thương người khác.”

Chân Mạch hững hờ đáp: “Mối quan hệ như vậy, cho dù quyết định thế nào đều có người bị thương tổn. Tổn thương bản thân, thì tôi không lời nào để nói, chuyện mình làm mình chịu nhưng không thương tổn người vô tội là nguyên tắc của tôi.”

Cao Kiến Quân nghe xong, trong lòng không khỏi chấn động, dường như có chút suy nghĩ, anh không nói gì nữa.

Thẩm An Ninh mệt mỏi rũ rời ngủ vùi trong lòng anh.

Chân Mạch lái xe trầm ổn mà rất nhanh, chạy như bay qua những bông hoa tuyết, bay về phía trước.

Cao Kiến Quân buồn ngủ vô cùng lại uống rất nhiều rượu, chỉ chốc lát sau là đã ngủ say.

Chân Mạch băng băng qua bóng đêm, chạy về dưới lầu khu nhà của Thẩm An Ninh, lúc này đã là hùng đông. Hết dừng xe, quay đầu lại đánh thức Cao Kiến Quân, nhẹ giọng: “Cao tổng, hai người cứ vào nhà nghỉ ngơi đi, tôi tự chạy về nhà mình là được rồi.”

Cao Kiến Quân đã có một giấc ngủ say, giờ tinh thần rất tốt, lập tức bác bỏ: “Không được, tôi lái xe đưa cậu về.”

Nghe tiếng nói, Thẩm An Ninh cũng tỉnh, xoa con mắt ngồi dậy, hàm hồ hỏi: “Sao vậy, Mạch Mạch?”

“Mạch Mạch nói muốn tự chạy về nhà, sao được chứ?” Cao Kiến Quân hơi trách. “Đã trễ thế này, anh đưa cậu ta về.”

Thẩm An Ninh nghe xong tỉnh ngay: “Không được, không được, Mạch Mạch, cậu cứ ở lại nhà tớ đi, mai hãy về.”

Cao Kiến Quân lập tức hiểu ý An Ninh, cậu sợ Chân Mạch trở lại miên man suy nghĩ, chui rúc vào sừng trâu. Anh cũng hiểu tính tình Chân Mạch với Thẩm An Ninh hoàn toàn trái ngược nhau. Thẩm An Ninh có chuyện gì đều rộng miệng nói ra hết, sau đó ném ra sau đầu. Mà Chân Mạch cái gì cũng không nói nhưng cứ để dồn nén trong lòng. Giờ cậu ta lại ở một mình, vạn nhất có chuyện gì, ngay cả người trông coi cũng không có. Nghĩ thế, anh cũng tiếp lời: “Mạch Mạch, xe hết xăng rồi, không bằng cậu cứ ở đây đi.”

Thẩm An Ninh liên tục gật đầu: “Đúng vậy, giống trước đây đó, chúng ta ngủ chung.”

Chân Mạch vừa nghe liền nở nụ cười, nhìn Cao Kiến Quân một cái, không nói gì.

Cao Kiến Quân liền bày ra bộ mặt dịu hiền ngoan ngoãn, mặc người sắp xếp khiến hai người tuổi trẻ đều buồn cười không ngớt.

“Để ảnh ngủ ở phòng khách là được rồi.” Thẩm An Ninh cười nói. “Để cho ảnh một chỗ ngủ đã là nể mặt lắm rồi.”

Cao Kiến Quân liên thanh: “Hoàng ân cuộn cuộn, hoàng ân cuộn cuộn nha.”

Thẩm An Ninh nhin không được phì cười.

Chân Mạch cũng không đòi đi nữa, cười cười theo họ lên lầu. Hắn rất ít nói chuyện, nhưng lại có vẻ không để tâm những chuyện đã xảy ra, vân đạm phong khinh.

Ba người vô cùng náo nhiệt bày đồ ra nấu ăn rồi tắm nước nóng. Chân Mạch giành ngủ ở phòng khách, đuổi họ về phòng ngủ.

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đều biết tính hắn cũng không nài ép, tùy ý hắn.

END 31

32. Chương 32

Cao Kiến Quân với Thẩm An Ninh đều đã ngủ trên xe suốt mấy tiếng liền, lúc xuống xe lại bị gió lạnh thổi qua một cái, tinh thần giờ đây sáng láng vô cùng, không thể ngủ được nữa.

Cao Kiến Quân đề lên người Thẩm An Ninh, một tay ôm siết lấy cậu, một tay nhiệt tình vuốt ve thân thể cậu. Môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, răng lưỡi nhẹ nhàng tấn công, từng đợt từng đợt tập kích nhau, khơi lên dòng máu nhiệt tình trong người cả hai.

Hai người cũng không dám làm ra tiếng động, sợ âm thanh sẽ truyền ra khỏi cánh cửa phòng có chút mỏng manh mà lan ra phòng khách. Cả hai tựa như hai kẻ yêu đương lén lút, nỗ lực ức chế những tiếng rên rỉ muốn bật ra khỏi cổ họng mà chỉ thở gấp.

Thẩm An Ninh nhin không nổi mà giãy dụa, hai tay ôm chặt Cao Kiến Quân, kim lòng không đậu càng ôm càng chặt.

Cao Kiến Quân an ủi dục vọng đã tăng vọt của cậu, bản thân anh cũng là tên đã trên dây. Thế nhưng anh vẫn chưa nóng lòng đi vào, trái lại còn lui một chút, nhỏ nhỏ nói với cậu: “An Ninh, em muốn làm không?”

Thẩm An Ninh khẳng định: “Muốn.”

Cao Kiến Quân biết cậu chưa hiểu ý anh, liền mỉm cười: “Anh nói là để em làm, em ở trên, muốn không?”

Thẩm An Ninh sưng ra một lúc mới hiểu được, có chút hoang mang rồi lập tức mắt sáng như sao. Dưới ánh đèn nhu hòa, Cao Kiến Quân cảm thấy ánh mắt cậu nhìn mình tựa như nhìn một món ngon nào đó.

Cao Kiến Quân không khỏi có chút buồn cười, nhẹ nhàng chạm vào môi cậu, ôn nhu hỏi: “Muốn không?”

Thẩm An Ninh lập tức dùng sức gặt đầu, vẻ mặt vừa hiếu kỳ vừa hưng phấn.

Cao Kiến Quân thấy cậu cực kỳ dễ thương, trong lòng cũng cực kỳ vui vẻ, cứng chiều mà trở mình, tay vẫn còn ôm Thẩm An Ninh để cậu đề lên người mình.

Thẩm An Ninh cúi đầu hoan hô một tiếng, rồi lập tức hôn anh, đôi tay học theo anh mà trúc trắc âu yếm da thịt Cao Kiến Quân, mở rộng thân thể anh.

Cậu rất cẩn thận, có chút hồi hộp, quét nhẹ một chút thuốc bôi trơn, chậm rãi vói vào một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay.

Cao Kiến Quân ôm chặt thân thể nhẵn nhụi ôn nhuận của cậu, cảm giác là lạ khi chính mình bị người khác xâm nhập cũng trở nên thật đặc biệt.

Thẩm An Ninh cảm thấy tiền hí đã làm được rất tốt liền thẳng người dậy, chuẩn bị đi vào. Vừa đứng trước cửa động, cậu dường như có chút do dự, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân chủ động thư giãn bản thân cho cậu, cổ vũ mà cười cười.

Tinh thần Thẩm An Ninh như được tiêm thuốc kích thích, thực sự nhẫn nại không được, liền cố lấy dùng khí, nắm lấy chân anh. Thân thể chậm rãi đi vào, từng chút từng chút mà đẩy.

Cậu cắn cắn dục dục mà vào, nên Cao Kiến Quân dù là lần đầu tiên bị thương vẫn không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy một loại cảm giác như chướng bụng, một loại khoái cảm đặc biệt lan ra toàn thân.

Thẩm An Ninh hít vào một hơi thật sâu, thân thể nóng bỏng cường tráng của Cao Kiến Quân nhẹ nhàng bao bọc lấy cậu, khiến cậu không chế không được bản thân. Cậu học theo cách trước đây của Cao Kiến Quân, lui về sau một chút, rồi đi vào, lại lui về, rồi đi vào, dần dần tìm được tiết tấu cùng cảm giác mà tiến hành. Cậu không ngừng ra vào, lực đạo càng lúc càng mạnh. Dùng sức khác nhau, dùng các tốc độ khác nhau, tìm kiếm cách thức, điều kiện tốt nhất để đạt được cao trào.

Kích thích cường liệt bất đồng trước giờ trùng kích hai người đang hoán vị cho nhau lúc này, hết lần này tới lần khác ập tới nhưng ai cũng không thể rên rỉ ra tiếng. Sự vụng trộm, nhẩn nại này khiến khoái cảm của cả hai như được nhân lên nhiều lần, rất nhanh, cả hai liền đi đến cao triêu. Hai người cắn chặt môi, cả người như run lên như bị điện giật, dù vậy không ai dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Về mặt Thẩm An Ninh ửng đỏ, da thịt ôn nhuận tản mát ra sức nóng hùng hực, cơ thể cậu như vớt từ nước ra.

Cao Kiến Quân ôm cậu, trên trán cũng toát ra mồ hôi, thân thể căng cứng từ cực hạn vui sướng cũng từ từ giãn ra.

Hai người tha thiết ôm nhau, tim đập nhanh như nổi trống, tiếng thở dốc cả hai quấn lấy nhau, tất cả đều cùng một nhịp.

Qua một hồi lâu, Thẩm An Ninh mới ngẩng đầu lên, vui sướng không gì sánh được mà hôn anh, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Cao Kiến Quân cười cười lắc đầu, lặng lẽ hỏi lại: “Thích chứ?”

Thẩm An Ninh không tiếng động mà cười, dùng sức gật đầu.

Cao Kiến Quân cười ôm sát cậu, lấy tay vuốt mái tóc mượt mồ hôi ấy, ôn nhu hỏi: “Có mệt hay không?”

Thẩm An Ninh lập tức bước bình đáp: “Không mệt, em còn muốn.”

Cao Kiến Quân nhin không được cười khê, dung túng: “Vậy nghỉ một lát rồi mình làm nữa.”

Thời gian tiếp theo, Thẩm An Ninh hăng hái bồng bồng, muốn thử vài tư thế cơ thể khác. Cao Kiến Quân liền xoay người nằm sấp lại, để cậu tiến vào từ phía sau.

Họ đều như hai đứa trẻ vừa tìm được trò chơi mới, cứ ở trên giường lăn qua lăn lại, kích tình mà ôm, xông tới, đóng đưa, dung hợp, trong bể dục vui sướng nhắc lên cơn sóng gió động trời, vui mừng trầm luân.

Đến tận ánh bình minh ló dạng, cuộc cuồng hoan của cả hai vẫn chưa đình chỉ.

Xuyên thấu qua cánh cửa đóng chặt, động tĩnh trong phòng ngủ mơ hồ truyền ra, như có hai con chuột nhỏ nào đó đào hang, kêu la, vui đùa, nương theo là tiếng cười khê, thỉnh thoảng có một hai tiếng than nhẹ nhẩn nại không được, tiếng thở dốc gấp gấp làm cho người ta cảm giác một con gấu đang ẩn nấp trong phòng, khiến những mẫu trang sức kỳ dị trên tường càng thêm kỳ dị, phòng khách hắc ám vắng vẻ trở thành một hang động cổ xưa nào đó, yên lặng, trầm trọng.

Chân Mịch siết lấy tấm chăn, gương mặt an tĩnh trong u ám lộ ra vẻ tái nhợt kỳ lạ.

Qua một hồi lâu, Cao Kiến Quân mặc áo ngủ nhẹ chân nhẹ tay đi ra từ phòng ngủ, nhìn nhìn Chân Mịch, thấy hần vẫn ngủ say mới xoay người lại kéo tay Thẩm An Ninh, hai người lặng lẽ vào phòng tắm.

Trong không gian nhỏ hẹp này, hai người chen nhau mà đứng, cho nhau vuốt ve thân thể đối phương, tự mình tắm rửa cho đối phương, trần ngập âu yếm nhu tình. Hai người đứng dưới vòi sen, hôn nhau dưới màn nước, mỉm cười cảm thụ được dục vọng đang từ từ ngất ngưởng.

Thẩm An Ninh vươn tay ôm lấy cổ Cao Kiến Quân, dùng chân ngoắc lấy lưng anh, đưa ra một tư thế mời gọi ngọt ngào.

Cao Kiến Quân cũng không nhịn làm gì, ôm lấy cậu, đặt vào dự vọng cứng rắn của mình, sau đó chậm rãi thả cậu xuống, đến tận khi bản thân vùi vào thân thể cậu.

Phương thức này khiến anh có thể tiến đến chỗ sâu nhất trong người Thẩm An Ninh, hai người kích tình chưa hết giờ càng lúc càng cháy rực hơn.

Cao Kiến Quân nắm hai chân cậu, giơ rộng ra hai bên, sau đó kéo sát vào mình, dự vọng nóng bỏng đỉnh nhập sâu vào. Tần suất của anh rất nhanh, lực cũng rất lớn, trong nháy mắt Thẩm An Ninh quân tan lính rã. Tại trùng kích mãnh liệt như vậy, Thẩm An Ninh căn bản bất lực, chỉ có thể bị động thừa thụ. Cậu ngẩng đầu lên, nỗ lực nuốt những tiếng rên vào cổ. Cao Kiến Quân nhìn chiếc cổ cao thon của cậu, mạnh mẽ thăm dò, ngậm lấy lớp da thịt nơi đó, mút vào thật sâu. Hai tay Thẩm An Ninh nắm lấy vai Cao Kiến Quân, rốt cục nhịn không được kêu lên thành tiếng.

Dòng nước ào ào chảy xuống, cọ rửa thân thể bọn họ, che giấu thanh âm bọn họ. Hơi nóng bốc lên, hơi trắng lượn lờ, bọt nước rậm rạp che phủ lên hai người đang trong cơn kích tình.

Đây là lần đầu tiên họ dùng phương thức này để làm tình. Thế nhưng tất cả đều như nước chảy mây trôi, vô cùng tự nhiên.

Lửa cuồng nhiệt hừng hực thiêu đốt, hai người trong cao trào tha thiết ôm siết lấy nhau, cuồng nhiệt hôn môi, không thể xa lìa.

Cuộc tắm rửa này diễn ra rất lâu mới có thể kết thúc. Bọn họ mặc áo ngủ, nhẹ chân nhẹ tay mà vào nhà bếp, đóng cửa lại, ở bên trong làm đồ ăn sáng.

Tiếng trò chuyện nho nhỏ cùng tiếng cười khê mơ hồ lan truyền trong không khí, trong phòng vốn có mở điều hòa, rất ấm áp, lúc này càng tràn đầy sung sướng vô biên.

Dù ở trong nhà bếp một khoảng rất lâu nhưng kỳ thực họ cũng chỉ uống sữa bò, ăn hai miếng bánh mì.

Cao Kiến Quân nhìn gương mặt sạch sẽ tuần tú của Thẩm An Ninh dưới nắng sớm vô ưu vô lự, bao giờ cũng nhịn không được mà muốn ôm lấy cậu, cậu lại cố ý tránh trái tránh phải, đẩy đẩy kéo kéo. Hai người thấp giọng cười đùa thành một phen tình thú khác.

Chờ rửa xong ly chén, Cao Kiến Quân nhìn đồng hồ một chút, đã sắp tới thời gian làm chiều, lúc này mới anh mới thay đồ, chuẩn bị đi công ty.

END 32

33. Chương 33

Chân Mạch một mực ngủ say, không hề bị động tĩnh của bọn họ nháo tỉnh.

Cao Kiến Quân vừa đi tới cửa chính, thay giày, kéo Thẩm An Ninh qua ôm một cái, hôn cậu một hồi lâu rồi buông cậu ra, chuẩn bị mở cửa đi.

Thẩm An Ninh cười mỉm nhìn theo anh, hiển nhiên vui vẻ vô cùng.

Lúc Cao Kiến Quân sắp đi làm, vô tình liếc Chân Mạch một cái. Ánh sáng từ cửa chiếu vào khiến anh nhìn rõ được sắc mặt của Chân Mạch, sắc mặt hần rất xấu. Anh có chút sững sốt, đột nhiên đưa tay đóng cửa, cởi giày đi về phía Chân Mạch.

Thẩm An Ninh có chút giật mình rồi cũng vội lao đến.

Cao Kiến Quân đưa tay sờ trán Chân Mạch, nói khẽ với Thẩm An Ninh: “Cậu ta sốt rồi.”

Thẩm An Ninh quỳnh quáng: “Vây... vây... đưa tới bệnh viện?”

Cao Kiến Quân gật đầu, có chút suy nghĩ, rồi đưa tay ra định ôm cả người lẫn chăn cùng đi.

Chân Mạch gắng mở mắt, giọng rất nhẹ: “Không cần, bệnh cũ thôi, uống thuốc là được.”

Cao Kiến Quân khuyên hẳn: “Tự mình uống bảy thuốc không tốt đâu, cứ đi bệnh viện đi, kiểm tra một chút vẫn tốt hơn.”

Chân Mạch hơi hơi lắc đầu, mỉm cười nói: “Bệnh lâu thành thầy, tôi trị người khác không được chứ trị mình thì dư sức. Anh cứ đi làm đi, để An Ninh mua cho tôi chút thuốc là được.”

Cao Kiến Quân biết hẳn mà bắt đầu cố chấp thì ai cũng không khuyên nổi, đành chịu: “VẬY ĐI, TÔI ĐI MUA THUỐC, AN NINH Ở LẠI VỚI CẬU. CẬU MUỐN ĂN CÁI GÌ, UỐNG CÁI GÌ, ĐỂ EM ẤY LẤY CHO.”

Chân Mạch còn muốn nói gì đó nữa nhưng Thẩm An Ninh cắt ngang: “ĐÚNG, CỨ VẬY ĐI, CẬU CẦN THUỐC GÌ?”

Trong đời này, Chân Mạch không chịu trời không chịu đất cũng phải chịu thẳng bạn thân này, liền không hề có nói nữa, chỉ liệt kê ra những thuốc mình cần.

Cao Kiến Quân ghi lại tên thuốc vào điện thoại di động của anh rồi lập tức đi mua ngay.

Thẩm An Ninh lấy sữa, bánh mì cho Chân Mạch lót bụng, Chân Mạch ngồi xuống, miễn cưỡng ăn một chút, rồi tựa vào đệm, nói chuyện phiếm với cậu.

Thẩm An Ninh nhìn hẳn, do dự nửa ngày rồi quyết định không nói thêm gì.

Chân Mạch cũng hiểu ý cậu, biết cậu đang lo cho mình, dù sao mình cùng Tiết Minh Dương quen nhau lâu như vậy, giờ nói một câu chia tay gọn gàng như thế khó tránh khỏi trong lòng khổ sở. Hẳn mỉm cười, bình tĩnh nói: “Cậu yên tâm, tớ không sao đâu.”

Thẩm An Ninh thở dài một tiếng.

Chân Mạch cũng biết cậu thở dài điều gì. Có lẽ cậu muốn nói hẳn chấp mê bất ngộ, giẫm lên vết xe đổ. Hẳn cười nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, họ không giống nhau. Hơn nữa, tớ cũng không còn là chú cừ non ngu ngốc ngày ấy nữa rồi.”

Lúc này Thẩm An Ninh mới yên tâm, nói với hẳn: “Cậu cứ ngủ đi. Ngày mai sinh nhật cậu rồi, tớ với Kiến Quân sẽ tổ chức chúc mừng cho cậu.”

Chân Mạch cười nói: “Tuổi còn trẻ, cũng không phải đại thọ, có gì cần chúc mừng chứ?”

Thẩm An Ninh lạnh lẽo cười một cái: “Bao giờ cũng cần cái cơ để chơi bởi chứ.”

Chân Mạch cũng cười, không phản đối. Ngày hôm qua cố mà chống đỡ cả ngày, hiện tại hẳn mới cảm thấy uể oải, vì vậy tiếp tục ngã đầu ngủ thêm một chút.

Cao Kiến Quân rất mau trở về. Ngoại trừ thuốc cho Chân Mạch, anh còn mua rất nhiều món trở về.

Thấy Chân Mạch ăn uống, hai người nọ cùng nhau vào bếp.

Cao Kiến Quân nhẹ giọng nói: “Anh thấy Mạch Mạch bao giờ cũng tâm sự nặng nề, có phải trước đây đã có chuyện gì hay không?”

Thẩm An Ninh thở dài thườn thục: “Đúng vậy, cũng gần bốn năm rồi, aii...”

Cao Kiến Quân nhìn cậu như có ý hỏi.

Thẩm An Ninh lén đóng cửa nhà bếp rồi mới hạ giọng nói: “Trước đây, Mạch Mạch có một người bạn trai. Khi đó cậu ta mới tốt nghiệp đại học, liền vào tập đoàn Lợi Bách công tác, thành tích rất tốt, rất được coi trọng. Chẳng biết thế nào, gặp được người kia, gã tên Tiết Minh.”

Cao Kiến Quân nghe quen quen tai, dù đang rửa chén cũng không khỏi ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Tên quen quá phải không anh?” Thẩm An Ninh hừ một tiếng: “Tiết Minh Dương.”

Cao Kiến Quân bình tĩnh đại ngộ: “Vậy thực là...trùng hợp quá ha?”

“Còn trùng hợp hơn nữa kìa, hình dạng bọn họ rất giống nhau.” Thẩm An Ninh cảm giận bất bình. “Em cũng không hiểu sao Mạch Mạch lại để ý y, hồi đó Mạch Mạch bị Tiết Minh hại thảm lắm, giờ thấy loại người đó là tránh xa tám thước mới phải chứ.”

Cao Kiến Quân ôn nhu cười: “Chỉ là giống thôi, không có nghĩa họ cùng là một loại người, em đừng quá cực đoan, Mạch Mạch cũng rõ mà. Uhm, Tiết Minh kia hồi trước làm nghề gì?”

Thẩm An Ninh dừng dừng một chút rồi nói: “Gã lớn hơn Mạch Mạch rất nhiều, vừa thấy Mạch Mạch là theo đuôi quyết liệt lắm, đồ ngon đồ ngọt, hoa tươi tấn công, cái gì cũng dùng hết. Mạch Mạch khi đó mới hơn hai mươi tuổi đầu, tự nhiên là cảm động. Sau đó, bọn họ quen nhau. Mạch Mạch rất thật tình với gã. Tiết Minh lúc đó cũng buôn bán, sau đó công ty phá sản, lừa Mạch Mạch tham ô công quỹ.”

Cao Kiến Quân kinh hãi nhưng tay vẫn không dừng việc, chỉ tắt nước, chuyên tâm nghe.

Thẩm An Ninh tức giận đến đỏ cả mắt: “Mạch Mạch cũng ngu nữa, vì gã mà tham ô cả triệu đồng tiền hàng. Hơn nữa, đúng là họa vô đơn chí, lúc đó ba mẹ cậu ấy đi công tác thì máy bay gặp sự cố, mất. Công ty hàng không với công ty bảo hiểm bồi thường một khoản tiền, chỗ làm của ba mẹ cậu ta cũng cho một khoản. Cậu ấy đem hết cho thằng khốn ấy, vậy mà gã còn nói chưa đủ, Mạch Mạch về bán luôn nhà ba mẹ, đưa hết cho gã. Sau đó, gã lặn mất tăm...” nói đến đây, nước mắt của Thẩm An Ninh cũng rơi xuống.

Cao Kiến Quân cảm thấy chấn động vô cùng. Không ngờ trên đời này lại có kẻ đê tiện như thế, trước đây chỉ là nghe nói, hiện tại chuyện lại xảy ra trên người một người quen biết như thế khiến anh cảm thấy thật trăm mối ngổn ngang. Vừa thống hận thằng khốn Tiết Minh kia vừa thương cho hai cậu thanh niên trẻ trước mắt. Anh lau khô tay, ôm Thẩm An Ninh vào trong ngực.

Thẩm An Ninh nức nở: “Khi đó Mạch Mạch tìm gã khắp nơi, tìm tới muốn điên luôn. Vậy mà gã chuồn sạch trơn, không tra ra manh mối nào. Sau đó, cậu ấy hiểu đã, không còn đi tìm gã nữa. Mạch Mạch chạy tới nhà em, cậu ấy không nói gì cả, chỉ ngủ mãi ngủ mãi, đến tận khi công ty báo án, cảnh sát tìm tới cửa, bắt cậu ấy đi.”

Cao Kiến Quân ngồi xuống ghế, để cậu ngồi lên đùi mình, yêu thương mà ôm lấy cậu.

Thẩm An Ninh ôm chặt cánh tay anh, giọng như trời về thời ấy: “Mạch Mạch bị nhốt trong trại tạm giam một thời gian rất lâu, em nghĩ hết mọi biện pháp để gặp cậu ấy mà không gặp được. Sau đó, em cũng tìm được người hỏi thăm thì mới biết ngày thứ hai sau khi lấy được tiền Tiết Minh đã bay ngay sang Canada. Thằng khốn đó đã sớm có chuẩn bị, lén kết hôn với một phụ nữ người Trung Quốc có quốc tịch Canada sau lưng Mạch Mạch. Lúc đó, người phụ nữ này cũng đã mang thai. Thằng đó là thằng khốn nạn còn không bằng cầm thú nữa! Em cũng không còn cách nào ngoài cách chạy tới công ty Mạch Mạch, xin họ đừng kiện cậu ấy, tiền xem như em với Mạch Mạch vay công ty, tụi em sẽ trả lại cho công ty ngay. Sau đó, nghe nói chủ tịch tập đoàn ở Bắc Kinh lên tiếng, lấy một triệu của ông ta trả cho công ty, coi như tiền là do ông lấy tư cách cá nhân cho Mạch Mạch vay, kêu Mạch Mạch đến tổng bộ Bắc Kinh công tác, chậm rãi trả lại tiền. Công ty chi nhánh ở đó rốt cuộc cũng rút đơn kiện, Mạch Mạch được thả ra. Em cũng không thấy cậu ấy đâu cả, cậu ta đi thẳng đến Bắc Kinh luôn. Ba năm qua, cả hai chưa từng gặp mặt nhau lần nào, cùng lắm chỉ tán chuyện qua điện thoại. Cậu ấy nói cậu ấy sống rất khá, em cũng yên tâm đôi phần.”

Cao Kiến Quân nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu, dịu dàng hỏi: “Vậy tiền cậu ấy nợ công ty trả xong rồi à?”

“Trả xong.” Thẩm An Ninh liền vui lên một chút. “Trước đây Mạch Mạch gọi điện cho em, em có hỏi. Cậu ấy nói tiền lương với tiền trích phần trăm ba năm nay cũng đủ trả tiền nợ công ty, hiện tại không nợ nần gì cả, có thể tự do tự tại mà trở về.”

Cao Kiến Quân cười gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Nhưng trên mặt Thẩm An Ninh hiện ra sự phẫn hận: “Nhưng vẫn hời cho thằng khốn Tiết Minh đó.”

“Việc này giao cho anh.” Cao Kiến Quân hôn lên gương mặt Thẩm An Ninh. “Cho dù gã ở Canada, anh cũng có cách tìm ra. Việc này không thể quên đi như thế được.”

“Thật sự?” Thẩm An Ninh thiếu chút nữa reo vui thành tiếng. “Anh có thể cho gã một trận?”

“Đương nhiên.” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Có đôi khi, tiền rất hữu dụng.”

Thẩm An Ninh vui vẻ cực kỳ, cánh tay ôm anh càng thêm ra sức lắc qua lắc lại: “Vậy anh nhanh làm đi, nhất định phải tìm được gã, cho gã một trận tổn thần. Không chỉ vậy, phải đòi lại tiền gã nợ Mạch Mạch.”

“Đương nhiên, cả vốn cả lãi đều phải đòi không thiếu một xu.” Cao Kiến Quân khẳng định. “Mạch Mạch cho gã bao nhiêu tiền?”

“1.860.000.” Thẩm An Ninh cảm phần.

“Được rồi, đừng nóng giận nữa, anh nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời về.” Cao Kiến Quân cười nói. “Em đi ra ngoài với Mạch Mạch đi, anh đem đồ ăn ra cho.”

Thẩm An Ninh gật đầu, vui vẻ ra ngoài.

Cao Kiến Quân ra sân thượng, lấy điện thoại di động gọi điện: “Alo, Tào đại ca, tôi Cao Kiến Quân đây.... ha ha, chào anh, khỏe không... thế nào? Bây giờ anh còn ở Canada không? À, tốt tốt, tôi muốn nhờ anh tìm dùm tôi một người... Đúng, gã tên Tiết Minh, bốn năm trước đi Canada, cưới một phụ nữ Trung Quốc quốc tịch Canada... Đúng, Tiết của họ Tiết, Minh () của nhật () nguyệt ()... khoảng 30 tuổi hơn... được được, nhờ anh vậy.”

Buông điện thoại, anh bình tĩnh đi vào nhà bếp, tiếp tục làm cơm.

Vị Tào đại ca, Tào Huy ấy là kiêu hùng giới hắc đạo, xưa ở đây cũng là oai phong một cõi, sau đó di dân đi Canada, ở bên kia cũng phát triển thế lực rất lớn, mà mạng lưới quan hệ ở trong nước cũng không mất, mấy người huynh đệ trước đây của hắn ta cũng đều trở thành nhân vật thép trong giới hắc đạo tại bản địa, muốn tìm một người, hắn là không khó khăn gì.

END 33

34. Chương 34

Chờ tới khi Chân Mạch tự mình thức dậy thì trời đã tối.

Trong phòng ngào ngạt hương thơm khiến bụng hắn sôi ùng ục.

Thẩm An Ninh vẫn ở bên cạnh hắn, xem TV, chỉ là vắn nhỏ âm thanh. Thấy hắn mở mắt, Thẩm An Ninh rất vui vẻ, kêu: “Kiến Quân, Mạch Mạch tỉnh rồi.”

Cao Kiến Quân liền bưng một chén canh đi ra, cười cười: “Nè, uống một chén canh nắm cho khỏe.”

Thẩm An Ninh cười hì hì: “Đúng vậy đúng vậy, anh nấu canh giỏi lắm đó. Sợ cậu đang bệnh mà uống canh nhiều dầu mỡ sẽ ngán nên dùng 10 loại nắm nấu canh cho cậu đó, thanh đạm mà dinh dưỡng.”

Chân Mạch cười gật đầu, ngồi dậy, nhận chén canh, chậm rãi uống. Trong canh có nắm hương, nắm đầu khỉ, dương can khuẩn, kê tông khuẩn, lão nhân đầu khuẩn, trúc tôn,... quả nhiên rất ngon, canh ấm nóng uống một ngụm, ấm cả ruột gan.

Cao Kiến Quân bưng một cái bàn vuông đến trước mặt Chân Mạch, Thẩm An Ninh vui vẻ theo sát anh, bưng ra mấy món, nói với Chân Mạch: “Mấy món này là anh làm đó, cậu ném thử coi.”

Chân Mạch cười gật đầu: “Giờ tôi mới biết, thì ra mấy món được nói là An Ninh tự làm trước kia đều là do có cao thủ hỗ trợ hết.”

Thẩm An Ninh vừa nghe liền cười ha ha, Cao Kiến Quân cũng nhin không được cười cười.

Ba người vây quanh bàn ăn, ngồi xếp bằng trên thảm. Thẩm An Ninh lập tức đắp thêm cho Chân Mạch một cái áo ngủ bằng nhung, Cao Kiến Quân xới cơm đưa đến tận tay hắn.

Chân Mạch vẫn cười cười nhưng không còn khách khí ‘cám ơn’ nữa, hiển nhiên hắn đã xem hai người họ như người thân, không cần khách khí làm gì nữa.

Ba người vừa ăn vừa xem tin tức trên TV: “Đang lúc trời đông giá rét. Các công ty lớn ở thành phố ngược gió đội tuyết đi vào khu Lộ Châu, bọn họ đều quyên tặng tiền, xuất lực vì giáo dục tại vùng núi này.”

Bọn họ đều nhìn về phía màn hình, thấy Lương Hân, Tiết Minh Dương, Cao Kiến Quân, và các ông chủ quyên tiền khác, tất cả đều được lên màn ảnh. Khuôn mặt mỉm cười của Chân Mạch đặc biệt ăn hình, đẹp trai nên có vẻ như được phóng viên, biên tập thiên vị, thời gian quay hẳn nhiều hơn những người khác một chút. Tổng cộng 10 giây, chủ yếu là lúc hắn nói chuyện cùng với cô bé thất khản quãng đồ cho hắn, sau đó là khuôn mặt tươi cười của cô bé, cực kỳ cảm động.

Thẩm An Ninh cười nói: “Mạch Mạch đẹp nhất.”

Cao Kiến Quân cũng gật đầu: “Đúng vậy, rất cảm động.”

Chân Mạch cười lắc đầu: “Đây cũng đâu phải diễn kịch, cần gì đẹp? Tôi chỉ là làm công, anh mới là ông chủ có thực lực nhất.”

Cuối cùng là phỏng vấn Lương Hân, cô đánh giá rất cao những doanh nhân làm việc thiện này, sau đó đại diện cho trẻ em vùng núi này cảm ơn bọn họ.

Xem xong, không ai nói lại chuyện này, bọn họ tán gẫu với nhau rồi tiếp tục ăn.

Ánh mắt Cao Kiến Quân nhìn Chân Mạch mang theo sự thương tiếc vô cùng, anh không ngừng bảo hắn ăn nhiều lên. Sau khi ăn xong còn cẩn thận tỉ mỉ cho hắn uống thuốc, chăm sóc rất cẩn thận.

Chân Mạch nhìn các hành động có chút khác thường của anh thì cũng hiểu, anh đã biết chuyện của mình. Thế nhưng hắn không nói gì thêm, chỉ cười cười, không từ chối, không cãi lại.

Sáng sớm hôm sau, hắn cảm thấy người đã khỏe hơn liền muốn đi làm ngay. Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đều ngăn cản.

Chân Mạch cười khê: “Nếu như tôi không đi làm, chỉ sợ có người lại cho rằng tôi giận dỗi, trái lại hiểu lầm. Hơn nữa, tôi khỏe rồi. Tôi bệnh nhanh, hết cũng nhanh, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc là khỏi thôi hà.”

Hai người hết cách với hắn, đành để hắn đi, nhưng họ kiên quyết đưa Chân Mạch đến tận Chí Tôn Square thì mới yên tâm.

Đưa hắn đến chỗ làm, Cao Kiến Quân lại đưa Thẩm An Ninh đến chỗ Trịnh Nam, sau đó mới đi công ty.

Trịnh Nam đã sửa chữa lại nhà ở một chút, phòng khách đổi thành phòng luyện thanh, trên tường có treo một cái gương lớn, bàn thì dọn ra sân thượng, biến sân thượng thành phòng khách kiêm nhà ăn.

Hiện tại, Trịnh Nam tận tâm tận lực huấn luyện Thẩm An Ninh, ngoại trừ hát, còn dạy cậu múa, khiêu vũ, phát huy hết tiềm năng của cậu.

Thẩm An Ninh luôn luôn dữ thế vô tranh, chưa từng nỗ lực nhiều như thế. Hiện tại cậu rất hiểu, chỉ cần hôn nhân Cao Kiến Quân một ngày đêm chưa giải quyết xong, thì ngày đó cậu chưa được an bình, căn bản không có khả năng hát nữa. Theo Trịnh Nam học tập, thu album, là lối thoát duy nhất hiện tại của cậu.

Trịnh Nam vừa đổi đồ tập, đang chờ cậu.

Thẩm An Ninh lạnh lẽ thay đồ, đổi giày.

Trịnh Nam hướng dẫn cậu làm nóng người, giãn gân cốt, dạy múa.

Thân thể hai người đều đặc biệt linh hoạt, Trịnh Nam thân hình cao lớn, khi múa nhìn nhẹ nhàng mà hữu lực, Thẩm An Ninh so với Trịnh Nam trẻ hơn, vóc người cũng nhỏ nhắn hơn, múa cũng thêm mềm mại. Hai người phối hợp với nhau một cương một nhu, cực kỳ hoàn mỹ.

Luyện được một nửa, hai người đều mồ hôi nhễ nhại, liền ngồi ở sân thượng nghỉ ngơi một hồi, uống nước.

Trịnh Nam vừa cầm khăn lau mồ hôi vừa cười nói: “Tôi đã ghi hình chúng ta luyện tập lại đưa cho công ty, bọn họ cảm thấy rất được, dự định ký hợp đồng với em. Có bọn họ giúp, em sẽ nổi nhanh thôi.”

Thẩm An Ninh ngại ngùng nói: “Em không hiểu mấy chuyện này, tất cả đều nghe lời anh thôi.”

Trịnh Nam mỉm cười: “Em yên tâm, tôi sẽ sắp xếp tốt mọi chuyện, em chỉ cần chuyên tâm luyện âm, học múa là đủ rồi.”

“Vâng.” Thẩm An Ninh gật đầu.

Gần đây Trịnh Nam lúc nào cũng dung quang toả sáng, tiểu ý ngâm ngâm, vừa nhìn là biết được tấm trong bề tình rồi. Thẩm An Ninh cũng vui thay hắn, chỉ là ngại hắn đang là thầy mình, không tiện trêu chọc.

Thời gian cứ như vậy trôi, sinh nhật Chân Mạch bọn họ không thể cùng nhau tổ chức. Tâm tình Chân Mạch rất tệ, mượn cớ muốn tặng ca, từ chối tổ chức tiệc. Thẩm An Ninh rất lo, muốn đi tìm hắn, lại bị Cao Kiến Quân can lại.

“Để cậu ấy yên tĩnh một chút đi.” Cao Kiến Quân ôn hòa nói. “Giờ cậu ta đang buồn, gặp em cũng chỉ cố mà cười thôi, cứ để cậu ta yên tĩnh một thời gian đã.”

Lúc này Thẩm An Ninh mới nhận xuống, không quán lấy Chân Mạch. Đến tận nửa tháng sau, đêm trước Giáng Sinh, cậu mới gọi điện thoại cho Chân Mạch: “Đêm nay đi chơi được không? Chúng ta gặp ở “Khiêu Vũ Với Bầy Sói” nha?”

Chân Mạch mỉm cười: “Được, đi làm xong tớ tới ngay.”

Đêm nay Thẩm An Ninh chỉ có 1 show, chính là ở “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, đây là buổi diễn cuối cùng của cậu. Các quán bar khác đều đã buộc cậu nghỉ cả rồi. Lực lượng phía sau kia như một bàn tay to đen tối, nặng nề chụp lấy cậu, khiến cậu nghẹt thở. Hiện tại, cậu đã nghỉ ở các quán bar, trong lòng tuy rằng không dễ chịu nhưng rất cuộc cũng nhẹ nhõm.

Chân Mạch tới quá muộn, quán bar đã sớm chật cứng, căn bản không còn chỗ ngồi. Hắn cố lách tới quầy bar mà ngồi.

Ở đây cũng đã chật như nêm, nhân viên phục vụ muốn đưa rượu cũng phải cao giọng gọi “cho qua, cho qua”, mới chừa ra được một khe hở đủ với tay qua.

Chân Mạch nhìn xung quanh là đã thấy đau đầu, thật vất vả mới được một người bạn ở đây, Ellen nhìn thấy, lúc này mới có được một chỗ trong quầy bar.

Quán bar giờ này ồn ào kinh khủng, ai muốn nói chuyện cũng phải hét lên mới nghe thấy tiếng. Chân Mạch ngẩng đầu nhìn lên sân khấu. Có một cô gái trẻ tuổi tóc dài mặc đồ trắng, quần dài đang hát bài “Mộng tỉnh thì phân”.

Giọng ca cô gái trong vắt như nước.

Đây là một bài hát xưa, phía dưới có không ít người lẩm nhẩm hát theo ca, cuối cùng biến thành đại hợp xướng.

Chân Mạch nghe mọi người đem một bài ca buồn như thế mà hát đến khí thế ngất trời, tâm trạng không khỏi tốt lên, cười thành tiếng.

Khi cô gái trẻ hát xong, Thẩm An Ninh lập tức lên sân khấu.

Chân Mạch ngồi ở một góc, ngọn đèn da cam chiếu hắt lên mặt, lúc này giờ tay cao cao, vẫy cậu.

Thẩm An Ninh cũng thấy hắn, lập tức vui vẻ cười rộ lên.

END 34

35. Chương 35

Hôm nay Thẩm An Ninh hát toàn những bài ca vui vẻ, tràn ngập thâm tình với chúc phúc.

“Chuyện vào năm ấy, chúng ta gặp nhau tại nơi nào đó

Như đã qua bao năm ánh sáng mà cũng như chỉ mới đây thôi
Địa cầu vẫn cứ thế mà tồn tại, chỉ vài thế kỷ trôi qua mà đã địa chuyển thiên toàn
Ngước lên nhìn bầu trời xanh từ biết bao đời
Vào một hôm nào đó, có lẽ thế giới sẽ không còn nữa
Tôi và em vẫn tuân theo ước hẹn xa xưa
Vào một hôm nào đó, mãi nhớ về tuyết trắng đêm Giáng sinh
Thế giới nhỏ bé trong lòng tôi và em
Cho dù là sức hút của trái đất cũng không thể cản được nó hướng về phía em mà thương nhớ
Kéo một dây phân cách mà chúng ta không biết
Một đầu chờ em đến kết
Vào một hôm nào đó, giấc mơ sẽ trở thành hiện thực
Tôi vì em xuyên qua thời không” (1)

Chân Mạch vừa nghe vừa cười, thỉnh thoảng uống một ngụm bia, nhìn qua rất thông dong.

Tới khi Thẩm An Ninh ca xong thì đã gần nửa đêm rồi, MC bắt đầu khuấy động không khí, yêu cầu mọi người cùng nhau đếm ngược thời gian, ai ai cũng vui vẻ nghe theo, tiếng vang như chuông.

Thẩm An Ninh không thay đồ, đi thẳng từ sân khấu xuống, len qua làn người. Cậu đưa tay chộp lấy vai Chân Mạch, cái trán áp sát má hắn, tâm tình rõ ràng đã hạ xuống.

Chân Mạch cảm thấy vậy liền đưa tay ôm cậu, ghé vào tai cậu hỏi: “Sao thế?”

0 giờ đã qua, tâm tình mọi người rốt cục cũng hết đi kích động ban đầu, tiếng nhạc cũng bắt đầu dịu đi, giờ mọi người không cần hét lên cũng có thể nghe được tiếng của nhau.

Thẩm An Ninh cầm lấy ly rượu của Chân Mạch uống một ngụm, hồ hững: “Hôm nay là ngày đi hát cuối cùng của tớ đó.”

Chân Mạch kinh ngạc: “Tại sao? Cậu không muốn hát nữa à?”

Thẩm An Ninh lắc đầu: “Không phải, có người không cho tớ hát.”

Chân Mạch sững sốt một chút, liền hiểu ngay: “Cao phu nhân?”

“Ừ.” Thẩm An Ninh cười khổ. “Mấy ngày nay, tớ hát ở đâu cũng có người tới đập phá. Mấy ông chủ quán bar đã nhận được cảnh cáo, hy vọng họ nể mặt ai đó, đừng để tớ hát nữa. Tớ cũng không thể làm khó người ta. Đây là quán bar cuối cùng rồi, đêm nay là đêm Giáng sinh, không muốn tớ khó chịu mà quán bar cũng thiếu người, cho nên để tớ hát hết đêm nay, ngày mai trả tiền, đừng hợp đồng.”

Chân Mạch nắm chặt tay cậu, dụi dụi gương mặt cậu an ủi, cười nói: “Đừng lo, tớ nuôi cậu cho. Tớ còn đi làm, thu nhập mỗi tháng chúng ta mỗi người một nửa.”

Thẩm An Ninh gạt đầu, tâm tình lập tức vui vẻ lên. Cậu hoạt bát liền thoáng: “Tớ cũng nghĩ thoáng rồi, không sao hết, coi như nghỉ ngơi chút đi. Dù sao cũng tới Tết rồi. Bây giờ chỉ cần chuyên tâm học ca, học múa với thầy Trịnh Nam, sau này tranh thủ thu album là được. Aiii, Mạch Mạch, ba má gọi điện kêu, năm nay phải dẫn cậu về nhà tớ, ba năm nay hai người không thấy cậu. Nhớ lắm đó.”

Chân Mạch cúi đầu: “Được.”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, thân thiết hỏi hắn: “Cậu thì sao? Thế nào? Tiểu tử kia không có tới đây đưa nữa à?”

Chân Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, bỗng nhiên nói: “An Ninh. Tiết Minh về rồi.”

Thẩm An Ninh hết hồn: “Cái gì cái gì? Nói lại coi, ai về?”

“Tiết Minh.” Giọng Chân Mạch càng lúc càng thấp.

Thẩm An Ninh quay đầu, yên lặng nhìn hấn: “Cậu thấy gã ở đâu?”

“Gã tới tận Chí Tôn Square vào văn phòng tìm tớ.” Chân Mạch chậm chậm nói.

“Thằng chó chết, gã cũng gan ghê.” Thẩm An Ninh nghiêng rằng nghiêng lợi, thần tình rất kích động, thiếu chút nữa gạt ly rượu xuống đất. “Gã có nói gì không?”

Sắc mặt Chân Mạch tái nhợt: “Gã còn xem tớ như thằng ngu, cổ đồ ngon đồ ngọt mấy lời rầm chó không kêu.”

Thẩm An Ninh có chút nghi hoặc: “Gã về làm cái gì? Không lẽ sống ở nước ngoài không nổi nữa? Lúc trước, gã lừa cậu nhiều tiền như vậy, làm hại cậu lắm như vậy...”

Thân thể Chân Mạch run lên một chút, cắn lấy môi.

Thẩm An Ninh lập tức im miệng, đột nhiên ôm chặt lấy hấn: “Mạch Mạch, cậu không sao chứ?”

Chân Mạch thở ra một hơi, biểu tình cũng bình tĩnh lại, mỉm cười: “Yên tâm, tớ không sao.”

Thẩm An Ninh cắn cắn dục dục mà hỏi thăm: “Vậy cậu...”

Chân Mạch trầm mặc một hồi rồi mới mở lời: “Thiếu chút nữa, tớ giết gã.”

Thẩm An Ninh nhất thời tươi cười rạng rỡ: “Tốt tốt, phải vậy mới được, đối với thằng khốn đó phải thế mới được.”

Chân Mạch dựa vào quầy bar, thần tình rất bình tĩnh, ánh mắt lại sâu tựa như đáy biển.

Đúng lúc này, có người chen lại đây, bỗng nhiên một tay lấy chộp lấy Thẩm An Ninh.

Chân Mạch ngẩng đầu nhìn, là Cao Kiến Quân, nở nụ cười.

Thẩm An Ninh cũng đại hỉ: “A~? Sao anh đến đây?”

“Xong việc rồi, anh tới đây có gì lạ?” Cao Kiến Quân ôm cậu, thoải mái mà cười nói.

Chân Mạch nhìn một chút đồng hồ trên quầy bar, đề nghị: “Khuya quá rồi, ngày mai còn phải đi làm, chúng ta về thôi.”

Hai người họ tự nhiên nghe theo hấn.

Trước cửa quán bar đậu đầy xe, khách ngồi quán lục tục về nhà.

Khi còn trong quán bar đông người, không ai cảm thấy lạnh, giờ ra ngoài đường mới biết thời tiết đã lạnh đến mức này, Cao Kiến Quân quan tâm nói với Chân Mạch: “Cậu mặc ít đồ quá, coi chừng cảm lạnh. Cậu vẫn còn bệnh đó, đừng để nhiễm thêm bệnh.”

Chân Mạch mỉm cười: “Tôi biết.”

Bọn họ cũng không khách khí với nhau, ai quay về xe người nấy, về nhà.

Cao Kiến Quân đang lái xe, bỗng nhiên vươn tay qua, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Thẩm An Ninh, nói thật dịu dàng: “Chuyện của em, anh đã biết rồi, thật xin lỗi. Em tạm thời nhịn một chút, anh đang nhờ luật sư đệ đơn lên pháp viện, sẽ có kết quả rất nhanh thôi.”

Thẩm An Ninh cười gạt đầu: “Không sao, em không giận.”

“Uhm.” Cao Kiến Quân rất thích tính cách trong sáng của cậu, vừa thương vừa quý. “Được rồi, trước đây em không thềm tiền của anh, giờ chắc cũng nên nể mặt mũi anh, để anh chăm sóc em nhé?”

“Không cần.” Thẩm An Ninh lập tức lắc đầu. “Em còn tiền để dành, giờ đâu có đói. Tiền thuê nhà đã trả trước một năm rồi, bây giờ còn có nửa năm nữa mới đến hạn, bình thường đi ăn, mua CD cũng không tốn bao nhiêu. A, phải rồi, ăn uống của em bây giờ đều do anh mua cả, ha ha vậy em càng đỡ hao biết mấy.”

Cao Kiến Quân cười khê rồi cầm thật chặt tay cậu. Một lát, anh nói: “Cái gã lần trước em nói với anh, hai ngày nay anh đã tra được tin tức.”

“Gã Tiết Minh?” Thẩm An Ninh không cười nữa.

“Phải.” Cao Kiến Quân thoải mái nhìn cậu một cái. “Gã đã từ Canada trở về, ở đây mở chuỗi siêu thị lớn. Em nghĩ xem có khéo không? Chính là cái siêu thị Minh Giai khai trương cùng một ngày với Chí Tôn Square của bọn Chân Mạch đó. Ha ha, anh nghe mà cũng thấy kinh hãi, tục ngữ nói quả thật không sai mà, không phải oan gia thì không gặp nhau.”

Sắc mặt Thẩm An Ninh trầm lại: “Thì ra gã đã áo gấm về nhà, đồ vô sỉ đó.”

Cao Kiến Quân an ủi vỗ vỗ cậu: “Yên tâm, kể như gã, mới từ nước ngoài về, đặt chân chưa vững, rất dễ đối phó. Không phải em đã nói, bạn bè trước kia của Tiết Minh cũng khinh chuyện gã đã làm, toàn bộ tuyệt giao với gã luôn rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Cao Kiến Quân mỉm cười nói: “Gã mới vừa về, bạn bè mới quen còn có hạn, hơn nữa hầu hết anh đều quen biết cả, muốn xử gã rất dễ. Em có muốn làm gì đó với gã?”

“Đương nhiên muốn.” Thẩm An Ninh không cần nghĩ nói ngay, kích động vô cùng: “Bất quá, giúp Mạch Mạch lấy lại tiền đã.”

“Được thôi.” Cao Kiến Quân cười ha ha. “1.860.000 cho gã vay 4 năm, để gã đem cả vốn lẫn lãi, trả 3.000.000 là được rồi, vậy vẫn còn rẻ lắm. Ha ha, đừng nói ở cái thành phố này gã chẳng là gì, dù là Tiết Minh chạy thêm lần nữa, bạn bè anh ở Canada cũng xử gã dễ như bỡn.”

“Thật tốt quá.” Thẩm An Ninh cười ha ha. “Kiến Quân, em luôn thích giảng hòa, không muốn gây khó cho ai cả. Nhưng, tùy anh muốn xử lý Tiết Minh như thế nào đó, anh xử thế nào em cũng chỉ cảm thấy hả giận, chắc chắn không ngăn cản.”

Cao Kiến Quân thấy cậu vui vẻ như thế, trong lòng cũng vui theo, một tay kéo cậu qua, hung hăng hôn một cái.

36. Chương 36

Tết này công ty được nghỉ hai ngày, Cao Kiến Quân đưa con về nhà ba mẹ, ở chơi đến hết ngày nghỉ.

Trong lòng Y Lâm rất phiền muộn nhưng vẫn chu toàn, xởi lởi với gia đình chồng. Cao Kiến Quân không kêu cô đi cùng nhưng cô vẫn đi theo, giả làm con dâu hiền, dâu thảo.

Chỉ là, cô đã làm điều này quá muộn màng, sự xa cách trước kia do cô tạo ra với ông bà Cao không phải dễ biến mất như thế. Ba mẹ Cao Kiến Quân vẫn đối xử với cô rất khách sáo, không hề có sự thân thiết như người trong nhà. Y Lâm đã cùng đoàn “Cán bộ tham mưu cao cấp của các bà vợ” thương lượng nhiều lần, họ cho rằng chỉ cần nói thẳng mọi chuyện ra thì mới có thể tranh thủ được sự ủng hộ của ông bà Cao.

Con trai Cao Kiến Quân, Cao Thiên Hoa tuổi còn nhỏ, đầu thể phát hiện được vấn đề giữa ba mẹ bé, bé chỉ biết ba ba rất bận rộn cho nên không hay về nhà, nhưng cuối tuần dù bận ba ba vẫn về nhà chơi với bé, chỉ cần thế là bé đã vui rồi. Trong tiếng cười Cao Kiến Quân dẫn Cao Thiên Hoa về nhà ba mẹ, hai ông bà Cao rất thương thẳng cháu nội này, thấy bé là cười không ngừng, vô cùng cao hứng.

Đến tận đêm giao thừa, Cao Thiên Hoa đã ngủ, Y Lâm mới nói với ba mẹ Cao Kiến Quân: “Ba, mẹ, con có chuyện muốn nói với ba mẹ.”

Hai ông bà đang ngồi ở sofa phòng khách, hiền lành gật đầu: “Được, con nói đi.”

Cao Kiến Quân cũng ngồi gần đó, hững hờ nhìn cô, không hề ngăn cản.

Y Lâm có chút tiều tụy, cúi đầu, trên mặt tràn đầy ủy khuất, thương tâm. Cô chậm rãi nói: “Ba, mẹ, Kiến Quân có người bên ngoài rồi, đã hơn một năm.”

Nghe đến đó, Cao Kiến Quân có chút ngạc nhiên, thì ra anh cùng Thẩm An Ninh đã ở bên nhau một năm rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã hơn 300 ngày trôi qua. Việc ly hôn quả thực không thể kéo dài được nữa, đã đến lúc kết thúc tất cả.

Ba mẹ Cao Kiến Quân nghe Y Lâm nói như thế nhưng không ai giật mình hay kinh ngạc. Ông Cao từ tốn nói: “Thì ra là vậy, vậy là Kiến Quân có lỗi với con.”

Y Lâm giữ chuyện này trong lòng đã một năm trời. Trước mặt các chị em trong đoàn quân sư luôn cố gắng gượng như không sao, như cô vẫn làm chủ tình huống. Nhưng giờ nghe ông Cao từ tốn nói một câu ấy, nước mắt bỗng nhiên không kiềm được, từng giọt từng giọt chảy dài trên má.

Lòng của người già rất yếu mềm, bà Cao nhanh chóng đưa cho cô con dâu một tờ khăn giấy, rồi lập tức quay đầu nhìn con trai mình: “Kiến Quân, con với Y Lâm đã sống với nhau lâu như vậy, có chuyện gì không thể thương lượng với nhau chứ? Con thật sự có người bên ngoài hay không? Là ai? Con với Y Lâm là vợ chồng cùng chung hoạn nạn, hẳn là quý trọng lẫn nhau. Giờ con lại có tiền. Người ta có thực sự thương con hay tính toán cái gì khác, hay con cũng có ý gì, đừng thấy người ta trẻ tuổi đẹp đẽ mà cảm lòng không được. Nhà họ Cao chúng ta cũng không có một kẻ phụ lòng như Trần Thế Mỹ như vậy.”

Cao Kiến Quân thở dài, nhẹ giọng nói: “Mẹ, việc này là con có lỗi với Y Lâm, cô ấy đưa ra yêu cầu gì, con đều chấp nhận. Nhưng cuộc hôn nhân này, con nhất định phải ly, tụi con đã không còn tình cảm gì nữa rồi. Y Lâm, trước đây cô cứ mỗi tháng lại đòi ly hôn một lần, những tờ giấy ly hôn trước kia cô tìm luật sư soạn rồi đưa cho tôi, tôi vẫn còn giữ cả. Cô nếu đã muốn ly hôn như vậy, giờ tôi cũng chấp nhận, không phải đúng ý cô rồi sao?”

Ba mẹ Cao Kiến Quân vừa nghe thế, đều vô cùng kinh ngạc. Ông Cao khẽ nhủ mày, hỏi lại Y Lâm: “Thật à?”

Y Lâm biết Cao Kiến Quân nhất định nói đến chuyện này. Cô cũng đã nghĩ tới kế sách ứng phó, lúc này lấy khăn giấy chùi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Đây là lỗi của con. Con sợ anh ấy giờ có tiền, có thể, sẽ giống người ta trên hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Con đưa giấy ly hôn chỉ là muốn thử xem con có còn quan trọng với anh ấy nữa hay không, không phải thực sự muốn chia tay. Con... vẫn còn yêu anh ấy nên... mới làm vậy. Ba, mẹ, con đã biết sai rồi, cũng đã xin lỗi Kiến Quân rồi.”

Bà Cao thở dài: “Mấy đứa nhỏ chúng bây, sống yên lành không muốn, cứ gây sự với nhau.”

Y Lâm một bên nức nở một bên nói: “Mẹ ơi, Kiến Quân, người bên ngoài của anh...” nói đến đây, cô hơi dừng lại.

Cao Kiến Quân quá hiểu cô, biết cô đang chờ phản ứng của mình, nếu anh tỏ ra sợ hãi, không muốn ba mẹ biết, tự nhiên sẽ ngăn cô lại, thậm chí chịu thua. Từ đó cô sẽ lần tới, nhân cơ hội này buộc anh phải hứa hòa hảo lại với cô trước mặt ba mẹ, từ nay về sau không nhắc tới ly hôn nữa. Nhưng chuyện của anh với Thẩm An Ninh sớm muộn gì ba mẹ anh cũng biết, anh cũng không muốn giấu, để Thẩm An Ninh không thể ngửa mặt nhìn trời. Bởi vậy anh chỉ ngồi yên, không hành động gì.

Bà Cao không biết ý của Y Lâm, thấy cô khóc như vậy, dường như nói không được nữa liền hoà giải: “Y Lâm, con cũng đừng đau lòng quá, việc này ba mẹ sẽ nói với Kiến Quân.”

Y Lâm biết địa vị của Cao Kiến Quân ở Cao gia, lời anh nói có quyền lực nhất nhà, ông bà Cao cũng đều nghe lời anh, không dị nghị gì. Đã tới bước này rồi, cô cũng quyết được ăn cả, ngã về không, lau khô nước mắt, ngẩng đầu, nói rõ ràng: “Ba, mẹ, người bên ngoài của Kiến Quân không phải như ba mẹ nghĩ đâu, người đó... là đàn ông. Kiến Quân cũng không giấu diếm, việc này cũng có người biết rồi. Nếu chuyện này bị lộ ra, đó là scandal lớn. Chủ tịch tập đoàn Minh Châu lại là đồng tính luyện ái, anh ấy... anh ấy sẽ hủy đi sự nghiệp của tập đoàn, của anh ấy, làm hổ thẹn Cao gia, còn khiến con của con không mặt mũi ra ngoài đường nữa, sau này Thiên Hoa làm sao ngẩng đầu nhìn người nữa chứ.”

Lúc này ông bà Cao liền thất kinh, cả hai nhìn về phía anh: “Kiến Quân, Y Lâm nói thật sao?”

Cao Kiến Quân nhìn Y Lâm, mặt trầm như nước. Y Lâm cũng biết lời này nói ra thì bọn họ xem như đã không còn khả năng trở lại với nhau nữa rồi. Hiện tại, cô đã không còn muốn vấn đề cuộc hôn nhân này, cùng Cao Kiến Quân gương vỡ lại lành, mà là nội tâm oán độc, muốn cho kẻ phụ bạc mình không sống yên ổn.

Cao Kiến Quân nhìn về phía ông bà Cao, khẽ gật đầu: “Đúng vậy. Cô ấy nói thật. Ba, mẹ, người con yêu là một cậu thanh niên. Con với cậu ấy ngoại trừ cùng giới tính ra, tất cả đều không có gì khác người thường. Tụi con yêu nhau, quyết định suốt đời bên nhau.”

Sự bình tĩnh của anh khiến hai ông bà cũng bình tâm hơn một chút. Ông Cao nghi hoặc hỏi: “Mày khi nào thì có cái khuynh hướng đó chứ? Trước đây mày không phải rất bình thường sao? Có phải mày bị người ta hãm hại mới vướng vào vũng bùn này không?”

Cao Kiến Quân cười rộ lên: “Ba, mẹ, từ góc độ y học mà nói, đồng tính luyến ái kỳ thực cũng là bình thường thôi. Căn cứ nghiên cứu tâm lý học của Freud (1), mỗi người trong xã hội đều có khuynh hướng song tính luyến, chỉ là xu hướng xã hội là dị tính luyến cho nên mọi người tùy theo xã hội, yêu người khác phái, kết hôn, sinh con. Nhưng đến một ngày do nguyên nhân nào đó, tâm lý sẽ xuất hiện khuynh hướng yêu đồng tính. Con chỉ có thể nói, người con đang yêu là một cậu thanh niên, hơn nữa, là con theo đuổi cậu ta. Cậu thanh niên này rất đơn thuần, cũng rất có cốt khí, trước khi gặp con, có rất nhiều kẻ có tiền theo đuổi nhưng cậu ấy không chịu. Cậu ấy chấp nhận con, yêu con, là hạnh phúc của con. Chúng con bên nhau đã hơn một năm, nhưng cậu ấy chưa bao giờ nhận tiền của con. Cho tới bây giờ, dù bị người ta gây khó dễ, mất việc làm, không còn thu nhập, cậu ấy vẫn kiên trì dùng tiền để dành của mình, không để con chăm sóc, bao dưỡng.”

Anh nói đến đây, thần tình lạnh xuống, liếc Y Lâm một cái. Ông bà Cao lập tức hiểu, nhưng không biết phải nói gì. Bà Cao lo lắng: “Kiến Quân à, dù cậu ta là một người tốt, nhưng.... con với nó.... như vậy, nếu bị người ta biết, sẽ bị đàm tiếu đó. Thiên Thiên cũng sẽ bị người ta chửi rủa.”

Bà Cao nhíu chặt hai hàng lông mày, lắc đầu: “Kiến Quân, ba mặc kệ mày có lý do gì, việc này ba không đồng ý. Y Lâm nói đúng, vì sự nghiệp của mày, vì danh dự Cao gia, vì Thiên Thiên, mày cân nhắc lại đi.”

Cao Kiến Quân nhàn nhạt cười: “Ba, mẹ, con có người ngoài không, người đó như thế nào, kỳ thực đều không quan trọng. Cuộc hôn nhân này con nhất định phải ly. Con với Y Lâm đã không còn tình cảm gì nữa, con hiểu, cô ấy cũng hiểu. Cuộc hôn nhân này không thể vấn đề rồi. Y Lâm, cô hận tôi thì cứ nhắm vào tôi là được, đừng tổn thương người khác. Cậu ấy chưa từng phá hoại gia đình chúng ta, là chúng ta phá hủy nó. Trước mặt ba mẹ, tôi nói lại một lần nữa, Y Lâm, tôi xin lỗi cô, điều kiện ly hôn cô cứ đưa ra, dù cô muốn gì, tôi đều đưa cho cô.”

Ông bà Cao nghe con trai nói thế, cũng hiểu được anh nói có lý. Dù người bên ngoài Cao Kiến Quân là ai, tất cả đều là một chuyện khác, hôn nhân của anh đã không thể cứu vãn nổi nữa. Cao Kiến Quân với Y Lâm liên thủ tạo dựng nên một đại tập đoàn trị giá triệu bạc, trong lòng hai ông bà, cả hai đều không phải người tầm thường, không ai có thể quyết định thay cho họ được. Ông bà Cao liếc mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Trong mắt Y Lâm phun ra lửa giận, cắn răng nói: “Nếu như tôi muốn toàn bộ tài sản của anh thì sao?”

“Tôi đưa cô.” Cao Kiến Quân không chút do dự.

Y Lâm cười nhạt: “Còn muốn toàn bộ cổ phần của anh.”

“Tôi cũng sẽ đưa cô.” Cao Kiến Quân thành khẩn nói. “Y Lâm, nếu như tôi từ chức chủ tịch ở tập đoàn Minh Châu, cô tự tin có thể ngồi được không? Có thể lãnh đạo tập đoàn phát triển vững bước hay không?”

“Đó là chuyện của tôi.” Y Lâm lạnh lùng nhìn anh. “Không có anh, trái đất không quay được sao?”

“Đương nhiên không phải.” Cao Kiến Quân nhìn cô một hồi rồi thật bình tĩnh gật đầu. “Được rồi, tôi sẽ đem tất cả cổ phần đều cho cô, cô cứ để luật sư của cô viết giấy ly hôn đi. Cứ viết hết điều kiện của cô ra, tôi ký tên.”

END 36

37. Chương 37

Sau Noel, Nguyên Đán, Chí Tôn Danh Lưu Square tuy chọn phong cách an tĩnh, trang nhã, nhưng giữa sân chính giờ đây tràn ngập sinh khí.

Chân Mạch đã không đi làm gần một tuần.

Đêm trước lễ Noel, sinh nhật của Chân Mạch, Tiết Minh đột nhiên xuất hiện trong văn phòng hắn, nói mấy lời ngon ngọt dụ dỗ, lại bị Tiết Minh Dương nghe thấy, hiểu lầm xảy ra. Lương Hán chủ động tìm đến hắn, chân thành giải thích mối quan hệ giữa cô và y, nói rằng hai người họ đã sớm ly hôn, chỉ vì cân nhắc đến tiền đồ của cô nên mới tạm giữ kín. Hiện tại đã qua thời gian nguy hiểm, nên mới có thể tuyên bố tin họ đã ly hôn. Nói cách khác, Tiết Minh Dương đã sớm là người tự do, giữa bọn họ không có trở ngại gì. Bởi vậy, cô hy vọng họ giải trừ những hiểu lầm xưa, quý trọng tình cảm cả hai.

Chân Mạch tư tiền tưởng hậu liền chủ động hẹn Tiết Minh Dương, kể rõ sự tình ngày xưa cho y. Nói ra chuyện đau đớn năm xưa cho y biết đã khiến hắn hao tổn tinh thần rất nhiều, Chân Mạch cũng trở nên mệt mỏi, uể oải, liền về nhà vui đùa ngủ, không muốn gặp lại Tiết Minh Dương nữa.

Tiết Minh Dương hối hận vô cùng, mấy ngày này trừ đến tập đoàn Thiên Đô làm việc thì liền ở bên hắn, cần bản chẳng thêm để tâm đến buôn bán gì khác.

Trong khoảng thời gian này, công tác hằng ngày của Chí Tôn Danh Lưu Square đều rơi xuống đầu trợ lý tổng giám đốc, Ngụy Dĩ. Tuy nhiên, dưới sự quản lý của Chân Mạch, nơi này vẫn ngay ngắn rõ ràng, hiện tại hắn tuy rằng một tuần không đi làm, công ty vẫn như cũ, chưa từng hoảng loạn, công việc vẫn tốt đẹp.

Phòng khách trên lầu bao giờ cũng là nơi tụ tập của không ít người, hầu như đều là các bà vợ đại gia hoặc tiểu thư quyền quý, nữ thượng nhân giàu có. Các cô các bà thông dong uống trà hoặc cà phê, ăn hoa quả, điểm tâm, phần lớn đều mi phi sắc vũ tám với nhau, một số ít thì xem tạp chí thời thượng.

Y Lâm cùng một đám phu nhân ngồi ở trong góc phòng gần cửa sổ. Cách bố trí ở đây lấy sofa làm điểm nhấn chính, dùng bình phong làm ngăn cách, chia ra từng khu vực, trên tường là các bức tranh thủy mặc, chủ yếu treo tranh hoa hoa cỏ cỏ, xây dựng một bầu không khí nhẹ nhàng ấm áp.

Mấy bà vợ ngồi ở chỗ này thì lại khác xa bầu không khí chung quanh, ai ai cũng lòng đầy căm phẫn.

“Ai daaa, lão Cao nhà cô sao lại thành đồng tính luyến ái như vậy?” Có bà sợ hãi kêu lên. “Việc này thực sự là kỳ kỳ quá đi hà. Trước đây ông ấy với cô không phải sống rất tốt hay sao, đâu có phát hiện ra cái tật này?”

Trong lòng Y Lâm có chút khó xử, nhưng vì muốn các cô bày mưu cho mình nên cũng không giấu diếm, nói thẳng ra.

Một bà vợ cau mày: “Có phải có người quyến rũ mà bị vậy? Tôi thấy lão Cao nhà cô không giống thứ người này.”

“Đúng đó.” Các cô thất chủ bất thiết tranh nhau nói, tỏ ra bản thân cao minh như thế nào. “Cô có điều tra rõ hay không?”

“Hai người đó ở chung hơn một năm rồi, sao tôi lại không điều tra chứ?” Y Lâm tức giận. “Bắt đầu tôi còn lo cho thể diện của anh ta, không giống trống khua chiêng làm khó. Giờ thì hay rồi, họ càng lúc càng dính lấy nhau. Ngày nào cũng ở chung, Cao Kiến Quân chẳng thêm về nhà nữa.”

Có một bà phu nhân đại gia nghi hoặc hỏi: “Cô thật đòi lão Cao đưa hết toàn bộ tài sản với cổ phần sao?”

“Đúng.” Y Lâm oán hận nói. “Lúc đó, tôi tức quá nên nói vậy, ai ngờ anh ta đồng ý cái rụp luôn.”

Vị phu nhân ấy cũng không như những người khác ngồi ở đây, bản thân cô cũng có hai công ty, bởi vậy nhìn vấn đề tương đối lý trí, lúc này bình tĩnh phân tích: “Thật không thể tin được. Tài sản cá nhân của anh ta cũng phải đến vài trăm triệu ấy chứ? Cổ phiếu còn nhiều hơn nữa, giá trị bây giờ chắc cũng đến ba, năm tỷ gì đó. Năm ngoái cổ phiếu bất động sản Minh Châu lợi nhuận cao tới 198.12. Cao Kiến Quân giữa 37% cổ

phần, là cổ đồng lớn nhất, anh ta lại không chút do dự đáp ứng cho cô hết. Thực sự là không thể tin được. Tôi quen cũng không ít người, giờ mới lần đầu tiên thấy một người bất ái giang sơn ái mỹ nhân đó.”

“Mỹ nhân?” Y Lâm càng hận. “Nếu là cô gái trẻ trung xinh đẹp nào thì tôi cũng chịu. Ai bảo chúng ta không còn trẻ cũng chẳng đẹp làm chi? Thế nhưng người bên ngoài của anh ta lại là một thằng con trai, vì thằng đó mà buồn tha tất cả không tiếc gì, quả thực bị ma quỷ ám mà.”

Mấy bà khác liền ào ào đổ dầu vào lửa.

“Đúng đó, việc đó có cái gì tốt chứ? Đàn ông với đàn ông, nghĩ là thấy tởm rồi. Y Lâm, tôi thấy cô ly hôn cho rồi đi. Giờ lão Cao nhà cô mà quay lại, lẽ nào cô còn đủ can đảm để anh ta đụng vào cô, tôi chỉ nghĩ thôi mà đã nổi da gà rồi nè.”

“Đúng vậy, lão Chu nhà tôi mà như thế, tôi ly hôn quách cho rồi.”

“Ừ ừ, lão Cao nhà cô cũng thật là, chơi cái gì không chơi, lại chơi cái kiểu này, giờ còn chơi ra lửa nữa chứ.”

“Theo tôi thấy, cũng do thằng hồ ly đó gây chuyện cả, rõ ràng lão Cao nhà cô rất bình thường mà, giờ bị thằng đó quyến rũ thành biến thái, thật phải trị cho nó một trận.”

“Có lý, có lý, tốt nhất đuổi thằng đó đi, lão Cao nhà cô cũng về thôi.”

“Kêu người cho thằng đó một trận đi, hay chẳng tay cho nó bốc hơi luôn, lão Cao nhà cô chết tâm, cũng sẽ trở lại thôi.”

“Y Lâm, tôi thấy cô nên ly hôn cho rồi, dù lão Cao trở về, hai người còn có thể sống với nhau như trước sao?”

“Ồ, cũng phải, nếu là tôi tôi không chịu nổi đâu...”

Một đám người nhao nhao nói khiến Y Lâm tâm phiền ý loạn. Có điều cô không nói, kỳ thực cô cũng một mực đối phó với “thằng hồ ly tinh” đó, chỉ là không có hiệu quả. Cô quả thực khiến nó mất việc nhưng không chia rẽ được bọn họ. Cô bày kế cho Trịnh Nam hành động, không lâu sau Trịnh Nam trả lại tiền, nói không làm nữa. Trịnh Nam tuy rằng chưa nói lý do nhưng cô cũng đoán ra, nhất định là Cao Kiến Quân nhúng tay vào.

Trong quá trình bọn họ gây dựng sự nghiệp, Cao Kiến Quân có đóng góp rất lớn, phần lớn thời gian cô đều lo phụ trách hậu cần với tài vụ, còn về khai cương thác thổ, chịu khổ, vất vả phần lớn đều là Cao Kiến Quân chủ động gánh chịu. Ý chí kiên cường bất khuất của Cao Kiến Quân, cô hai mắt thấy hai tai nghe, nếu phải đối địch với anh, cô sợ mình làm không nổi.

Nói hết cho ba mẹ anh, buộc anh quay đầu lại là con bài cuối cùng của cô rồi. Thế nhưng, cơ nghiệp của Cao Kiến Quân là do chính anh tạo nên bằng hai bàn tay trắng, ba mẹ anh cũng không có sức khống chế. Đối với gia đình mình, Cao Kiến Quân tận tâm, ngay cả gia đình em trai em gái, anh cũng chăm sóc cẩn thận, ba mẹ anh rất ý lại với tôn trọng đứa con cả này, ông bà sẽ không dùng hành vi quá khích để ngăn cản anh. Y Lâm lòng nuôi hy vọng cho rằng có con trai với sự trái tự nhiên của đồng tính luyến ái là hai pháp bảo trong tay mình, Cao Kiến Quân sẽ phải nhượng bộ cô trước mặt ba mẹ. Ai mà ngờ được anh lại hóa giải chuyện này quá mức đơn giản, trái lại làm cô không tìm được cơ hội tấn công.

Lúc cô còn đang miên man suy nghĩ, mấy bà vợ đã nhao nhao mà nói, bắt đầu thay cô bày mưu tính kế.

Một chị hai có chút dính líu với xã hội đen an ủi cô: “Tiểu Y, cô đừng buồn. Như vậy đi, nếu như cô vẫn muốn lão Cao nhà cô quay đầu lại, chị sẽ giúp cô, thay cô tìm người giải quyết thằng kia, đỡ phiền phức.”

Trong lòng Y Lâm, “giải quyết” có ý nghĩa rất đơn giản, chỉ là dùng tiền mua hay dùng vũ lực uy hiếp. Hai biện pháp này, cô đều không phản đối, suy nghĩ một chút, liền gật đầu: “Vâng, Minh tỷ, nhờ chị hết, chị cần bao nhiêu, tôi lập tức viết chi phiếu.”

“Không cần bao nhiêu, trăm ngàn vậy là đủ rồi.” Vị đại tỷ kia rất thoải mái mà cười nói.

Thời bây giờ, mạng người cũng không đáng giá gì, có một số nơi chỉ cần 20 ngàn là đủ mua một cái mạng người rồi. Minh tỷ thay huynh đệ động thủ lấy trăm ngàn cũng là vì cần nhắc đến thể lực Cao Kiến Quân, chuyện thành rồi nhất định phải để cho người đó cao chạy xa bay.

Y Lâm nghe giá thấp như thế, cho rằng cũng chỉ ra sức đánh “thằng hồ ly tinh” kia một trận mà thôi, hoặc duy trì liên tục uy hiếp đến tận khi chịu không nổi mà chạy thôi. Trước đây, tiền cô tiêu ra gấp mấy lần trăm ngàn ấy nhưng không có hiệu quả, lần này nghe trăm ngàn là xong việc, thực sự rất mừng. Lập tức sáng khoái móc ra chi phiếu cá nhân viết ngay lập tức, ký tên, đưa ngay cho Minh tỷ.

Đại tỷ nhìn qua một chút liền bỏ vào túi, cười nói: “Cô chờ nghe tin tốt của chị đi.”

END 37

Mục lục

38. Chương 38

Thẩm An Ninh có chìa khoá nhà Chân Mạch, cả bọn trực tiếp mở cửa đi vào. May là Chân Mạch chỉ thêm ngủ, không hề có vấn đề gì khác. Thẩm An Ninh vừa nghe Chân Mạch nói hết với Tiết Minh Dương những chuyện trong quá khứ liền tức sùi bọt mép, hung hăng trách móc y một hồi. Nếu không phải có Cao Kiến Quân ngăn lại, chỉ sợ cậu còn vọt lên đá cho y vài đá.

Tiết Minh Dương rất hối hận, nếu như y chịu tin Chân Mạch thì cần gì hẳn phải tự mình xé toạt vết sẹo xưa kia, đến nỗi máu chảy đầm đìa đau nhức thấu xương như thế? Ngoài hồ thẹn, y càng hận cái tên Tiết Minh, cái gã giống mình kia đến cực hạn.

Đã bàn bạc xong với mọi người, giờ thì Thẩm An Ninh ở bên Chân Mạch buổi sáng, Tiết Minh Dương vừa đi làm xong là tới nhận ca ngay, lúc đó cậu với Cao Kiến Quân mới cùng nhau về.

Đi xuống dưới lầu, Tiết Minh Dương bỗng nhiên nói: “Những gì Mạch Mạch đã phải chịu, tôi nhất định phải cho Tiết Minh chậm rãi mà nếm qua, còn phải thêm phần lợi tức nữa.”

Cao Kiến Quân cười, thông dong gật đầu: “Đúng, hơn nữa, nhất định phải chậm rãi, thật chậm rãi, để gã nếm đủ mùi vị sợ hãi, sầu lo, như nhấn tay đè chết một con kiến, khiến gã biến thành tro bụi, chặt hết đường lui của gã, khiến gã không thể xoay người trở lại.”

“Đúng, chính là thế.” Tiết Minh Dương tán thưởng nhìn về phía anh, lúc này mới mỉm cười. “Xem ra, Cao huynh đã ra tay rồi.”

Cao Kiến Quân xác thực đã động thủ nhưng hiện tại chỉ mới bày trận còn chưa đến giai đoạn tấn công.

Tính cách Tiết Minh trước sau như một, ngả ngớn, táo bạo, khi về đây liền mở rộng quen biết, quen bạn quen bè, nhất là người có quyền thế có tài lực ở đây, gã đều cố nín kéo quan hệ. Đương nhiên, gã muốn nhanh chóng đặt chân ở chỗ này, làm nên một phen sự nghiệp, loại cách làm này cũng không có gì đáng trách.

Cao Kiến Quân vừa nghe được tin tức liền hữu ý vô ý xuất hiện tại tất cả những điểm tụ hội mà Tiết Minh phải dùng hết toàn lực mới có thể đặt một chân vào. Tiết Minh vừa nghe người khác giới thiệu anh là boss lớn của tập đoàn Minh Châu, bàn tính trong lòng liền không ngừng tính toán, lập tức tính ra gia sản của anh gần tới vài trăm triệu, lập tức muốn nín kéo quan hệ. Nhiệt tình dào dạt mà muốn làm bạn anh. Anh cũng hững hờ, không phản đối gì cả, có đôi khi cũng nhận lời mời của Tiết Minh cùng đi đánh golf hoặc bowling gì gì đó, thường xuyên qua lại, hai người phẳng phất có chút quen biết, Tiết Minh càng tự đa tình nhận mình là bạn anh.

Người này nét xấu không thừa, trở về liền dùng hơn 10.000.000 mở một chuỗi siêu thị lớn. Gã có mấy lần tạo dựng quan hệ với giai tầng cao ở thành phố, muốn mời khách ăn, trước đó rất mạo muội nhờ Cao Kiến Quân đến để giữ thể diện giúp gã. Cao Kiến Quân dù bận cũng đi. Cao Kiến Quân luôn luôn khiêm tốn chỉ ngồi một chỗ nhưng cũng thay Tiết Minh thắng không ít điểm ấn tượng với mọi người.

Giờ thì, Tiết Minh luôn khoe khoang ta đây là bạn của chủ tịch tập đoàn Minh Châu, có người truyền lời vào tai Cao Kiến Quân, hỏi anh xem có thật không, anh cũng chỉ nhàn nhạt cười, lấp la lấp lửng.

Anh cứ như vậy, vô thanh vô tức thả ra một cái lưới lớn nhưng không ai phát hiện được ý đồ thật sự của anh. Lúc này nghe Tiết Minh Dương nói thế, anh cũng chẳng phủ nhận, cười cười: “Tiết huynh cũng không

phải đang âm thầm bố trí sao? Chỉ là lúc đó còn chút do dự nhỉ? Sợ miệng người gán cái mác tranh giành tình nhân, nên chưa động thủ thôi phải không? Hiện tại danh chính ngôn thuận rồi, xem ra Tiết huynh cũng sẽ ra tay mạnh thôi.”

Lời anh nói chính xác 100%. Tiết Minh Dương khi đó đã âm thầm bố trí, chuẩn bị dùng danh dự, tài lực, vật lực, nhân mạch quan hệ của tập đoàn Thiên Đô, dùng uy thế lời đình vạ quân xâm nhập vào lĩnh vực chuỗi siêu thị bình dân, vừa tạo ra lợi nhuận cho mình vừa chen chết siêu thị Minh Giai của Tiết Minh. Đối với đề nghị của y, lãnh đạo tập đoàn Thiên Đô đều nhất trí đồng ý, cùng bắt tay vào làm giai đoạn chuẩn bị, thế nhưng y còn chút do dự.

Tuy rằng người khác không biết, nhưng y thì biết rõ, những việc y làm đều không đường hoàng như nói trước hội nghị lãnh đạo, mà bởi vì ghen. Mỗi lần nghĩ thế, ngay cả y cũng không nhận được mà đỏ mặt, nhưng thật sự không cam lòng. Cứ như vậy suy suy xét xét, trì trệ hoãn hoãn đến tận khi nghe được quá khứ đau lòng của Chân Mạch, sự phẫn nộ của y đối với Tiết Minh đã không thể dùng từ ngữ để diễn tả được. Vì Chân Mạch, y chính thức tuyên chiến với Tiết Minh.

Tiết Minh Dương biết sự lợi hại của Cao Kiến Quân, lúc này cũng không ngại biện làm gì, trái lại thoải mái mà cười: “Tốt, Cao huynh quả nhiên danh bất hư truyền, lợi hại, ngay cả vì sao tôi chưa hành động anh cũng đã biết rõ như lòng bàn tay. May là chúng ta không phải đối thủ, nếu không thật chết người nha.”

Cao Kiến Quân cười khoát tay: “Tiết huynh, cậu thực lực mạnh mẽ cho nên có rất nhiều người nhìn vào, sợ bị điều tiếng ra vào. Tập đoàn Minh Châu của tôi cũng muốn đặt chân vào ngành bách hóa, đương nhiên phải nghiên cứu ông trùm như các cậu. Cái này gọi là tri kỷ tri bỉ, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Chỉ là chúng tôi chỉ làm siêu thị ổn định giá, không can dự thị trường cao cấp, sẽ không cướp định mức thị trường của các cậu.”

Tiết Minh Dương nghe xong, tiểu ý càng đậm: “Tốt, Cao huynh, xem ra chúng ta có thể hợp tác với nhau.”

Cao Kiến Quân càng cao hứng: “Vây đương nhiên tốt rồi.”

Tiết Minh Dương hăng hái bừng bừng: “Đi, Cao huynh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện xem nào.”

Vì tránh bị người thấy trước nơi đông người, truyền tới cái lỗ tai của Tiết Minh, có hại cho kế hoạch tương lai, bọn họ thương lượng một chút, cả hai đều cảm thấy không tiện đi công ty bàn việc, công ty không an toàn, Cao Kiến Quân đành đưa y về nhà Thẩm An Ninh.

Ở đây tuy rằng nhỏ nhưng rất có sinh khí, lại ấm áp. Tiết Minh Dương ngồi ở phòng khách, giương mắt nhìn khắp nơi, bỗng nhiên liền nhớ tới căn phòng gần như trống rỗng của Chân Mạch, trong lòng lại dâng lên một cảm giác hối hận không kể. Chân Mạch không chú ý đến cuộc sống của hắn thì thôi, y cũng chẳng để tâm chú ý, càng không tốn công sức giúp hắn cải thiện, thực không xứng là người yêu gì cả.

Cao Kiến Quân châm trà, hai người liền bắt đầu thương thảo công việc.

Rất nhanh, bọn họ liền nhất trí ý kiến, song phương bỏ vốn tạo một công ty, mở chuỗi siêu thị ổn định giá. Danh hiệu của Thiên Đô là biển vàng, bởi vậy tên siêu thị vẫn dùng tên Thiên Đô, đăng ký vốn kinh doanh 20.000.000, tập đoàn Thiên Đô chiếm 60% cổ phần, cá nhân Cao Kiến Quân bỏ vốn, chiếm 40%.

Lúc này còn chưa tới Tết, Y Lâm chưa ngã bài với ba mẹ anh nhưng trong lòng anh cũng biết đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi, để tránh phiền phức, liền lụy đến công việc bên Thiên Đô, để anh bỏ vốn cá nhân vẫn tốt hơn.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Minh Dương liền phái người đi Cục Công thương đăng ký thủ tục. Y gọi điện cho cục trưởng Cục Công thương, Bộ Hành chính tập đoàn Thiên Đô điện bằng tin, mở sổ, nhân viên công tác lấy được chữ ký của cục trưởng xong liền đem công tác thủ tục vốn phiền phức đến một tuần rút ngắn thành nửa ngày. Buổi chiều, công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần siêu thị Thiên Đô đã có giấy phép kinh doanh.

Nguyên đán còn chưa tới, bọn họ liền tới thuê vụ đăng ký, tới ngân hàng mở khoản.

Cao Kiến Quân lập tức đem 8.000.000 từ hai cái thẻ tín dụng của mình ra chuyển vào tài khoản công ty.

Tại không khí vui sướng của năm mới, chiến tranh im lặng mở màn.

END 38

39. Chương 39

Chân Mạch vui đầu ngủ suốt một tuần cuối cùng cũng thức dậy.

Hắn không chỉ chấp nhận đi với Thẩm An Ninh ra ngoài ăn sáng còn không có cự tuyệt Tiết Minh Dương đi theo. Nhìn hắn dường như vẫn bình thường, Cao Kiến Quân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước Tết biết bao việc bận rộn, anh thấy Chân Mạch có Thẩm An Ninh với Tiết Minh Dương đi theo liền tự mình rời khỏi, đến công ty công tác.

Ngày hôm nay, lịch công tác của anh dày đặc, anh bận tới thời gian nhấp một ngụm trà cũng không có, thời gian quá ít. Đang uống, bỗng nhiên có điện thoại reo lên, anh nhìn số, là Tào Huy ở Canada, không khỏi kinh ngạc. Vị đại ca này không có chuyện gấp chắc chắn không gọi cho anh. Anh đứng dậy ra khỏi phòng họp, rồi mới tiếp điện thoại.

Y Lâm an vị ở bên phải hàng ghế thứ nhất, có thể thấy anh rất rõ. Tuy rằng lý trí cô luôn bảo mình nên hết hy vọng đi nhưng tình cảm vẫn khiến cô nhìn không được mà nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt của anh khi nhận điện.

Thanh âm Tào Huy vẫn như cũ bình tĩnh, không nhanh không chậm: “Cao tổng, tôi nghe nói giới xã hội đen có người mua mạng của một người, vốn không liên quan gì đến tôi nhưng người mua đặc biệt dặn, phải chờ khi cậu không ở thì mới động thủ, tôi sợ người đó là bạn cậu cho nên mới mạo muội gọi một cú...”

Cao Kiến Quân vừa nghe liền nóng nảy: “Tào đại ca, bọn họ muốn mua mạng ai?”

“Nghe nói là Thẩm An Ninh.” Tào Huy vẫn bình tĩnh như hằng. “Tôi đã nói cho mấy anh em khác, ai cũng không được nhận vụ này. Chẳng qua, đối phương ra giá tới 100.000, tôi sợ có chút người đui mù vô tri nhận việc.”

Cao Kiến Quân lòng nóng như lửa đốt, ngay cả về phòng họp nói một tiếng cũng không nói, chạy ngay khỏi văn phòng.

Anh vừa chạy vừa hỏi: “Tào đại ca, anh có biết ai mua không?”

“Tôi không rõ nữa, cậu cũng biết. Không ai dám tiết lộ thông tin người mua, trừ phi hắn không muốn sống.” Tào Huy nhàn nhạt nói. “Bất quá, tôi nghe là do bà xã một anh em cũng có chút tiếng tăm đưa mối.”

“Thế à, cảm ơn Tào đại ca, thật sự cảm ơn anh.” Cao Kiến Quân vừa thành khẩn nói, vừa lao ra thang máy, chạy một mạch ra xe mình.

Tào Huy từ tiếng động trong điện thoại cũng nghe ra anh đang làm gì, bèn nói: “Được rồi, vậy cậu cứ bận rộn việc cậu đi. Nếu có gì cần tôi hỗ trợ, cứ liên hệ cho tôi.”

“Được, cảm ơn Tào đại ca.” Cao Kiến Quân ném điện thoại, đánh tay lái, bay tới nhà Chân Mạch.

Cử động dị thường của Cao Kiến Quân khiến cho Y Lâm chú ý, cô không nói lời nào, lập tức khép lại giấy tờ hồ sơ, đứng dậy ra khỏi phòng họp, để một đám nhân viên quản lý cao cấp lơ đãng nhìn nhau.

Cô với Cao Kiến Quân hầu như một trước một sau vào thang máy. Lúc Cao Kiến Quân lái xe đi, cô cũng đã lên xe, cố theo sau anh.

Cao Kiến Quân một bên lái xe một bên lấy điện thoại, gọi cho Thẩm An Ninh nhưng không ai nghe máy. Anh lại gọi cho Chân Mạch, kết quả tắt máy. Anh gọi cho Tiết Minh Dương, vẫn không ai tiếp.

Lúc này ba người kia đang đi đến siêu thị Thiên Đô gần nhà Chân Mạch. Thẩm An Ninh cao hứng bừng bừng, Tiết Minh Dương âm thầm kích động, Chân Mạch không yên lòng, cả ba đều quên mang điện thoại.

Cao Kiến Quân càng nôn nóng, một đường lao như tên bắn, cái gì đèn đỏ, cấm quẹo trái, cấm quẹo phải, anh đều không nhìn thấy. Chẳng biết bị bao nhiêu camera chụp hình lại, anh cũng chẳng thèm nghĩ đến hậu quả gì.

Rất nhanh đã chạy ào tới đầu đường nhà Chân Mịch.

Con đường dài hai bên là cỏ thụ thanh u, tuy rằng có không ít cửa hàng nhưng giờ là thời gian đi làm, không có nhiều người, Cao Kiến Quân liếc mắt một cái liền thấy ngay Thẩm An Ninh đang mang theo một bao đồ cùng Chân Mịch, Tiết Minh Dương qua đường.

Thẩm An Ninh cười hì hì trêu chọc Tiết Minh Dương. Tiết Minh Dương vẫn cái hình dạng vô lại thường ngày, đầu vô mồm với y, khiến Chân Mịch cười vui vẻ.

Vừa nhìn ba người bình yên vô sự, anh thở dài một hơi.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên có chiếc xe chạy vọt tới, hướng về phía Thẩm An Ninh.

Thẩm An Ninh còn không hiểu chuyện gì xảy ra, Chân Mịch đã ôm lấy cậu, cố sức đẩy ra một bên, bản thân chắn trước cậu. Thẩm An Ninh cũng phản ứng lại, lập tức chắn trước, song song cũng kéo cả bọn sang một bên.

Bọn họ vọt tới quá nhanh, không giữ được cân đối, lao đảo vài bước, cùng nhau ngã xuống đất. Tiết Minh Dương như ánh chớp nhào vào người Chân Mịch với Thẩm An Ninh, nỗ lực dùng thân thể của chính mình che cho họ.

Phương hướng chiếc xe cũng theo động tác của bọn họ là biến hóa, nhưng vẫn lao thẳng vào họ.

Cao Kiến Quân vừa nhìn thấy chiếc xe ấy tăng tốc liền đạp mạnh ga, không quan tâm sống chết mà lao tới chỗ chiếc xe.

Y Lâm vừa lái xe đến đầu đường liền nhìn thấy một màn kinh tâm động phách như thế.

Chiếc xe sắp đụng người kia ngoài Thẩm An Ninh là cái đinh trong mắt của cô ra còn có Chân Mịch với Tiết Minh Dương. Hai người cô đương nhiên biết, họ đều là người không thể tùy tiện đụng chạm, bằng không sóng to gió lớn sẽ nổi lên. Tiếp theo, cô liền thấy xe Cao Kiến Quân lao vào chiếc xe kia, thiếu chút nữa, cô đã hét lên.

Cô không muốn Cao Kiến Quân chết.

Cô dù giận dữ nhưng cũng hiểu, sự nghiệp của họ phát triển như ngày nay, cô có được danh tiếng với địa vị như hôm nay đều do thành tựu của Cao Kiến Quân tạo nên. Tuy nói giang sơn là hai người đồng cam cộng khổ tạo dựng, nhưng chủ lực vẫn là Cao Kiến Quân. Tập đoàn hóa, bán cổ phiếu, tiến quân bất động sản,... tất cả đều là Cao Kiến Quân đơn độc làm, cô đâu hiểu gì. Một ngày Cao Kiến Quân không còn, tất cả mọi thứ cô có cũng sẽ như băng tuyết dưới ánh mặt trời, tan rã trong chớp mắt.

Trong lúc Y Lâm còn đang nghĩ thì chiếc xe kia đã chạy ào đến ba người kia, mà tốc độ Cao Kiến Quân còn nhanh hơn, trước tình thế chỉ mảnh treo chuông đã chạy ngay tới. Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn đinh tai nhức óc, chiếc xe Mercedes đụng vào đầu xe kia, hất nó vào ven đường, đập vào cây ngô đồng thô to mới dừng lại.

Người đi đường ven đường nhìn một cảnh kinh tâm động phách như thế đều sợ ngây người.

Y Lâm nhìn Cao Kiến Quân mở cửa xe, nhìn anh nhào ra, mở cửa chiếc xe đã biến dạng kia, túm lấy tài xế, ấn lên góc cây. Mặt anh xám ngắt, ánh mắt hung tàn, cúi đầu hỏi người nọ cái gì.

Y Lâm bỗng nhiên thấy rét lạnh. Ngày đó, cô lòng đầy căm phẫn, lại bị mấy phu nhân khác giật dây, vẫn thấy bản thân làm cái gì cũng là hợp tình hợp lý. Đều là do Cao Kiến Quân phụ bạc cô, là Cao Kiến Quân bức cô làm như vậy. Thế nhưng, hiện tại, thấy một màn như vậy, cô bỗng nhớ lại tính cách cùng lực lượng của anh. Khi xưa, anh vượt mọi chông gai, có gian khó, hiểm trở gì mà anh chưa từng trải qua? Những chông gai, hiểm trở ấy, anh đều có thể cắn răng, tiến tới, đi tới tận bây giờ. Hiện tại, chuyện này nhất định

sẽ khiến Cao Kiến Quân tức giận, nếu như anh muốn quay đầu đối phó cô, cô có thể chống trả nổi hay không?

Cô nhìn Cao Kiến Quân đưa tay bóp chặt cổ gã kia, một hồi lâu mới buông ra. Nhìn Cao Kiến Quân lấy điện thoại ra gọi, cô như vừa tỉnh mộng, nhanh chóng gọi cho đại tỷ sắp xếp vụ này.

“Minh tỷ, sao chị lại kêu người lái xe tông Thẩm An Ninh?” Cô trách cứ. “Thật là lỗ mãng, thiếu chút nữa thành chuyện lớn rồi.”

Đại tỷ kia không biết chuyện có gì nghiêm trọng, hơi hột cười nói: “Có gì đâu? Đụng cho nó trọng thương, đưa đến bệnh viện, rồi nghĩ cách chuồn khỏi thành phố, chuyện dễ mà. Chẳng qua là tai nạn giao thông, chỉ cần không chạy trốn, đưa nó tới bệnh viện, cũng chỉ đền tiền thôi, không cần ngồi tù. Không có việc gì, cô không cần lo lắng.”

“Trời ơi là trời, chị nói thiệt dễ nghe.” Y Lâm thiếu chút nữa gơ chân. “Tôi tận mắt thấy, lúc người kia đâm chết Thẩm An Ninh, bên cạnh thằng đó còn có Chân tổng của Chí Tôn Square, đại danh鼎鼎 Tiết tổng của tập đoàn Thiên Đô. Người kia mà thật sự đụng vào hai người này, chị nghĩ thế nào đối phó Tiết gia? Còn có Lương gia nữa, chúng ta trêu vào được hay sao?”

“A?” Đại tỷ kia bình thường tới Chí Tôn Danh Lưu Square uống trà đương nhiên biết Chân Mạch với Tiết Minh Dương. Lúc này mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng thế nào. “Chết rồi, chết rồi, mấy thằng nhỏ này, làm việc mà không biết nghĩ gì cả.”

“Minh tỷ ơi là Minh tỷ, chị hại chết tôi rồi.” Y Lâm oán giận. “Kiến Quân cũng không biết thế nào hay tin, công ty đang họp mà bỏ chạy ngay, lái xe qua tông chiếc xe kia, quả thực không muốn sống nữa mà. Anh ta mà muốn tính sổ với chị, chị có thể chịu được không?”

Bên kia trầm mặc một hồi, dường như không ngờ tới chuyện đơn giản như thế mà mình lại trêu phải hai tôn đại thần. Một lát, đại tỷ kia liền nói: “Việc này là chị không tốt. Y Lâm, cô cũng đừng trách chị nữa, chị xin lỗi cô, tiền chị sẽ trả lại hết cho cô. Chị phải lập tức xuất ngoại tránh nạn, tuyệt đối không để dính dáng đến cô. Cô cũng giả như không biết gì đi, cho dù người khác hỏi thế nào, cô một chữ cũng đừng nhận.”

Y Lâm suy nghĩ một chút, cũng chỉ còn cách đó, không khỏi thở dài: “Thôi được rồi. Minh tỷ, tôi tự nhiên không trách chị, chị cũng vì giúp tôi... aiii, quên đi, tôi cũng hết cách, chỉ còn trông cậy vào lương tâm Cao Kiến Quân thôi.”

“Đúng vậy, một đêm vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, trăm ngày vợ chồng tình sâu như biển. Hai người dù gì cũng là vợ chồng, lại có một đứa con với nhau. Chị thấy lão Cao cũng không đến mức tuyệt tình đâu.” Đại tỷ kia an ủi cô. “Được rồi, chị phải đi, có chuyện gì chúng ta liên lạc sau.”

“Được.” Y Lâm buông điện thoại, trong lòng lúc này mới nhẹ được một ít.

Lúc này, Cao Kiến Quân cũng nói xong câu cuối: “... thay tôi truyền một lời, Thẩm An Ninh với Chân Mạch là bạn thân của Cao Kiến Quân này, sau này ai dám động tới họ chính là muốn đối địch với Cao Kiến Quân. Đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt mũi ai... được, được, vậy cảm ơn nhị ca.”

Tiết Minh Dương ở một bên cũng cất cao giọng: “Thêm một câu, ai dám động tới hai người kia cũng là đối địch với Tiết Minh Dương này.”

Lúc này, Thẩm An Ninh nhìn gương mặt Chân Mạch có chút dịu đi, cười nói: “Mạch Mạch, y biết sửa sai rồi, cậu tạm tha cho y đi.”

Chân Mạch gầy gầy tái nhợt đứng ở một bên cũng cười rộ lên.

Cao Kiến Quân nhìn Thẩm An Ninh ở một bên quan tâm khuyên bảo Chân Mạch, hoàn toàn chẳng biết bản thân đã rơi vào nguy hiểm, đi qua một chỗ vắng, gọi cho Y Lâm. Tiếng của anh cực kỳ ngưng trọng, áp bách người khác: “Y Lâm, cố ý gây thương tích là tội hình sự đó, dù chỉ đứng một bên giật dây cũng không thể trốn thoát đâu. Cho dù là mưu sát chưa thành cũng vẫn chịu trách nhiệm hình sự như thường. Tôi hy vọng cô biết cách giải quyết cho tốt, không còn lần sau nữa. Tôi tự nhận đã thoái nhượng đến mức

cuối cùng rồi, mong cô đừng bức tôi nữa. Tôi cho cô thời gian ba ngày, bằng không, cô tự biết hậu quả, chỉ bằng vào hành vi lần này của cô, tôi đã có thể báo cho cảnh sát.”

Y Lâm ngồi trong xe, nghe những lời lạnh đến tận xương, nhìn thân ảnh vest đen, đứng giữa gió lạnh ấy, bỗng nhiên lệ nóng doanh tròng.

Một lúc lâu, cô nhẹ nhàng mà nói: “Được rồi, Kiến Quân, chúng ta ly hôn.”

END 39

40. Chương 40

Cuối cùng, chuỗi siêu thị ổn định giá của tập đoàn Thiên Đô cũng đi vào hoạt động.

Hầu như trong một đêm, trong toàn thành phố mở 9 siêu thị Thiên Đô, trong đó có 5 cái mở đối diện siêu thị Minh Giai.

Tài chính Tiết Minh có hạn, lại không có tiếng tăm gì trong ngành bách hóa thành phố này. Bởi vậy, tại vấn đề tài chính cũng không thể hoàn toàn thành nơi tiêu thụ giùm cho các thương nhân, đều phải trả tiền mới đưa hàng. Trong ba tháng ngắn ngủi, gã mở được 5 cái siêu thị đã là thành công kinh người, thế nhưng đụng phải tập đoàn Thiên Đô hùng hậu về tài chính thì lập tức trở thành trứng chọi đá.

Vốn sắp đến Tết, đây là lúc mua may bán đắt của các Plaza với siêu thị, nguồn cung cấp sung túc, giá cả tăng lên. Siêu thị Thiên Đô lại chơi chiêu bài đã rất xưa, ưu đãi trong tháng khai trương, lấy người dùng mua hàng bán lẻ bán theo giá bán sỉ, công ty hay doanh nghiệp mua hàng bán sỉ thì giảm giá thành bằng giá nhập hàng. Lỗ vốn là điều đương nhiên nhưng trong thời gian ngắn đã hấp dẫn được rất nhiều khách hàng.

Đối mặt thế tiến công của họ, Tiết Minh nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn.

Cuộc chiến giá cả này gã không đánh lại họ được, muốn đánh, gã cần có tài chính hùng hậu chống lưng và sự ủng hộ của giới lái thương. Thiên Đô có những điều này, giới lái thương hợp tác nhiều năm với họ, đôi bên tín nhiệm nhau, không sợ không lấy được tiền hàng, đều là không cần đưa tiền đã giao hàng, mỗi tháng bán được bao nhiêu đưa tiền bao đó, áp lực của Thiên Đô không lớn chút nào. Siêu thị Thiên Đô cần xuất tiền trả cũng là trả lương nhân viên, tiền điện nước với mấy phí dụng khác, hơn nữa hàng hóa chủng loại đa dạng vô cùng, cái gì cần có đều có. Siêu thị Minh Giai lại chỉ có thể kinh doanh thực phẩm, đồ dùng hằng ngày, xà bông, thuốc tẩy,... những thứ khác chỉ có chút chút, không thể đầy đủ như Thiên Đô.

Những điều này khiến khách hàng siêu thị Minh Giai nhanh chóng chạy qua siêu thị Thiên Đô, tiền thu vào liên tục giảm xuống. Hơn nữa Tết sắp đến, các cửa hàng lớn hay các dịch vụ hàng hóa bắt đầu dùng tiền cướp hàng, một số nhãn hiệu nổi tiếng căn bản cung không đủ cầu, đã hết sạch hàng. Lúc này, sức mua của thị trường như nước vỡ bờ, hàng ai nhiều người đó chiếm tiên cơ.

Tiết Minh biết sự nghiêm trọng của sự việc. Gã cắn răng gom tiền, cướp hàng. Thế nhưng, siêu thị gã bán hàng tiền thu vào quá ít, cho dù có lời thì cũng không đủ trả tiền điện, nước, tiền lương nhân viên. So với giá cả Thiên Đô thì dù siêu thị gã bán giá thấp vẫn là cao hơn người ta, tự nhiên không hấp dẫn được khách hàng.

Tiết Minh biết rõ ông chủ tập đoàn Thiên Đô là ai. Cũng biết quan hệ của y với Chân Mạch, vì thế cũng hiểu vì sao Thiên Đô lại chống đối gã. Tiết Minh Dương muốn chinh chết gã, mà gã thế đơn lực bạc, một thời không đấu lại bọn rắn độc nơi này.

Tiết Minh ở thành phố này vốn xuân phong đắc ý, chuẩn bị áo gấm về nhà, thi triển đại nghiệp, ai ngờ chí khí không đủ, sứt đầu mẻ trán. Càng nghĩ, gã càng cảm thấy người duy nhất có thể giúp gã chỉ có Chân Mạch. Chỉ cần Chân Mạch nói một lời, Tiết Minh Dương nhất định không bức gã nữa, mọi người sẽ biến chiến tranh thành tơ lụa.

Suy nghĩ mấy ngày, gã gọi điện thoại tới Chí Tôn Danh Lưu Square. Gã không biết số điện thoại di động của Chân Mạch, chỉ có thể gọi số điện thoại công ty.

Nghe máy là một giọng nữ ngọt ngào: “Xin chào, Chí Tôn Danh Lưu Square xin nghe.”

Gã mỉm cười, dùng âm thanh từ tính nói: “Làm ơn chuyển máy cho Chân tổng.”

Cô gái kia cũng đã qua huấn luyện, cực kỳ dịu dàng hỏi lại: “Xin hỏi quý tính tiên sinh?”

Gã dùng một cái họ thông dụng nhất: “Miễn quý, họ Vương.” Vương tổng ở thành phố này không có năm thì cũng có đến mười người.

Cô gái ôn hòa nói: “Vương tiên sinh. Xin chờ một chút, tôi sẽ chuyển máy lên văn phòng tổng giám đốc.”

“Được.” Gã chỉ cần chờ một lát, điện thoại đã được chuyển.

Chân Mạch ngồi trong văn phòng. Đang cầm một xấp hóa đơn, xem từng cái, duyệt từng cái, ký tên. Chỉ khi có chữ ký của hắn, Bộ Tài vụ mới có thể trả tiền hàng cho nơi cung cấp.

Chí Tôn Danh Lưu Square là loại hình mở rộng cửa buôn bán, bởi vậy không báo với tiếp tân phải sàng lọc người gọi đến, nên tiếp tân liền đưa điện thoại chuyển lên cho hắn ngay.

Hắn lấy điện thoại kẹp vào cổ, vừa nghe vừa tiếp tục làm việc: “Alo.”

Khách hàng quan trọng đều biết số di động của hắn cùng với số điện thoại trực tiếp gọi vào văn phòng, chỉ có người không quen mới gọi đến tiếp tân, cho nên hắn cũng không chú ý.

Thanh âm trong điện thoại rất quen: “Mạch Mạch, anh đây.”

Chân Mạch có chút giật mình, ngừng tay, hững hờ hỏi lại: “Có việc gì?”

Tiết Minh khẩn thiết nói: “Mạch Mạch, tối nay em rảnh không? Anh muốn mời em đi ăn, có chuyện muốn thương lượng với em.”

Chân Mạch ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nắng mùa đông nhân nhật, chiếu vào cây ngô đồng trụi lủi, một mảnh trời xanh, như một bức tranh sơn dầu.

Hắn nhìn phong cảnh bên ngoài, vẫn hững hờ: “Gần đây tôi rất bận, có chuyện gì nói trong điện thoại luôn đi.”

Tiết Minh suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Vậy anh đến văn phòng em nhé, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Không cần như vậy.” Chân Mạch lãnh đạm như nước. “Anh nếu muốn mua gì trong cửa hàng thì cứ trực tiếp tìm nhân viên bán hàng là được. Cái khác, tôi nghĩ chúng ta chẳng có gì để nói. Nếu anh định trả tiền cho tôi, tôi sẽ gấp, đưa giấy nợ lại cho anh.”

Tiết Minh có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn ổn định tâm thần, cúi đầu năn nỉ: “Mạch Mạch, chúng ta....”

“Tiết tiên sinh, xin gọi tôi Chân Mạch. Tôi với ngài không quen nhau.” Chân Mạch lạnh lùng cắt đứt gã.

Tiết Minh sững sốt: “Chân... Chân tổng, coi như anh xin em, xin em gặp anh một lần thôi.”

“Nếu ngài nhất định phải gặp tôi, vậy chờ hết năm nay đi.” Chân Mạch thờ ơ. “Giờ đang là cuối năm, tất cả mọi người đều bận rộn cả, làm sao có thời gian tán gẫu chứ? Tôi tin siêu thị của ngài cũng đang bận rộn, chờ hết năm rồi hãy nói vậy.”

“Dù bận thế nào cũng không đến mức không có thời gian chứ em.” Tiết Minh nhỏ nhẹ: “Chân tổng, tôi biết ngài bận rộn, vậy tôi đến chỗ ngài nhé. Tôi không cần nhiều thời gian, ngài cho tôi nửa tiếng là được rồi.”

Chân Mạch vẫn ký tên như thường, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Được rồi, chỉ nửa giờ.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Tiết Minh như được đại xá. “Vậy tôi đến ngay, ngài chờ chút.”

Chân Mạch buông điện thoại, tiếp tục công tác trên tay. Sau khi ký hết đồng hóa đơn, hắn gọi điện thoại nội tuyến cho kế toán tới lấy.

Kế toán mới vừa đi ra khỏi văn phòng, Tiết Minh liền đi vào, mùi nước hoa quen thuộc lập tức tràn ngập trong phòng.

Chân Mạch khẽ nhú mày, lập tức nhàn nhạt nói: “Mời ngồi.”

Tiết Minh ngồi đối diện bàn lớn, ngưng thần nhìn Chân Mạch, bỗng nhiên nói: “Em gầy.”

Chân Mạch tựa lưng vào ghế, lạnh lùng thốt: “Nói chuyện chính đi.” Ánh mắt liếc lên đồng hồ trên tường.

Tiết Minh cười khở, cúi đầu: “Mạch Mạch, xin lỗi. Chuyện quá khứ, là lỗi của anh, anh thật sự đã sớm hối hận rồi, anh cũng muốn quay về tìm em. Mấy năm nay anh ở nước ngoài phấn đấu, vừa có chút tiền liền trở về, trên thực tế là vì em cả.”

“Tiết tổng, xin gọi tôi là Chân Mạch. Chuyện quá khứ, không phải hai chữ “Xin lỗi” là có thể xóa bỏ được. Thế nhưng, giờ tôi không muốn nhắc lại.” Mặt Chân Mạch rất lạnh, tiếng cũng lạnh lẽo như kim loại, lãnh liệt, thanh thúy, không hề có độ ấm nào.

“Được.” Tiết Minh mặt không đổi sắc vẫn là thái độ chân thành, dịu dàng. “Mạch Mạch.... không, Chân tổng, tôi muốn xin ngài một việc.”

Chân Mạch vẫn tựa vào lưng ghế, hoàn toàn bất vi sở động: “Tôi không nhớ chúng ta có liên quan gì với nhau. Mà chuyện Tiết tổng ngài đây không xử lý được, tôi lại có năng lực gì chứ?”

“Có, ngài có.” Trên mặt Tiết Minh xuất hiện cay đắng nồng đậm. “Bạn của ngài, Tiết tổng của tập đoàn Thiên Đô dường như có chút hiểu lầm với tôi, gần đây luôn nhắm vào siêu thị Minh Giai của tôi. Tôi xin nhờ ngài nói một tiếng, tôi đã đắc tội ngài ấy ở chỗ này? Nếu là lỗi của tôi, tôi nhất định xin lỗi. Có thể xin ngài ấy đại nhân đại lượng, thả cho tôi một con ngựa không?”

Chân Mạch thủy chung diện vô biểu tình: “Cạnh tranh trên thương trường, đấu bằng thực lực, đâu có gì hiểu lầm? Tựa như Macdonald với Kentucky, lấy thế giới làm võ đài, đâu đâu cũng đấu đá với nhau. Lẽ nào đó là do hiểu lầm sao? Lúc trước tôi ở Kim Thần cũng cạnh tranh kịch liệt với tập đoàn Thiên Đô, không phải vì ân oán cá nhân. Một ngày tôi rời khỏi Kim Thần liền cùng Minh Dương thành bạn thành bè. Việc này ngài không phải không biết. Cho dù làm ngành gì, cạnh tranh khăng định không thể thiếu, tôi nghĩ ngài nên nghiêm túc nghĩ đối sách thì hơn, đừng ở chỗ tôi lãng phí thời gian. Minh Dương tuy là chủ tịch nhưng sách lược đều do tập thể tập đoàn quyết định, lời tôi nói chẳng thể thay đổi được gì.”

END 40

Mục lục

41. Chương 41

Đêm giao thừa, mọi đài truyền hình đều phát tiết mục văn nghệ, diễn viên nổi tiếng bận rộn không thở nổi. Trịnh Nam tuy rằng đang có chút quá thời nhưng dù sao cũng là diễn viên đã nổi tiếng từ lâu, ở phía sau cũng nhận được rất nhiều lời mời. Hần dận Thẩm An Ninh ở nhà nhớ luyện ca, luyện múa cho tốt, rồi đi ngay cho kịp ghi hình.

Tuy rằng không có hẳn đốc xúc, Thẩm An Ninh vẫn cẩn thận tỉ mỉ, luyện xong chương trình của một ngày đêm mới kích động chạy đi.

Gần đây Cao Kiến Quân rất bận rộn, anh không đủ thời gian quan tâm cậu nên Thẩm An Ninh thường thường đến Chí Tôn Danh Lưu Square, ngồi uống trà, xem tạp chí trong phòng khách, chờ Chân Mạch rảnh rồi sẽ nhiều chuyện với hắn một chút. Cuộc sống này khiến cậu rất vui vẻ.

Mấy ngày nay, luật sư Cao Kiến Quân với luật sư Y Lâm đang thảo luận giấy tờ ly hôn, Cao Kiến Quân cùng Y Lâm nước giếng không phạm nước sông, gần nhất gió êm sóng lặng, hai người ở những trường hợp công khai phối hợp rất ấn ý, nhất là vẫn theo lệ cũ đi xã giao, yến hội, tiệc rượu, chúc Tết các cấp lãnh đạo,... Hai người vẫn nở nụ cười, vui vẻ trò chuyện, không để ai phát hiện điều gì.

Những điều này anh không hề nói cho Thẩm An Ninh, anh không muốn tăng thêm phiền não cho cậu. Thế nhưng anh đã quyết tâm, dù như thế nào đi nữa cũng phải chính thức ly hôn với Y Lâm trước khi Tết đến.

Thẩm An Ninh thì lại chưa bao giờ hỏi đến chuyện nhà của anh, cho dù ngày đó biết chiếc xe kia nguyên bản muốn đâm cậu, cậu cũng chẳng hề hỏi Cao Kiến Quân chuyện gì. Gần nhất, mấy người bọn họ đều bận cả, chỉ có cậu tiêu dao tự tại, vô sự nhẹ nhàng, mỗi ngày chạy tới chỗ Chân Mạch chơi, hai người đều rất vui vẻ.

Cậu gọi một chiếc taxi, vừa đến cửa Chí Tôn Danh Lưu Square liền thấy xe Tiết Minh chạy từ bãi đậu xe ra. Cậu chỉ nhìn một cái liền thấy ngay, cái xe tao bao tím rìm ấy làm cho người ta không muốn chú ý cũng không được. Thẩm An Ninh chỉ cần liếc một cái liền biết người lái xe là ai, nhất thời tức giận trùng thiên, lại có chút lo lắng.

Nhảy xuống xe, cậu liền đi vào khu bán hàng, tìm Chân Mạch.

Cậu hay tới chỗ này nên nhân viên bán hàng ai cũng biết cậu là bạn của tổng giám đốc, lập tức có người cười nói: “Chân tổng ở văn phòng.”

Thẩm An Ninh mỉm cười cảm ơn cô gái rồi trực tiếp lên lầu, đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Thần tình Chân Mạch như thường, hần đang nhìn kế hoạch khuyến mãi cho Lễ tình nhân.

Hiện tại còn cách Lễ tình nhân đến tận một tháng, nhưng hiện tại phải viết kế hoạch khuyến mãi để các bộ phận chuẩn bị, liên lạc với nhóm cung ứng hàng, rồi còn tuyên truyền, quảng bá,...

Thẩm An Ninh đi tới văn phòng tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ gõ vài cái.

“Mời vào.” Thanh âm Chân Mạch trong trẻo, bình tĩnh, như trước tới giờ.

Thẩm An Ninh cũng bớt lo, chậm rãi mở cửa, nhìn xung quanh.

Chân Mạch ngẩng đầu nhìn, không khỏi cười cậu: “Vào đi, còn lén lút gì chứ?”

Thẩm An Ninh cười hì hì đẩy cửa ra, nhẹ nhàng chạy vào: “Tớ sợ cậu có khách hàng bàn bạc làm ăn đó chứ.”

“Cho dù đang bàn chuyện làm ăn cũng không sao, cậu cứ vào là được.” Chân Mạch vui vẻ nhìn cậu. “An Ninh, hay là cậu tới đây làm đi, giờ tụi tớ đang thiếu nhân viên, bận quá đi.”

Thẩm An Ninh nhìn hần đâu có gì giống người đang bận tới đầu tới mắt, liền chạy tới chen ngồi lên ghế hần, cười tủm tỉm: “Lần trước cậu đã đề nghị rồi, tớ cũng hỏi qua Kiến Quân. Thế nhưng ảnh kiên quyết không đồng ý. Ảnh nói ảnh không thêm học theo dựa dẫm Tiết Minh Dương, gây ông đập lưng ông. Giờ cậu có biết bao người theo đuổi, để lão Tiết kinh hồn táng đảm, ảnh hồng thềm noi theo dấu.”

Chân Mạch vừa ôm vai cậu vừa xoa xoa tóc cậu, cười cười: “Được rồi, không làm thì không làm. Thật ước ao cậu mà, có thể tự tại vui chơi.”

Thẩm An Ninh vốn muốn hỏi hần có phải Tiết Minh đã đến đây hay không nhưng sợ thẳng khốn đó chỉ tới gần đây làm việc mà thôi, Chân Mạch chưa gặp gã mà mình lại nhắc tới, trái lại làm hồng tâm tình hần. Suy nghĩ, cậu quyết định im luôn, không hỏi. Hai thằng bạn thân chen chen chúc chúc ngồi chung một cái ghế, tán nhảm, rồi ngồi ngắm trời ngắm đất nửa ngày.

Tiết Minh trở lại văn phòng của mình, trong lòng càng thêm nôn nóng. Trong trí nhớ của gã, Chân Mạch vẫn luôn là cậu thanh niên đơn thuần, nhẹ dạ, yêu gã như si như dại, rất dễ bị gã tác động. Lần này, gã áp dụng chiến thuật ai binh, thấp đầu cầu xin, ăn nói khép nép, năn nỉ thế mà không có nửa phần hiệu quả. Mặc cho gã nói gì, Chân Mạch đều là hững hờ, bình tĩnh, đáp lại không thể chê được, nhưng không chịu giúp gã gì cả.

Kể như gã căn bản chẳng bao giờ nghĩ trước đây mình làm gì sai. Lúc đó Chân Mạch táng gia bại sản, thậm chí không tiếc tham ô công khoản, đem hết tiền bạc cho gã, từ trước đến nay gã đều cho đó là tự nhiên, là phải như thế. Bởi vì gã đã từng đối xử tốt với Chân Mạch, yêu thương Chân Mạch, mà Chân Mạch cũng yêu gã. Vậy khi gã gặp khó khăn, Chân Mạch đương nhiên phải giúp đỡ rồi. Về phần gã lạng lẽ kết hôn, bỏ

Chân Mạch mà chạy, trong lòng gã tự nhận đó là một loại sách lược. Chân Mạch nếu như yêu gã thì nên hiểu cho gã, chờ gã có năng lực, phát tài, sẽ trở về, Chân Mạch nên chờ gã, tiếp tục yêu gã, tựa như mấy thứ kịch sến súa ba xu. Chỉ là, tình huống giờ đã khác, khiến gã không theo kịp.

Vô luận là lúc ở nước ngoài hay khi trở về nước, gã chưa từng đi tìm hiểu những gì Chân Mạch đã gặp phải những gì sau khi gã đi. Hiện tại gã thấy Chân Mạch còn xuất sắc hơn trước đây gấp trăm lần, ngay cả bề ngoài cũng vì khí chất lạnh, thành thực mà trở nên thú vị hơn nhiều, tự nhiên cũng càng thêm hấp dẫn. Vì vậy, gã chẳng có chút gì hối hận chuyện xưa, trái lại cho rằng Chân Mạch vẫn sống rất tốt. Người thanh niên này hiện tại không chỉ cơm no áo ấm còn có ái tình tư nhuận, địa vị xã hội càng cao, hoàn toàn nhìn không ra những tổn thương trước đây. Bởi vậy, Tiết Minh càng thêm tự động quên đi sự dè dặt trước kia của mình, càng chẳng thêm nghĩ tới những gì gã đã làm sẽ gây tổn thương cho người khác đến thế nào.

Tiết Minh ngồi ở trước bàn công tác, phiền não, bực bội mà hút thuốc, trong lúc tâm loạn như ma, miên man suy nghĩ mà chính gã cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì. Thật vất vả kiềm chế tâm tình của mình, gã mở ngăn kéo, lấy ra một xấp danh thiếp, lật từng tờ từng tờ mà nhìn, tỉ mỉ nhớ lại thân phận, bối cảnh, tiền tài, quyền thế và quan hệ của mình với đối phương. Một lúc lâu, gã mới lấy ra danh thiếp của Cao Kiến Quân, lập tức nắm lấy điện thoại.

Cao Kiến Quân rất sáng khoái chấp nhận lời mời của gã. Bởi vì bữa trưa, bữa tối mấy ngày nay đều đã lên lịch hẹn sẵn rồi, anh liền hẹn sáng thứ 2 đi ăn điểm tâm với gã, sau đó cười lạnh buông điện thoại.

Đặt trước mặt anh là giấy ly hôn của anh với Y Lâm.

Luật sư của anh đã cố gắng hết mức, vì anh giành giật quyền giám hộ của con trai nhưng Y Lâm yêu cầu trước khi Cao Thiên Hoa 12 tuổi, bé vẫn phải sống với cô, Cao Kiến Quân phải đưa tiền sinh hoạt, ngày nghỉ cuối tuần mới có thể đón con về. Cao Kiến Quân sau nhiều lần cân nhắc đã đồng ý.

Về phương diện chia tài sản, dù là Y Lâm hay bất động sản trên danh nghĩa Cao Kiến Quân đều do Y Lâm sở hữu, về phương diện tiền mặt, Y Lâm không quan tâm, cô biết tiền mặt gửi ngân hàng của Cao Kiến Quân cũng không nhiều, nhiều lắm cũng chỉ vài triệu, cái này cho cô cũng chẳng thêm. Cô muốn 20% trong số 37% cổ phần của Cao Kiến Quân trong bất động sản Minh Châu, thêm 11% của cô ở bất động sản Minh Châu, cô liền biến thành đại cổ đông của công ty. Những cổ phần, chứng khoán có giá trị khác trên danh nghĩa của Cao Kiến Quân, cô đều chiếm lấy một nửa. Cứ như vậy, cô liền trở thành nữ phú hào thân gia bạc triệu.

Cao Kiến Quân nhìn lại đơn ly hôn vài lần, một chữ cũng không sửa rồi cầm bút, ký tên mình lên.

Trong văn phòng anh còn có Y Lâm và hai luật sư của họ. Cao Kiến Quân ký tên, luật sư anh lập tức đưa đơn cho luật sư Y Lâm, luật sư lại đưa cho Y Lâm.

Y Lâm rất bình tĩnh, ký tên.

Hai vị luật sư như trút được gánh nặng, rất chuyên nghiệp đối với đương sự của bản thân nói: “Như vậy, chín giờ sáng mai, mời hai người đến Cục Dân chính làm thủ tục.”

Y Lâm gật đầu, đứng dậy. Từ đầu tới đuôi, cô đều ngồi trên sofa, không nhìn Cao Kiến Quân một cái.

Cao Kiến Quân thì ngồi sau bàn lớn, không nói một câu với cô.

Hai vị luật sư vừa cùng nhau rời khỏi, vừa thương lượng công việc chuyển tên bất động sản, chứng khoán có giá trị cùng cổ phần.

Cao Kiến Quân day day huyết Thái Dương đang đau nhức, dựa vào thành ghế, nhắm mắt.

Kết thúc cuộc hôn nhân này, với anh mà nói, cũng có chút khổ sở. Cuộc hôn này đã chứng kiến toàn bộ thời thanh xuân của anh, chứng kiến lịch sử dựng nghiệp gian nan của anh. Hôm nay, nó bị đặt dấu chấm hết. Tuy nói đây là kết quả rất khổ cực mới có được nhưng anh không có chút vui mừng, trái lại có chút thương cảm.

Cuộc xã giao tối nay, Cao Kiến Quân luôn luôn biết tiết chế đã uống say.

END 41

Mục lục

42. Chương 42

Mùa rét đậm, mọi người đều quen ngủ sớm, trời vừa tối, các tiểu khu đã nhanh chóng yên lặng.

Trong phòng ngủ Thẩm An Ninh, không khí tràn ngập kích tình đặc quánh, đặc đến không thở nổi.

Sau khi cùng Chân Mạch ăn tối, Thẩm An Ninh liền trở về nhà. Cậu không biết lúc nào Cao Kiến Quân mới trở về nhưng cậu vẫn quyết định trở lại sớm để chờ anh.

Một người buồn chán không có gì làm, cậu liền nằm trên thảm ở phòng khách xem TV. Đến tận nửa đêm, Cao Kiến Quân mới về. Bước chân anh lảo đảo, ánh mắt tán loạn, cả người đều tản ra hơi nóng.

Thẩm An Ninh chưa từng thấy một Cao Kiến Quân như vậy, nhất thời hoảng loạn, nhanh chóng chạy lại đỡ anh vào rồi khóa cửa: “Anh sao vậy? Uống say rồi sao?”

Cao Kiến Quân cười rộ lên rồi chuyển thành thì thào: “Đúng đúng, say.... An Ninh, em ăn chưa? Sao chưa ngủ?”

Thẩm An Ninh thấy anh nói chuyện có vẻ tỉnh táo mới yên tâm một chút, cố dìu anh đi, quan tâm đáp: “Em đợi anh. Anh tắm rửa rồi đi ngủ đi. Có khó chịu không? Có muốn uống nước không?”

“Không cần.” Cao Kiến Quân nói năng đều rất lý trí nhưng kỳ thực đầu đã hỗn loạn rồi, căn bản chẳng biết mình nói gì, chỉ theo bản năng mà trả lời. Anh chỉ cảm thấy rất nóng, vừa cởi đồ mình ra vừa ôm người bên cạnh, không đầu không đuôi mà hôn.

Thẩm An Ninh bó tay với anh, bị anh ôm chặt vậy, đành dựa vào tường, định đưa tay đẩy anh ra, thở hồng hộc: “Tắm trước... được không?”

Cao Kiến Quân chẳng nghe được cái gì, cứ ôm lấy cậu rồi trực tiếp kéo vào phòng ngủ, lôi cậu lên giường, đè lên.

Thẩm An Ninh không chống được sức anh, hoàn toàn không làm gì được, chỉ một lát liền đầu hàng.

Hai thân thể quấn quýt cùng một chỗ, tiếng rên rỉ không thể nhẫn nại được cùng tiếng thở dốc ồ ồ đan vào nhau, mồ hôi ướt đầm toàn thân, rơi như mưa.

Cao Kiến Quân vẫn ôm siết lấy người dưới thân, môi anh là lửa nóng, đốt cháy da thịt nhẵn nhụi, lạnh lạnh kia, dục vọng của anh cũng là lửa, nặng nề mà mạnh mẽ đi vào thân thể mềm mại siết chặt. Tình yêu của anh tựa lửa, cuốn lấy con người dịu dàng vẫn ở bên anh.

Thẩm An Ninh ôm chặt Cao Kiến Quân, chìm nổi trong những đợt sóng tình vĩnh viễn không bao giờ dứt. Máu của cậu như sôi lên, cao trào chột đến, không thể chịu nổi. Cậu rên rỉ, kêu thét, xin tha, đều không thể làm người phía trên chậm lại tốc độ, giảm bớt lực. Đến tận giờ, cậu bỗng nhiên giật mình, có lẽ những biểu hiện bất thường của Cao Kiến Quân cũng chẳng phải do rượu gây ra mà do anh đang khó chịu trong lòng.

Thẩm An Ninh không còn kháng cự nữa, còn không nói “Không” với anh, chỉ ôm siết lấy anh, thả lỏng thân thể đã sắp kiệt sức. Thả lỏng, thả lỏng, để anh ấy thỏa thích phát tiết, cùng anh từng đợt từng đợt mà tới đỉnh.

Đến tận khi mọi thứ an tĩnh lại, hai người họ cũng chẳng còn khí lực nhúc nhích. Thật vất vả giãy dụa vào phòng tắm tẩy rửa một chút, hai người lại ngã lên trên giường, ngủ một giấc.

Sáng sớm, luật sư của Cao Kiến Quân liền làm đủ phận sự gọi điện cho anh, thật vất vả mới gọi anh thức dậy được, luật sư nói: “Cao tổng, ngài phải đến Cục dân chính xử lý thủ tục.”

Cao Kiến Quân lập tức nhớ ra hôm nay anh phải đi làm thủ lục ly hôn với Y Lâm, không kịp nói một tiếng với Thẩm An Ninh, anh liền nhảy xuống giường, vội vội vàng vàng mặc quần áo.

Thẩm An Ninh ngủ thẳng đến trưa trời trưa trệt, cả người đau nhức như rã ra, căn bản ngồi dậy không được. Cậu cứ nằm lật qua lật lại trên giường mãi một hồi mới nhớ tới sự khác thường của Cao Kiến Quân đêm qua, vội vã lấy điện thoại di động.

Thanh âm Cao Kiến Quân trở nên phóng khoáng vô cùng: “An Ninh, tỉnh rồi à?”

“Um, anh... không có gì chứ?” Thẩm An Ninh lúng túng. “Đêm qua anh ngơ uổng say, hình như không vui.”

“Ừ, anh uống say, không làm em bị thương chứ?” Cao Kiến Quân mơ mơ hồ hồ nhớ lại sự điên cuồng của đêm qua, nhất thời lo lắng.

“Không có, chỉ hơi mệt.” Thẩm An Ninh hơi hột bỏ qua. “Anh không sao là tốt rồi.”

Cao Kiến Quân do dự một chút, vốn anh muốn về nhà rồi mới nói cho cậu biết nhưng cuối cùng lại nhịn không được. “An Ninh.” Anh nói: “Anh ly hôn rồi. Sáng nay, anh với Y Lâm đi làm thủ tục.”

“A? Vậy...” Thẩm An Ninh ghen lời, không biết nên phản ứng thế nào. Hoan hô nhảy nhót đương nhiên không được nhưng an ủi anh lại còn tệ hơn.

Cao Kiến Quân cũng hiểu điều đó nên cười: “Em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, một hồi dậy đi ăn đi. Gần đây, anh có nhiều cuộc xã giao quá, trở về tối lắm, không chăm sóc em được, em phải nhớ ăn uống đúng giờ.”

“Ừ, em biết.” Thẩm An Ninh cười.

Cao Kiến Quân tán chuyện với cậu vài câu rồi nói đến chuyện muốn cậu sẽ chuyển nhà, vào ở chung với mình.

Lần này Thẩm An Ninh cũng không kiên trì phản đối, chỉ là miễn cưỡng nói: “Để em suy nghĩ chút đã.”

Cao Kiến Quân cũng không gấp. Giờ đây, những ngăn trở giữa hai người đã không còn, sau này họ còn cả cuộc đời phía sau dành cho nhau.

Vừa bỏ điện thoại xuống, Thẩm An Ninh vui sướng mà lẩn qua lẩn lại trên giường một hồi rồi bốc ngay điện thoại lên, gọi cho Chân Mạch, hưng phấn mà kêu: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, Mạch Mạch.”

Chân Mạch mỉm cười: “Lượm được tiền hả? Hay lượm được một anh chàng đẹp trai nào đó mà hưng phấn vậy?”

Thẩm An Ninh cười vui vẻ: “Không phải, chỉ là cao hứng thôi. Ha ha, Mạch Mạch, Mạch Mạch, Mạch Mạch.”

“Cậu cứ gọi hoài như vậy không sợ Cao ca của cậu ghen sao.” Chân Mạch lắc đầu nhưng cũng vì cậu vui mà vui lây.

Thẩm An Ninh cười hì hì: “Mạch Mạch, Kiến Quân ly hôn rồi.”

“A? Đây là một tin tốt.” Chân Mạch thấy may mắn cho cậu. “Cao Kiến Quân rất được, nói được thì làm được. Thời này, tìm một người như anh ấy khó lắm đó.”

“Biết mà.” Thẩm An Ninh nghịch ngợm cười. “Đúng là tố tuệ nhân thức anh hùng.”

“Nói vậy cũng không sai.” Chân Mạch cười nói. “Chùng nào rảnh thì đi tới đây, tớ mời cậu ăn, chúc mừng một chút.”

“Ừ tốt, để tớ mời cho.” Thẩm An Ninh buông điện thoại, muốn đứng dậy một phen nhưng phát hiện thân thể của mình căn bản không thêm nghe lời mình nên liền quyết định ngủ tiếp.

Chân Mạch cũng bị tin Thẩm An Ninh mang tới làm vui lây, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ. Hắn đi thị sát khu bán hàng một lát, thấy sếp cười nhân viên bán hàng cũng vui theo, thấy tổng giám đốc đẹp trai vui vẻ, khách hàng mua sắm cũng cao hứng theo.

Đang tư vấn cho một vị phu nhân mua váy, nhân viên Bộ Hành chính lại đến tìm hắn, nhẹ giọng nói: “Chân tổng, có người gửi hoa tới, chỉ tên muốn ngài ký nhận.”

Chân Mạch khẽ nhíu mày, còn tưởng rằng là mảnh lời gì của Tiết Minh Dương. Hiện tại, tất cả mọi người đều bận, y còn nhàn nhã chơi bởi như thế, quả thật cần giáo huấn một chút.

Hắn khẽ gật đầu, nhưng không đi ký nhận, vẫn tư vấn cho vị phu nhân kia đến khi bà thỏa mãn mua chiếc váy đã chọn xong, hắn mới trở lại văn phòng.

Nhân viên công ty chuyển hoa mặc đồng phục chờ ở cửa chính, đó là một cậu thanh niên trẻ, trong lòng ôm một bó hoa hồng trắng rực rỡ, cánh hoa tươi thắm, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Thấy hắn đi đến, cậu thanh niên lễ phép mà hỏi thăm: “Xin hỏi ngài là Chân Mạch tiên sinh?”

“Phải, là tôi.” Chân Mạch khẽ gật đầu.

Cậu thanh niên liền đưa hoa cho hắn: “Đây là hoa của ngài, mời ngài ký nhận.”

Chân Mạch đành để hoa lên bàn, nhận bằng ký tên, ký tên mình.

Cậu thanh niên khách khí cười cảm ơn rồi rời đi.

“Xin hỏi?” Chân Mạch gọi cậu lại. “Hoa này là ai đặt vậy?”

Cậu thanh niên quay đầu lại cười nói: “Người đó có ghi trên tấm thiệp, trong bó hoa.”

“À, cảm ơn.” Chân Mạch gật đầu, đẩy cửa vào văn phòng.

Trong bó hoa quả nhiên có một phong thư trắng tinh như tuyết, hắn để hoa lên bàn, rút từ phong thư trắng ra một tấm thiệp.

Đó là một tấm thiệp mời thoang thoảng hương hoa lan. Hai chữ “Thiệp mời” ánh lên nhũ bạc, nét chữ trên tấm thiệp tiêu sái cuồng ngạo, rất có khí thế.

Mặt Chân Mạch trầm xuống, nhìn tên người gửi.

Dòng chữ “Tập đoàn Lợi Bách, Bắc Kinh” đập vào mắt hắn.

Đây là công ty chi nhánh của tập đoàn Lợi Bách, Bắc Kinh tại thành phố này mời hắn tham gia tiệc rượu mừng Tết.

Trong tấm thiệp có một tờ giấy trắng kèm theo.

Hắn chậm rãi mở ra.

Mặt trên vẫn là bút tích tiêu sái, rồng bay phượng múa: “Tiểu Mạch, tôi đang ở đây thị sát công tác, hy vọng em có thể thu xếp công việc bớt chút thì giờ tới gặp tôi. Điện thoại di động của tôi vẫn không thay đổi, hãy gọi điện cho tôi, hoặc rất hân hạnh được đón tiếp em đến tiệc rượu công ty.”

Dòng ký tên: Nhiếp Lợi Bách.

END 42

43. Chương 43

Thủ tục ly hôn của Cao Kiến Quân với Y Lâm tiến hành rất thuận lợi, hai người tâm bình khí hòa mà đưa “giấy kết hôn” màu đỏ đổi lấy “giấy ly hôn” màu xanh.

Đi ra khỏi cửa Cục Dân chính, Cao Kiến Quân và Y Lâm bắt tay từ biệt luật sư của mình. Hai vị luật sư tiếp tục đi thảo luận công việc sau này, để hai người họ nói chuyện với nhau.

Cao Kiến Quân ôn hòa: “Y Lâm, đợi đến khi thủ tục chuyển tên cổ phần hoàn thành, cô sẽ là cổ đông lớn nhất của bất động sản Minh Châu. Chúng ta là công ty cổ phần, biến động cổ phần phải công khai tuyên bố, sự thay đổi này sẽ khiến quản lý cao cấp trong công ty biến động. Cô nên cân nhắc một chút, nếu như cô muốn làm chủ tịch, tôi sẽ đi tìm ban giám đốc từ chức, để cô làm.”

Bây giờ, cuộc hôn nhân của bọn họ đã chính thức kết thúc. Một ngày khi tất cả đã chấm dứt, Y Lâm cũng không còn cảm giác tê lương hay kích động như trước nữa, cô khôi phục lại sự lãnh tĩnh từng có. Cô hồ hững hỏi lại: “Anh từ chức chủ tịch, vậy dự định làm gì? Giữ lại chức vụ tổng tài à?”

Thanh âm Cao Kiến Quân trầm thấp nhu hòa: “Tôi nghĩ, tôi nên từ bỏ các chức vụ thì hơn, như vậy dễ cho cô quản lý công ty hơn.”

Y Lâm đi tới bên cạnh xe, mở cửa, rồi nói: “Anh muốn quảng hết cho tôi à, anh muốn làm tôi xấu mặt à?”

“Đương nhiên không phải.” Cao Kiến Quân lập tức giải thích. “Mỗi người đều có phong cách quản lý riêng của mình, phong cách của tôi và cô trái ngược nhau, nhân viên bên dưới sẽ không biết phải theo ai. Cứ như vậy, thế nào rồi cũng loạn. Tôi từ chức, cô cứ điều hành công ty theo phong cách của cô, như vậy thì tốt hơn.”

Y Lâm nhìn về phía anh, bình tĩnh nói: “Cao Kiến Quân, đứng ở góc độ khách quan mà nhìn, năng lực của anh hơn xa năng lực của tôi. Tôi tâm phục khẩu phục. Cho nên, tôi không định làm chủ tịch, cũng hy vọng anh ở lại, tiếp tục làm chủ tịch kiêm tổng tài. Tôi đã là cổ đông lớn nhất của công ty này, mục tiêu hàng đầu đương nhiên là theo đuổi lợi ích của công ty. Hy vọng anh trước sau như một làm tốt công tác của mình. Về phần sinh hoạt cá nhân của anh, tôi không có quyền can thiệp. Nhưng mong anh không chế tốt, không để xảy ra scandal, đừng làm ảnh hưởng danh dự công ty, đừng làm chuyện ảnh hưởng đến nhân viên và các cổ đông.” Nói những lời này xong, cô cảm thấy thật hả giận. Quả nhiên tiền vẫn là nhất, tay nắm quyền lực tuyệt đối, lần đầu tiên cô có thể chân chính nói những lời này với Cao Kiến Quân.

“Tốt, tôi làm được.” Cao Kiến Quân mỉm cười. “Cảm ơn cô đã tin tưởng tôi.”

Nhìn nụ cười ôn hòa trên môi anh, rõ ràng là một cường giả oai phong một cõi nhưng những lời nói ra vẫn chú ý đến tự tôn của cô, nổi hân trong lòng Y Lâm bỗng nhiên phai nhạt, một sự phiền muộn chậm rãi dâng lên.

Sau này, chỉ sợ mình sẽ không tìm được một người chồng tốt như thế nữa nhỉ? Tuy rằng anh ta có người bên ngoài khiến mình tổn thương nhưng trước kia cũng là mình ép buộc anh ta quá mức, mình đã không tin....

Cô kiềm chế chính mình không nghĩ nữa, lái xe rời đi.

Cao Kiến Quân nhìn theo cô một lúc rồi nhìn đồng hồ, liền đến ngay trà phòng đã hẹn Tiết Minh.

Tiết Minh đã tới trước vừa uống trà, vừa chờ anh, trong lòng không ngừng tính toán phải nói thế nào với Cao Kiến Quân cho thỏa đáng.

Lần này gã trở về, thực sự là phỏng đoán lệch lạc tình thế. Chân Mạch lạnh lùng với gã, tựa như người lạ, so với tiết mục “gương vỡ lại lành” mà gã đã tính thì khác một trời một vực. Thế thì cũng chịu thôi, vì yêu mà hận, hoàn toàn có thể hiểu. Thế nhưng, ngay cả lũ bạn bè trước đây cũng cực kỳ lạnh lùng, căn bản không thèm nhìn tới gã, điều này quả thật ngoài dự liệu của gã. Gã cho tới giờ chưa từng nghĩ mình đã làm gì sai, tự nhiên không hiểu những hành động gã làm với Chân Mạch khiến cho lũ bạn gã khinh bỉ vô cùng. Đối với tình nhân đầu ấp tay gối còn có thể vô tình như thế thì cái lũ mà gã coi là bạn bè chỉ sợ cũng là để lợi dụng mà thôi, không hề có chút tình nghĩa gì. Ai dám xem gã là bạn nữa chứ?

Hiện tại, Tiết Minh bốn bề thọ địch, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách cầu viện Cao Kiến Quân là khả năng thành công lớn nhất.

Cao Kiến Quân đến trễ hơn mười phút, lập tức xin lỗi gã: “Trên đường bị kẹt xe, thực sự xin lỗi.”

“Không sao, tôi cũng mới đến thôi.” Tiết Minh lập tức cười cười lắc đầu. “Anh muốn uống gì?”

Cao Kiến Quân nói với nhân viên phục vụ: “Trúc điệp thanh.”

Hai người hàn huyên vài câu, Tiết Minh khen trong giới bất động sản, tập đoàn Minh Châu có được thành công kinh người, Cao Kiến Quân tự nhiên bánh ít đi, bánh quy lại, cũng tán dương tốc độ phát triển của siêu thị Minh Giai.

Đợi đến khi nhân viên phục vụ bưng trà lên rồi rời khỏi, Tiết Minh mới trở lại chuyện chính: “Cao tổng, tôi nghe nói tập đoàn Minh Châu của anh có ý tiến quân vào ngành bách hóa, không biết có thật không?”

Cao Kiến Quân mỉm cười: “Đúng là có người đề nghị như thế, Quần Lâu của cao ốc Minh Châu của tôi có thể dùng để làm bách hóa. Tôi đã để Bộ Kế hoạch công ty nghiên cứu việc này, báo cáo xem chuyện này có thể làm được không. Bọn họ cũng đã nghiên cứu nghiêm túc, luận chứng nhiều lần, cho rằng không cần làm thế, để cho các công ty nổi tiếng trong ngành bách hóa thuê tương đối lợi hơn. Gần đây, bất động sản nóng lên, công ty tập trung vào đây vẫn tốt hơn.”

Trong lòng Tiết Minh rất thất vọng, trên mặt lại vẫn duy trì nụ cười thân thiện, gật đầu nói: “Đúng, cách này cũng tốt.”

Cao Kiến Quân nhấp một ngụm trà, ung dung hỏi: “Sao vậy? Tiết tổng có hứng thú với Quần Lâu của cao ốc Minh Châu chúng tôi ư?”

“Không không có.” Tiết Minh cười lắc đầu. “Tôi làm siêu thị ổn định giá, loại cao ốc văn phòng cho thuê hạng nặng như Quần Lâu sao dám rở vào.”

“Đúng vậy, chỗ chúng tôi chỉ có thể làm thương xá bách hóa, làm siêu thị không được. Thành phẩm kinh doanh rất cao, làm siêu thị khẳng định lỗ vốn.” Cao Kiến Quân tán thành. “Gần đây, liên hợp bách hóa Lafayette của Pháp với Hội liên hợp bách hóa của Mỹ đều cảm thấy hứng thú với Quần Lâu, đã tới khảo sát rồi, đang tiến hành công tác đặt chân.”

Tiết Minh ngưỡng mộ thở dài: “Hai công ty bách hóa này đều là đại danh鼎鼎 đỉnh nha, hơn nữa thực lực cũng mạnh. Dù là công ty nào vào cao ốc Minh Châu đều là cùng quý công ty quần anh tụ hội, hai bên cùng có lợi.”

“Đúng vậy.” Cao Kiến Quân cười gật đầu. “Chúng tôi cũng không muốn buông hai công ty này ra, một công ty vào cao ốc Minh Châu, một công ty khác có thể vào Minh Châu hoa viên đang khởi công. May là, hai công ty đều rất hứng thú với đề nghị này.”

“Chuyện này cũng không hoàn toàn là may mắn.” Tiết Minh than thở. “Tập đoàn Minh Châu thực lực cường đại, danh tiếng lớn, năng lực Cao tổng cũng mạnh.”

“Tiết tổng quá khen.” Cao Kiến Quân thấy gã uyển chuyển nói quanh co một hồi cũng không gấp gáp, cứ theo lời của gã mà nói tiếp.

Tiết Minh dừng một chút rồi hạ quyết tâm, thành khẩn nhờ: “Cao tổng, hôm nay tôi mạo muội hẹn anh ra đây là có chuyện xin anh hỗ trợ.”

“Chuyện gì? Chỉ cần tôi làm được, nhất định sẽ giúp.” Cao Kiến Quân sáng khoái đáp.

Thần tình trên mặt Tiết Minh càng thêm chân thành: “Cao tổng, anh cũng biết sắp đến Tết rồi, tiền vốn tôi đặt vào hàng hóa hết, không còn tiền mặt để quay vòng. Đúng ra tôi vẫn còn gia tài ở Canada nhưng không có cách hỏi vay ngân hàng ở đây, mà tôi ở thành phố này chỉ có một căn nhà, những phần đất khác đều là thuê cả, không thể vay ngân hàng. Cho nên tôi muốn thương lượng với anh một chút, anh có thể cho tôi mượn một khoản tiền để xoay vòng không? Chỉ mượn một năm, đến kỳ nhất định trả, lợi tức đầy đủ.”

Dáng cười Cao Kiến Quân rút đi, hơi hơi trầm ngâm, nửa ngày không nói tiếng nào.

Tiết Minh đương nhiên hiểu vì sao anh do dự, hai người cũng chẳng phải thâm giao gì cho cam. Tuy gần đây có đoạn thời gian thường nói chuyện, tụ tập một chỗ chơi golf, nhưng chẳng qua cũng chỉ là bạn bè trong giới làm ăn, ai cũng chẳng biết rõ nhau, gã tùy tiện hỏi vay tiền như thế, quả thực quá đột ngột.

Cao Kiến Quân không phải ông chủ nhỏ mới ra đời, Tiết Minh không dám nhiều lời, sợ nói nhiều tất sai, chỉ đành lo sợ bất an nhìn anh, chờ anh trả lời.

Một lúc lâu, Cao Kiến Quân mới bình tĩnh hỏi: “Cậu muốn mượn bao nhiêu?”

Tiết Minh thử thăm dò: “Tôi muốn mượn 10 triệu.”

Đối với bất động sản mà nói, 10 triệu căn bản chỉ là một con số nhỏ, làm gì cũng không làm được nhưng đối với ngành bách hóa đây là một khoản tiền không ít. Cao Kiến Quân suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Mượn thì cũng có thể mượn, bất quá, làm ăn cho ra làm ăn, cậu vẫn cần có tài sản thế chấp.”

Tiết Minh liên tục gật đầu: “Đây là đương nhiên rồi. Nhưng tài sản tôi đều ở Canada, Tiết tổng thấy được không?”

“Được.” Cao Kiến Quân cười cười. “Tôi có bạn ở Canada, tôi có thể nhờ bạn bè giúp đỡ, mời luật sư xử lý thủ tục.”

“Tốt.” Tiết Minh khẩn cấp nói. “Việc này càng nhanh càng tốt, Cao tổng anh thấy chúng ta chừng nào xử lý thủ tục thì được.”

“Chờ người bên Canada ước định xong tài sản của cậu ở đó đã, sau đó chúng ta sẽ làm thủ tục.” Cao Kiến Quân thoải mái mà cười nói. “Tôi thì không sao cả, 10 triệu chỉ là chuyện nhỏ, tiền riêng của tôi cũng có, lấy lúc nào cũng được. Chỉ cần bên Canada ước định giá, xử lý thủ tục thế chấp tài sản, tôi đưa cho cậu ngay.”

“Cám ơn Cao tổng.” Tiết Minh do dự chốc lát, còn nói: “Cao tổng, mượn tiền thế chấp không cho mượn toàn bộ giá trị tài sản thế chấp mà chỉ có 70% giá trị thôi, đúng không?”

“Đúng, 70% đã là mạo hiểm rồi, hiện tại ngân hàng đều chỉ cho 50% thôi.” Cao Kiến Quân bình tĩnh nhìn gã. Tuy ở thương trường nói tiếng thương trường nhưng cách nói của anh vẫn làm cho người ta cảm thấy có thể thương lượng được. “Tôi có thể thả cậu một chút, cho cậu mượn 60% giá trị tài sản được ước định. Nếu tài sản cậu có giá 17.000.000 nhân dân tệ, tôi có thể cho cậu mượn 10.000.000.”

Tiết Minh thở dài: “Tài sản của tôi, theo giá cả bây giờ, hẳn có thể bán được 2.600.000 đô.”

“Vây là tốt rồi.” Cao Kiến Quân cười gật đầu, lại uống một ngụm trà. “Buổi chiều tôi sẽ gọi cho bạn bè ở Canada, nhờ anh ta liên hệ với cậu, cậu chừng nào quay về Canada?”

“Không, vợ tôi sẽ xử lý chuyện này, tôi ở đây coi chừng công ty. Nói chung, cảm ơn Cao tổng, vô cùng cảm ơn anh.” Tiết Minh sau khi có được câu trả lời thuyết phục của anh thì lòng cũng đã quyết.

Có 10.000.000, gã có thể triển khai kế hoạch, nhất định có thể đem tiền lỗ lúc trước lấy về.

“Tiết tổng đừng khách khí.” Cao Kiến Quân hòa ái dễ gần cười cười, nâng chén trà lên, nhàn nhã nhấp một ngụm.

END 43

44. Chương 44

Cuộc họp mặt chúc Tết của tập đoàn Lợi Bách được cử hành tại một nhà hàng năm sao cao cấp trong thành phố.

Phòng tiệc ở đây xanh vàng rực rỡ, giá cả cao tới cắt cổ, buôn bán bình thường, chỉ có người ngoại quốc ưa tới đây, mà công ty kinh doanh của thành phố cũng chỉ khi cần thể diện mới tổ chức tiệc tùng ở đây. Đương nhiên, lãnh đạo thành phố có hoạt động ngoại giao hay hoạt động lớn nào nhất định sẽ tổ chức ở đây.

Chiếc Passat mà Chân Mạch chạy cũng chỉ tốt hơn xe thường trong thành phố một chút, không đến nỗi mất mặt, mà quần áo của hắn càng khiến cho người ta không dám khinh thường.

Dùng cách nói miền này thì Chân Mạch chính là “Thân điều chính, bàn tử lượng”, nói cách khác, từ tướng mạo đến vóc người đều hoàn mỹ không tỳ vết, trang phục trên người hắn chính là quảng cáo sống tốt nhất. Từ khi Chí Tôn Danh Lưu Square khai trương đến nay, các nhãn hiệu thời trang đều tặng cho hắn không ít trang phục với phục sức đi kèm, điều kiện chính là hắn phải dùng chúng. Chân Mạch chuẩn bị không kịp đã bị mấy nhãn hiệu này lấy lý do “thân là tổng giám đốc, đương nhiên phải được các nhãn hiệu phục vụ

cho” làm lý do mà tặng đồ, hần hết cách, đành phải nhận. Để công bằng, mỗi ngày hần đổi một nhãn hiệu, mặc một tuần, sau đó đổi hiệu.

Sự thực chứng minh, mắt thẩm mỹ của mấy nhãn hiệu này cũng rất tốt, hễ là nhãn hiệu nào được Chân Mạch mặc trong một tuần thì tuần đó lượng tiêu thụ của nhãn hiệu ấy sẽ tăng lên. Quần áo mặc trên người hần quả thật khiến cảnh đẹp ý vui nên khiến khách hàng thiên vị theo, chọn nhãn hiệu hần mặc.

Hôm nay, Chân Mạch mặc Givenchy (1), khiến sự cao quý, ưu nhã, tinh xảo trong phong cách vốn có của nhãn hiệu càng thêm đậm nét.

Trên thiệp mời không ghi phải mặc vest nên hần liền mặc một bộ âu phục khá phóng khoáng màu xanh đậm, phối với áo sơ mi bằng vải poplin kết hợp khuy măng sét thủy tinh Givenchy, thêm cả loại nước hoa cho nam, “trái tim của biển”, thuộc hiệu Givenchy.

Dù sao từ trong xe đến khách sạn đều có hệ thống sưởi. Hần cũng không cần mặc áo ba-dờ-xuy hay áo khoác, trực tiếp lái xe từ công ty đến đây, sau đó đưa thiệp mời, vào đại sảnh khách sạn.

Phụ trách nghênh tiếp khách là viên chức cấp thấp của tập đoàn Lợi Bách trong công ty nhánh, đều là người mới, không ai biết Chân Mạch. Nhìn hần đưa thiệp mời, mấy người trẻ tuổi này cũng không biết đó là chủ tịch tập đoàn của họ tự tay viết, độc nhất vô nhị. Bọn họ xem qua thiệp mời liền đón tiếp Chân Mạch như những khách khác, nhiệt tình đưa hần bút ký tên vào sổ.

Chân Mạch không nói gì thêm, chỉ cười cười nhận bút, tiêu sái ký tên.

Nhân viên phụ trách tiếp đãi hần là một cô gái trẻ, thấy một người thanh niên anh tuấn hào hiệp, khí chất ưu nhã như vậy liền nhất kiến khuynh tâm, tiếp đón rất nhiệt tình, cẩn thận đưa hần vào phòng tiệc, dọc đường còn cố gắng trao đổi danh thiệp với hần.

Chân Mạch quá hiểu ánh mắt của cô gái này khi nhìn mình. Để tránh những quấy rối vô vị, hần chỉ giải thích rằng đi vội quá quên mang danh thiệp sau đó uyển chuyển lảng sang chuyện khác, ngăn cô tiếp tục hỏi số điện thoại mình.

Tuy vậy vừa vào phòng tiệc, hầu hết quản lý cao cấp của tập đoàn Lợi Bách đều biết hần. Nhất thời có người cười cười đi đến đón, cả tiếng chào hỏi: “Chân tổng trợ lý, sao cậu lại đến đây? Thật bất ngờ nha.”

Đó là phó tổng giám đốc công ty chi nhánh của tập đoàn Lợi Bách ở đây, trước đây khi Chân Mạch còn làm ở nơi này, người này cũng là quản lý của hần. Y rất tán thưởng Chân Mạch, chưa từng có xung đột gì với hần. Sau đó, Chân Mạch đến Bắc Kinh làm trợ lý đặc biệt của chủ tịch tập đoàn tại tổng bộ, thỉnh thoảng, bọn họ sẽ gửi mail, công văn qua lại.

Chân Mạch khách khí bắt tay với y, cười ôn hòa: “Là Nhiếp tổng gửi thiệp mời, đương nhiên phải đến ủng hộ rồi.”

Người quản lý này đã trung niên, sự kính trọng đối với lãnh đạo cao tầng hơn thanh niên hiện nay rất nhiều, vừa nghe hần nói do sếp lớn tự mình mời liền nhìn xung quanh, lập tức thấy Nhiếp Lợi Bách đang cùng mấy người khách thân phận hiển hách nói chuyện. Y lập tức đưa Chân Mạch đến đó, dọc đường còn hỏi chuyện một cách rất thân thiết: “Gần đây thế nào?”

“Cũng được.” Chân Mạch thuận miệng đáp, thông dong theo y đến chỗ Nhiếp Lợi Bách.

Tuy rằng phòng tiệc rất nhiều người nhưng Chân Mạch lại như một vật sáng đặc biệt, làm cho người khác chú ý. Rất nhiều người nhìn về phía hần, đánh giá thân phận hần. Những doanh nhân thường đến mua sắm tại Chí Tôn Danh Lưu Square đều biết hần, ai cũng cười cười chào hỏi. Chân Mạch cũng gật đầu chào lại, hành động lưu loát phóng khoáng.

Nhiếp Lợi Bách cảm giác được động tĩnh trong phòng tiệc, giương mắt nhìn người thanh niên tựa như thủy tinh được ánh mặt trời chiếu xuống.

Đối với những vị khách khác cúi người “Xin lỗi không tiếp được” một cái rồi đi qua đón người.

“Tiểu Mạch, em đã đến rồi.” Thanh âm y rất dịu, vươn tay về phía hần.

Nhiếp Lợi Bách năm nay đã 37 tuổi, là người Bắc Kinh, thân cao 1,88, góc cạnh rõ ràng, lưng hùm vai gấu, nhìn qua cường tráng vô cùng. Y vừa mở miệng ra là tiếng Bắc Kinh đúng chuẩn, ngữ khí khiêm tốn, mặt mang nét cười, khiến người ta như bị y dẫn dắt.

Chân Mạch vốn cao gầy, đứng trước mặt y càng thêm tinh tế, nhưng về khí thế thì chẳng thua ai. Hắn nhàn nhạt cười, vươn tay, cầm tay Nhiếp Lợi Bách, nhiệt tình mà lễ phép: “Được Nhiếp tổng mời là vinh hạnh của tôi.”

Nhiếp Lợi Bách lấy tay trái cầm tay hắn, thân thiết vỗ vỗ: “Tiểu Mạch, đừng xa lạ như thế, cứ giống lúc trước đi, gọi tôi Bách ca là được.”

“Được, Bách ca.” Chân Mạch mỉm cười lập tức đổi giọng.

Nhiếp Lợi Bách thật cao hứng nói với hắn: “Tiệc hôm nay định làm theo dạng tiệc đứng, nhưng sau khi nhìn danh sách khách mời thì cảm thấy không hợp nên làm theo kiểu tiệc Trung. Tập đoàn còn mời vài ngôi sao biểu diễn nữa, rất náo nhiệt.”

Chân Mạch cười gật đầu.

Nhiếp Lợi Bách nhìn đồng hồ một chút rồi khoát tay với trợ lý bên cạnh.

Trợ lý y lập tức thông báo chuẩn bị khai tiệc.

Lập tức có nhân viên công tác chạy đến, chuẩn bị ghế trong phòng, hướng dẫn các vị khách ngồi xuống vị trí.

Chân Mạch đang muốn đi vị trí của mình thì bị Nhiếp Lợi Bách nắm tay, kéo đến bàn tiệc chính, kêu hắn ngồi cạnh mình.

Chân Mạch có chút khó xử: “Nhiếp tổng, như vậy không tốt đâu. Thân phận tôi không đủ trình độ ngồi ở đây.”

Nhiếp Lợi Bách ý vị thâm trường: “Tiểu Mạch, thân phận em hôm nay không phải là tổng giám đốc của công ty gì khác mà là người đã từng là trợ lý đặc biệt của tôi, bạn của tôi.”

Chân Mạch không chối từ nữa, ngồi xuống.

Tập đoàn Lợi Bách vẫn là doanh nghiệp dẫn đầu trong lĩnh vực nông nghiệp công nghệ cao, không liên quan nhiều đến các ngành khác, do đó lần này ngoại trừ các lãnh đạo bên chính phủ, chủ yếu là đại lý các tỉnh có tiêu thụ cao.

Trong những người ở đây, không hề ít người biết chuyện xảy ra 4 năm về trước, nhưng sau đó Nhiếp Lợi Bách lại nói đó là tiền cá nhân y cho Chân Mạch mượn, chỉ là bạn quá nên không nhớ nói lại cho lãnh đạo công ty chi nhánh, một câu này đã vãn hồi danh dự cho Chân Mạch. Sau đó, nghe nói Chân Mạch đến tổng bộ Bắc Kinh đảm nhiệm trợ lý cá nhân của Nhiếp Lợi Bách, mà nhiều người cũng biết hắn là một thanh niên có năng lực nên không ai ngờ vực gì khác. Lúc này thấy hắn, cho dù người của tập đoàn Lợi Bách hay các thương nhân đại lý đều chỉ có nhiệt liệt hoan nghênh không hề có chút ý khác.

Hiện tại phong độ, khí chất của Chân Mạch đều đã hơn xưa rất nhiều, lúc này dễ dàng như thường gật đầu thăm hỏi những người khác, nhất cử nhất động đều mang phong thái hơn người.

Nhiếp Lợi Bách là người đứng lên nói đầu tiên. Y mặc âu phục Armani, dáng người cao to tràn ngập sự hấp dẫn từ một người lãnh đạo. Y mỉm cười chúc tụng, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đến tập đoàn Lợi Bách. Lời y nói ngắn gọn, xúc động, tiếng vỗ tay lẫn tiếng cười vang dội khắp phòng. Y nhanh chóng rời sân khấu, ngồi vào bàn tiệc.

Sau đó mấy vị lãnh đạo với các đại lý lớn lên sân khấu.

Mặt Nhiếp Lợi Bách mang theo nụ cười kẻ sát tai Chân Mạch, nhẹ giọng thì thầm: “Tiểu Mạch, một năm nay, tôi rất nhớ em.”

Chân Mạch mặt không đổi sắc, nhàn nhạt cười: “Cảm ơn.”

Nhiếp Lợi Bách quay đầu nhìn, hần nhẹ giọng nhưng lời nói đầy chân thành: “Bách ca, tôi suốt đời đều biết ơn ngài, bởi vì ngài cho tôi một cơ hội rất quý giá, cứu vãn cả đời tôi, khiến tôi có thể bắt đầu một lần nữa.”

Lời nói đẹp dễ vô cùng, vừa biểu đạt lòng biết ơn song song cũng đẩy Nhiếp Lợi Bách ra xa vạn dặm, ba năm ở Bắc Kinh cũng theo những lời này mà nhạt nhòa, tựa như chưa từng xảy ra.

END 44

45. Chương 45

Thức ăn tạo hình đầy tinh tế được bưng lên từng món một, sau đó biểu diễn cũng bắt đầu. Thời gian biểu diễn chỉ có nửa tiếng đồng hồ, sắp xếp 12 tiết mục. Những nghệ sĩ biểu diễn trên sân khấu đều là người quen mặt cả, quả nhiên đều là ngôi sao.

Nhiếp Lợi Bách đi ra ngoài kính rượu một vòng, sau đó cười cười trở về, ly giờ rượu trước mặt Chân Mạch: “Tiểu Mạch, tôi cũng kính em một ly.”

“Không không, hần là tôi kính ngài.” Chân Mạch nhanh chóng cầm lấy ly vang đỏ trước mặt chạm ly với y.

Nhiếp Lợi Bách là mẫu đàn ông phương bắc điển hình, hào sảng, tửu đáo bôi kiền. Hôm nay y uống toàn rượu trắng, thỉnh thoảng cũng uống vang đỏ, không hề chú ý tới chuyện uống chung nhiều loại rượu sẽ dễ say.

Chân Mạch biết rõ tửu lượng y, quả thật sâu không thấy đáy, hoàn toàn không dám uống đua với y. Dạ dày Chân Mạch không tốt, rất ít khi uống rượu trắng, Nhiếp Lợi Bách cũng biết, lúc này không chỉ không ép hần uống rượu trắng mà còn giúp hần đỡ vài ly, để trợ lý đi chào hỏi, bảo người trong tập đoàn đừng chúc rượu hần. Chân Mạch cũng cảm thấy dễ chịu hơn, trong lòng cũng nhận phần tình này của Nhiếp Lợi Bách.

Uống tới chéch choáng say, ca sĩ đi ra hát không ngờ lại là Thẩm An Ninh, Chân Mạch không khỏi ngẩn ra.

Dưới sân khấu ngồi rất đông người, Thẩm An Ninh không phát hiện Chân Mạch. Đây là lần đầu tiên cậu kết hợp múa với hát nên rất chú tâm, múa đẹp mà hát cũng hay nên dưới sân khấu ai cũng ủng hộ.

Nhiếp Lợi Bách cũng vỗ tay theo mọi người, bỗng nhiên ghé vào tai hần cười: “Cậu thanh niên này múa đẹp thật, nếu như có người đột nhiên chặt đứt chân cậu ta thì không biết cậu ta sẽ ra sao?”

Nụ cười trên môi Chân Mạch vẫn không biến, cũng kề vào tai y, nhả nhận cười: “Đương nhiên là không tốt. Nếu như có người khiến kẻ chặt chân cậu ta phải gãy cả tứ chi thì không biết kẻ kia sẽ ra sao?”

“Đương nhiên là không dễ chịu rồi.” Nhiếp Lợi Bách cười cười nhìn hần, tựa như nhìn một cậu bé tùy hứng mà khiến người ta yêu thương. “Nếu như cậu ta có chuyện gì bất ngờ, không biết bạn bè cậu ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

Chân Mạch bình tĩnh, cười càng thêm ôn hòa: “Tôi là người đơn độc, vô thân vô cố, sao biết được chuyện này? Nhưng Nhiếp tổng có ba có mẹ có anh có em, bạn bè thì trải khắp thế giới, tri kỷ hơn 10 người, nếu như bọn họ gặp chuyện gì bất ngờ, không biết Nhiếp tổng sẽ có phản ứng như thế nào?”

Nhiếp Lợi Bách cười nhìn hần một hồi, gật đầu nói: “Tiểu Mạch của tôi lớn thật rồi.”

Chân Mạch nhoẻn miệng cười: “Cũng phải cảm ơn Bách ca bồi dưỡng.”

Hàm ý trong những lời này, hai người đều hiểu cả. Tuy nói ngọc kia chẳng dưa chẳng mài, cũng thành vô dụng, cũng hoài ngọc đi, nhưng cái loại mài dưa bằng máu tươi, bằng những đợt cứu tử nhất sinh như thế cũng thật quá tàn khốc. Hơn một ngàn ngày đó, đối với Nhiếp Lợi Bách là hưởng thụ cực lạc của thiên đường, nhưng đối với Chân Mạch là những tháng năm hắc ám của địa ngục, khắc cốt minh tâm. Dù vậy, sau ba năm rèn dưa, sau này dù gặp bất cứ gian nan hiểm trở gì, Chân Mạch cũng đều tự tin thông dong ứng phó, bởi vậy hai chữ “Cám ơn” này, hần nói từ tim từ gan mà ra.

Chân Mạch theo Nhiếp Lợi Bách ba năm, đó là một Chân Mạch nhần nhục chịu đựng, chưa từng khéo nói, chưa từng đầu võ mồm, không phải là một bước cũng không nhường như Chân Mạch ngày hôm nay. Còn hơn con búp bê mặc cho y chà đạp, một Chân Mạch như vậy khiến Nhiếp Lợi Bách không thể không yêu.

Nhìn hẩn một hồi, Nhiếp Lợi Bách dịu dàng nói: “Tiểu Mạch, theo tôi về Bắc Kinh nhé.”

Chân Mạch không chút do dự lắc đầu: “Bách ca, hợp đồng giữa tôi với ngài đã kết thúc, tôi và ngài chẳng thiếu nhau cái gì cả.”

“Lần này không phải hợp đồng, cũng không phải nợ nần.” Nhiếp Lợi Bách nhìn Thẩm An Ninh cúi chào khán giả khi biểu diễn xong, nhẹ nhàng rời khỏi sân khấu trong tiếng vỗ tay. Y nhìn Chân Mạch: “Tiểu Mạch, làm tình nhân của tôi đi. Một năm qua, tôi rất nhớ em. Tôi biết em không thích SM, cũng đã đi khám một bác sĩ tâm lý nổi tiếng, ông ta cũng đã trị liệu cho tôi rồi, tôi cam đoan sẽ không thô bạo với em nữa. Thứ gì Tiết Minh Dương có thể cho em, tôi cũng có thể cho em, y không thể cho em, tôi vẫn có thể cho em.”

Chân Mạch đậm đậm cười: “Cảm ơn Bách ca để mắt. Bách ca đã thắng thắng như thế, tôi cũng không gạt Bách ca. Tôi sợ ngài, không dám để ngài đụng vào tôi, lại càng không dám lên giường với ngài. Nếu như không phải gặp Minh Dương, không có anh ấy giúp tôi vượt qua hắc ám, sợ hãi trong nội tâm, có lẽ hôm nay tôi đã chẳng thể thản nhiên nói chuyện với ngài. Bách ca, năm ngoái ngài thả tôi đi, vì thế, tôi lại cảm ơn ngài thêm một lần nữa. Bây giờ, ngài có thể giới của ngài, tôi có cuộc sống của tôi, cần gì cố ép nhau? Cuối cùng, mọi người chẳng ai vui đâu.”

Nhiếp Lợi Bách nhún vai: “Tiểu Mạch à, Tiết Minh Dương là gia đình cách mạng thế gia, ông nội là lão hồng quân công nông Trung Quốc, lão tướng quân, ba y thì là uỷ viên trung ương, cán bộ cấp tỉnh. Y nếu như muốn vào chính giới thì một bước là thành thị trưởng ngay, qua vài năm làm chút thành tích, bên trên kéo một chút, phía dưới đẩy một chút, là ngồi luôn ghế phó tỉnh trưởng, sau đó là tỉnh trưởng, rồi tới trung ương, tiền đồ vô lượng. Người như vậy, gia đình như vậy, sao có thể cho phép một chỗ bẩn tồn tại. Nếu như tin tức y là đồng tính luyến ái truyền ra, em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra? Em còn có thể sống với y sao?”

“Bách ca, loại lo lắng này chỉ cần là người có chút địa vị trong xã hội đều có thể gặp cả. Minh Dương như vậy, Bách ca chẳng lẽ không như vậy? Nếu như vòng sáng trên đầu ngài không chỉ là đồng tính luyến ái mà còn có thêm ham mê SM nữa, chẳng phải càng không tốt sao?” Chân Mạch học y nhún vai. “Bách ca, tôi là cô nhi, hai bàn tay trắng, không nhiều chuyện cần cõ kị như các người, cũng không nghĩ ngợi nhiều, vua cũng thua thằng liều mà. Minh Dương chấp nhận cùng chung một chỗ với tôi, tôi sẽ trân trọng, nếu như không còn bên nhau nữa, tôi cũng chẳng oán chẳng than, chỉ có cảm ơn mà thôi. Những gì anh ấy cho tôi, đã hơn xa những gì tôi muốn, tôi rất thỏa mãn, không còn cần gì hơn nữa. Nói chung, cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng tôi không thể theo ngài đi Bắc Kinh được.”

Hiện tại Chân Mạch đang có ưu thế. Với gia thế, bối cảnh của hẩn, không thân không thích, vô khiên vô quả, nói trắng ra thì ‘một là sợ kẻ anh hùng, hai là sợ kẻ cõ cùng liều thân’, hẩn có thể làm bất cứ chuyện gì. Với thân phận địa vị bây giờ của hẩn, cho dù không có Tiết Minh Dương ủng hộ, hẩn cũng có không ít phú hào tương trợ, không thể khinh thường.

Một vòng giao phong, Nhiếp Lợi Bách biết bản thân đã đánh giá thấp Chân Mạch, đến mà không chuẩn bị kỹ, chiếm không được thượng phong. Y luôn biết thân biết thế, lúc này không giận không buồn chỉ cười hềnhệch: “Tiểu Mạch, tôi sắp về Bắc Kinh rồi. Trước khi về, tôi muốn ở bên cạnh em một lần nữa. Trước đây, lúc nào cũng là tôi chủ động, em tiếp thu, giờ đây đã không còn quan hệ nợ nần ép buộc, chúng ta có thể làm tình nhân của nhau không? Em hoàn thành tâm nguyện này của tôi, tôi sẽ im lặng quay về Bắc Kinh.”

Chân Mạch chậm rãi lắc đầu: “Xin lỗi, Bách ca, chỉ sợ tôi phải phụ ý tốt của ngài rồi. Kỳ thực, người tốt hơn tôi có rất nhiều, người thích ngài cũng không ít. Tôi theo ngài ba năm, thời gian thực không ngắn, có lẽ ngài cũng chán rồi, không bằng tìm một người thật sự thích ngài, cùng chung một chỗ, vậy không tốt sao?”

“Tiểu Mạch, những lời này của em thật không đúng.” Nhiếp Lợi Bách thoải mái mà cười. “Tôi chưa bao giờ chán ghét em cả, thời gian ba năm ấy với tôi vẫn chưa đủ. Còn nhớ sinh nhật em năm đó không? Hợp đồng ba năm đã đến kỳ, tôi muốn em theo tôi ba năm nữa nhưng em đã từ chối. Tôi nói được làm được, mấy năm nay tôi cũng có không ít người nhưng người tôi chân chính thích chỉ có em thôi. Tiểu Mạch, em đã theo tôi ba năm, tôi là người như thế nào, em là người rõ nhất. Chuyện tôi đã quyết, nhất định làm được. Tuy tôi chưa bao giờ theo đuổi người ta nhưng giờ vẫn muốn thử một lần. Tiểu Mạch, em hãy đồng ý đi. Tôi về Bắc Kinh, cho em được thanh thanh tỉnh tỉnh. Em nếu không chấp nhận, vậy tôi sẽ tỉ mỉ nghiên cứu đối sách, bắt đầu nhiệt tình theo đuổi em.”

Đầu Chân Mạch bắt đầu đau. Nhiếp Lợi Bách lớn hơn hẳn 12 tuổi, luận kinh nghiệm, thực lực, quan hệ, tâm cơ, hẳn đều không qua được người này. Thế nhưng, cái ý kiến kia của y, nhìn thì không nghiêm trọng, chỉ cầu tình một đêm nhưng Chân Mạch lại biết, đó chỉ là một bước đột phá của y, nếu hẳn chấp nhận tất hậu hoạn vô cùng, có một sẽ có hai, từ nay về sau không thể thoát được.

Nhiếp Lợi Bách nhìn đôi chân mày của Chân Mạch chau lại, nhìn đôi môi hẳn nhếch lên một cách khêu gợi, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn dưới ánh đèn càng tăng thêm sự diễm lệ, lòng không khỏi bùng lên một ngọn lửa. Y nhìn ra được Chân Mạch đã bị những lời nói của y làm cho buồn phiền, tâm trạng không khỏi mừng rỡ, còn hơn cả khi xưa, công ty do một tay y sáng tạo được cổ phần hóa cũng không vui tới mức ấy.

Chân Mạch thở dài: “Bách ca, tôi không có sức mà chơi với ngài. Hơn nữa, Minh Dương với tôi tình đầu ý hợp, anh ấy không buông tay, tôi cũng không muốn chia tay. Dưa hấu xanh không ngọt, ngài cần gì phải bức tôi? Tôi bên ngài ba năm, phục tùng nghe theo ngài, tôi tự nhận thấy mình đã làm hết mức rồi. Từ ngày hợp đồng hết hạn tới nay, chúng ta cũng không còn quan hệ gì với nhau nữa. Bách ca, tôi luôn luôn cảm ơn ngài, nhưng những ngày như trước kia, tôi chết cũng không muốn sống lại như thế. Nói thẳng ra, tôi không hy vọng ngài và Minh Dương đấu tới người chết ta sống, lưỡng bại câu thương, điều đó không có ý nghĩa gì, ngài xem đúng không?”

“Đương nhiên.” Nhiếp Lợi Bách cười gật đầu, trên mặt vẫn vui vẻ. “Tiểu Mạch, tôi sẽ không lấy đá chọi đá với Tiết Minh Dương. Thế nhưng, ai kêu em càng lúc càng trở nên gợi cảm, hấp dẫn như vậy làm chi? Muốn tôi buông tay em, tôi tiếc.”

Chân Mạch hết cách với y, đành cầm ly rượu lên uống cạn một hơi rồi nói: “Bách ca, thời gian cũng không sớm nữa, tôi có việc, xin phép đi trước. Chúc ngài tân xuân vui sướng, vạn sự như ý.”

“Cảm ơn.” Nhiếp Lợi Bách cũng uống cạn ly rượu của mình. “Mấy chuyện khác tôi đều thuận lợi cả, lúc này chỉ có một chuyện chưa được như ý, chỉ cần em gật đầu, tôi thật sẽ tân xuân vui sướng, vạn sự như ý ngay.”

“Ngài lại đem vui sướng của ngài tạo dựng trên ‘thống khoái’ của tôi rồi.” Chân Mạch nói lại một câu, không thêm để ý đến sự trêu chọc của y. “Bách ca, ngài nói ngài sẽ thay đổi, không đối xử với tôi giống trước kia, thế nhưng bây giờ ngài từng bước từng bước vây chặt lấy tôi có khác gì trước đây? Ngài nếu thật theo đuổi tôi, tôi tự nhiên không thể ngăn cản, chỉ có thể quyết định chấp nhận hay không chấp nhận. Nhưng, muốn theo đuổi một người, đầu tiên phải tôn trọng người đó đã, đúng không?”

“Đúng, tôi rất tôn trọng em, cho nên mới tặng em đóa hoa em thích nhất, tự tay viết thiệp cho em.” Nhiếp Lợi Bách dịu dàng thăm thiết mà nhìn hẳn. “Tiểu Mạch, đó là tấm thiệp mời duy nhất tôi viết.”

“Cảm ơn, tôi rất cảm động.” Chân Mạch đứng dậy. “Được rồi, Bách ca, tôi đi trước.”

“Tôi tiễn em.” Nhiếp Lợi Bách đứng dậy, đi ra cửa.

Chân Mạch không thể ngăn y, cũng đành theo sau.

Những người khác cho rằng hai người đi ra ngoài có việc, xong sẽ về ngay nên cũng không hỏi nhiều, chỉ lo kính rượu cho nhau, xem biểu diễn, thực sự là vui vẻ vô cùng.

Đi tới đại sảnh khách sạn, Chân Mạch đi nhanh hai bước, chuẩn bị giành mở cửa trước y.

Nhiếp Lợi Bách kéo hẳn lại, lập tức khoát tay với phía sau. Trợ lý y lập tức đi đến, đưa áo ba-đờ-xuy. Nhiếp Lợi Bách phủ thêm cho Chân Mạch, sau đó ôm chặt lấy hẳn, thân thiết nói: “Bên ngoài lạnh, cẩn thận bệnh.”

Chân Mạch không có giấy ra, nhẹ giọng: “Cảm ơn Bách ca.”

Nhiếp Lợi Bách buông tay, kéo kéo lại cổ áo cho hẳn, bỗng nhiên cúi đầu: “Ba năm đó, ủy khuất cho em.”

Chân Mạch cúi đầu, một hồi lâu mới nói: “Không ủy khuất, là tôi làm sai, đó là tôi phải bị. Bách ca đã cứu tôi, tôi suốt đời cảm kích.”

Nhiếp Lợi Bách lùi một chút, thương tiếc vuốt vuốt tóc hần: “Được rồi, trở về đi, nghỉ ngơi cho tốt, sau này chúng ta lại nói chuyện.”

Chân Mạch cũng không sát phong cảnh nói: “Không có lần sau.”, chỉ gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Trợ lý Nhiếp Lợi Bách là người thông minh, đã sớm chuồn ra chỗ khác, không dám nghe họ nói chuyện. Nhiếp Lợi Bách yên lặng cùng Chân Mạch đi ra ngoài, đi tới bãi giữ xe, nhìn hần lên xe, đóng cửa, nổ máy.

Hai người không nói với nhau một chữ.

Đèn neon bên ngoài khách sạn, không khí lạnh lẽo, đêm tối an tĩnh vô cùng.

END 45

46. Chương 46

Thẩm An Ninh nhận được lời mời biểu diễn của tập đoàn Lợi Bách thông qua ông chủ quán bar “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, thù lao thì do Bộ Hành chính trực tiếp bàn bạc.

Giá tập đoàn Lợi Bách rất được, hôm đó ca 3 bài, nếu được khen, có thể thêm một bài nữa, thù lao 5.000, thuế thu nhập cá nhân do tập đoàn Lợi Bách trả.

Thẩm An Ninh cũng không cò kè mặc cả, chịu ngay. Cậu nhớ kỹ tập đoàn Lợi Bách là nơi Chân Mạch từng làm, lúc trước Chân Mạch tham ô công khoán, bọn họ không truy cứu, còn cho Chân Mạch tiếp tục làm lấy lương trả nợ, cho nên cậu rất biết ơn công ty này, dù là không có thù lao cậu cũng chấp nhận hát hưởng chi đôi phương còn đưa ra điều kiện ưu đãi tới vậy?

Tập đoàn Lợi Bách cũng rất thẳng thắn, không nhiều lời. Cậu diễn xong, ra sau sân khấu lấy tiền rồi về.

Đến tận bây giờ, cậu vẫn không thể quen được với cảnh tượng tràng ngập vàng son xa hoa như vậy, lấy tiền xong, cậu liền chạy xe về, từ đầu đến cuối cũng không biết dưới sân khấu là những ai.

Về đến nhà, Cao Kiến Quân cũng mới vừa làm xong cơm nước. Cơm xã giao là khó ăn nhất, vừa phải cười, phải uống, phải tán chuyện, thực mệt mỏi. Anh vội vã tắm một cái rồi miễn cưỡng nằm ra thẩn trong phòng khách xem TV.

Việc đi tập đoàn Lợi Bách biểu diễn, Thẩm An Ninh chưa kịp nói với anh, mấy ngày này, anh phải dậy sớm về trễ, Thẩm An Ninh thấy anh mệt mỏi thể mà cậu lại nghĩ việc này không quan trọng nên chưa kịp nói.

Khó có được một ngày Thẩm An Ninh về trễ hơn anh, Cao Kiến Quân cười nói: “Cực cho em rồi. Đã đi hát lại à?”

“Chưa đâu.” Thẩm An Ninh vừa cời đồ vừa nói: “Tiệc mừng Tết của tập đoàn Lợi Bách, em được mời hát.”

Cao Kiến Quân nghe tên công ty này quen quen nên thuận miệng hỏi một câu: “Tập đoàn Lợi Bách làm cái gì?”

“Hình như là nông nghiệp. Hồi trước, Mạch Mạch làm cho họ đó. Em nghe nói ông chủ của bọn họ ở Bắc Kinh cũng tới, nhưng mà em không chú ý.” Thẩm An Ninh cũng không thèm để ý nói xong là chui vào phòng tắm.

Cao Kiến Quân thất kinh, nghe tiếng nước trong phòng tắm truyền ra, liền lấy điện thoại gọi cho Tiết Minh Dương: “Alo, Tiết huynh, Nhiếp Lợi Bách của tập đoàn Lợi Bách tới đây, cậu biết không?”

Gần đây Tiết Minh Dương rất phiền muộn, tuy rằng Chân Mạch không còn nói tới chuyện chia tay nữa nhưng vẫn không chịu lên giường với y. Tối gần Tết, Thiên Đô với Danh Lưu đều bận rộn vô cùng, y cũng không có thời gian dây dưa với Chân Mạch, mỗi tối đều quay về biệt thự nhà mình ngủ, ngủ mà bực mình chết được. Nghe Cao Kiến Quân nói xong, y đứng hình 5 giây rồi mới nhảy dựng lên.

“Cái gì? Nhiếp Lợi Bách? Ông ta tới làm gì?” Y vừa vội vừa tức, nói năng lộn xộn.

Cao Kiến Quân cũng hiểu tâm trạng y bây giờ, cười an ủi: “Cậu đừng nón, đại khái là Nhiếp Lợi Bách tới tham gia tiệc mừng năm mới của công ty chi nhánh thôi, không phải vì Mạch Mạch.”

“À.” Tiết Minh Dương vẫn còn căng thẳng. “Vậy anh nghĩ ông ta có tìm tới Mạch Mạch không?”

“Cậu cũng đừng đa nghi quá, cho dù ông ta tìm thì sao chứ, không có gì đâu.” Cao Kiến Quân nói nhanh, sợ y lại làm chuyện ngốc nghếch gì, tổn thương tới Chân Mạch.

Tiết Minh Dương thở dài: “Cao huynh, tôi mới bị dạy cho một trận nhớ đời rồi sao dám làm gì nữa? Tôi không phải không tin Mạch Mạch, tôi sợ em ấy bị người ta thương tổn thôi. Nhiếp Lợi Bách kia chẳng phải thứ hay ho gì. Mạch Mạch ở Bắc Kinh ba năm, bị ông ta giày vò đến thảm. Muốn em ấy quay về Bắc Kinh là chuyện không thể, tôi cũng tin họ Nhiếp kia cũng chẳng thật lòng yêu thương gì Chân Mạch. Tôi không sợ bọn họ quay lại với nhau. Bọn họ nào có tình cũ gì, tôi sợ họ giở trò ám toán gì đó, Mạch Mạch không phòng bị sẽ bị họ hại.”

“Ừ, có thể.” Cao Kiến Quân suy nghĩ một chút rồi giúp y ra chủ ý. “Tôi thấy như vậy đi, cậu bảo trợ lý của Mạch Mạch hỗ trợ một chút, nếu có người hay chuyện gì liên quan đến tập đoàn Lợi Bách tới tìm, phải báo cho cậu ngay. Về phần Nhiếp Lợi Bách, tốt nhất cậu đừng nhắc tới ông ta với Mạch Mạch.”

“Tôi chắc chắn không nhắc.” Tiết Minh Dương than thở.

Cao Kiến Quân linh cơ khê động, bỗng nhiên nói: “Hay như vậy đi, đồ của Chí Tôn Square bán đâu có liên quan gì đến Tết hay không Tết, đâu phải hàng Tết mà phải bán hết nếu không thì lỗ. Vậy cậu cho Chân Mạch nghỉ vài ngày, để cậu ấy theo An Ninh về nhà, chờ qua Tết mới về. Vậy chẳng phải triệt để ngăn chặn khả năng cậu ta chạm mặt Nhiếp Lợi Bách sao?”

“Ô? A ha, ý kiến hay.” Tiết Minh Dương cao hứng. “Mai tôi nói cho Mạch Mạch ngay.”

Cao Kiến Quân cười cười buông điện thoại, bắt đầu tính toán làm sao để dụ dỗ Thẩm An Ninh đồng ý dọn nhà.

Một lát sau, Thẩm An Ninh tắm rửa xong đi ra, lười biếng ngồi ngã vào lòng anh, xem TV với anh.

Cao Kiến Quân hôn hôn cậu, cười: “Giờ anh bận quá, không thường ở bên em được, hay là em với Chân Mạch về thăm nhà đi. Anh nghe nói Minh Dương định cho Mạch Mạch nghỉ phép mấy ngày, em không phải luôn muốn Mạch Mạch theo em về thăm nhà sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm An Ninh hài lòng gật đầu. “Năm nay cậu ta hứa rồi, sẽ theo em về nhà. Thật sự có thể đi ngay sao? Em còn tưởng tới đêm 30 cậu ta mới buông công việc ra được.”

“Không cần thế, hàng chỗ họ bán đâu có liên quan gì đến Tết.” Cao Kiến Quân ôm cậu, thoải mái cười. “Hai người cứ về nhà. Anh còn phải sắp xếp một chút, đêm 30 với mừng một phải mang con về nhà ba mẹ chơi, mừng hai mới tới nhà em được, ra mắt ba mẹ em một chút.”

Thẩm An Ninh mừng rỡ, dùng sức gật đầu: “Tốt quá tốt quá.”

Cao Kiến Quân chịu không nổi dáng dấp đáng yêu này của cậu, vừa nhìn là máu nóng dâng lên đầu. Anh quơ lấy remote tắt TV, kéo Thẩm An Ninh vào phòng ngủ.

Thẩm An Ninh cũng nghĩ cả hai sắp xa nhau gần tuần mới gặp lại nên trong lòng cũng muốn, vừa lên giường là ôm chặt Cao Kiến Quân.

Một đêm này, hai người càng thêm nhiệt tình, hết lần này tới lần khác, dây dưa không dừng được.

Thừa dịp Thẩm An Ninh cao trào chưa qua, một mỗi, Cao Kiến Quân ghé vào tai cậu thủ thủ: “Sau này dọn qua ở với anh đi, nhé?”

Thẩm An Ninh nửa tỉnh nửa mê, căn bản không hiểu anh nói gì, chỉ theo bản năng gật đầu, ừ hử một tiếng.

Cao Kiến Quân gian kế đã thực hiện được đắc ý cười cười, ôm cậu vào lòng, hung hăng hôn lên môi cậu rồi hai người lại nổi lửa hừng hực.

Trưa ngày hôm sau, Thẩm An Ninh mệt đến kiệt sức mới tỉnh ngủ. Nhớ tới Cao Kiến Quân nói Mạch Mạch sắp nghỉ phép, lập tức nhảy dựng lên tắm một cái rồi thần thanh khí爽 chạy ra cửa, đến thẳng Chí Tôn Danh Lưu Square.

Chân Mạch đã đồng ý với Tiết Minh Dương, bắt đầu từ ngày mai sẽ nghỉ phép. Dù hắn không nói gì đến chuyện Nhiếp Lợi Bách nhưng đề nghị này của y quả thật giải đúng chỗ ngứa.

Lúc Thẩm An Ninh kích động chạy tới văn phòng hắn thì Chân Mạch đang bàn giao công việc lại cho Ngụy Dĩ. Thấy cậu dương quang sáng lạn tìm tới như thế, hắn cười cười chỉ chỉ sofa, ý bảo cậu chờ một chút sau đó tiếp tục bàn chuyện với Ngụy Dĩ.

Thẩm An Ninh ngồi xuống, cầm tờ tạp chí trên bàn lật tới lật lui.

Sau khi Ngụy Dĩ bàn chuyện xong liền chào cậu một tiếng rồi lui ra.

Thẩm An Ninh vui mừng chạy tới, chen ngồi lên ghế của Chân Mạch, cười hì hì: “Cậu sắp được nghỉ rồi hả?”

“Ừ.” Chân Mạch ôm cậu: “Mai tụi mình nghỉ. Tớ lái xe, sáng sẽ tới sớm đón cậu.”

“Vây tốt quá.” Thẩm An Ninh hài lòng cực kỳ. “Vây giờ tụi mình đi mua thứ gì về làm quà đây?”

Ba mẹ Thẩm An Ninh chỉ mới hơn 50 tuổi, vẫn còn trẻ khỏe lắm, Chân Mạch quyết định mua cho hai ông bà quần áo hay thực phẩm dinh dưỡng là được.

Bọn họ sống trong thành phố nhỏ, nhãn hiệu danh tiếng thế giới gì đó thì không cần cũng không dám mặc sang tới vậy, Chân Mạch cứ đi lòng vòng quanh khu hàng quần áo tốt trong nước mà nhìn vài lần, chọn cả buổi mới mua được cho ba mẹ Thẩm An Ninh hai bộ đồ mặc xuân, sau đó lại tới quầy hàng thực phẩm bảo vệ sức khỏe mua vài hộp nhân sâm, linh chi, đông trùng hạ thảo.

Thẩm An Ninh không biết gì về mấy thứ này, cậu ngây ngốc theo sau hắn, tới chừng hiểu Chân Mạch mua mấy thứ này cho ba mẹ mình thì hắn đã mua đủ cả rồi.

“Không cần mua nhiều vậy đâu. Mắc quá.” Thẩm An Ninh cầm túi cho Chân Mạch rồi nhìn giá cả, trong lòng rất băn khoăn.

“Là tớ mua tặng, không liên quan đến cậu.” Chân Mạch vui vẻ cười nói. “Vài năm rồi chưa về thăm hai bác, đây là tấm lòng của tớ, hiểu chưa?”

Thẩm An Ninh bĩu môi, “Được rồi, được rồi, tùy cậu. Dù sao bây giờ cậu giàu rồi, muốn xài sao thì xài, nghiện shopping, hủ bại rồi.”

Chân Mạch bị cậu nói giỡn như thế suýt chút nữa cười phá lên.

Thẩm An Ninh nhìn hắn đã mua xong quà liền hăng hái bừng bừng: “Buổi trưa ăn cái gì đây? Tớ đói rồi.”

Chân Mạch đang muốn hỏi cậu muốn ăn gì thì điện thoại di động liền vang lên.

Tiết Minh Dương biết ngày mai hắn đi xa nên rất luyến tiếc, buổi tối có xã giao không thể bỏ đành phải mạnh mẽ từ chối hết xã giao trưa, gọi điện cho Chân Mạch, gọi hắn đi ăn.

Chân Mạch cười nói: “Em đang ở Thiên Đô đây, An Ninh cũng ở đây, anh xuống đi, chúng ta gặp nhau ở cửa chính, đi ăn.”

Tiết Minh Dương đại hỉ, quăng luôn công việc chạy mất tăm.

Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh ở cửa chính người ra vào nườm nượp nhìn Tiết đại chủ tịch không có chút hình tượng gì chạy ra, không khỏi buồn cười. Thẩm An Ninh giờ đã quen với y, cười thành tiếng.

Tiết Minh Dương căn bản không thèm để ý họ cười cái gì, chỉ thấy hai cậu thanh niên trẻ cười vui vẻ tới thế, y cũng đắc ý dạt dào.

Tiết Minh Dương rất vui vẻ đi theo bọn họ, hỏi Thẩm An Ninh muốn ăn cái gì trước, không đợi cậu trả lời đã quay sang Chân Mạch, mi phi sắc vũ mà nói: “Tối Tết, anh tối gặp em.”

Chân Mạch mang theo nụ cười ngọt ngào sung sướng gật đầu: “Ừ.”

END 46

Mục lục

47. Chương 47

Chân Mạch và Thẩm An Ninh rời xa đô thị phồn hoa trở về thành phố nhỏ quê nhà, bắt đầu cuộc sống thông dong.

Thẩm An Ninh hồ bằng hoán hữu, gọi bạn học trước đây từ tiểu học cho đến trung học về họp mặt. Nhưng phần lớn đều làm việc ở thành phố khác, tới giao thừa mới trở về. Bạn bè làm việc trong thành phố cũng có nên mọi người xúm lại một chỗ ăn uống, ca hát, nhảy nhót.

Chân Mạch cũng đi theo chơi, phần lớn thời gian hắn chỉ ngồi cười, không nói gì nhiều. Thẩm An Ninh đã được huấn luyện trước, không nói giờ Chân Mạch là tổng giám đốc gì, chỉ nói làm quản lý. Bọn họ đều thay hết mớ đồ hàng hiệu chỉ mặc quần jean, áo lông, áo khoác bình dân, nhìn như mấy người học sinh, không khiến người khác chú ý.

Bạn học làm việc ở đây phần lớn đều là công nhân viên chức bình thường, tiền lương không cao, nên khi đi chơi Chân Mạch thường cướp hóa đơn. Mấy người bạn học này tuy thu nhập thấp nhưng nhiệt tình ngay thẳng, cũng đoạt lấy vài tờ, đều bị Chân Mạch né được. Thẩm An Ninh bao giờ cũng khuyên bảo một hồi, mấy người bạn mới chịu thôi.

Đi chơi với bạn học, nhớ lại thời học sinh ngây thơ trong sáng, Chân Mạch rất vui vẻ.

Ngày thứ hai sau khi trở về, Chân Mạch đi nghĩa trang công cộng thăm hỏi ba mẹ, đến mừng một tháng giêng, hắn lại đi.

Thẩm An Ninh luôn đi theo hắn, sợ hắn đau lòng nên lúc nào cũng an ủi.

Chân Mạch đặt hoa lên trước mộ bia, lấy đồ cúng mà ba mẹ Thẩm An Ninh chuẩn bị cho đặt trước mộ, thắp nén nhang, đốt vàng mã.

Thẩm An Ninh cũng cầm một xấp tiền vàng, vừa bỏ vào lửa vừa lẩm bẩm: “Chân thúc thúc, Lục a di, bây giờ Mạch Mạch sống rất tốt. Cậu ấy đã là tổng giám đốc một công ty rồi. Có tiền, có người yêu, có xe, còn có rất rất rất nhiều đồ để mặc, người cũng càng ngày càng đẹp ra, sống cũng rất tốt, hai bác cứ yên tâm. Tiền này hai bác cứ dùng, muốn đi đâu chơi thì cứ đi, muốn làm cái gì thì làm cái đó, vui vui vẻ vẻ. Sang năm, tụi con lại tới thăm hai bác.”

Chân Mạch nghe An Ninh nói như ba mẹ mình còn đang sống, chỉ là sinh hoạt ở một thế giới khác, không khỏi cảm thấy ảm áp. Nghe cậu lẩm bẩm cái gì “Có tiền, có người yêu, có xe, còn có rất rất rất nhiều đồ để mặc”, thực sự nhin không được nữa, lấy tay vỗ đầu cậu một cái rồi cười ha hả.

Thẩm An Ninh cũng cười theo: “Chân thúc thúc, Lục a di, giờ con đang học múa, học hát. Hôm nay Tết nhất, con hát cho hai bác nghe nhé.”

Chân Mạch cười nói: “Chỉ hát không không được, còn phải múa nữa.”

“Múa thì múa.” Thẩm An Ninh cười cởi áo khoác ném cho hẳn sau đó đi tới con đường nhỏ dọc các mộ phần, tự mình hát tự mình múa.

Khí trời hôm nay rất lạnh, trong nghĩa trang không có ai, rất yên tĩnh. Những cây thông, cây bách xanh tươi dọc hai bên đường um tùm cành lá càng khiến Thẩm An Ninh mặc áo lông trắng, quần jean như một tinh linh giữa núi rừng bạc ngàn.

Chân Mạch đứng bên mộ ba mẹ, mỉm cười nhìn cậu ca khúc ca trong trẻo, nhìn thân hình nhẹ nhàng của cậu uyển chuyển múa trên con đường mòn.

Gió lạnh thổi qua, cành thông rung rung theo từng cơn gió tựa như thệ thủy lưu niên, phương hoa chớp mắt.

Mùng một tháng giêng là thời gian người ta buông lỏng bản thân nhất, không ít người đi chơi đêm, tới gần sáng mới chịu ngủ, nên không đến trưa thì không tỉnh dậy nổi. Đường cái trong thành phố nhỏ này có vẻ trống trải, người đi bộ không nhiều, xe lại càng ít.

Cao Kiến Quân và Tiết Minh Dương lái xe đi vào thành phố, mất rất nhiều công sức mới hỏi ra nhà Thẩm An Ninh ở chỗ nào.

Cao Kiến Quân từng hỏi địa chỉ Thẩm An Ninh nhưng lúc đi lại muốn cho cậu một bất ngờ nên không gọi điện báo trước mà tới thẳng. Tiết Minh Dương cũng cùng ý nghĩ như anh, trước khi đi mới gọi hỏi anh địa chỉ Thẩm An Ninh, kết quả nghe anh cũng đi nên hai người đi chung với nhau.

Gõ cửa nhà ba mẹ Thẩm An Ninh, ba mẹ cậu đều rất kinh ngạc, lại nghe hai người nói họ là bạn bè của Thẩm An Ninh với Chân Mạch tới thăm hỏi chúc Tết, hai ông bà liền nhiệt tình nói họ đã ra nghĩa trang công cộng.

Tiết Minh Dương lập tức hiểu Chân Mạch muốn đi thăm ba mẹ hẳn, nhất thời đau lòng không ngớt, nhanh chóng hỏi vị trí nghĩa trang công cộng rồi cùng Cao Kiến Quân đi tìm, trên đường đi còn không quên tới một tiệm hoa còn mở cửa mua một đóa bách hợp và cắm chướng.

Khu trung tâm cũng không lớn, bọn họ rất nhanh đã tìm thấy nghĩa trang công cộng.

Xuống xe, bước lên 10 bậc thang, hai người nghe được một tiếng ca du dương phiêu đảng trong không khí càng lúc càng thêm rõ.

Cao Kiến Quân nhẹ giọng nói với Tiết Minh Dương: “An Ninh đang hát.”

Tiết Minh Dương cười gật đầu: “Rất êm tai, sao anh không giúp cậu ta ra album? Tôi thấy cậu ta còn hát hay hơn mấy ngôi sao đang nổi nữa ấy chứ.”

“Sắp ra, tôi đang tính.” Cao Kiến Quân cười khẽ. “Không thể để em ấy biết tôi bỏ tiền làm, nếu không em ấy không chịu nhận đâu.”

Tiết Minh Dương cũng biết tính Thẩm An Ninh với Chân Mạch, nghe thế cũng tán thành, hai người chân vẫn không dừng bước, đi về phía tiếng ca.

Qua một hồi, cả hai liền thấy được người yêu của mình đang ở không xa, nhất thời kinh diễm không ngớt, ngừng lại mà nhìn.

Dưới những hàng cây, Thẩm An Ninh như một chiếc lông chim trắng phấp phới theo gió mà bay còn Chân Mạch giống như một pho tượng chạm ngọc, dưới sắc trời lạnh lẽo tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Xung quanh cả hai là những mộ phần, dường như vô số người đã an nghỉ lắng nghe tiếng ca của An Ninh, ngay cả không khí lạnh lẽo cũng trở nên ôn hòa.

Khúc ca vừa dứt, Thẩm An Ninh cũng hạ người cúi chào Chân Mạch.

Chân Mạch vui vẻ cười, nhiệt tình vỗ tay.

Sau đó, cả hai nghe được tiếng vỗ tay gần đó vang lên, không khỏi quay sang nhìn.

Thẩm An Ninh vừa nhìn thấy Cao Kiến Quân liền không chút nghĩ ngợi ‘waaaa’ lên một tiếng rồi chạy qua, lao thẳng vào vòng tay anh.

Cao Kiến Quân cũng thích ý ôm chặt cậu vào lòng.

Thẩm An Ninh vui mừng kêu: “Kiến Quân, Kiến Quân.”

Cao Kiến Quân thực sự yêu cậu yêu đến tận xương tủy, bất chấp có người ở bên cạnh, anh cũng nồng nhiệt hôn lên mặt cậu một cái thật kêu.

Tiết Minh Dương đổ kị liếc nhìn họ, trong lòng nghĩ khi nào thì Chân Mạch mới tha cho mình, khi nào thì hắn mới chịu nhào vào lòng mình như thế? Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, y cũng biết tính hắn. Tiết Minh Dương bỏ hai thằng còn đang quần quýt với nhau lại một bên, bước tới phía Chân Mạch.

Chân Mạch vẫn mỉm cười, nhìn y ôm một bó hoa lớn đi về phía mình.

Tiết Minh Dương đặt bó hoa trước bia mộ rồi cúi người thật thấp: “Bác trai, bác gái, con là người yêu của Chân Mạch, hôm nay tới gặp hai bác. Xin hai bác yên tâm, con sẽ chăm sóc em ấy cả đời.”

Chân Mạch ôn nhu nhìn y, không nói gì.

Tiết Minh Dương quay đầu, trịnh trọng nói: “Mạch Mạch, anh yêu em.”

Lời này y đã nói rất nhiều lần nhưng ý nghĩa lần này rất khác, đây là tỏ tình với Chân Mạch trước mặt ba mẹ hắn. Họ đều là người hiện đại nhưng truyền thống người Trung Quốc từ xưa vẫn cấm rẽ trong tư tưởng họ. Điều này là quan niệm ngắc đầu 3 thước có thần minh, mọi người đều không muốn ở một nơi có nhiều yếu tố tâm linh thần thánh đưa ra quá nhiều hứa hẹn, quá nhiều thề thốt. Vì nếu tương lai họ vi phạm lời thề, đối trá hứa hẹn, sẽ phải lo sợ một ngày nào đó bị trời phạt. Tiết Minh Dương ở chỗ này nói một câu như thế, sức mạnh của câu nói này mạnh hơn bất cứ lời yêu đương nào y nói trước đây, cho thấy quyết tâm không thể thay đổi.

Chân Mạch cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiết Minh Dương đại hỉ, rốt cục cố lấy dũng khí, đưa tay ôm lấy hắn.

Từ sau khi đi Lộ Châu tới nay, đây là lần đầu tiên họ ôm nhau. Như tìm lại được một bảo vật của mình, lòng Tiết Minh Dương cuồng hỉ, nhìn pho tượng Quan Thế Âm to lớn đặt trang trọng ở nơi cao nhất nghĩa trang, y thiếu chút nữa niệm kinh cầu khẩn.

Cao Kiến Quân thấy Thẩm An Ninh chỉ mặc một chiếc áo lông, sợ cậu cảm lạnh, lập tức cởi áo khoác cho cậu mặc rồi lại ôm lấy cậu.

Thẩm An Ninh thích ý nép vào lòng ngực ấm áp của anh, vui vẻ hỏi: “Không phải anh nói mừng hai, mừng ba mới về được sao? Sao hôm nay đã tới rồi?”

“Vì nhớ em.” Cao Kiến Quân dùng chóp mũi cọ cọ khuôn mặt cậu “Anh đưa con về nhà ông bà nội, nó chơi rất vui nên không cần anh trông nữa. Dù sao anh ở đó vài ngày cũng chẳng làm gì, cả ngày cứ ngây ra coi TV thôi, vô nghĩa lắm nên đến đây với em luôn. Dù sao cũng không xa, đi đường cao tốc hơn 2 giờ là tới.”

Thẩm An Ninh cao hứng gật đầu.

Tiết Minh Dương quàng vai Chân Mạch đi tới, cười nói: “Chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào ăn.”

“Không cần, đi tới nhà tôi đi.” Thẩm An Ninh hăng hái bùng bùng. “Đêm qua giao thừa, ba mẹ tôi làm rất nhiều món, nếu hai người không tới, cả nhà cũng phải ăn tới 5, 6 ngày mới hết, hai người tới ăn phụ đi.”

Cao Kiến Quân nghe cậu nói chuyện như thường đến vậy, không nghĩ tình cảm của cả hai là chuyện gì cấm kỵ, thoải mái mời anh về nhà ăn, trong lòng thích vô cùng. Ba người họ đều không nhắc nhở gì Thẩm An Ninh, liền theo cậu về nhà.

Quả nhiên, Thẩm An Ninh chẳng có chút xấu hổ hay muốn giấu diếm gì cả, rất tự nhiên giới thiệu Cao Kiến Quân với Tiết Minh Dương. Ba mẹ cậu thì chất phác, nhiệt tình, hiếu khách, không hoài nghi gì, liền chuẩn bị dọn cơm đãi khách.

Cao Kiến Quân với Tiết Minh Dương đều là người từng trải, rất biết cách nói chuyện, đông thuyết nam sơn tây thuyết hải, luôn có chuyện để nói, nói cũng rất cẩn thận, tuyệt không để đôi vợ chồng luôn sống tại thành phố nhỏ này thấy được điều khác thường gì, hay hoài nghi gì về quan hệ giữa họ với con mình.

Cơm nước xong, Thẩm An Ninh liền lôi kéo họ ra ngoài, bốn người lái xe ra ngoại thành, lên núi.

Sông núi ở đây đều vẫn còn vẻ nguyên thủy tự nhiên, một đường phong cảnh như tranh, đẹp không sao tả xiết. Cao Kiến Quân với Tiết Minh Dương tán thán không ngớt.

Đi chơi đến tận tối, bọn họ mới trở về nhà Thẩm An Ninh ăn cơm. Sau đó Cao Kiến Quân và Tiết Minh Dương mới tạm biệt ba mẹ Thẩm An Ninh rồi về khách sạn gần đó ngủ.

Từ khi họ đi rồi, Thẩm An Ninh liền đứng ngồi không yên. Trong lòng biết Chân Mạch cũng hiểu nhưng không nói. Tối tận nửa đêm, ba mẹ Thẩm An Ninh đều đã vào phòng ngủ, hắn mới hỏi nhỏ: “Muốn đi à?”

“Ừ.” Thẩm An Ninh gãi đầu. “Không lẽ cậu không muốn.”

Chân Mạch thụi cậu một cái, cười nói: “Đi thôi.”

Mắt Thẩm An Ninh sáng lên: “Vậy còn cậu?”

“Dù sao cũng cần một người yểm trợ chứ.” Chân Mạch cười khê. “Cậu đi đi, sáng mai nếu ba mẹ cậu dậy sớm, tớ sẽ nói cậu vừa ra ngoài mua đồ một chút, sau đó gọi cho cậu, cậu mua đồ về. Nếu ba mẹ cậu thức dậy trễ, tớ để một tờ giấy nhắn nói chúng ta đi ra ngoài chơi, rồi tới tìm cậu.”

Thẩm An Ninh cười hì hì gật đầu: “Tốt, vậy tớ đi nha.”

Chân Mạch đưa cậu ra cửa, nhẹ nhàng khóa lại, sau đó về phòng Thẩm An Ninh, nằm xuống.

Thẩm An Ninh thì như kẻ trộm, rón ra rón rén xuống lầu, ra cửa, rồi lập tức ba chân bốn cẳng chạy vọt đi.

Mới vừa đi ra khu ký túc xá, một chiếc xe đậu ven đường chiếu đèn về phía cậu.

Thẩm An Ninh lập tức cảm giác, dừng chân nhìn chiếc xe. Sau một lát, cậu chạy lại, mở cửa, chui vào.

Cao Kiến Quân ôm cổ cậu, kích động mà hôn.

Một hồi lâu, hai người đều cảm thấy thân thể nóng lên, hô hấp càng ngày càng gấp gáp. Dục vọng dâng lên như thủy triều, khó có thể nhẫn nại.

Cao Kiến Quân buông cậu ra, hăng hái lái xe về khách sạn.

Thẩm An Ninh nhìn trái nhìn phải rồi trề môi: “Sao Tiết Minh Dương không tới? Y có yêu Chân Mạch hay không vậy?”

“Đương nhiên yêu rồi. Y cũng muốn tới nhưng y cũng biết Mạch Mạch sẽ không ra ngoài, cho nên phải chịu thôi.” Cao Kiến Quân ôn nhu giải thích. “Mạch Mạch còn chưa chuẩn bị xong, y cũng sẽ không gây áp lực cho cậu ta.”

Thẩm An Ninh nghe không hiểu: “Muốn chuẩn bị cái gì?”

Cao Kiến Quân nở nụ cười, không muốn để cậu biết nhiều về sự đời liền tránh đi: “Quan tâm họ làm gì? Mạch Mạch định cho lão Tiết một trận, treo lơ lửng vậy đó, cứ để Tiết Minh Dương chờ đó đi.”

“Vậy mới phải.” Thẩm An Ninh nở nụ cười.

Bọn họ trở lại khách sạn, tất nhiên là một đêm xuân phong.

Chân Mạch nằm ở trên giường nhưng không hề buồn ngủ. Hắn ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đen như mực được tô điểm vài ngôi sao thưa thớt. Thình thoảng có tiếng pháo hoa xé gió rít lên rồi bùng nổ giữa bầu trời, ánh sáng lan ra, lóe lên rồi tắt.

Bỗng nhiên, điện thoại để bên gối reo lên, có người nhắn tin.

Hắn mở ra xem, là tin của Tiết Minh Dương: Đã ngủ chưa?

Mắt hắn trở nên thật dịu dàng, trả lời: Chưa.

Tiết Minh Dương nhắn: Anh rất nhớ em.

Chân Mạch chỉ trả lời một chữ: Ừ.

Tiết Minh Dương không nhắn tiếp, dời đi trọng tâm câu chuyện: Ở đây rất đẹp, anh rất thích.

Chân Mạch đáp: Em cũng vậy.

Bọn họ cứ nhắn qua nhắn lại cho nhau như thế, nhưng không ai gọi điện cho ai.

Chân Mạch thích cảm giác như vậy.

Màn hình điện thoại di động lóe sáng không ngừng trước mắt, tựa như một ngọn lửa nhỏ giữa thế giới tối đen, sưởi ấm trái tim hắn giữa trời đêm lạnh lẽo.

END 47

Mục lục

48. Chương 48

Mùng sáu tháng giêng năm nay chính là lễ tình nhân của phương tây, ngành bách hóa khẳng định chớp lấy thời cơ làm một đợt mua bán lớn. Ngày này cũng là sinh nhật Tiết Chấn Vũ, con trai Tiết Minh Dương nên Chân Mạch và Tiết Minh Dương quyết định mừng ba trở về, mừng bốn bắt đầu đi làm.

Cao Kiến Quân vốn có dự định ở chơi hai ngày, chủ yếu là do Thẩm An Ninh một năm mới được về nhà một lần, để cậu ấy ở nhà ở với ba mẹ lâu lâu một chút, chính anh cũng ở lại bên cậu đôi ngày. Tuy rằng buổi tối thì có hơi bất tiện cho hai người nhưng 2, 3 ngày hai người còn có thể nhẫn nại được.

Thế nhưng nước ngoài không nghỉ Tết như Trung Quốc, Tiết Minh vội vã cần tiền, chấp nhận làm hồ sơ thủ tục ước định tài sản qua Tào Huy, người bạn được Cao Kiến Quân ủy thác để vay. Bên Canada làm thủ tục rất nhanh, đêm 30 Tết Âm lịch đã có kết quả. Tào Huy với luật sư lấy toàn bộ hồ sơ, báo cáo đưa cho Cao Kiến Quân.

Tiết Minh cũng nhận được tin tức từ vợ gã, mùng 2 tháng giêng gã đã nhận được bản sao hồ sơ giấy tờ có liên quan qua dịch vụ chuyển phát bảo đảm. Vừa lấy được giấy tờ, gã liền gọi ngay cho Cao Kiến Quân, lấy có chúc Tết, nói bóng nói gió dò hỏi, hy vọng có thể làm nhanh thủ tục, lấy tiền sớm.

Cao Kiến Quân liền quyết định mừng ba trở về.

Thẩm An Ninh vừa nghe xong liền đòi về ngay, cậu nói với ba mẹ rằng mình theo Chân Mạch về thành phố làm, mượn cơ lễ tình nhân có biểu diễn, cần về sớm chuẩn bị. Ba mẹ cậu biết con mình hát ở quán bar thành phố, ngày lễ ngày Tết khẳng định rất bận nên cũng không ngăn lại.

Ngày mùng 2, Thẩm An Ninh vẫn như thường đi nhà họ hàng chúc Tết, thu tiền lì xì, cậu vui như con nít 3 tuổi. Cao Kiến Quân lái xe chở cậu đi, anh lấy danh nghĩa bạn bè ra mắt chúc nhà Thẩm An Ninh. Anh xem mình như con cháu trong nhà. Mấy người anh chị em họ của Thẩm An Ninh đều đã kết hôn có con, Cao Kiến Quân cũng cho không ít tiền lì xì. Anh rất nhanh thân thiện với mọi người, nghiêm nhiên được coi như người nhà. Thẩm An Ninh ngoài miệng không nói nhưng trong lòng ngọt ngào như đường.

Có Cao Kiến Quân đi cùng, Chân Mạch liền không theo cậu. Hấn cùng Tiết Minh Dương lái xe đi ra ngoài, ngắm phong cảnh, cũng rất vui vẻ.

Mùng ba hôm nay, bọn họ cùng ba mẹ Thẩm An Ninh ăn một bữa trưa rồi chào tạm biệt. Ba chiếc xe liền xuất phát, trở về thành phố.

Cao Kiến Quân không đem Thẩm An Ninh về lại nhà cậu mà chở cậu đến thẳng biệt thự của mình.

Khu biệt thự ven con sông trong thành phố đương nhiên là do tập đoàn Minh Châu xây dựng. Khu biệt thự có tên Thủy Thượng Thiên Gia, phong cách kiến trúc dung hợp rất nhiều phong tục tập quán dân tộc, cổ kính, ý nhị.

Thẩm An Ninh đứng ở cửa biệt thự, ngơ ngác hỏi: “Đây là đâu? Anh đưa em đến đây làm gì?”

Cao Kiến Quân mỉm cười: “Đây là nhà của chúng ta. Em đã hứa, qua năm mới sẽ dọn về ở với anh mà.”

Thẩm An Ninh nghi hoặc nhìn anh: “Có sao?”

“Có chứ, đêm cuối cùng trước khi em về thăm ba mẹ đó, em nghĩ lại xem.” Cao Kiến Quân dẫn dắt.

Thẩm An Ninh cố nhớ lại chuyện đêm đó nhưng ký ức cứ mơ mơ hồ hồ, chẳng nhớ được mình hứa lúc nào.

Cao Kiến Quân cười nói: “Lẽ ra anh nên ghi âm lại lời em nói mới phải, nếu thế giờ có thể mở lại cho em nghe.”

Thẩm An Ninh nghe anh khẳng định thế, biết anh không nói dối mình bao giờ nên cũng không nghi gì. Nếu mình trong lúc nào đó có hứa thì cậu cũng không chối nữa, mang túi du lịch vào trong.

Cao Kiến Quân kéo cậu một cái, cẩn thận nói: “An Ninh, có một chuyện anh cần nói với em, em đừng giận.”

Thẩm An Ninh hồ nghi nhìn anh, hỏi: “Hổng lẽ anh giấu một người phụ nữ ở đây?”

Cao Kiến Quân vừa bực mình vừa buồn cười, nhẹ nhàng bẹo má cậu một cái: “Em nghĩ cái gì vậy? Anh là loại người như thế sao?”

“Vậy là chuyện gì?” Thẩm An Ninh hiếu kỳ.

Cao Kiến Quân cẩn thận nói: “Hôm nay ba mẹ anh cũng biết anh về nhà, để bảo mẫu đưa con anh về đây chờ anh. Lần sinh nhật trước của Thiên Thiên, em cũng đã thấy nó rồi đó, nó rất thích em, anh nghĩ em với nó ở chung cũng tốt nên không phản đối. Sau này, ngày nghỉ cuối tuần nó cũng sẽ ở đây, anh nghĩ em nên thích ứng một chút. Việc này anh không thương lượng trước với em, em đừng giận nhé?”

“Xì, ra là việc này, em còn tưởng chuyện gì lớn chứ, anh nói trịnh trọng quá.” Thẩm An Ninh bĩu môi. “Thiên Thiên tới cũng tốt mà, em cũng thích nó, vừa lúc tụi em chơi với nhau.”

Cao Kiến Quân sờ sờ mũi. Có vài lần, chuyện anh nghĩ là chuyện lớn nghiêm trọng, trong lòng thấp thỏm bất an thì Thẩm An Ninh lại không ngại gì, đơn giản hóa mọi chuyện, giải quyết như thường. Cũng có người nghĩ Thẩm An Ninh giỏi thủ đoạn, kỳ thực là do cậu đơn giản chân thật, căn bản không có tâm tư sâu xa gì.

Thẩm An Ninh nói xong liền đi vào biệt thự.

Cao Thiên Hoa, con trai Cao Kiến Quân biết chú này.

Tháng trước sinh nhật bé, Y Lâm cố ý gây khó dễ cho Cao Kiến Quân, đem con quảng cho anh, anh liền hẹn Thẩm An Ninh, Chân Mạch, Tiết Minh Dương đi sinh nhật bé, Tiết Minh Dương còn dẫn theo con y theo, cho Cao Thiên Hoa một sinh nhật vô cùng náo nhiệt. Thẩm An Ninh dạy hai đứa nhỏ hát, rồi lại dạy hai đứa múa, quây tưng bừng. Con nít thường hay coi TV, tự nhiên thích những trào lưu mới hiện giờ vì vậy nhất trí cho rằng “Thẩm thúc thúc đẹp trai nhất, giàu nhất, giỏi nhất”, cả hai đứa nhỏ thích cậu vô cùng.

Cao Thiên Hoa đang ngồi ở sofa phòng khách xem phim hoạt hình, vừa thấy Thẩm An Ninh liền vui vẻ chạy bay ra kêu: “Thẩm thúc thúc, Thẩm thúc thúc.”

Thẩm An Ninh ôm bé, cười hì hì hỏi: “Nhớ Thẩm thúc thúc không?”

“Nhớ.” Cao Thiên Hoa gật đầu lia lịa. “Thẩm thúc thúc, sau chú lâu như vậy không tới chơi với con?”

Cao Kiến Quân ở phía sau cười nói: “Trước đây Thẩm thúc thúc công tác bận rộn, hiện tại dọn lại đây ở chung với chúng ta đó, được không?”

“Dạ được.” Cao Thiên Hoa cao hứng vỗ tay.

Thẩm An Ninh ôm bé ngồi xuống, hăng hái bừng bừng xem phim hoạt hình chung với bé. Hai người đều là con nít cả, xem phim cứ cười ha ha, vui vẻ quá chừng.

Cao Kiến Quân cười mỉm mang túi du lịch của Thẩm An Ninh lên lầu, lấy đồ đạc ra bỏ vào tủ quần áo.

Y Lâm tuy rằng hận Thẩm An Ninh nhưng trong giáo dục con cái cũng không như những người phụ nữ vô tri khác, chẳng dạy bé những thứ loạn thất bát tao như: “Thằng đó là hồ ly tinh” gì gì đó. Bởi vậy, Cao Thiên Hoa vẫn thiên chân vô tà, không bài xích Thẩm An Ninh.

Vấn đề Cao Kiến Quân lo lắng đã được giải quyết thuận lợi, liền an tâm đi đối phó Tiết Minh.

Ngày thứ hai, họ hẹn gặp tại văn phòng Tiết Minh, Cao Kiến Quân thẩm tra đối chiếu hồ sơ giấy tờ từ Canada đưa qua rồi lập tức ký tên vào giấy cho vay.

Hiển nhiên, sự thông minh của Tiết Minh phát huy rất tốt ở nước ngoài, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, gã đã dùng 1.860.000 nhân dân tệ lừa được từ Chân Mạch lập nghiệp, hiện tại tài sản ở Canada của gã đã tới con số 2.890.000 đô Canada, theo tỉ suất hối đoái, tương đương với 18.000.000 nhân dân tệ.

Cao Kiến Quân xem xét hồ sơ tư liệu một cách rõ ràng liền nói có thể để gã vay 13.000.000 nhân dân tệ. Cái giá này đã vượt qua 70% giá trị tài sản của gã, Tiết Minh mừng rỡ liền thanh cảm ơn.

Hai người thông báo cho luật sư bên Canada, cấp tốc hoàn thành thủ tục thế chấp tài sản.

Ngày hôm sau, luật sư hai bên đã hoàn thành xong giấy tờ thủ tục, lập tức thông báo cho bên này.

Cao Kiến Quân liền hẹn Tiết Minh, ngày 14/2, cũng chính là lễ tình nhân, giao tiền cho gã.

Trong lòng Thẩm An Ninh, đây là đoạn cao trào trong tiểu thuyết là cảnh kỹ sư cầm gươm giết rồng ở phương Tây, là trận đánh cuối cùng trong phim võ hiệp Trung Quốc, một màn phục thù báo hận chấn động lòng người. Vì vậy không thể không chứng kiến, hơn nữa cố ý muốn Tiết Minh trả lại tiền cho Chân Mạch.

Vốn Cao Kiến Quân không có ý định làm như vậy, bởi vì Thẩm An Ninh lộ mặt, mưu kế của anh cũng bại lộ, sau này không thể ám toán Tiết Minh nữa mà phải giao thủ chính diện. Nhưng với năng lực Tiết Minh, vô luận là hình thức gì, cũng không phải đối thủ của anh và Tiết Minh Dương. Vậy, nếu có thể lấy lòng Thẩm An Ninh, anh cũng không ngại thay đổi kế hoạch, đem cậu theo.

Dọc theo đường đi mặt Thẩm An Ninh đều banh ra, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cao Kiến Quân nhìn không được rốt cục cười nói: “Thả lỏng đi. Tiết Minh là cọp giấy, không cần giả bộ bặm trợn thế đâu.”

Thẩm An Ninh xấu hổ cười cười: “Em sợ tới lúc đó nói không ác nên giờ phải luyện.”

“Không còn nói gì ác độc cả, cứ thoải mái, hợp lý mà nói ra là được.” Cao Kiến Quân vân đạm phong khinh như chuyện bình thường. “Lý lẽ là của chúng ta, em muốn nói gì thì nói, không cần nghĩ nhiều.”

“Ừ ừ, được.” Thẩm An Ninh liền an tâm.

Lúc Tiết Minh quen Chân Mạch đã từng gặp qua Thẩm An Ninh, cậu thanh niên xinh đẹp đơn thuần căn bản chẳng chút thay đổi gì dù bốn năm đã trôi qua, gã liếc một cái là nhận ra ngay, nhất thời sắc mặt đại biến.

Cao Kiến Quân giả như không biết, nhàn nhạt cười nói: “Đây là bạn tôi, Thẩm An Ninh, cậu ấy nói có việc tìm cậu, cho nên tôi dẫn cậu ấy tới đây.”

Gương mặt Tiết Minh vừa xanh vừa trắng, miến cưỡng cười nói: “An Ninh, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, thật không nghĩ tới anh còn có mặt mũi trở về.” Thẩm An Ninh xụ mặt, thanh âm lại rất bình tĩnh. “Tôi đến cũng chỉ có một việc, đó là giúp Chân Mạch đòi lại số tiền anh nợ cậu ấy. Đó là tiền của Mạch Mạch, bên trong còn có tiền bảo hiểm của ba mẹ cậu ấy, anh thật ác độc, vậy mà cũng làm được. Anh không cần ngại biện, dù sao tôi không nghe đâu. Tôi biết anh có ghi cho Mạch Mạch một tờ giấy nợ 3.000.000, hôm nay anh nhất định phải trả.”

Tiết Minh rất xấu hổ, thỉnh thoảng liếc Cao Kiến Quân, hiển nhiên sợ anh nghe thấy, không cho vay nữa.

Cao Kiến Quân trấn định nói: “Quá khứ ai đúng ai sai tôi không muốn thảo luận. Nhưng, thiếu nợ thì phải trả, thiên kinh địa nghĩa. Tiết tổng nếu tìm tôi vay tiền, tôi đương nhiên phải cân nhắc vấn đề an toàn tài chính. Tôi thấy như vậy đi, hôm nay Tiết tổng trả khoản nợ này, cho tôi một biểu hiện thủ tín, tôi sẽ đứng hèn cho cậu vay. Nếu như Tiết tổng không chịu trả nợ, vậy chuyện vay tiền, tôi cần phải cân nhắc lần nữa.”

Trong lòng Tiết Minh rất nhanh tính toán, mặc dù trả 3.000.000 thì vẫn còn 10.000.000 còn có cơ xoay người. Nghĩ xong, gã liền khẳng khái gật đầu, cười nói: “An Ninh, tôi không phải không trả tiền cho Mạch Mạch, thật sự là tài chính đang xoay vòng, không có tiền trong nay. Nếu hôm nay Cao tổng cho tôi vay, tôi đương nhiên phải trả Mạch Mạch rồi.”

Thẩm An Ninh hừ một tiếng, rồi im lặng.

Cao Kiến Quân lấy ra chi phiếu cá nhân trị giá 13.000.000, nhưng muốn Tiết Minh cùng anh đi ngân hàng, tại chỗ làm ngay hai vụ chuyển khoản. 13.000.000 vào tài khoản Tiết Minh, mà Tiết Minh tức khắc lấy 3.000.000 chuyển cho Thẩm An Ninh. Thẩm An Ninh ghi cho gã một cái biên lai, ghi rõ Chân Mạch đã thu được tiền.

Hai vụ chuyển khoản với số tiền lớn như vậy khiến ngân hàng làm việc rất thận trọng, phải hỏi han thẩm tra đối chiếu rất nhiều lần, xong rồi còn nhắc họ phải đến máy ATM xem tiền đã tới chưa. Hai người xác nhận đã nhận được tiền xong, lúc này mới bắt tay nhau cười.

Tiết Minh là con cáo tinh ranh, cơ được dẫn được, trong lòng tuy rằng bị mất 3.000.000 đau như cắt nhưng không tức giận, lúc này cảm ơn Cao Kiến Quân mãi rồi quay sang nói với Thẩm An Ninh: “Nhờ cậu chào Mạch Mạch dùm tôi. Chờ Mạch Mạch rảnh, tôi sẽ qua lấy lại giấy nợ.”

“Chào thì khỏi cần, tôi sẽ giúp anh lấy giấy nợ.” Thẩm An Ninh diện vô biểu tình. Cậu không có công phu đổi mặt như chớp, giả không được không có thù hằn gì với gã nên mới dùng khuôn mặt diện vô biểu tình.

Tiết Minh luôn mỉm cười, chào tạm biệt Cao Kiến Quân một cái rồi đi thật tiêu sái.

Thẩm An Ninh và Cao Kiến Quân đi ra ngân hàng, nhìn Tiết Minh lên xe, chạy đi. Thẩm An Ninh cảm giác: “Em thật là chẳng đáng thay cho Mạch Mạch, hồi trước sao có thể thích một thằng như vậy?”

Cao Kiến Quân dụ dằng nói: “Từ góc độ khách quan mà nói, Tiết Minh anh tuần tiêu sái, phong độ phiêu phiêu, lại thức thời, có phong cách rất sáng khoái, Mạch Mạch khi đó còn trẻ, những thứ này đã hấp dẫn cậu ta. Nếu như công việc Tiết Minh không thất bại, tính cách ti tiện này của gã chắc sẽ không bao giờ lộ ra. Hồi xưa, Mạch Mạch thích gã cũng không phải khó hiểu, chỉ tiếc vận khí không tốt, một lần khó khăn liền khiến người này phát huy hết thói hư tật xấu, khiến Mạch Mạch ăn đủ vị đắng.”

“Nói chung, ghét gã, nói năng ngọt xớt, có hoa không quả, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.” Thẩm An Ninh nói ra mấy câu thành ngữ liên tục cực kỳ chính xác, cực kỳ có thứ tự.

Cao Kiến Quân nhin không được cười: “Đúng, em nói đúng hết. Anh vẫn nghĩ, người sống thì phải kiên định.”

“Ừ, đúng đó.” Thẩm An Ninh vui mừng. “Đi thôi, chúng ta đi tìm Mạch Mạch, trả tiền cho cậu ấy thôi.”

“Được.” Cao Kiến Quân thương yêu nhìn cậu một cái, cười gật đầu.

END 48

Mục lục

49. Chương 49

Tiết Minh cầm được tiền cũng không đầu tư vào siêu thị Minh Giai của gã mà thành lập một công ty bất động sản rồi lập tức bắt tay vào thu mua một mảnh đất có vị thế khá tốt cùng với một số nhà trống.

Hiện nay, giá nhà đất đang lên, gã cảm thấy kinh doanh nhà đất dành cho người thu nhập trung bình có triển vọng rất lớn, bởi vậy quyết định tạm dừng việc mở rộng siêu thị, đi vào bất động sản.

Nếu đã quyết định thế này, gã đương nhiên sẽ giảm bớt quy mô siêu thị, đóng hết các siêu thị bị lỗ, còn những siêu thị trên con đường lớn hay siêu thị ở gần khu chung cư thì tuy bị siêu thị Thiên Đô đè ép nhưng thị trường quá lớn, Thiên Đô ăn không hết, những khách hàng sót lại cũng đủ để siêu thị hoạt động, ít ra sẽ không lỗ vốn.

Ở trong lòng gã, đóng cửa mấy chi nhánh siêu thị cũng rất dễ, dọn hàng hóa đến các siêu thị còn kinh doanh, sau đó giảm biên chế là xong, như vậy có thể giảm thiểu rất nhiều phí dụng, có thể chống đỡ qua mùa ế hàng của ngành bán lẻ.

Chỉ là, gã quên mất “giác ngộ” của công nhân viên chức.

Khi Siêu thị Minh Giai thông báo tuyển dụng, phần lớn nhân viên bán hàng đều là dân làm công từ nông thôn hay các trấn nhỏ lân cận vào làm, văn hóa trên cơ bản chỉ có cấp 2, vài người cá biệt học đến cấp 3, nhưng cũng là cấp 3 trường làng, gã nghĩ trình độ cũng sẽ không cao. Công nhân như thế thời xưa chỉ có thể bị công ty vo viên đập bẹp, không dám phản kháng.

Trong lòng Tiết Minh vẫn nhìn công nhân với đôi mắt 4 năm về trước. Khi công nhân được nhận vào làm, gã cũng đã bắt người ta đóng 5.000 tiền đảm bảo gồm cả tiền huấn luyện và tiền thế chấp, nhân viên thu ngân phải đóng 10.000 tiền bảo đảm. Siêu thị Minh Giai khai trương không được hai tháng, gã ôm được hơn 1.000.000.

Hiện tại, gã muốn đuổi việc nhân viên, đương nhiên phải trả lại tiền cho người ta. Nhưng gã bỏ được sao? Thế nên Tiết Minh ra lệnh cho Bộ Quản lý doanh nghiệp nghĩ cách tìm ra lỗi của công nhân, dùng hình thức đuổi việc do không hoàn thành nhiệm vụ để giảm biên chế, lấy cớ đó hợp lý nuốt số tiền đảm bảo.

Chỉ là, công nhân bây giờ đâu dễ ức hiếp như vậy, công nhân bị siêu thị Minh Giai đuổi việc nuốt tiền đảm bảo quây tung một trận rồi gọi điện cho tòa soạn báo, đài truyền hình, Cục Lao động khiếu nại.

Chuyên mục tin tức kinh tế của mấy đài truyền hình cho phóng viên đi săn tin tự nhiên chớp lấy tin này, chạy đi phỏng vấn, chỉ vài ngày tin này lộ ra.

Rất nhanh, các phóng viên thâm nhập sâu hơn, phỏng vấn rất nhiều công nhân, liền biết quy định trái luật lao động, bắt công nhân đóng tiền đảm bảo của công ty. Giờ số tiền đó đã thành một khoản không nhỏ.

Tiết Minh nhanh chóng bắt liên lạc với bạn bè, khơi thông quan hệ với Cục Lao động, xin họ đừng truy cứu quá sâu. Thế nhưng thái độ của Cục Lao động rất cứng rắn, nhất định đòi bảo vệ quyền lợi người lao động, bắt gã phải trả lại toàn bộ tiền đảm bảo, bằng không sẽ cưỡng chế thi hành.

Tiết Minh khẳng định trong chuyện này nhất định có Tiết Minh Dương nhúng tay vào nhưng không làm gì được y, đành lấy số tiền vừa vay được trả 1.000.000 tiền đảm bảo cho công nhân.

Việc này vừa xong, bên cung cấp hàng lại có chuyện. Gã đã nợ tiền hàng của bên cung cấp gần 3 tháng chưa trả, không ít nhà cung cấp đã rút khỏi siêu thị Minh Giai nhưng tiền thì sao họ bỏ cho được.

Mấy nhân viên phía nhà cung cấp mỗi ngày tới văn phòng Tiết Minh và Bộ Tài vụ công ty Minh Giai đòi tiền, Tiết Minh không dám để họ biết mình đã vay được tiền, chỉ dám dây dưa kéo dài, van nài, xin họ thư thả, chờ thêm một thời gian nữa.

Nhưng những nhân viên này còn dùng tư thế ai bình hơn mà xuất hiện, nói họ không lấy được tiền hàng thì không lấy được tiền lương mà nhà thì trên có ba mẹ, dưới có con cái, đều cần tiền lương đắp đổi qua ngày, xin Tiết tổng giơ cao đánh khẽ, trả tiền.

Tiết Minh xem qua báo biểu Bộ Tài vụ đưa tới, tiền hàng khát nợ tới hơn 5.000.000, dù thế nào cũng không thể trả hết.

Gã làm ăn luôn mang tâm tư đầu cơ trục lợi, chẳng coi trọng uy tín, danh dự làm ăn. Tuy miệng nó sẽ trả nhưng lòng căn bản không thèm nghĩ đến chuyện này. Siêu thị Minh Giai bây giờ đã không đủ giá trị để gán nợ, rõ ràng “Thuyền lủng đáy mà trời còn mưa”, chống đỡ không được nữa. Nhất là bây giờ đã đến mùa hè, mùa ế hàng của ngành bán lẻ, loại siêu thị ít khách như họ càng khó sống hơn. Nghĩ tới nghĩ lui, gã dự định bán công ty, quảng món nợ này đi.

Chỉ là gã còn chưa thực hiện kế hoạch, chỉ tiếp xúc một chút với người có thể trở thành người mua thì tin gã dự định bí mật bán rẻ siêu thị Minh Giai trừ nợ đã truyền ra ngoài, nhất thời khiến cho nhà cung cấp khủng hoảng.

Tất cả chủ nợ liền tìm đến cửa, đòi trả tiền, khiến cho gã chật vật bất kham. Gã hết cách đành rút 1.000.000 từ tiền vay được ra, dặn Bộ tài vụ, Bộ mua sắm trả cho các nhà cung cấp còn tiếp tục cung cấp hàng cho siêu thị.

Thế nhưng có người được trả thì làm sao những người khác làm ngơ cho được, mấy ngày liền Tiết Minh bị vây bắt, yêu cầu lập tức trả tiền.

Những nhà cung cấp đã dừng cung cấp hàng quyết định chơi độc với gã, có vài nhà cung cấp nhỏ bị khát tiền hàng không còn vốn để xoay vòng, sắp phá sản càng thêm phần nợ, có người còn mời huynh đệ xã hội đen đi đòi nợ.

Tiết Minh không chịu nổi nữa, đành rút từ công ty bất động sản mới thành lập 3.000.000, thanh toán tiền phần lớn tiền nợ, để lại ít tiền ở đây để vận hành. Từ đó, các nhà cung cấp không còn quấy gã, cầm tiền rời đi.

Thật vất vả được yên tĩnh, lúc này Tiết Minh mới bình tâm lại, chú ý vào làm bất động sản.

Vợ gã trở về Canada xong không quay lại đây. Giờ họ đã có 2 đứa con, con trai 3 tuổi, con gái mới tròn 1 tuổi, tiền nuôi dưỡng của chính phủ Canada cho trẻ em đã đủ để họ sống, không cần Tiết Minh đưa tiền về. Cũng vì hai con còn nhỏ, vợ Tiết Minh chỉ ở nhà chăm con, không tham gia công việc buôn bán của gã. Tiết Minh trời sinh lãnh bạc nhưng đối với con mình cũng rất quan tâm, gã để lại cho vợ 200.000 đô Canada, gã tự nhủ cho mình, món tiền đó cho dù như thế nào cũng không thể đụng đến, đó là đường lui của gã.

Cứ như vậy, chỉ trong vòng bốn tháng số tiền vay được từ Cao Kiến Quân giờ chỉ còn chưa đến 3.000.000 nhưng Tiết Minh vẫn vạn phần tin tưởng, chỉ cần dựa vào sự tài trí thông minh của gã, 3.000.000 này cũng đủ để gã vượt qua mọi chuyện.

Gã chỉ mới ra tay mua về một ít căn hộ liền có một cơ hội tốt rơi xuống trước mặt.

Đó là nhà trọ khu Tân Hồ hoa viên gần trung tâm thành phố. Nhà trọ gồm 24 phòng không, khoảng chừng 2.600m², trị giá 20.000.000. Theo lời người trung gian, người bán làm đầu tư, mua khu nhà định cho thuê, chờ giá đất tăng thì bán kiếm một khoản lớn, nhưng gia đình có chuyện, cần tiền gấp. Vay thế chấp ở ngân hàng thì mất thời gian quá lâu, không chờ nổi nên dự định bán, nhưng yêu cầu người mua phải trả tiền ngay. Giới thiệu vụ buôn bán này là bạn Tiết Minh, trên giang hồ danh tiếng cũng rất tốt, là người có uy tín, hơn nữa Tiết Minh cũng đã xem qua bản photo của bất động sản này, thấy chuyện này không phải giả.

Tiết Minh sợ việc này là bẫy, còn đang do dự, tự gã tìm đến Cục Quản lý bất động sản và trung tâm giao dịch bất động sản để thăm dò, chứng thực phòng ở này đúng là của người bán, sau đó còn điều tra lai lịch người đó, biết em trai hắn bị rút giá cổ phiếu ở Thâm Quyển, mất trắng 10.000.000. Hơn nữa còn là tham ô công quỹ để mua cổ phiếu nên bây giờ phải lập tức bù tiền vào, bằng không sẽ bốc lịch ngay.

Vì thế, Tiết Minh tin ngay chuyện này, mà thịt dằm tới miệng lẽ nào lại không ăn? Lúc này, người giới thiệu rí nhỏ với Tiết Minh rằng người bán đang sốt ruột, đã tìm được 2 người mua khác, cần làm ngay.

Tiết Minh liền bắt lấy cơ hội này ngay.

Rất nhanh, gã đã nắm được mỗi làm này. Gã dự chi 4.000.000, có được 14 căn hộ ven hồ của Tân Hồ hoa viên. Song phương ký kết hợp đồng, gã đi làm thủ tục sang tên sau đó đưa 4.000.000 cho người bán.

4.000.000 sau, gã cũng không định dùng hết tiền để thanh toán, bán 5, 6 căn hộ là đã có gần 2.000.000 rồi. Sau đó đợi giá tốt lần lần bán những căn hộ khác đi, vậy là đã kiếm được 10.000.000. Gã cảm thấy mình sắp lời to, trong lúc nhất thời rất đắc ý.

Thế nhưng, quản lý Bộ Hành chính gã phải đi làm thủ tục sang tên rất nhanh gọi điện báo tình hình về, người này kinh hoàng thất thố: “Tiết tổng, người ở Cục Quản lý bất động sản nói hồ sơ giấy tờ này đều là giả cả.”

“Sao? Không có khả năng.” Trước mắt Tiết Minh biến thành màu đen, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Quản lý tuổi trẻ kia cũng biết phải nói như thế nào, chỉ thì thào: “Là thật đó. Họ nói làm giả rất giống, còn hỏi tôi, giấy tờ này từ đâu ra? Có phải chúng ta bị lừa hay không? Có cần báo cảnh sát không? Tiết tổng, tôi phải làm gì đây? Cần báo cảnh sát không?”

Tiết Minh đã không nghe được cậu ta nói gì nữa. Gã ném điện thoại, dờ dẫm cả người, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy nắng mùa hè sao mà chói chang đến thế, chói đến gã không thể nhìn được gì, không thể thấy được gì.

Trong chớp mắt, gã hiểu ra tất cả. Đây là một âm mưu, mà người đặt ra âm mưu này đối phó gã, nhất định là trả thù cho Chân Mạch.

Chân Mạch, Chân Mạch, em thật ác!

Gã loạng choạng đứng dậy, lão đảo ra khỏi công ty, thật vất vả định thần lại, ruốt cuộc Tiết Minh cũng lên được xe của mình. Thân xe đỏ thẫm dưới ánh mặt trời chói chang tựa như một ngọn lửa, đốt cháy tim gã.

Toàn thân gã vừa nóng vừa lạnh, thần trí đã mơ hồ, chỉ biết phải đi tìm đầu sỏ gây nên chuyện này, muốn hắn hoàn trả những tổn thất của mình.

Nghĩ đến đây, mắt gã long lên sòng sọc, điên cuồng lái xe về hướng Chí Tôn Danh Lưu Square.

Trên đường đi, gã mở ngăn kéo trên xe, lấy một cây đao Tây Tạng vỏ bạc lưỡi thẳng dài 35cm. Cây đao tạo hình hoa lệ, lưỡi dao sắc bén. Lần trước có nhà cung cấp thuê xã hội đen chỗ gã đòi nợ, nên gã liền mang theo cây đao này phòng thân, chỉ là cho tới bây giờ chưa từng dùng qua.

Lái xe đến bãi gửi, gã biển hiện ra rất bình thường. Lần này đi quá vội, gã không nhớ mang ví theo, nhưng căn bản không quan tâm, thoải mái nằm đao xuống xe, vào cửa chính của khu bán hàng.

Cây đao của gã vẻ ngoài thực sự rất hoa mỹ, toàn thân chạm trổ rồng bạc, ưng bay, nhìn qua như một món đồ trang trí đắt tiền, căn bản không ai nghĩ đó là một hung khí.

Bảo vệ bãi gửi xe cứ như vậy lơ đãng để gã cầm đao đi vào.

Tiết Minh vào từ cửa hông, không đi qua khu vực bán hàng mà trực tiếp lên lầu, đi tới văn phòng tổng giám đốc ở lầu hai.

Toàn bộ Chí Tôn Square vẫn như bình thường, yên nhả an tĩnh, âm nhạc dịu nhẹ, tiếng người khe khẽ, không khí mát lạnh, hương lải nhải nhát. Từ ánh nắng chói chang mùa hè đi vào khu nhà này, ai cũng đều cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Khu bán hàng đang có khoảng mười khách hàng, họ đều ở những khu nhãn hiệu khác nhau, vừa tán chuyện vừa thử quần áo, nhân viên bán hàng mỉm cười ôn nhu nhỏ nhẹ giới thiệu về sản phẩm của mình, tham mưu cho khách hàng.

Khu văn phòng công tác không có một bóng người, nhân viên văn phòng vốn không nhiều đều ở trong văn phòng của mình làm việc, không ai ra ngoài.

Tiết Minh trực tiếp đi tới văn phòng Chân Mạch, gõ cửa.

Thanh âm Chân Mạch vang lên: “Mời vào.”

Tiết Minh âm độc nhếch miệng cười lạnh, nắm chặt tay nắm cửa, chậm rãi xoay vòng.

END 49

Mục lục

50. Chương 50

Trong văn phòng Chân Mạch, chỉ có một mình hần.

Tiết Minh đóng cửa lại nhưng không bước vào. Gã giấu hai tay sau lưng, áp lưng vào cửa, chậm rãi nói: “Mạch Mạch, đã lâu không gặp.” Dừng tiếng nói che giấu, gã chậm chậm khóa trái cửa, rồi bước vào phòng.

Chân Mạch lạnh lùng nhìn gã, hững hờ: “Tôi nghĩ chúng ta không cần phải gặp nhau làm gì nữa.”

“Vốn là thế, nhưng giờ đã khác.” Tiết Minh cười một cách quỷ dị, đi vòng qua bàn lớn đứng trước mặt Chân Mạch.

Chân Mạch nhúu đôi chân mày, muốn đứng dậy tránh đi. Hần nghĩ Tiết Minh chỉ là mượn cơ hội muốn tiếp cận mình, trong lòng rất ghét nhưng không tri hô lên.

Tiết Minh bỗng nhiên vươn tay, rút đao khỏi vỏ, rồi nhanh chóng một tay đè hần lại, một tay kề lưỡi dao vào cổ họng hần.

Chân Mạch bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức cảm thấy được chất thép lạnh từ cây đao tỏa ra lên da thịt mình. Hần bất động, bình tĩnh hỏi gã: “Anh định làm gì?”

Nhìn khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy, Tiết Minh hận đến nghiến răng: “Chân Mạch, tôi đã trả lại tiền cho em, vì sao em còn muốn đuổi tận giết tuyệt tôi như thế? Em khiến tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, tôi cũng sẽ không để cho em yên ổn, tôi muốn giết em, giết em.”

Cây đao trong tay gã run run, phần lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt Chân Mạch, một dòng máu đỏ tươi chảy từ cổ họng hần chảy xuống, chậm rãi rơi trên chiếc áo sơ mi.

“Tiết Minh, anh bình tĩnh một chút, đừng xung động.” Chân Mạch vẫn không nhúc nhích, thanh âm ôn hòa vẫn như cũ, biểu tình cũng rất bình tĩnh. “Chuyện gì đều có thể giải quyết cả. Anh còn vợ còn con, giết tôi, anh cũng sẽ không yên. Vậy họ làm sao bây giờ?”

Tiết Minh nghe hần nhắc tới vợ con mình, đầu óc hỗn loạn bỗng trở nên thanh tĩnh hơn. Thế nhưng gã vẫn dùng lực giữ lấy Chân Mạch, đao trong tay không dời đi nhưng lời nói đã dịu lại: “Được, Chân Mạch, oan có đầu, nợ có chủ, em hủy hoại sự nghiệp của tôi. Tôi giờ đã táng gia bại sản, em định bồi thường tôi như thế nào?”

Chân Mạch căn bản không hỏi ai về chuyện liên quan đến gã nên đối với tình hình hiện giờ của gã cũng không biết gì, nhưng đây không phải thời gian nói chuyện này. Hần bình tĩnh nhìn thẳng hai con mắt xung huyết đỏ lừ của gã, chậm rãi hỏi: “Anh muốn tôi bồi thường như thế nào?”

“10.000.000.” Tiết Minh gấp gáp nói. “Tôi biết chỗ này kinh doanh rất được. Một bộ quần áo, một cái ví, một đôi giày trong đây bán ra mấy ngàn, 10 triệu này chẳng qua chỉ là doanh thu một ngày của chỗ này mà thôi.”

“Chỗ tôi đều là quét thẻ cả. Ai ôm một đồng tiền mặt tới đây mua đồ chứ?” Giọng của Chân Mạch vẫn bình tĩnh như hằng, tựa như thứ hắc đối mặt không phải là một lưỡi dao bén ngót mà chỉ là một khách quen, giải thích một chút nghi vấn của người ta mà thôi.

Tiết Minh lập tức hiểu những lời hắc nói đều là thật, nhất thời không biết làm sao, chỉ còn biết giữ chặt lấy Chân Mạch, không dám buông tay.

Qua một hồi lâu, gã bị thương nói: “Em giết đời tôi rồi.”

Dù cho Chân Mạch có trấn định thế nào đi nữa, nghe được câu này cũng không nhịn được. Hắc giận dữ mà cười, hỏi ngược gã: “Tôi giết đời anh? Vậy lúc trước người giết đời tôi là ai?”

Tiết Minh lập tức theo bản năng lảng tránh vấn đề này, gã chỉ cường điệu: “Tôi đã trả lại tiền cho em rồi, tôi đã trả rồi...”

Chân Mạch vẫn cố nhịn mới không lên tiếng đáp lại. Những thống khổ, đau đớn mà hắc đã phải chịu, gã có thể trả lại được sao?

Trầm mặc trong chốc lát, hắc chậm rãi nói: “Tiết Minh, lúc trước tôi thua dưới tay anh, là tôi học nghệ không tinh, không liên quan đến anh. Hôm nay anh thua dưới tay người khác, anh trách ai đây? Anh còn trẻ, cùng lắm thì làm lại từ đầu, cần gì phải đưa mình vào chốn tù tội như vậy?”

Tay Tiết Minh run rẩy, hiển nhiên trong lòng đang mâu thuẫn rất nhiều.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Tiết Minh quá sợ hãi, quát khê: “Không được nói.”

Chân Mạch liền mím môi, không lên tiếng.

Trong phòng, hai người im lặng tựa như hai bức tượng, bất động.

Ngụy Dĩ gõ một hồi, dường như phát giác ra điều khác thường: “Chân tổng, ngài không sao chứ? Chân tổng?”

Chân Mạch nhìn Tiết Minh: “Bây giờ anh buông đao còn kịp. Tôi cam đoan sẽ không truy cứu chuyện này.”

Tiết Minh do dự: “Giờ tôi đã không còn gì rồi.”

“Anh còn vợ còn con, còn tay còn chân còn đầu óc.” Chân Mạch nói rõ. “Muốn sống cho tốt, kỳ thực không khó.”

Tiếng đập cửa bên ngoài cuối cùng cũng dứt. Ngụy Dĩ bụng đầy hồ nghi, đi đến chỗ bảo vệ xem camera ghi hình lúc chiều, cô thấy Tiết Minh cầm một thanh dài như đao mang vào trong văn phòng Chân Mạch. Cô liền thất kinh, nhưng cố ra vẻ trầm ổn. Ngụy Dĩ bình tĩnh đi ra khỏi phòng bảo vệ, trở lại văn phòng của mình, lấy điện thoại gọi cho Tiết Minh Dương.

Trong phòng, hai người không quan tâm đến động tĩnh bên ngoài, cục diện vẫn đang giằng co.

Tiết Minh nhìn Chân Mạch, bỗng nhiên nghiêng người qua, hôn lên môi hắc.

Chân Mạch không để ý đến đao còn trên cổ mình, mạnh mẽ quay đầu đi.

Môi Tiết Minh rơi vào trên mặt hắc, đao trong tay rạch một đường dài trên cổ Chân Mạch.

Tiết Minh như không nhìn thấy máu tươi tràn ra từ vết thương, thâm tình nhìn hắc, khổ sở mà nói: “Mạch Mạch, anh rất hối hận, lúc ấy, anh nên mang em đi. Như vậy, chúng ta có thể đồng cam cộng khổ, kề vai chiến đấu. Có hơn 1.800.000 làm vốn, với sự thông minh và năng lực của hai chúng ta, nhất định sẽ làm nên sự nghiệp.”

Chân Mạch nghiêng nghiêng đầu, bị gã giữ chặt lấy, không thể động đậy nhưng vẫn bình tĩnh: “1.000.000 đó là tiền biến thủ công quỹ, nếu như lúc đó tôi biết anh sẽ đi, tôi sẽ không làm vậy. Thế nhưng, anh nói đúng, nếu như lúc ấy anh đưa tôi đi cùng, tôi sẽ không chút do dự đi theo anh. Cho dù trong tay chúng ta chỉ có 860.000, cũng sẽ làm được rất khá. Đáng tiếc, anh quá ích kỷ, quá vô tình.”

“Mạch Mạch, Mạch Mạch, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?” Tiết Minh thở hổn hển, kích động hôn gương mặt, cổ hần. “Anh yêu em, anh vẫn luôn yêu em, trước đây là anh không tốt, anh xin lỗi em. Tiền của em anh đã trả rồi, hiện tại cũng bị làm cho táng gia bại sản, ân oán giữa chúng ta có thể xóa bỏ rồi phải không? Mạch Mạch, theo anh đi, chúng ta về với nhau, được không?”

Chân Mạch cau chặt mày, sắc mặt đã trở nên tái nhợt. Theo những cái hôn của Tiết Minh, máu từ trên cổ Chân Mạch càng lúc càng rơi nhiều. May là Tiết Minh không phải cố ý làm thế, vết thương không sâu, chưa đến động mạch.

Tiết Minh hôn đến vết thương của hần, rốt cục cũng ngửi được mùi máu tanh, trong đầu càng thêm thanh tĩnh. Gã ngẩng đầu lên, nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra, bỗng nhiên nói: “Mạch Mạch, sao em bị thương vậy? Để anh băng bó cho em.”

Chân Mạch lại càng hoảng sợ, nhìn kỹ gã.

Hắn quá hiểu Tiết Minh. Người này luôn luôn tự xưng thông minh hơn người, nguyên tắc làm việc là đấu trí không đấu lực. Giống như tội phạm lừa đảo không bao giờ liên quan đến bạo lực vậy. Tiết Minh không muốn ra tay đánh người. Gã sợ bạo lực, cho nên khi nhà cung cấp hàng mời xã hội đen đòi nợ, gã liền trả tiền. Lúc gã xông vào đây động thủ, chỉ sợ là một thời huyết khí công tâm, chưa kịp ngẫm nghĩ mới có thể làm việc lỗ mãng như thế.

Nếu như nói gã vì làm ăn thất bại mà điên, vô luận như thế nào Chân Mạch cũng không tin.

END 50

51. Chương 51

Hắn quá hiểu Tiết Minh.

Người này luôn luôn tự xưng thông minh hơn người, nguyên tắc làm việc là đấu trí không đấu lực. Giống như tội phạm lừa đảo không bao giờ liên quan đến bạo lực vậy. Tiết Minh không muốn ra tay đánh người. Gã sợ bạo lực, cho nên khi nhà cung cấp hàng mời xã hội đen đòi nợ, gã liền trả tiền. Lúc gã xông vào đây động thủ, chỉ sợ là một thời huyết khí công tâm, chưa kịp ngẫm nghĩ mới có thể làm việc lỗ mãng như thế.

Nếu như nói gã vì làm ăn thất bại mà điên, vô luận như thế nào Chân Mạch cũng không tin.

Tiết Minh nhìn mắt hần, cũng biết hần không tin mình, trầm mặc một lát rồi cũng buông tay ra, dời dao khỏi cổ hần, khe thở dài: “Mạch Mạch, em nói sẽ không truy cứu anh, thật chứ?”

“Thật, tôi sẽ không truy cứu chuyện này.” Chân Mạch chậm rãi thẳng lưng. “Tôi hy vọng anh nhanh chóng rời khỏi thành phố này.”

Tiết Minh hiểu rõ, nếu gã còn tiếp tục ở chỗ này, Tiết Minh Dương khẳng định không tha cho gã. Với địa vị và quyền thế của Tiết gia, gã khẳng định đấu không lại. Đánh không thắng thì chạy, tuyệt đối không hy sinh vô ích, đây là tôn chỉ của gã.

Vì vậy, gã rất sáng khoái gật đầu: “Được, anh sẽ mau chóng xử lý chuyện ở đây, sau đó trở về Canada.”

Nói đến đây, điện thoại trên bàn reo lên.

Tiết Minh dùng khăn tay khô máu trên dao, tra dao vào vỏ, bình tĩnh nói: “Em nghe đi.”

Chân Mạch đứng dậy cầm tai nghe, thanh âm vẫn ôn hòa như lúc ban đầu: “Alo?”

Thanh âm Tiết Minh Dương đầy lo lắng truyền tới tai hần: “Mạch Mạch, em có sao không?”

“Em không sao.” Chân Mạch cúi đầu nói. “Anh ở đâu?”

“Ngoài cửa phòng em, mau mở cửa.” Tiết Minh Dương vừa nhận điện thoại của Ngụy Dĩ liền vội vã quăng hết mọi việc, chạy tới ngay.

Y nghe nói Tiết Minh cầm dao đi vào. Ngụy Dĩ gõ cửa mà không nghe thấy tiếng Chân Mạch, y liền sợ Tiết Minh làm gì Chân Mạch, ngay cả cửa cũng không dám gõ, do dự nửa ngày mới gọi điện thoại vào.

Chân Mạch liếc Tiết Minh một cái, nhàn nhạt đáp: “Được, em sẽ mở cửa cho anh, nhưng chỉ anh vào thôi.”
“Được được được.” Tiết Minh Dương rất gấp.

Chỉ cần Chân Mạch không có việc gì thì y yên tâm rồi, còn sợ gì nữa chứ, long đàm hổ huyệt, núi đao biển lửa cũng chẳng màng.

Chân Mạch đứng dậy đi tới góc tường, mở tủ quần áo, lấy ra một cái khăn quàng bằng tơ, che vết trên cổ, rồi mới ra mở cửa.

Hiện tại, Tiết Minh đã hoàn toàn bình tĩnh. Việc đã đến nước này, gã đã đành mặc cho số phận nên cũng khôi phục phong thái hào hiệp trước kia.

Chân Mạch mở cửa để Tiết Minh Dương vào rồi lập tức đóng cửa.

Tiết Minh Dương thấy hắn không thiếu cánh tay cái chân nào, hành động như thường, nhất thời cũng nhẹ nhõm phần nào. Lúc này y mới chú ý tới những vết máu trên cổ áo và vạt áo sơ mi của hắn, lại thấy hắn dùng khăn quàng che phần cổ, không khỏi thất kinh, y tiến lên gỡ chiếc khăn ra: “Để anh coi. Sao vậy?”

Chân Mạch mỉm cười với y, thanh âm rất dịu: “Thật sự không có việc gì. Anh lại đây, em có chuyện muốn nói.”

“Ừ. Em nói đi.” Tiết Minh Dương vẫn nhìn tay hắn bưng chặt vết thương, trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Hay để anh đưa em tới bệnh viện trước đã, có gì nói sau.”

“Chỉ vài câu thôi, nói xong, chúng ta đi ngay.” Chân Mạch cười cười, tay chỉ Tiết Minh cách đó không xa.

“Minh Dương, em đã chấp nhận không truy cứu gã nữa, chuyện xưa từ nay chấm hết. Gã cũng đã chấp nhận rời khỏi thành phố, quay về Canada. Vậy anh có hứa với em dừng tay lại không? Em biết tấm lòng của anh với em, nhưng, nếu trong lòng anh vẫn còn canh cánh chuyện quá khứ của em thì sao có thể vui vẻ mà sống, em không muốn như vậy. Em cảm thấy rất thỏa mãn với cuộc sống hiện giờ, anh hãy quên hết quá khứ của em đi, quên hết những người không liên quan đi, được không?”

Lúc này Tiết Minh Dương mới nhớ đầu số gây chuyện, y nhìn qua cây đao trong tay Tiết Minh, giận tím mặt: “Thằng đó làm em bị thương phải không? Em còn muốn anh tha cho nó sao, quả thực buồn cười.”

“Dùng chân đạp người khác thì bản thân mình cũng chẳng thể giương cánh bay cao được.” Chân Mạch ôn nhu nói. “Minh Dương, quên đi.”

Tiết Minh Dương cuồng nộ nhưng không muốn trái ý Chân Mạch, đành đưa tay ôm lấy hắn, nói lớn: “Tiết Minh, mày nhanh nhanh mà rút khỏi đây, từ nay về sau, đừng để cho tao thấy mặt mày nữa.”

Tiết Minh thần tình phức tạp mà nhìn Chân Mạch trong lòng y, ao ước, đổ kỵ, thù hận, sợ hãi xoáy lấy tim gã. Tiết Minh không nói được lời nào, nhanh chân đi ra ngoài.

Bên ngoài hành lang toàn là bảo vệ, Ngụy Dĩ thấy gã đi ra, Tiết Minh Dương và Chân Mạch cũng không ra chỉ thị bắt lại, do dự một chút nhưng cũng không cản lại, để gã đi khỏi.

Tiết Minh Dương không nói gì, kéo Chân Mạch: “Mau, đi bệnh viện.”

Lúc bọn họ đi ra ngoài, Cao Kiến Quân và Thẩm An Ninh cũng chạy đến.

Thấy những vết máu dính trên áo Chân Mạch, người người đều giật nảy mình. Có người muốn gọi báo cảnh sát, có người muốn gọi cấp cứu, Chân Mạch xua tay: “Không cần, tôi không sao, chỉ cắt chút da thôi.”

Thẩm An Ninh nắm tay Chân Mạch, lo tới mức mặt xanh môi trắng, nói dõn: “Mau mau mau, đi bệnh viện mau. Mạch Mạch, có cần băng vết thương lại không? Chảy nhiều máu quá, chắc nặng lắm.”

Chân Mạch vừa đi vừa cười an ủi cậu: “Không sao, không nặng, cậu đừng lo.”

Tiết Minh Dương để Ngụy Dĩ ở lại, cần phải đảm bảo việc kinh doanh của Chí Tôn, lại càng không để ai nhiều chuyện làm lộ chuyện này rồi mới lên xe đưa Chân Mạch đi bệnh viện.

Bệnh viện tốt nhất thành phố, nổi danh toàn quốc vừa may ở gần bên, lái xe chừng 10 phút là đến, Tiết Minh Dương cũng đỡ lo phần nào. Vừa dừng xe y liền kéo Chân Mạch chạy ào vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ cấp tốc xử lý vết thương cho hắn, cầm máu xong mới kiểm tra vết thương, tuy rằng vết thương dài nhưng cũng nông, không cần may lại, chỉ cho hắn giảm nhiệt rồi băng bó là được.

Sau khi xử lý xong, bác sĩ mới nhin không được nói: “Cậu này có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng mà làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ! Trở lại nghỉ ngơi đi, đừng có quẩn trí nữa, chuyện gì rồi cũng qua thôi mà.”

Bốn người sưng sốt rồi sau đó mới hiểu, vị bác sĩ này tưởng Chân Mạch tự sát. Việc này thực sự quá oan uổng nhưng lại không thể giải thích.

Chân Mạch xem như không có việc gì, cười gật đầu: “Dạ đúng, cháu cũng hiểu rồi, sau này không làm chuyện ngu ngốc vậy nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Bác sĩ kê cho hắn một số thuốc, dặn dò: “Không để dính nước, không vận động mạnh, tốt nhất đừng để ra mồ hôi, mỗi ngày nhớ kỹ thay băng, chừng vài ngày là tốt lên thôi.”

Chân Mạch nói một tiếng cảm ơn với bác sĩ rồi đi về.

Tiết Minh Dương chạy đi đóng tiền, Cao Kiến Quân, Thẩm An Ninh ngồi bên cạnh Chân Mạch. Thẩm An Ninh đau lòng nhìn Chân Mạch, oán hận nói: “Thằng Tiết Minh đó thật đáng chết.”

Chân Mạch vân đạm phong khinh, cười nói: “Quên đi, đừng để ý đến gã nữa. Gã đã là quá khứ rồi, đừng để gã quấy rầy đến cuộc sống bây giờ của chúng ta nữa.”

“Mạch Mạch nói đúng.” Cao Kiến Quân cười cười ôm vai Thẩm An Ninh vỗ vỗ. “Chúng ta có tương lai của chúng ta, đừng để ý đến gã nữa, quên gã đi.”

Chân Mạch khẽ gật đầu, nhìn về phía Tiết Minh Dương đang xách một túi thuốc đi về phía hắn, trong mắt tràn đầy ôn nhu cùng vui sướng.

Chích một mũi thuốc rồi về nhà, Chân Mạch bị Tiết Minh Dương cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi, chừng nào thương chưa khỏi thì không được đi làm. Vì sợ trời nóng, hắn ra mồ hôi nhiều ảnh hưởng đến vết thương nên y ép hắn đến biệt thự của y ở, đồng thời không cho phép ra khỏi cửa.

Chân Mạch cũng biết mình đeo một băng vải trên cổ thể này cũng không nên ra ngoài, nếu đi làm, phải trả lời thế nào nếu người ta hỏi, bị người ta quan tâm hỏi han, thực sự rất phiền phức nên cũng ngoan ngoãn ở nhà.

Qua chuyện này, Tiết Minh cũng không dám ôm mộng hảo huyền như 4 năm trước đây nữa, quyết định giải tán công ty, rời khỏi đây, quay về Canada. Gã đã quyết tâm, từ nay về sau làm việc ở nước ngoài, không trở về nước.

Một vài siêu thị Minh Giai có vị trí không sai, Tiết Minh Dương không truy cứu chuyện cũ, mua lấy mấy siêu thị này, đổi thành chi nhánh siêu thị Thiên Đô.

Lần này Tiết Minh không dám ôm tiền chạy trốn nữa, sợ bị chủ nợ truy sát đến Canada. Tiết Minh Dương và Cao Kiến Quân đã cho gã một bài học nhớ mãi không quên, có một số người tài hùng thế đại, chơi luật rừng, bèn bề nhiều, cho dù trốn tới chân trời góc bể cũng không thể trốn thoát. Vừa chấm dứt nợ nần, trong tay gã chỉ còn khoản 100.000. Gã đem bất động sản ở đây bán đi, thu được hơn 400.000 đổi thành đô Canada cũng có khoảng 100.000 đô.

Mang theo tài sản còn sót lại, gã liền leo lên máy bay trở về Canada.

Nửa năm sau, đã đến hạn trả nợ, Cao Kiến Quân ủy thác luật sư thông báo Tiết Minh trả tiền.

Tiết Minh cho thấy gã không có khả năng hoàn trả, chấp nhận làm theo hợp đồng, chuyển tài sản thế chấp sang tên Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân cũng không khách khí, ủy thác Tào Huy ở Canada thay anh làm thủ tục sang tên sau đó đem những tài sản này cho công ty quản lý chuyên nghiệp tiến hành quản lý và cho thuê.

Tào Huy cười nói: “Hiện tại, cậu muốn làm đầu tư ở nước ngoài cũng không có gì cản trở cả.”

Sự nghiệp Cao Kiến Quân như mặt trời ban trưa, anh cũng không có dự định rời khỏi Trung Quốc. Anh chỉ chuyển tên sổ tài sản trên thành tên Thẩm An Ninh. Anh dù sao cũng lớn hơn Thẩm An Ninh gần 10 tuổi, sau này có thể ra đi trước cậu, có những tài sản này, anh có thể đảm bảo cho tuổi già của Thẩm An Ninh áo cơm không lo.

Không lâu sau, Y Lâm tái hôn, chồng mới của cô là một trưởng phòng đơn vị nhà nước thường thường bậc trung, trẻ hơn cô 2 tuổi, ly dị không con, tính cách ôn hòa, thích câu cá trồng cây, đọc sách, nghe nhạc, không bon chen với đời.

Sau khi kết hôn họ ở tại biệt thự của Y Lâm, Y Lâm mua cho anh chồng mới một chiếc xe xa hoa và một chiếc xe thể thao mới cầu, thỉnh thoảng hai người sẽ cùng nhau đi chơi. Chồng mới của cô rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, đối xử với Y Lâm rất tốt.

Một năm sau, Y Lâm sinh một cô con gái, tính cách cô giờ này đã không còn gắt gỏng mà trở nên lý trí ôn hòa.

Cao Kiến Quân và Thẩm An Ninh nghe Cao Thiên Hoa vui sướng kể về ba mới với em gái thì đều cảm thấy an tâm.

Lúc này, Thẩm An Ninh cũng bước vào giới giải trí, đồng thời bắt đầu gặp may.

Cậu rớt cục cũng thực hiện điện giấc mơ của mình, khiến toàn thể giới phải lắng tai nghe giọng hát của cậu.

END 51

52. Chương 52

Đầu mùa đông, mưa dầm kéo dài, sắc trời âm trầm.

Trong Chí Tôn Danh Lưu Square lại ẩm áp như xuân, bầu không khí thoải mái khiến người ta vui vẻ.

Trong văn phòng Chân Mạch, có một cái móc áo di động, treo rất nhiều quần áo.

Thẩm An Ninh lấy một bộ đồ Calvin Klein mặc vào người, thở dài: “Mệt mỏi quá à.”

Chân Mạch nở nụ cười, giúp cậu chỉnh lại cổ áo, hất lui ra đằng sau hai bước nhìn ngắm rồi gật đầu thoải mái: “Ừ, được đó, bộ này có thể mặc khi đi dạo phố, gặp phóng viên của không sợ xềnh xoàng. Ngày trao giải phải đi trên thảm đỏ đúng không? Vậy cậu mặc Armani đi.”

Thẩm An Ninh liên tục gật đầu: “Biết rồi, tớ biết rồi.”

Chân Mạch mỉm cười, tay chỉ một loạt đồ trên mấy giá áo quần: “Vậy cứ thế đi, cậu đem 5 bộ này về, tớ thấy vậy là đủ rồi.”

“A, bao nhiêu tiền vậy?” Thẩm An Ninh cởi bộ đồ trên người ra, mặc lại áo lông, quần jean của mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ tặng cậu.” Chân Mạch cười, nhìn hai nhân viên bán hàng bên cạnh. “Gói lại mấy bộ này giùm tôi đi.”

“Dạ.” Nhân viên bán hàng đẩy cây quần áo đi rồi đóng cửa.

“Sao thế được, mấy bộ này mắc lắm, sao để cậu tặng thế được?” Thẩm An Ninh lập tức nói ngay. “Hơn nữa, giờ tớ cũng kiếm được tiền rồi, tiền case của bộ phim lần này tới 500.000 cũng đã lấy rồi, tớ mua nổi mấy bộ này mà.”

“Biết cậu giàu rồi.” Chân Mạch vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai cậu. “Nhưng đây là tấm lòng của tớ, coi như nể mặt tớ mà nhận đi.”

Thẩm An Ninh xụ mặt ra, hiển nhiên có chút không muốn.

Trời thu năm ngoái, cậu chính thức ký hợp đồng với một công ty giải trí lớn của Thượng Hải, sau đó, album đầu tiên được đưa ra vào mùa xuân năm sau. Công ty này tuyên truyền cực kỳ dữ dội. Hầu như trong một đêm Thẩm An Ninh nổi như cồn, nổi hết hai miền nam bắc. Công ty còn rèn sắt khi còn nóng mà mời một nhà biên kịch nổi tiếng viết cho cậu với Trịnh Nam một kịch bản rồi lập tức quay ngay.

Bối cảnh của phim là Thượng Hải vào những năm 1930, Trịnh Nam và Thẩm An Ninh diễn một đôi anh em trong một thế gia đại tộc.

Nhân vật của Trịnh Nam cần diễn xuất tinh tế còn nhân vật Thẩm An Ninh thì dễ hơn, trên cơ bản là đã là nhân vật dễ được hâm mộ, đem tất cả khí chất đặc biệt biểu hiện ra ngoài, hơn nữa có thêm sự tham gia của hai nữ ngôi sao cùng diễn. Phim vừa công chiếu đã oanh động toàn quốc. Chiếu phim hơn nửa tháng, phòng bán vé liên tục phá 30.000.000, trở thành giai thoại trong giới điện ảnh.

Sự thành công này khiến sự nghiệp Trịnh Nam tỏa sáng lần thứ hai, Thẩm An Ninh cũng được khán giả chú ý, lập tức hợp đồng làm việc tới không ngừng. Dù thế Trịnh Nam nhớ kỹ căn dặn của Cao Kiến Quân, mỗi năm chỉ để Thẩm An Ninh quay 2 bộ phim, không nhận nhiều hơn. Thẩm An Ninh cũng rất thích cách làm việc như vậy, cậu không muốn xa Cao Kiến Quân quá lâu.

Cuối năm, liên hoan phim châu Á Thái Bình Dương năm nay tổ chức tại Kuala Lumpur, bộ phim của họ được đề cử trao giải. Thẩm An Ninh cũng theo đoàn làm phim tới Malaysia, dự lễ.

Đối với thành tích xuất sắc của cậu, Cao Kiến Quân cực kỳ cao hứng. Chân Mạch với Tiết Minh Dương khen không dứt miệng.

Biết cậu phải tham dự lễ trao giải, Chân Mạch lập tức chọn trang phục cho cậu. Đối với một model hiện đại, Chân Mạch là chuyên gia. Thẩm An Ninh rất nghe ý kiến hấn, hoàn toàn tin tưởng ánh mắt của hấn.

Nhưng cậu lại không hiểu lắm về mấy nhãn hiệu thời trang cao cấp mà trang phục ở Chí Tôn rất đắt. Do đó, cậu không muốn Chân Mạch tốn tiền cho mình.

Chân Mạch cười xoa xoa đầu cậu, dỗ dành: “Được rồi, được rồi, đừng xụ ra nữa, lần này tớ tặng cậu, lần sau cậu tặng tớ là được rồi.”

Thẩm An Ninh nghe hấn nói cũng có lý nên không cãi nữa, vui vẻ tán nham với hấn.

Chân Mạch cười lắc đầu: “Cậu mau về nhà soạn đồ chuẩn bị đi, mai đã bay rồi đó, đừng tới lúc đó mới loay hoay luống cuống tay chân.”

Thẩm An Ninh “Uhm” một tiếng rồi nhanh chóng đứng dậy, định đi về.

Chân Mạch bỗng nhiên kéo cậu lại, nhẹ giọng nói: “An Ninh, cứ sống như vậy đi, đừng thay đổi.”

Thẩm An Ninh nhìn hấn, cười nhẹ một cái: “Đương nhiên, tớ vĩnh viễn không thay đổi.”

Ngày thứ hai, Cao Kiến Quân lái xe đưa Thẩm An Ninh ra sân bay.

Gần đây, Thẩm An Ninh cứ phải đi suốt, hai người thành ra chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nên quyến luyến nhau lắm.

Cao Kiến Quân dù sao cũng thành thực hơn cậu, biết cách kiểm soát bản thân. Anh đưa Thẩm An Ninh đến tận chỗ xuất cảnh, rộng rãi cười nói: “Anh sẽ xem lễ trao giải phát sóng trực tiếp trên TV. Tuy rằng không đi được nhưng lòng anh vẫn ở bên em.”

“Uhm, em biết.” Thẩm An Ninh gật đầu, rồi kéo vali đi lên máy bay.

Thẩm An Ninh là một mình đi ra nước ngoài, phần lớn nhân viên đoàn phim đều đã đi trước, Trịnh Nam tự mình đến sân bay đón cậu, sau đó đưa cậu về nhà, hẳn rất quan tâm cậu.

Trịnh Nam hiểu rõ, hẳn và Thẩm An Ninh có được hôm nay đều là nhờ công Cao Kiến Quân ở sau màn đưa đường dắt lối. Chỉ là, Cao Kiến Quân thiên dò vạ dận, yêu cầu không được để Thẩm An Ninh biết nên hẳn chưa bao giờ nói ra, chỉ đối xử tốt với Thẩm An Ninh, hy vọng làm thế có thể báo đáp lại tất cả những gì Cao Kiến Quân đã làm cho hẳn lẫn người yêu của hẳn.

Lễ trao giải bắt đầu lúc tám giờ tối, nhưng chừng 5 giờ đã bắt đầu trực tiếp truyền hình, các ngôi sao đã bắt đầu đi qua thảm đỏ từ lúc 6 giờ.

Cao Kiến Quân, Chân Mạch và Tiết Minh Dương đều tan tầm sớm, tụ tập tới biệt thự Cao Kiến Quân xem trực tiếp.

Phòng khách rất lớn, trên tường treo một chiếc TV Plasma tinh thể lỏng, hình ảnh rất rõ nét, nhìn rất dễ chịu. Cao Kiến Quân còn mua riêng một đầu DVD chức năng ghi hình để ghi lại lễ trao giải lần này.

Ba người vừa cầm lon bia trên tay vừa tán chuyện với nhau.

Nhóm Thẩm An Ninh bước ra thảm đỏ lúc 7 giờ.

Bên cạnh Trịnh Nam và cậu là ngôi sao nữ xinh đẹp, họ cũng là hai diễn viên nữ chính trong bộ phim Thẩm An Ninh đóng. Bốn người song song bước lên thảm đỏ, vừa đi vừa tự tin vẫy tay với fan.

Tiết Minh Dương cười nói: “Hiện tại An Ninh có kinh nghiệm rồi, rất thông dong nha, không luống cuống chút nào.”

“Ừ.” Chân Mạch cũng cười gật đầu. “An Ninh thật đẹp.”

Trong lòng Cao Kiến Quân đắc ý vô cùng, con mắt không chớp nhìn vào màn hình.

Sau khi đi qua thảm đỏ Thẩm An Ninh đi vào hội trường, ba người mới vội vã ăn, sau đó chờ lễ trao giải bắt đầu.

Quả nhiên như mọi người nghĩ, bộ phim của Thẩm An Ninh đoạt giải. Đầu tiên là giải phim có kịch bản xuất sắc nhất, phim có góc quay xuất sắc nhất, phim có nhạc phim xuất sắc nhất, bản nhạc ấy là do Trịnh Nam và Thẩm An Ninh cùng song ca. Thẩm An Ninh kéo theo Trịnh Nam đi nhận giải.

Trong khi Trịnh Nam phát biểu cảm nghĩ, màn ảnh không ngừng nhắm ngay Thẩm An Ninh. Cậu vẫn cứ thế, vui cười như đứa trẻ, khiến người ta yêu mến.

Chương trình trao lễ rất nhanh trôi qua, rất nhanh đã tới giải thưởng cho diễn viên trẻ xuất sắc nhất.

Người trao giải tuyên bố tên bốn người được đề cử rồi chọc cười vài câu khiến cả thính phòng tràn ngập tiếng cười.

Cao Kiến Quân có chút căng thẳng, con mắt nhìn chăm chăm màn hình.

Rốt cục, bọn họ cũng tuyên bố: “Giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất, Thẩm An Ninh.”

Tiết Minh Dương lập tức hò reo.

Chân Mạch mở champagne, rót ba ly rượu.

Cao Kiến Quân thì trầm tĩnh.

Thẩm An Ninh cười đứng dậy, xoay người ôm Trịnh Nam một cái, sau đó cùng đạo diễn, đồng sự và các ngôi sao chúc mừng cậu bắt tay rồi tiêu sái đi lên sân khấu.

Phần phát biểu cảm xúc của cậu cũng không khác gì nhiều với mọi người, cảm ơn ba mẹ, cảm ơn công ty, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn Trịnh Nam, bất quá, câu cuối cùng thì không giống mọi người, cậu nhìn vào máy quay, trịnh trọng như tuyên thệ: “Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người quan trọng nhất đối với tôi. Tôi muốn nói với người đó, cảm ơn anh, xin hãy yên tâm, em vĩnh viễn không thay đổi.”

Nói xong, cậu cúi người thật thấp chào khán giả, dưới sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Mắt Cao Kiến Quân nóng lên, nhìn mãi vào người trong TV, không động đậy.

Chân Mạch và Tiết Minh Dương cũng hiểu cảm giác lúc này của anh nên không quấy rối. Tiết Minh Dương đưa tay ôm Chân Mạch, ghé vào tai hắn thì thầm: “Anh cũng muốn nói, cảm ơn em, xin hãy yên tâm, anh vĩnh viễn không thay đổi.”

Chân Mạch nắm lấy tay y, cười gật đầu.

Đến tận khi trao giải thưởng hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho Trịnh Nam, Cao Kiến Quân mới tỉnh hồn trở lại.

Sau khi Trịnh Nam bước xuống sân khấu, người điều khiển chương trình liền tuyên bố lễ trao giải kết thúc.

Ba người đứng lên khỏi sofa, vươn mình một cái, Chân Mạch bỗng nhiên nhớ tới: “An Ninh nói cậu ta có đem đĩa phim về, chúng ta xem đi.”

Tiết Minh Dương lập tức gật đầu: “Đúng vậy, anh cũng muốn coi lâu rồi mà bận quá, không có thời gian ra rạp coi.”

Cao Kiến Quân vui vẻ đồng ý, lập tức lấy đĩa DVD bỏ vào đầu đĩa.

Trên màn hình tinh thể lỏng là một màu đen, sau đó tên diễn viên được chiếu dần dần, “Diễn viên chính Trịnh Nam”, “Diễn viên chính Thẩm An Ninh”, sau đó là tên hai ngôi sao nữ, rồi biến mất, màn hình trở lại màu đen.

Sau một đoạn âm u ngẩn ngủ, những cánh hoa bay khắp màn hình từ từ ghép thành khối nhỏ dần nhỏ dần, trở thành tên phim ——

Xuân Phong Trầm Túy Địch Văn Thương.

END 52

Mục lục

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-phong-tram-tuy-dich-van-thuong>